

និក្ខមនំ

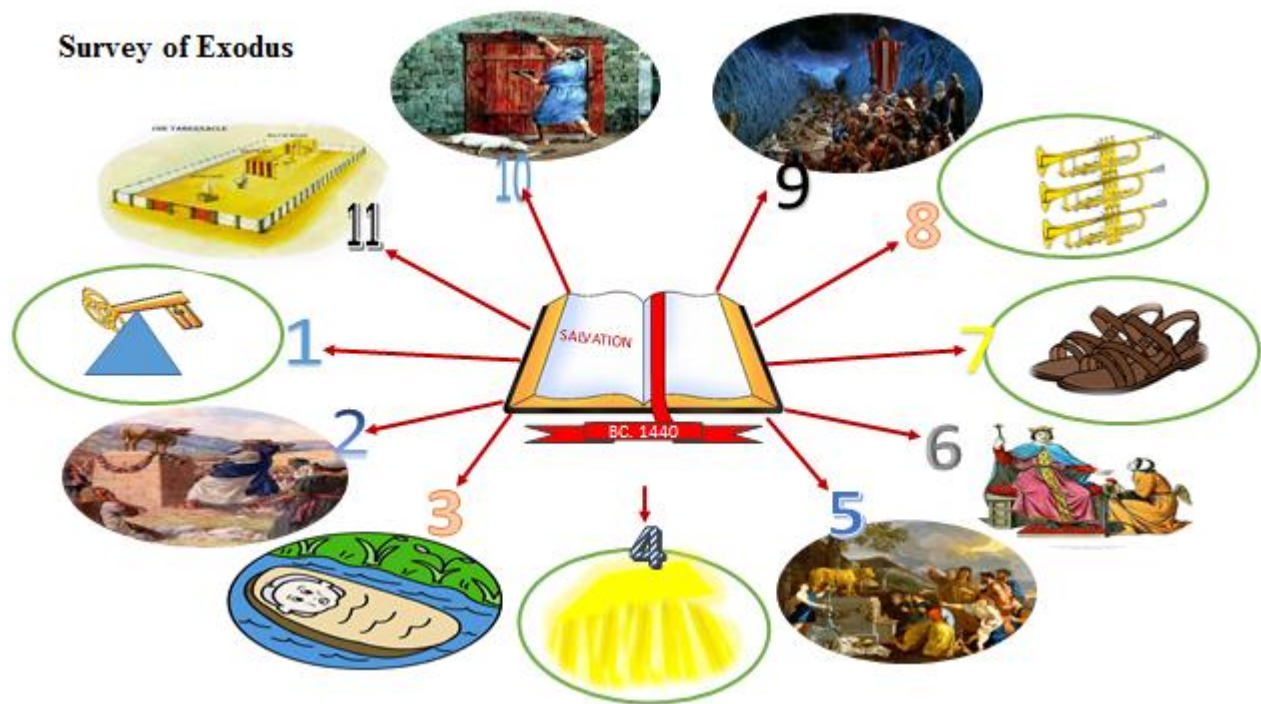
វាយ យ៉ុង

ITCS

មេរៀនទី 1
ការពិនិត្យមើលលើបទគម្ពីរនិក្ខមន៍

គោលគំនិតរូបភាព៖

1. រូបភាពទាំងអស់ការសង្គ្រោះក្នុងបទគម្ពីរនិក្ខមន៍
 2. ភាពប្រទាក់គ្នានៃបទគម្ពីរនិក្ខមន៍
-
- 1) ផ្ទាំងដែលកត់ត្រាការបែងចែកនៅក្នុងគម្ពីរ- **និក្ខមន៍ គឺ១៩៤០មុនគស**
 - 2) សំបុត្រ - **ការប្រកាសរលោះ ក្នុងបទគម្ពីរនិក្ខមន៍**
 3. ប្រមាណ10ក្រុមក្នុងគោលការណ៍សៀវភៅនិក្ខមន៍
- 1) រូបភាពនៃការសង្កត់សង្កិន - **ការជិះជាន់ចេញពីអំណាចសាសន៍ដទៃ**
 - 2) រូបចំណាត់ដែលបានបំផ្លាញដោយពន្លឺ - **ព្រះចលនាសាសន៍ឆស៊ីប**
 - 3) ទីបីផ្ទៃទឹកដែលលូតលាស់ - **ការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប**
 - 4) ពន្លឺចាប់ពីរង្វង់ទីបួន - **ជាផ្លូវមួយ ដោយតំណាងព្រះចេតនាព្រះ**
 - 5) ក្នុងរង្វង់ទីប្រាំ ការដែលប្រព្រឹត្តនឹងផ្តល់អោយតាមរង្វាល់ - **ការស្នើសុំបំពេញដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់**
 - 6) រង្វង់ទីប្រាំមួយ - **ព្រះជាម្ចាស់ និងអ្នកបម្រើ ត្រួតត្រាដោយព្រះគុណ**
 - 7) រូបភាពទី៧ សន្យានៃរូបភាព និងស្បែក - **ការប្រកាសរលោះដែលយកជាការបាន**
 - 8) រូបភាពទីប្រាំបី សម្លេងរំភ័យទាំងបី - **ឈ្មោះព្រះយេស៊ូវ**
 - 9) រូបភាពទីប្រាំបួន ដំណើរមនុស្សក្នុងសំពាធទឹក - **ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម**
 - 10) រូបភាពទីដប់ រុក្ខជាតិ និងមាត់ទ្វារ - **ពិធីបុណ្យរំលង**
 - 11) ផែនការព្រះតន្ត្រា - **បង្កើតរាងនរោសថ។**

មេរៀនទី 1. ការពិនិត្យមើលលើព្រះគម្ពីរនិក្ខមន៍

អត្ថបទ៖ គម្ពីរនិក្ខមន៍ 13:21-22

សំខាន់៖ “នៅពេលថ្ងៃព្រះអម្ចាស់នាំមុខពួកគេដោយដុំពពក នៅពេលយប់ព្រះអង្គនាំមុខពួកគេដោយដុំភ្លើងដែលបំភ្លឺផ្លូវពួកគេ ដូច្នេះពួកគេអាចធ្វើដំណើរបានទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់។ នៅពេលថ្ងៃដុំពពកមិនដែលឃ្លាតពីមុខប្រជាជនឡើយ ហើយនៅពេលយប់ដុំភ្លើងស្ថិតនៅមុខពួកគេជានិច្ច។”

ការស្វែងរក៖

បន្ទាប់ពីយើងបានឃើញពីភាពលោកដែលមាននៅក្នុងលោកបុគ្គល ក៏បានបើកសម្តែងនៅក្នុងនិក្ខមន៍ដែលជាសៀវភៅផ្នែកទី 2 លោកម៉ូសេ ហើយនិងការព្យាយាមប្រតិបត្តិតាមដែលបានបើកសម្តែងពីការប្រោសលោះដែលបានកាត់ត្រានៅក្នុងនិក្ខមន៍ដែលត្រូវដឹងពីរបៀបខាងក្នុងនៃការរស់នៅដែលបានសម្រេចក្នុងព្រះជាម្ចាស់។ យើងស្គាល់ព្រះនាម និងអំណាចតាក់តែងដូចជា មូលដ្ឋានកិច្ចការអោយស្គាល់ពីគោលការណ៍សង្គ្រោះក្នុងនិក្ខមន៍ ការរំលោភចេញពីការសង្កត់សង្កិនពីទីកសាសន៍ដទៃ ការសង្គ្រោះពីអំពើបាប ដែលបានបើកសម្តែងដោយអំណាចព្រះចេស្ដា ព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ទូទៅព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ពិធីបុណ្យលង គូទាទីនៃក្រឹត្យវិធី ដេកាលូដេ និងព្រះគន្លា។

ឈ្មោះ៖

នៅសៀវភៅនិក្ខមន៍ ដំបូងជាភាសាហេប្រឺគីអ៊ីលេសមុត មួយដែលមានន័យត្រូវបានប្រតិបត្តិនៅក្នុងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងក្នុងជនជាតិកូរ៉េគី ដូលេឌុបគី។ ឈ្មោះនីក្ខមន៍ចេញពី LXX និងរូបភាព មានន័យថាសៀវភៅដែលបានផ្សាយចេញពីប្រទេសអេស៊ីប។

អ្នកនិពន្ធ៖

លោកម៉ូសេជាមនុស្សតែម្នាក់ដូចនឹងការរំលោភដែលបានឆ្លាក់ពីហោរាផ្សេងៗតាំងពីលោកបានបង្ហាញដូចទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ លោកបានដឹកនាំនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ដែលប្រៀបទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលនាំផ្លូវនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ លោកបានឆ្លើយអោយមានការរំលោភជាតិសាសន៍របស់លោកដូចដែលលោកបានកាត់ត្រាពីការបើកសម្តែងពីសេចក្តីប្រោសលោះដែរ។

មាតិកាដែលបើកសម្តែងពីសេចក្តីប្រោសលោះនៅក្នុងនិក្ខមន៍

លោក **Gerrhardus Vos** ដែលជាអ្នកចេះដឹងជ្រៅជ្រះខាងព្រះគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃការបើកសម្តែងការប្រោសលោះក្នុងនិក្ខមន៍ដូចខាងក្រោម៖
ការរំលោភចេញពីការសង្កត់សង្កិនពីអំណាចសាសន៍ដទៃ ការរំលោភជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីកណ្តាប់ដៃពួកអេស៊ីប ដែលជាកម្លាំងចលករនៅក្នុងនិក្ខមន៍។ ព្រះចៅផាធានមិនបានដឹងពីការដឹកនាំរបស់លោកយ៉ូសែបទេ គេបានសង្កត់សង្កិនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះពួកគេមានការភ័យខ្លាចពីចំនួនកើនឡើងឥតឈប់ឈររបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលដែលការដេញដោលទុក្ខវេទនាបានកាន់កាប់ខ្លាំង ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវស្រកទ្រទ្រង់ទៅកាន់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំពីសម្ព័ន្ធមេត្រីទ្រង់បានជួយដោះពួកគេចេញ។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ត្រាស់ហៅលោកម៉ូសេអោយចាកចេញទៅ។ ការសង្កត់សង្កិនរបស់ព្រះចៅផាធាន ជាសញ្ញាណនៃអំណាចរបស់សាតាំង។ វាមិនមែនជាការរំលោភជាតិសាសន៍ មួយដោយព្រោះការរំលោភប្រឆាំងនឹងព្រះ ប៉ុន្តែវាជាបុគ្គលនៃការរំលោភសង្គ្រោះចេញពីសាតាំង។ នៅក្នុងហេតុការនេះ និក្ខមន៍បានបើកបង្ហាញពីការសង្គ្រោះនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ ដូចដែល យើងបានដឹងពីការណែនាំ Decalogue (និក្ខមន៍ 20:1-2) ហើយនិងការស្តារឡើងវិញដែលមាននៅក្នុងកណ្តគម្ពីរអេសាយ ដែលរំលឹកយើងពីហេតុការណ៍នៅក្នុងនិក្ខមន៍ (អេសាយ 51:2)។
ការដំឡើងព្រះលើជនជាតិអេស៊ីប នៅពេលយើងយល់ពីអត្ថន័យ យ៉ូហាន 8:33-36 ហើយនិង 8:20-21 នៅក្នុងសញ្ញាថ្មី យើងដឹងថាព្រះយើងបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេក្នុងហេតុការណ៍នៃរបស់ណាកសាសន៍អេស៊ីប។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញយើងពីរបៀបសាសន៍អេស៊ីបរបស់ពួកគេនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ គឺជានិមិត្តរូបមួយនៃការសង្កត់សង្កិនរបស់សាតាំង លោកប្តូលក៏បានបកស្រាយវាដោយប្រមើមើលពីអនាគតដែរ។ ដូច្នេះយើងអាចពន្យល់បង្ហាញពីអំណាចនយោបាយព្រះចៅផាធានដែលជិះជាតិសាសន៍អ៊ីស្រាអែលក្នុងនិក្ខមន៍ 12:12 ក្នុងផែនការដែលបង្ហាញដោយអំណាចសាតាំង និងអ្វីដែលកើតឡើងដោយអំណាចព្រះ។

ការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប - ជីវិតជាទាសករមិនមែនគ្រាន់តែទទួលការគាបសង្កត់ធម្មតានោះទេ។ វាបានបង្ហាញថាទ្រង់បានដាក់ច្បាប់ពិធីសាសនាជាការបញ្ឈាស់ការបង្ហាញដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ចាប់ពីជនជាតិអេស៊ីប បន្តគេបម្រើដល់ព្រះក្នុងក្លាយ (និក្ខមន៍ 23:4, 19, 21)។ ពួកគេត្រូវបានស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតត្រា សង្កត់សង្កិនពីពួកអេស៊ីបរហូតដល់ 400 ឆ្នាំ។ នេះនាំឱ្យមានក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ពួកគេបម្រើកុលសម្ព័ន្ធអាមីរីដែលបានហៅនិងបំពេញដោយទំនាយលោកអប្រាហាំ (លោកបុគ្គល 15:13)។ ហេតុនេះ កណ្តនិក្ខមន៍មិនមែនគ្រាន់តែចង្អុលបង្ហាញពីការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលពីអេស៊ីបនោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏សង្កត់ធ្ងន់ទៅលើនិមិត្តសញ្ញានៃការសង្គ្រោះចេញពីជម្លោះដ៏ខ្លាំងពីតន្ត្រីនៃអំពើបាបដែរ។ លក្ខណៈនៃអំណាចព្រះចេស្ដាព្រះ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញពីការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្ថានភាពនយោបាយ ហើយនិងភាពងងឹតសូន្យស្ទើរដោយស្នាព្រះហស្តទ្រង់។ នៅក្នុងនិក្ខមន៍ជំពូក 15 អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានប្រៀបធៀបលោកម៉ូសេ ដែលមិនមែនផ្ដោតលើកម្លាំងដែលមកពីធម្មជាតិតាមរយៈអក្ខរកម្មដ៏អស្ចារ្យទេ ប៉ុន្តែដោយអំណាចព្រះចេស្ដាព្រះជាម្ចាស់វិញ (6, 11)។ ការសំខាន់នេះគឺបានបង្ហាញនៅក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូវដ៏ពិតលោកបុគ្គល ១៥ ហើយក៏បានបង្ហាញយើងផងដែរពីការរីកចម្រើនឡើងតាមប្រភេទផ្សេងៗទៀតនៅរឿងរ៉ាវក្នុងលោកបុគ្គល។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាក៏បានបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពដើមដំបូងដែលអ៊ីស្រាអែលគោរពសហការសម្ព័ន្ធមេត្រីព្រះជាម្ចាស់។ វាត្រូវបានបំពេញតាមរយៈអង្គព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដែលបានបង្ហាញអេស៊ីបដោយអំណាចទ្រង់ផ្ទាល់ (និក្ខមន៍ 3:20) បំពេញដោយសេចក្តីសុចរិត ការជិះជាន់បង្ហាញពីទណ្ឌកម្មពីសាតាំង ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដូចជាបានបង្ហាញតាមរយៈព្រះបន្ទូល។ ព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែងពីភាពយុត្តិធម៌ និងសុចរិតដោយធ្វើអោយមានគ្រោះកាចទាំងដប់ ដែលមានន័យពេញលេញនិងចុងបញ្ចប់។ ការដំឡើងមិនមែនធ្វើឡើងតែម្តងនោះទេ តែវាកើតឡើងម្តងម្កាល។ ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅពួកគេថាទ្រង់នឹងដំឡើងពួកគេយ៉ាងប្រាកដដោយស្នាព្រះហស្តទ្រង់តាមរយៈលោកម៉ូសេ ហើយវាបានសម្រេច (6:6; 7:3)។ ដំបូន្មាននេះនឹងបានសម្រេចតាមអាយុកាលដែលបានពន្លឿននៅក្នុងពន្លឺនៃការវិនិច្ឆ័យ។

ព្រះគុណព្រះដែលប្រករដោយការទទួលខុសត្រូវ ដូចដែលយើងបានឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិបានបង្ហាញយ៉ាងពិតនៅក្នុងចំណែកមនុស្សជាតិ។ លក្ខណៈនៃការប្រោសលោះ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដូចរូបភាពនៃការសង្គ្រោះ សម្តែងពីប្រភេទបែងចែក និងបំពេញដោយការបង្កើតវិញ។ ជាការពិតព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើអោយមានភាពផ្សេងៗពីគ្នារវាងអេស៊ីប និងអ៊ីស្រាអែល (និក្ខមន៍ 8:23; 11:7) ព្រះគុណព្រះនិងការសង្គ្រោះគ្មានដែនដំណាច់ ដោយវាបានបង្ហាញថាពួកគេមិនអាចស្វែងរកបានដោយសារការប្រព្រឹត្តអំពើល្អរបស់ខ្លួនបានឡើយ។

ទទួលយកការសង្គ្រោះនៅជាប់នឹងខ្លួន ព្រះគុណនៃការសង្គ្រោះនោះបានចម្រើនឡើងសម្តែងពីការទទួលយកគោលគំនិតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 6:2 (និក្ខមន៍ 4:22 ចោទុតិយកថា 32:6)។ កិច្ចព្រមព្រៀងប្រជាជនបង្ហាញពីសញ្ញាប្រដាប់គ្នាខាងទំនាក់ទំនងនឹងពួកកូន។ ពួកគេបានចូលទៅក្នុងតម្រិះរបស់ព្រះ ដែលជាទំនាក់ទំនងមួយដល់អស់កល្ប(និក្ខមន៍ 2:24,25 ចោទុតិយកថា 7:6-7 14:2) ហើយនិង អត្ថន័យសេចក្តីសង្គ្រោះបានចេញពី(និក្ខមន៍6:6 15:13 ចោទុតិយកថា 7:8; 9:26; 13:5; 21:8)។

ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា - គ្រប់ទាំងនៅខាងលើ ការសង្គ្រោះនោះគឺនិក្ខមន៍បានបង្ហាញចេញពីព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ាដែលលេចចេញនូវទ្រង់ទ្រាយការសង្គ្រោះក្នុងដំណើរជីវិតលោកម៉ូសេ (និក្ខមន៍ 6:3)។ ព្រះយេហូវ៉ាសម្តែងអោយឃើញពីព្រះតំរិះដ៏សំខាន់នៃទំនាក់ទំនងសម្ព័ន្ធមេត្រី។ (ស្គាល់) ក្នុងនិក្ខមន៍៦:៧ចម្លងបង្ហាញពីចំណេះដឹងបទពិសោធន៍ជាដាច់ខាតនៃទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះនោះ គឺខ្លាំងជាងការយល់ដឹងពីបញ្ញាវិទ្យានៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថាវាជាជីវិតអស់កល្បជាទីគួរ ហើយព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ា ឬលោកម៉ូសេក៏ដូចអារ៉ាមAdonai ជាភាសាហេប្រ័យនិយម(ម្នាក់ដែលចេញពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់) ហើយមានទំនាក់ទំនងនឹងសេចក្តីស្មោះត្រង់(ចោទុតិយកថា 7:9) អេសាយ 26:4 ហូសេ 2:20 ម៉ាទ្យាគី 3:6)។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដ៏ពិតដែលបានទទួលការសង្គ្រោះពីព្រះគុណនៃព្រះដ៏សុទ្ធតែដែលបានហៅនិងសង្គ្រោះដោយព្រះយេហូវ៉ា។ សេចក្តីសុទ្ធតែជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏សំខាន់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

ពិធីបុណ្យរំលង - គោលការណ៍សង្គ្រោះផ្សេងៗទៀតបានសម្តែងពីហេតុការណ៍កាន់តែស៊ីជម្រៅពីបុណ្យរំលង ព្រោះព្រះគុណបានផ្តល់អោយតាមដំណើរការថ្វាយដង្ហាយ។ ពាក្យជាសាច់ មានន័យថាលោតឆ្ពោះ លោតពីលើទៅទីគ្នានិម្មោះវិញ។ និក្ខមន៍12:17 ជាសញ្ញាសំគាល់ពីការថ្វាយតង្វាយទៅកាន់ព្រះយេហូវ៉ា(និក្ខមន៍ 34:25 ជនគណនា 9:7-10 , 1កូរិនថូស 5:7)។

យើងអាចសង្កេតមើលពីអត្ថន័យ នោះប្រសិនបើការកាត់ស្បែកចេញពីលោកអប្រាហាំ ហើយពិធីបុណ្យចម្លងចេញពីលោកម៉ូសេវាជាសញ្ញាណសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមបង្ហាញនៅក្នុងនិក្ខមន៍ដែលជាសញ្ញាចង្អុលពីការផ្លាស់ប្តូរ និងជម្ងឺដូចជាគោលការណ៍ប្រោសលោះ។ ព្រឹត្តិការណ៍ការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមនៅក្រោមដុំពពកបានបង្ហាញពីសាវ័កម៉ូសេ (1កូរិនថូស10:1-3)។ គ្រប់ទាំងចំណាប់និងអំពើរបបចាប់ពីអេស៊ីបបានធ្វើ ហើយពួកគេចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីនៅលើទឹកដីកាណានដែលបង្ហាញពីពិធីជ្រមុជទឹក(ជីវិតចាស់បាត់ទៅ ហើយបានកើតជាថ្មី) ។ទោះបីជាសម័យលោកណូអេ ឥឡូវនិងការកាត់ស្បែកជាសញ្ញានៃការលាបបាបហើយក៏ដោយ ដំណើរឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមក៏បង្ហាញអោយយើងឃើញកាន់តែច្បាស់។ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលបានឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមវាជាការអស្ចារ្យណាស់ដូចជាបានក្លាយទៅជាការស្រួលរបស់ព្រះដែរ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលស្ថិតក្រោមអំណាចគ្រប់គ្រងព្រះចៅជាដានស្តេចសាសន៍អេស៊ីបដូចទៅនឹងអំណាចអាធិការ (ដែលបានគ្រប់គ្រងមនុស្សនិងពិភពលោក) ឥឡូវបានរីករាយនឹងទឹកដោះ ទឹកឃ្មុំក្នុងទឹកដីកាណាន ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកម៉ូសេវិញ។ មុខងារនៃច្បាប់បញ្ញត្តិ - ប្រជាធិបតេយ្យត្រូវការមនុស្ស ផែនដី និងច្បាប់។ ថ្វីបើព្រះការពារច្បាប់បញ្ញត្តិ យើងដូចជាមនុស្សដែលគោរពប្រតិបត្តិអតីតកាលដែរ។ ច្បាប់មាន631ផ្នែក ហើយលម្អិតពីក្រមសីលធម៌រស់នៅតាមរយៈគោលការណ៍នៃសេចក្តីសុទ្ធតែ មេត្តាករុណា និងស្មោះត្រង់។ គោលបំណងដែលបានបង្ហាញនោះសំដៅទៅលើវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ច្បាប់ - មានច្បាប់វិជ្ជាសាស្ត្រ ច្បាប់ស៊ីវិល កម្មវិធីដែលមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងលក្ខណៈរបស់ព្រះ ដែលបានរៀបចំជាច្បាស់ផ្នែក : គោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះ និងគោរពប្រតិបត្តិចំពោះមនុស្ស។

ព្រះពន្លា - មួយក្នុងចំណោម គោលការណ៍ប្រោសលោះសំខាន់បំផុតក្នុងព្រះគម្ពីរជាព្រះពន្លា។ ចំណុចស្នូលនៃព្រះពន្លាជាចំណុចកណ្តាលនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលដាច់ពីអ៊ីស្រាអែល នេះជាព្រះគុណនិងបណ្តុំនៃព្រះ។ ស្នាព្រះហស្តទ្រង់ត្រូវបានមានវត្តមានជាសាច់ឈាមក្នុងចំណោមការងារប្រជាជនបម្រើ ដែលជាទីមួនបដិម្បីបង្ហាញភាពពេញលេញនៃការប្រោសលោះ។

លំដាប់នៃសៀវភៅនិក្ខមន៍

- មេរៀនទី1 ការពិនិត្យលើបទគម្ពីរនិក្ខមន៍
- ផ្នែកទី1 អ៊ីស្រាអែលនៅអេស៊ីប (និក្ខមន៍1:1-18:16)
- មេរៀនទី2 ព្រះជាម្ចាស់រៀបចំសេចក្តីសង្គ្រោះ (និក្ខមន៍1:1-2)
- មេរៀនទី3 ការត្រាស់ហៅម៉ូសេនិងផែនការព្រះសម្រាប់ការសង្គ្រោះ (និក្ខមន៍3:1-30)
- មេរៀនទី4 ម៉ូសេជាព្យាករិតមួយគត់ (និក្ខមន៍ 4:1-31)
- មេរៀនទី5 ព្រះបន្ទូលទាស់ប្រឆាំងនឹងពិភពលោក (និក្ខមន៍ 5:1-6)
- មេរៀនទី6 គ្រោះកាចទាំងដប់ទី១ (និក្ខមន៍7:1-8:32)
- មេរៀនទី7 គ្រោះកាចទាំងដប់ទី២ (និក្ខមន៍9:1-10:29)
- មេរៀនទី8 កូនចៀមសម្រាប់ពិធីបុណ្យចម្លង (និក្ខមន៍11:1-12:51)
- ផ្នែកទី2 អ៊ីស្រាអែលនៅវាលអារ៉ាប៊ី (និក្ខមន៍13:17-18:27)
- មេរៀនទី9 ព្រះជាអ្នកដឹកនាំអ៊ីស្រាអែល (និក្ខមន៍13:17-15:21)
- មេរៀនទី10ព្រះជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ (និក្ខមន៍15:22-17:16)
- មេរៀនទី11 ប្រាជ្ញារបស់លោកយេត្រូ (និក្ខមន៍18:1-27)
- ផ្នែកទី3 អ៊ីស្រាអែលនៅភ្នំស៊ីណៃ (19:1-40:38)

- មេរៀនទី12 វត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវ (និក្ខមន៍19:1-25)
- មេរៀនទី13 បញ្ញត្តិទី1 (និក្ខមន៍20:1-11)
- មេរៀនទី14 បញ្ញត្តិទី2 (និក្ខមន៍20:12-17)
- មេរៀនទី15 ច្បាប់ទី1 (និក្ខមន៍21:12-23:8)
- មេរៀនទី16 ច្បាប់ទី2 (និក្ខមន៍23:9-24:18)
- មេរៀនទី17 ព្រះពន្លាទី1 (និក្ខមន៍25:1-26:37)
- មេរៀនទី18 ព្រះពន្លាទី2 (27:21-30:38)
- មេរៀនទី19 កិច្ចការរបស់ម្ចាស់ក្នុងការទូលអង្វរ (និក្ខមន៍31:1-32:16)
- មេរៀនទី20 សិរីរុងរឿងដែលបានលាក់ចេញពីម្ចាស់ (និក្ខមន៍32:15-34:35)
- មេរៀនទី21 ការប្រើប្រាស់នៃគុណតម្លៃសម្រាប់ព្រះវិហារ (និក្ខមន៍36:2-29)
- មេរៀនទី22 ព្រះពន្លាបានបំពេញដោយសិរីរុងរឿងព្រះ (និក្ខមន៍40:1-38)

សន្និដ្ឋាន៖ ប្រសិនបើជីវិតជាសម្តេចសង្ឃនៅក្នុងលោកុបត្តិជាសញ្ញាបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃការសង្គ្រោះដល់គ្រីស្ទាន និក្ខមន៍សរុបអោយឃើញពីការសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យមួយតាមរយៈជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេហ្សីប។ ហោរាក៏បានទាយពីហេតុការណ៍ទាំងនោះដូចជាការយល់ពីព្រឹត្តិការណ៍សង្គ្រោះជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប្រសិនបើការសង្គ្រោះនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីបានយល់កាន់តែច្បាស់ទៅៗ នៅពេលដែលយើងយល់ពីរឿងរ៉ាវស្ថានភាពនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងនិក្ខមន៍ ហើយបំណងព្រះហឫទ័យសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ជាការបង្ហាញពីភាពរីកចម្រើនឡើងៗដោយសញ្ញាណមួយចំនួនក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលក្នុងសញ្ញាចាស់ ដូច្នេះហើយថាការស្របរបស់ទ្រង់អាចយល់ និងពឹងអាងលើការសង្គ្រោះដែលបំពេញដោយអង្គព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។

[សំណួរ1] អានមេរៀនទី1ហើយឆ្លើយសំណួរខាងក្រោម៖

1. តើទំនាក់ទំនងអ្វីដែលបានបង្ហាញរវាងលោកុប្បត្តិ និងនិក្ខមន៍?
2. បង្ហាញពីតួនាទីមូលដ្ឋានជាព្យាករណ៍ដ៏សំខាន់ៗ។
3. ពន្យល់ពីទំនាក់ទំនងដែលត្រូវប្រតិបត្តិតាមក្នុងប្រតិការណ៍នៃបទគម្ពីរនិក្ខមន៍ ការសង្គ្រោះចុងក្រោយដោយពន្លឺនៃដំណឹងល្អ។
 - 1) ពិធីបុណ្យចម្លង
 - 2) ដំណើរឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម
 - 3) ដុំពពក និងដុំភ្លើង
 - 4) ព្រះពន្លា
4. ស្វែងយល់គម្ពីរជួរហាន៨០៣៣-៣៦ ភាគត្រឹមត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការប្រតិបត្តិតាមបទគម្ពីរ និក្ខមន៍ អានហើយរួចឆ្លើយតបតាមគោលការណ៍GSPEC (G- ព្រះជាម្ចាស់ S-អំពើរបាប P- សន្យា E- គម្រូ C- បង្គាប់បញ្ជា)។
 - 1) ព្រះជាម្ចាស់
 - 2) អំពើរបាប
 - 3) គម្រូ
 - 4) សន្យា
 - 5) បង្គាប់បញ្ជា
 - 6) សេចក្តីពិតដែលខ្ញុំស្វែងរកឃើញ
 - 7) ការទូលសុំរបស់ខ្ញុំដោយសេចក្តីពិតនេះ
 - 8) សង្ខេបការបង្រៀននេះ

មេរៀនទី 2

ព្រះជាម្ចាស់ដែលរៀបចំនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. រង្វង់នៃអណ្តាតភ្លើងទាំងពីរ - ព្រះអ្នករៀបចំនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ
2. ការដង្ហែរបស់មនុស្សទៅកាន់រង្វង់នៅខាងឆ្វេង - ព្រះផ្ទាល់ជាម្ចាស់ដែលបង្កើតជីវិតដល់ពួកយើង។
3. មនុស្សឈរដែលមានដំបងនៅមើលឆ្វេង - ព្រះផ្ទាល់ជាម្ចាស់ដែលជាម្ចាស់នៃពិភពលោក។
4. ទារកដែលបានផ្តុកនៅក្នុងកន្លែងទន្លេនីល - ព្រះបង្កើតជីវិតដល់មនុស្សដែលបានបាត់បង់ជីវិត។
5. ស្រ្តីដែលនៅផ្នែកខាងឆ្វេង - ព្រះបានសាងសង់បុរីនៃព្រះបាទដ៏ធំបំផុតក្នុងពិភពលោក។
6. អណ្តាតភ្លើង - ព្រះបានបង្កើតជីវិតដល់ពួកយើងដោយសារការទទួលបានជីវិត។

2. God prepared the Redemption

ឯណាស់កាលទី 1 ពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីត (1:1-18:16)

មេរៀនទី ២៖ ព្រះដែលបានរៀបចំនូវការប្រោសលោះ

អត្ថបទគម្ពីរ៖ ទិក្ខមន៍ 1:1-2:25

ទិក្ខមន៍កាល៖ “តែដល់ជាតិអ៊ីស្រាអែលគេបង្កើតកូនដុះដាលដោយចម្រើនជាច្រើនឡើង ក៏បានទៅជាស្តុកស្តម្ភឡើងសន្លឹកទាំងនៅក្នុងក្រុងក្រុងស្រុកនោះ។” (ទិក្ខមន៍ 1:7)

រដ្ឋាយកតម្លៃ៖

នៅពេលដែលយើងចាប់ផ្តើមព្រះគម្ពីរទិក្ខមន៍ យើងបានឃើញពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលទ្រង់បានរៀបចំនូវការប្រោសលោះតាមរយៈជាតិសាសន៍មួយនិងក្រុមគ្រួសារមួយ។ ការតាំងសញ្ញានៃការប្រោសលោះដែលបានផ្តល់ដល់អំប្រាហាំ ត្រូវបានបើកសំដែងដោយមនុស្ស ដែលព្រះផ្ទាល់បានរៀបចំដោយការបង្កើតកូនដុះដាលដោយចម្រើនឡើង ដូចនេះទើបគេអាចសំរេចបំពេញគោលបំណងអនាគតរបស់ពួកគេ។ តាមរយៈជីវិតរបស់ពួកបុរសដែលបើកសំដែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ (អំប្រាហាំ អ៊ីសាក់ យ៉ាកុប និង យ៉ូសែប) ព្រះបានសម្របសម្រួលប្រវត្តិសាស្ត្រដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទិក្ខមន៍។ ទ្រង់បានបោះពុម្ពរបស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងឱ្យនៃសេចក្តីដទៃនា ហើយបានចំណាយកម្លាំងច្រើនត្រូវបានសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលនៅក្នុងពួកគេ។ កិច្ចការទាំងអស់នេះនឹងបន្តរហូតដល់ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បង្ហាញពីផលវិជ្ជមាននៃការប្រោសលោះ (ដែលនោះជាការស្តារឡើងវិញនូវបង្គុះរបស់ព្រះដែលជាចំណុចកំពូលនៅក្នុងសេចក្តីប្រោសលោះនៃពួកជំនុំ)។ ព្រះគម្ពីរទិក្ខមន៍ជំនួញយើងឲ្យយល់ថាពួកគេដែលនៅក្នុងលោកុប្បត្តិមានទាក់ទងទៅនឹងឥរិយាបថដែលបន្តដែលជាទំនាក់ទំនងជាងសេចក្តីសង្គ្រោះនិងការស្វែងរកដែលបើកសំដែងនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ (Terrence Fretheim)។ វាបានបង្ហាញពីសេចក្តីស្មោះត្រង់នៃការបង្កើតជាថ្មីដែលត្រូវបានបើកសំដែងមក ដែលដូចជាជីវិតនៃការបង្កើតដែលបានបន្តកើតឡើងជាលំដាប់។ ព្រះដែលបានប្រកាសពីដែលនឹងសំរេចបំពេញការដែលការតាំងសញ្ញាត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយស្មោះត្រង់ ដូចជាបណ្តាលលាស់ឡើង និង ដូចជាការលូលលាស់ឡើងរបស់គ្រាប់ពូជ។ យើងដែលជាអ្នកដែលពិនិត្យមើលពីដើមដំបូងនៃការបង្កើតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ឃើញថាការបង្កើតជាថ្មីនៃមនុស្សនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា ការដើមដំបូងនៃការបង្កើត។ ការចាប់ផ្តើមទាំងពីរនេះត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយការអោយព្រះសាបសូន្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ អាឡាហ្វ៊ែរ បានចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះដោយសារការគ្រប់គ្រងទឹកនៅក្នុងសេចក្តីជំនិត និង ការរង់ចាំនៅក្នុងជម្រកនៃសេចក្តីជំនិត ហើយនិងភាពគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ និង គួរឱ្យអាម៉ាស់ដែលវាស្រ្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគៀបសង្កត់ដោយសារអំណាចរបស់សាតាំង។ ទ្រង់បានបង្កើតដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលនិងផ្លូវតាមរយៈការគៀបសង្កត់ ហើយក៏សំរាប់ការការពារដល់ស្រ្តីរបស់ទ្រង់ផងដែរ ព្រះបានដាក់នូវគ្រោះទាំងដប់ដល់សាសន៍អេស៊ីតសំរាប់ជាការកាត់ទោសដល់ពួកគេ។ ហើយទ្រង់ក៏បានសំរេចនូវការតាំងសញ្ញាដំបូងនៅត្រង់ភ្នំស៊ីណៃ ហើយបានបង្កើតនូវរោងចក្រនៅក្នុងចំណោមពួកគេជាសញ្ញានៃប័ណ្ណរបស់ព្រះ ហើយទ្រង់បានមានវត្តមាននៅទីនោះ។ ព្រះហស្តរបស់ព្រះបានដឹកនាំប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកបុរសដោយប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យ ដែលបានសំរេចបំពេញនៅក្នុងរយៈពេលដែលមានកំណត់នៃពេល ៤០០ ឆ្នាំ និង ទឹកដីដែលមានកំណត់នៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីត។ ពេលខ្លះព្រះទ្រង់ធ្វើការដោយការស្លៀកស្លាត់ នៅក្នុងការបើកសំដែង និង ការលាក់បាំងនៅក្នុងសេចក្តីជំនិត ហើយពេលខ្លះទ្រង់នឹងលេចមកឱ្យឃើញនៅក្នុងពន្លឺដែលភ្លឺសំរាប់គោលដៅចុងក្រោយរបស់ទ្រង់។ គោលបំណងរបស់ទ្រង់នោះគឺជាការបង្កើតនូវអ្វីដែលមានស្តេច ជានគរបស់ព្រះដែលមានព្រះជាអង្គដែលគ្រងរាជលើផែនដីទាំងមូល។ យ៉ាងណាក៏ត្រូវមានប្រជាជន ច្បាប់របស់មូស្រី ហើយលើពីនោះទៀតទឹកដីដែលស្ថិតស្ថេររបស់ពួកគេ។ ការដែលដាក់ស្តែងនោះព្រះបានរៀបចំការទាំងនោះដោយផ្ទាល់ក្នុងកំឡុងពេលដែលពួកគេនៅក្នុងសភាពជាទាសករ។

សេចក្តីពន្យល់៖

ចំនុចកំពូលនៃការបើកសំដែងនៃសេចក្តីប្រោសលោះដែលលោកុប្បត្តិបានបើកសំដែង លំហូរនៃការបើកសំដែងនៃការស្តារឡើងវិញនូវបង្គុះរបស់ព្រះ ដែលមានការទាក់ទងទៅនឹងការរៀបចំដោយយកចិត្តទុកដាក់ការប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទិក្ខមន៍។ ទិក្ខមន៍ 1:1-18:16 បើកសំដែងពីរបៀបដែលព្រះបានសំរេចបំពេញការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់សំរាប់យើង។ មនុស្សចិត្តសិបនាក់ដែលបានចុះទៅកាន់ស្រុកអេស៊ីតពីទឹកដីកាណានដែលបានបើកបង្ហាញពីរលំដាប់ដោយនៃការប្រោសលោះតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍នោះរហូតដល់ការបង្កើតរោងចក្រនៅក្នុងសេចក្តីជំនិត នៅក្នុងចំណោមហាសគមន៍របស់អ៊ីស្រាអែល។ ដូចនេះព្រះគម្ពីរទិក្ខមន៍គួរតែត្រូវបានបកស្រាយនៅក្នុងពន្លឺនៃការសំរេចបំពេញនូវការប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងមេរៀនទីមួយ យើងគិតពីចេតនារបស់ព្រះមកកាន់គោលបំណងដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់តាមរយៈការដឹកនាំរបស់ទ្រង់។ ការចូលរួមរបស់ទ្រង់ និង ការខ្វល់ខ្វាយរបស់ទ្រង់សំរាប់ពួកអ៊ីស្រាអែល។

I. ការហ្វឹកហ្វាត់របស់អ្នកនៃការតាំងសញ្ញា (1:1-22)

មេរៀនទីមួយដែលបានចាប់ផ្តើមដោយការរៀបរាប់ពីមនុស្សទាំងចិត្តសិបនាក់ដែលបានចាកចេញពីទឹកដីកាណានទៅកាន់ប្រទេសអេស៊ីត បានរៀបរាប់ពីការសំរេចបំពេញដែលមានការលូតលាស់ថែមទៀត តាមរយៈអំប្រាហាំបើកសំដែងពីរបៀបដែលពួកគេបានលូតលាស់នៅលើទឹកដីនៃព្រះគុណទូទៅ។ ដែលពាក្យមួយទៀតថាវាបានបើកសំដែងថាការនោះត្រូវបានបង្កើតប្រៀបដូចជាទម្ងន់នៃសេចក្តីប្រោសលោះនៃជាតិសាសន៍មួយ។ ការងាររបស់អ៊ីដាម “ទ្រង់ប្រទានពរដល់គេ ហើយមានបន្ទូលថា ចូរបង្កើតកូនឱ្យច្រើនជាច្រើនឡើង ឱ្យមានពាសពេញលើផែនដីចុះ ត្រូវប្រម្រាបផែនដីហើយមានអំណាចលើត្រីសមុទ្រ សត្វហើរលើអាកាស និងជីវិតផងទាំងឡាយដែលកំរើកនៅលើផែនដីផង។” (លោកុប្បត្តិ 1:28) ការនេះត្រូវបានឆ្លើយតបទៅនឹងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដែលបានអៀសខ្លួនអស់រយៈពេល ៤០០ឆ្នាំដោយសារព្រះគុណពិសេសមិនទាន់បានកាត់ចោលពីទឹកដីនៃព្រះគុណទូទៅ។ ទោះជាជាដានមិនបានស្តារឡើងវិញសំរាប់យើង ដែលបានគៀបសង្កត់លើពួកអ៊ីស្រាអែលថែមទៀត។ ទ្រង់មិនដែលមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើពួកគេឡើយដោយសារពួកគេរស់នៅដោយសារព្រះពររបស់ព្រះ។ ដូចនេះអ៊ីស្រាអែលមានការចំរើនកំណើនឡើងដូចជាសាសន៍មួយដែរ។ វាស្រ្តនៃការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះបានកើតឡើងពី ៧០ នាក់ដល់ ៤០០ លាននាក់។

II. ហ្វឹកហ្វាត់អ្នកនៃការតាំងសញ្ញា (2:1-10)

ដើម្បីនឹងរៀបចំនូវជាតិសាសន៍មួយ ព្រះដំបូងឡើយបានរៀបចំលោកម៉ូសេដែលជាប្រភេទនៃការតាំងសញ្ញាដំបូង ដែលជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាតាមរយៈក្រុមគ្រួសារមួយ។ នៅទីនេះយើងបានមើលឃើញព្រះផ្ទាល់ បានធ្វើការនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលពេញដោយការប្រាបសព្វគ្រប់។ តើព្រះបានធ្វើអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ ព្រះបានសង្គ្រោះម៉ូសេចេញពីសេចក្តីវេទនា (1-6)។ នៅពេលដែលម៉ូសេបានកើតមកនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកអេជីប ត្រូវបានបោះបង់ចោល ហើយព្រះបានរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់ដើម្បីនឹងសង្គ្រោះគាត់។ នៅពេលដែលបុត្រីរបស់ផាធាន ជាអ្នកដែលកំពុងតែដូតទឹកបានមើលឃើញទារកយ៉ាងក្មេងក្រីក្រ ព្រះនាងមានចិត្តមេត្តាករុណា ហើយក៏បានយកទារកមកចិញ្ចឹមជាកូន។ ហើយក៏ដំណើរការដែលនាងយកទារកមកចិញ្ចឹមនោះក៏មកពីព្រះហស្តរបស់ព្រះផងដែរ។ តាមរយៈគ្រោះជាទូទៅព្រះបានសំរេចចិត្តចេញពីណាងព្រះហស្តទ័យរបស់ទ្រង់។ អ្នកដែលត្រូវកាត់ទោសដល់ផាធាន ឥឡូវនេះកំពុងតែជំនាត់ឡើងនៅក្នុងដំណាក់កាលរបស់ទ្រង់។ បំណងព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះសំរាប់សង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសំរេចចិត្តដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (រ៉ូម 8:28)។

ទីពីរ អាម៉ាម និង ថូកាបិត មានសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្ហាញមកដោយសារការកាតក្កាចដល់ព្រះយេស៊ូ។ (2) អាម៉ាម និង ថូកាបិត ឪពុកម្តាយរបស់ម៉ូសេ បានធ្វើដោយសេចក្តីជំនឿ។ ការត្រួតពិនិត្យរបស់ពួកគេលើភាពស្រស់សង្ហារបស់ម៉ូសេ បានដាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីនឹងលាក់ម៉ូសេអស់រយៈពេលបីខែនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ ហើយបានបោះបង់ចោលទារកនៅក្នុងកន្លែងសមស្រប។ ដែលពេញមកពីសេចក្តីជំនឿរបស់គេដើម្បីនឹងស្វែងរកព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះ ហើយថ្វាយការទាំងនោះដល់ព្រះ (ហេប្រើ 11:20)។ ដោយសេចក្តីជំនឿព្រះហស្តទ័យរបស់ព្រះត្រូវបានសំរេចចិត្តចេញ។ មានតែតាមរយៈសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានដើរឆ្លងកាត់ការចម្រុះចម្រើនតាមរយៈសេចក្តីជំនឿទំលាក់និងសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះបានបង្ខំម៉ូសេ ដែលជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងសេចក្តីប្រាសលោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាន់ ហើយបានរៀបចំសំរាប់កិច្ចការនៃការប្រាសលោះដោយគ្រួសារដែលកាតក្កាចដល់ព្រះ។ នោះជាទម្រង់ដែលព្រះទ្រង់បានធ្វើការនៅក្នុងសញ្ញាទាន់និងសញ្ញាថ្មី។ ព្រះបានសំរេចចិត្តចេញកិច្ចការនៃការប្រាសលោះតាមរយៈក្រុមគ្រួសាររបស់ណូអេ និង អ័ប្រាហាំនៅក្នុងសញ្ញាទាន់ និង នៅក្នុងសញ្ញាថ្មី តាមរយៈសេចក្តីកោតក្កាចដល់ព្រះរបស់ម៉ាមី និង កូនីលៀស។ ហើយរហូតដល់ពេលនេះកិច្ចការរបស់ព្រះត្រូវបានសំរេចចិត្តដោយអ្នកប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីកោតក្កាចដល់ព្រះ។

III. ការបង្ខំតាមរយៈសេចក្តីវេទនា (2:24-25)

ការស្តាប់ឡើងវិញនូវបង្កុះរបស់ព្រះនោះសំរាប់គោលបំណងនៃការប្រាសលោះតាមរយៈមនុស្សម្នាក់នៅក្នុងពេលវេលាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងមកដោយឡែកនៃសេចក្តីវេទនានៅក្នុងប្រភាពមួយដែលពេញដោយសិរីល្អ។ យើងឃើញនៅក្នុងទីក្រុងម៉ិ ជំពូកពីរបានបើកសំដែងពីសេចក្តីពិតជាក់ស្តែង៖ “ទ្រង់ផ្តល់ដល់របស់គេ ហើយក៏នឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់បានតាំងនិងអ័ប្រាហាំ និង អ៊ីសាក់ ហើយនិង យ៉ាកុប។ ព្រះទ្រង់ឃើញពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយក៏ប្រាបដល់សេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់គេ។” (ទីក្រុងម៉ិ 2:24-25) សេចក្តីទុក្ខលំបាក និង សេចក្តីវេទនាដែលយើងជួបនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងជាទម្រង់នូវព្រះគុណ។ សេចក្តីពិតដែលការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិព្រះបានសំរេចចិត្តចេញនោះការនោះចេញមកពីភាពជាព្រះអម្ចាស់របស់ព្រះ។ ព្រះបានដឹកនាំពួកគេមកកាន់ព្រះវិញដោយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេរងទុក្ខនៅក្នុងវប្បធម៌នៃព្រះក្នុងក្លាយរបស់ពួកអេជីបនៅដល់ទៅកូនចៅពីបីដំណា។ ទោះជាទៅពេលដែលគេត្រូវធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយសារការសម្លាប់ដំបូងប្រសព្វរបស់ផាធានយ៉ាងណា នៅក្នុងសេចក្តីលំបាករបស់គេព្រះបានធ្វើការតាមរយៈនោះ។ គ្រប់ទាំងសេចក្តីវេទនារបស់ពួកបរិសុទ្ធនោះជាទម្រង់នៃដើម្បីនឹងទទួលបានពិតនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន។ តាមរយៈសំលេងនៃការអធិស្ឋាន នោះព្រះនឹងចងចាំនូវការតាំងសញ្ញា ហើយនឹងផ្តល់នូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកអ៊ីស្រាអែល ហើយនឹងសំរេចចិត្តពេញនូវការតាំងសញ្ញាដើម។ បន្ទាប់ពីពេលយ៉ាងយូរការតាំងសញ្ញានឹងត្រូវបានសំរេចចិត្តដោយសារព្រះយេស៊ូ។ ការសំរេចចិត្តពេញនូវការតាំងសញ្ញាបានចេញមកពីវិធីសាស្ត្រដូចគ្នា ពេលដែលជួបនឹងសេចក្តីវេទនា នោះយើងគួរតែស្វែងរកព្រះ។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងពិចារណាពីការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់អ័ប្រាហាំដែលត្រូវបានសំរេចចិត្តចេញនៅក្នុងមេរៀននេះ។ ព្រះដែលបរិសុទ្ធរបស់ អែលស្សូដាយ បានបង្ខំកាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅក្នុងឡនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាកអស់រយៈពេល ៤៣០ ឆ្នាំ។ បន្ទាប់មកដល់ពេលដែលសាកសម ព្រះបានរៀបចំនូវការចាប់ផ្តើមនៃព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលអស្ចារ្យសំរាប់ទីក្រុងម៉ិដោយសារការតែងតាំងម៉ូសេ ដែលជាអ្នកបំរើអែលស្សូដាយត្រង់ម្នាក់របស់ព្រះយេស៊ូ។ ហើយដែលជាស្រមោលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាចៅហ្វាយលើការតាំងសញ្ញា។ នោះជាការមួយដែលអស្ចារ្យរបស់ព្រះដូចជាផលវិជ្ជាសំរាប់កិច្ចការរបស់ព្រះ។ នោះជាការមួយដែលអស្ចារ្យដែលព្រះនៃគ្រប់ទាំងសេចក្តីយល់ដឹងបានធ្វើការនៅក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ដើម្បីនឹងស្តារឡើងវិញនូវបង្កុះរបស់ព្រះដែលជាផលវិជ្ជានៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ ជាការពិតយើងនឹងមើលឃើញពីការប្រាសលោះដែលត្រូវបានសំរេចចិត្តដោយព្រះហស្តដែលលាក់កំបាំងពេញដោយចេតនារបស់ព្រះ។

[សំណួរ 2] ចូរអានមេរៀនទីពីរម្តងទៀត និង ឆ្លើយនឹងសំណួរដោយប្រើពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។

I. ការពិនិត្យ និង ការបកប្រែ

1. តើកូនចៅរបស់អ៊ីស្រាអែល (កូនៗរបស់យ៉ាកុប) អាចរស់នៅក្នុងស្រុកអេស៊ីតយ៉ាងល្អដោយរបៀបនេះ? (1-7)
2. តើអ្វីដែលជាលទ្ធផលដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបានជួបប្រទះដោយស្មោះត្រង់របស់អេស៊ីត ជាអ្នកដែលភ្លេចពីតួនាទីរបស់យ៉ូសែបសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់រាជវង្ស? (លោកុប្បត្តិ 41:8-14)។
3. តើដែរបស់ផាធានបានទាស់ប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច? (12)
4. តើផាធានបានប្រើនូវក្រឹត្យក្រមអ្វីដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងលើបញ្ហានោះ? (15-22)
5. ចូរគិតពីអារម្មណ៍របស់ស្តេច និង ស្រ្តីនៅពេលដែលពេលវេលាដែលស្តេចបង្គាប់ដូចនោះ (18)។ តើអ្វីទៅជាការចេះទប់ចិត្តខ្លួនឯង និង អាទិភាពនៃប្រាជ្ញារបស់ពួកគេ? (17-31)
6. តើព្រះបានធ្វើអ្វីដើម្បីនឹងការពារទារកម្ចីសេពីការសំលាប់ទៅតាមច្បាប់ដែលផាធានបានចេញមក? (1-10)
7. តើម្តាយរបស់ម៉ូសេបានលះបង់ខ្លួនសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ម៉ូសេ? ហេតុអ្វីបានជាម៉ូសេគេចខ្លួនទៅនៅឯវាលរបោស្តានមីឆាន? (11-15) (នៅពេលនោះគាត់មានអាយុ៤០ឆ្នាំ)។
8. នៅពេលនោះតើមានអ្វីកើតឡើងដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលដែលនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីត?
9. តើស្ថានភាពរបស់ពួកគេមានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាទៅដល់ព្រះ ហើយហេតុអ្វី?

II. ការអនុវត្ត

1. តើសេចក្តីកោតខ្លាចរបស់អ្នកដល់ព្រះបានធ្វើឱ្យអ្នកធ្វើការបានត្រឹមត្រូវដោយរបៀបណា? តើការនោះបានផ្តល់នូវការលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកឱ្យដើរចេញពីសេចក្តីអាក្រក់ទេ?
2. តើអ្វីទៅដែលជាស្ថានភាពរបស់អ្នកនៅពេលដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថាការទាមទារអ្វីមួយដែលមិនសមហេតុផល?
3. តើអ្នកអាចរកឃើញសេចក្តីជំនួយរបស់ព្រះដោយរបៀបណា?
4. តើអ្វីទៅជាការដែលព្រះចង់អោយអ្នកធ្វើដោយសារការពឹងលើសេចក្តីជំនឿ?
5. ព្រះបានឮការទូលាភាររបស់ស្រ្តីទាំងៗ ប្រសិនបើអ្នកជួបនឹងស្ថានភាពមួយដែលមិនគួរនឹងកើតឡើងបាន តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីដែលអ្នកនឹងធ្វើឱ្យខុសពីគ្នានោះ?

មេរៀនទី 3

ការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេ និង ផែនការនៃសេចក្តីប្រោសលោះ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. មនុស្សដែលកំពុងតែលុតជង្គង់ចុះនៅក្រោមពន្លឺដែលចាំងចុះមកដោយគុម្ពបន្ទាមាឌអណ្តាតភ្លើង និង វាស្រ្តនៃការតាំងសញ្ញាដែលធ្វើដំណើរនៅក្នុងសមុទ្រក្រហមនៅផ្នែកខាងស្តាំ។ - ការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេ និង ការប្រោសលោះដែលព្រះបានបង្កើតឡើង។
2. មនុស្សដែលកំពុងតែលុតជង្គង់ចុះនៅក្រោមពន្លឺដែលចាំងចុះមក - ការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេ
 - 1) សភាពដែលនៅក្រោមពន្លឺ - ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះត្រូវបានកើតឡើង។
 - 2) សភាពនៃការលុតជង្គង់ចុះ - គាត់ទទួលស្គាល់ពីភាពអសមត្ថភាពរបស់គាត់។
 - 3) គុម្ពបន្ទាមាឌ - យើងគួរតែជឿថាព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយនិងយើង។
3. រដ្ឋដែលរង់ចាំនៅក្នុងសមុទ្រក្រហមនៅខាងស្តាំ - គម្រោងការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។
 - 1) ពពកសរដែលមានចាប់ពីកន្លែងដែលចាប់ផ្តើម - ព្រះចេស្ដាពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។
 - 2) ការរដ្ឋដែលគ្រាប់សមុទ្រក្រហមទាំងមូល - សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។
 - 3) ដើមទំពាំងបាយជូរដែលនៅលើសមុទ្រក្រហម - សេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយសារព្រះ។

3. Moses' Calling and the Redemptive Plan

មេរៀនទី 3៖ ការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេ និង ផែនការនៃសេចក្តីប្រាសាទ

អត្ថបទ៖ និក្ខមន៍ 3:1-4:31

ទគ្គីវង្សនៃលំដាប់៖ “កាលព្រះយេស៊ូក្រីងយើងលោកងាកចេញមកមើលដូច្នោះ នោះទ្រង់ក៏មានបន្ទូលហៅពីក្នុងគុម្ពបន្ទាថា ម៉ូសេអើយ រួចលោកទទួលឆ្លើយថា ព្រះគុណវិសេសព្រះអម្ចាស់” (និក្ខមន៍ 3:4)

ការសង្កេត៖

ការតាំងសញ្ញានៃសេចក្តីប្រាសាទដែលទាមទារនូវការចុះកិច្ចសន្យាជាងព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានបើកសំដែងនៅក្នុងអំប្រាហ៍ជាការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណដែលមានសញ្ញាសំគាល់មួយចំនួននៅក្នុងម៉ូសេ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រចាប់ពីដំណាក់កាលដំបូងម៉ូសេ ព្រះបាទបង្កើតក្រសួងនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា ពួកអ៊ីស្រាអែល ហើយនៅពេលដែលសាកសមបំផុត ព្រះបាទបង្កើតក្រិក្សវិម័យដែលចាំបាច់បំផុតសំរាប់មក ទឹកដី និង ប្រពន្ធនយោបាយ។ លើពីនោះទៀតការតាំងសញ្ញារបស់ម៉ូសេបានបើកសំដែងពីភាពពិតនៃការតាំងសញ្ញានៃកិច្ចការដែលព្រះបាទបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះស្រមោលនៃការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណដែលបានលូតលាស់ឡើងនៅលើដី។ គ្រប់ទាំងទស្សនៈនៃការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ និង កិច្ចការត្រូវបានសំរេចបំពេញនៅក្នុងដំណើរការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង ត្រូវបានបើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់នៃមេរៀន។ ម៉ូសេជាគ្រូម្នាក់ដែលដឹកនាំទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយក៏ជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ លើពីនោះទៀតការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេមាននូវអត្ថន័យយ៉ាងសំខាន់ ដែលជាអ្នកផ្សះផ្សារនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា។ ការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ និង ការឆ្លើយតបរបស់គាត់នោះគឺតែពិតប្រាកដដោយសារយោងមករបស់ម៉ូសេចុងក្រោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយការនោះបានបញ្ចប់នូវពន្លឺដល់ការត្រាស់ហៅនៃពួកជំនុំ និង ការឆ្លើយតប។

ការពន្យល់៖

គ្រីស្ទានត្រូវបានប្រាកដនូវការរើយ៉ាងនៃការត្រាស់ហៅ។ ការត្រាស់ហៅទៅកាន់សេចក្តីសង្ឃឹម និង ការត្រាស់ហៅទៅក្នុងរបស់កកម្ម។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរអេសាយជំពូក ៦ អេសាយដែលបានសង្ឃឹមផ្ទាល់បានសារភាពថា “ទូលបង្គំនៅនោះហើយ សូមចាត់ទូលបង្គំចុះ” (អេសាយ 6:8) ទៅកាន់ការត្រាស់ហៅដែលមកពីព្រះ “តើទូលបង្គំត្រូវទៅកាន់អ្នកណា?” ពេត្រុសក៏ត្រូវបានត្រាស់ហៅដោយព្រះជាម្ចាស់ (លូកា 5: និង យ៉ូហាន 21:) ហើយបានសារភាព “ព្រះអម្ចាស់អើយសូមថយចេញពីទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំជាមនុស្សម្នាម្នា” (លូកា 5:8)។ ពួកគេបានបង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃការត្រាស់ហៅមកកាន់ការធ្វើរបស់កកម្ម។

I. ការត្រាស់ហៅរបស់ម៉ូសេ (3:1- 12)

អត្ថបទគម្ពីរនៅកន្លែងដែលម៉ូសេឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅជាលើកទីពីរមកពីព្រះបាទម៉ូសេដែលដើរត្រូវធ្វើបន្ទាប់ពីសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ ដោយផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ៗនៅពេលដែលយើងយល់ពីការត្រាស់ហៅនេះ ភ្លាមៗនោះយើងនឹងមានជីវិតមួយដែលស្តាប់ស្តល់ ប៉ុន្តែប្រសិនបើក្រោយមកទើបបានដឹង យើងនឹងបាត់បង់នូវឱកាសដ៏ល្អ។

1. យើងគួរតែទទួលស្គាល់នូវការត្រាស់ហៅមកពីព្រះ - តើអ្នកណាដែលបានត្រាស់ហៅម៉ូសេ? ព្រះយេស៊ូ ដែលបានយោងមកជាទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូ។ ទេវតារបស់ព្រះយេស៊ូនៅក្នុងសញ្ញាចាស់បានចម្លុះទៅកាន់ព្រះរាជបុត្រា ព្រះយេស៊ូ។ ទ្រង់ត្រូវបានបើកសំដែងមកមុនពេលរបស់អំប្រាហ៍ ហាភា និង យ៉ាកុប។ ការនោះមានន័យថាព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានត្រាស់ហៅម៉ូសេដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ គោលការណ៍សាមញ្ញនៃការត្រាស់ហៅដូចនេះត្រូវបានអនុវត្តទៅកាន់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន អស់អ្នកដែលត្រូវបានសង្ឃឹមចេញពីអំពើបាប ហើយរស់នៅដោយទទួលយកនូវការងារនេះ។ ដូចនេះជីវិតរបស់គ្រីស្ទានត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើព្រះបានត្រាស់ហៅគាត់នៅក្នុងណា? នៅពេលដែលម៉ូសេកំពុងតែឃ្វាលទៀម ព្រះបានត្រាស់ហៅគាត់។ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅគាត់នៅកន្លែងដែលកំពុងតែហ្វឹកហាត់។ ដូចនេះយើងគួររស់នៅក្នុងជីវិតដែលទទួលស្គាល់ព្រះនៅកន្លែងដែលយើងកំពុងតែហ្វឹកហាត់។

តើព្រះបានត្រាស់ហៅគាត់ដោយរបៀបណា? តាមរយៈស្ថានភាពដែលខុសពីធម្មតា។ ការនោះជាការមួយដែលចម្លែក នៅក្នុងដែលគុម្ពបន្ទាមិនបានឆេះពិតនោះឡើយទោះជាត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយសារអណ្តាតភ្លើងក៏ដោយ។ ព្រះបានប្រើនូវការខាងអធិធម្មជាតិដូចជា សូចន័យ ស្ទូរសៀងរបស់ទ្រង់ និង ការអស្ចារ្យនៅក្នុងការត្រាស់ហៅដល់ក្រសួងរបស់ទ្រង់។ ព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យក្នុងការប្រើវិធីសាស្ត្រទាំងនោះនៅក្នុងការត្រាស់ហៅពួកគេដូចដែលប៉ូល និង ពេត្រុសបានធ្វើ។ នៅក្នុងលក្ខណៈនេះ ខ្ញុំមានការខ្វល់ខ្វាយដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងការអស្ចារ្យ។ បន្ទាប់មកការទទួលអនុវត្តរបស់ខ្ញុំទៅកាន់ព្រះនោះគឺ “សូមបើកឱ្យទូលបង្គំស្គាល់ពីសេចក្តីពិត ហើយឱ្យសេចក្តីពិតនោះបានលឺទៅដល់មនុស្សផ្សេងទៀតតាមរយៈខ្ញុំ”។ ព្រះមិនបានផ្តល់នូវការរៀងរាល់ ប៉ុន្តែបានធ្វើឱ្យខ្ញុំយល់ពីសេចក្តីពិតនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបានធ្វើឱ្យប្រកាសសេចក្តីពិតទៅកាន់លោកិយ។ ហើយនេះជាបទពិសោធន៍ខាងឯការអធិធម្មជាតិ។ ដោយសារការកើតជាថ្មីចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានត្រូវបានសង្ឃឹមដោយសារការអស្ចារ្យនៃអធិធម្មជាតិ ហើយស្គាល់នូវសេចក្តីពិត។ នេះជាព័ន្ធក្នុងដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានធ្វើការដូចជាម៉ូសេបានធ្វើ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ឈ្មោះរបស់ម៉ូសេយ៉ាងជាក់ ហើយបានត្រាស់ហៅគាត់។ ព្រះបានត្រាស់ហៅគាត់ដោយផ្ទាល់ ម៉ូសេៗអើយ។ ទោះជាឥតម្តាយរបស់គាត់បានដាក់ឈ្មោះគាត់ម៉ូសេដែលមានន័យថា ត្រូវបានសង្ឃឹមពីទឹកព្រះបានស្គាល់ឈ្មោះរបស់គាត់ បានតែងតាំងគាត់ បានត្រាស់ហៅគាត់ ហើយបានផ្តល់របស់កកម្មសព្វជាវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់។ នៅពេលនេះម៉ូសេបានចាកចេញពីវាលបន្ទុបនេះដើម្បីធ្វើឱ្យការនោះកាន់តែប្រាកដនៃមេរៀន។ នៅក្នុងខ ៣

“ម៉ូសេនឹកក្នុងចិត្តថា អញនឹងងាកចេញទៅមើលការចម្លែកនេះ តើហេតុអ្វីបានជាគុម្ពបន្ទានេះឆេះមិនស្ទុះដូច្នេះ?” បានបើកបង្ហាញពីការឆ្លើយតបដោយវិជ្ជមានរបស់គាត់។ នោះគួរតែជាចម្លើយដែលចម្បងទៅកាន់ការត្រាស់ហៅដែលមកពីព្រះ។ តើអ្នកប្រាកដពីការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកឬទេ? ហើយចុះការត្រាស់ហៅដោយផ្ទាល់ទៅកាន់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកវិញ? ពេត្រុសមានការងងឹតអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះសំរាប់ពេលអនាគត។ លូកា 5:1-11 បានបើកសំដែងថាបន្ទាប់ពីគាត់បានបោះបង់ចោលគ្រប់អ្វីដែលជាប់របស់គាត់ដើម្បីនឹងដេញតាមការត្រាស់ហៅដ៏បង្ករបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ម៉ាថាយ 1:14-20) គាត់បានវិលត្រលប់ទៅកាន់របរចាស់របស់គាត់ដោយសារហេតុផលមួយចំនួន។ នៅក្នុងកំឡុងពេលដែលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទដោយរបស់អង្គដែលសំដែងត្រឡប់ទៅវិញបានមកសួរសុខទុក្ខពេត្រុស ពេលដែលគាត់កំពុងតែនេសាទត្រីពេញមួយយប់ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានចាប់ត្រីបានសោះ។ ប៉ុន្តែពេលដែលព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានបង្គាប់ដល់គាត់ឱ្យចាប់សំណាញ់ទូលទៅក្នុងទឹកត្រី គាត់ចាប់បានត្រីយ៉ាងសន្លឹក។ ហើយបន្ទាប់មកនៅក្នុងការប្រៀបធៀបទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត ពេត្រុសភ្លាមនោះបានលូតផ្ទាំងចុះទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបានសារភាពថា ព្រះអម្ចាស់អើយសូមចាកចេញពីទូលបង្គំទៅ ទូលបង្គំជាមនុស្សម្នាម្នា ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលឆ្លើយថា កុំភ្លេចឡើយ ចាប់ពីពេលនេះទៅអ្នកនឹងក្លាយជាអ្នកនេសាទមនុស្សវិញ។ ការត្រាស់ហៅចម្បងរបស់ពេត្រុសមានទំនាក់ទំនង

13

[សំណួរ 3] ចូរអានមេរៀនទី 3 ម្តងទៀត ហើយចូរឆ្លើយនឹងសំណួរដូចតទៅនេះ៖

1. ការសង្កេតឃើល និង ការបកប្រែ

- 1) តើព្រះបានធ្វើអ្វីសំរាប់កស្រែរបស់ទ្រង់? (3:7-10)
- 2) អំពីផែនការរបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើការឆ្លើយតប? (3:11-13)

2. តើព្រះបានប្រទានការធានាអះអាងអ្វីទៅដល់ម៉ូសេ? (3:12-22)

II. ការអនុវត្ត

1. តើនិពេលណាដែលអ្នកមានចិត្តស្តាប់ស្តាប់ទៅកាន់ការបស់ព្រះអម្ចាស់?
2. តើអ្នកដែលមានតួនាទីពេលលើចម្លើយរបស់អ្នកនៅពេលដែលព្រះទ្រង់រំពឹងថាអ្នកនឹងស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់អ្វីដែលទ្រង់ចង់បាន?
3. ដើម្បីនឹងយល់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវនៅក្នុង ឱកាស 3:13-22 ចូរអានឱ្យបានច្រើនជាងបីដង ហើយចូរអនុវត្តគោលការណ៍នោះជា GSPEC (G- ព្រះ, S- អំពើបាប, P- ការសន្យា, E- ឧទាហរណ៍, C- ការបង្គាប់) ហើយចូររៀបរាប់តាមលំដាប់លំដោយពីខ្លឹមសារដែលសំខាន់នៃការបង្រៀន។
 - a. ព្រះ
 - b. អំពើបាប
 - c. ឧទាហរណ៍
 - d. ការសន្យា
 - e. ការបង្គាប់
 - f. សេចក្តីពិតដែលខ្ញុំពេញចិត្ត
 - g. ការសង្ខេបនៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀន

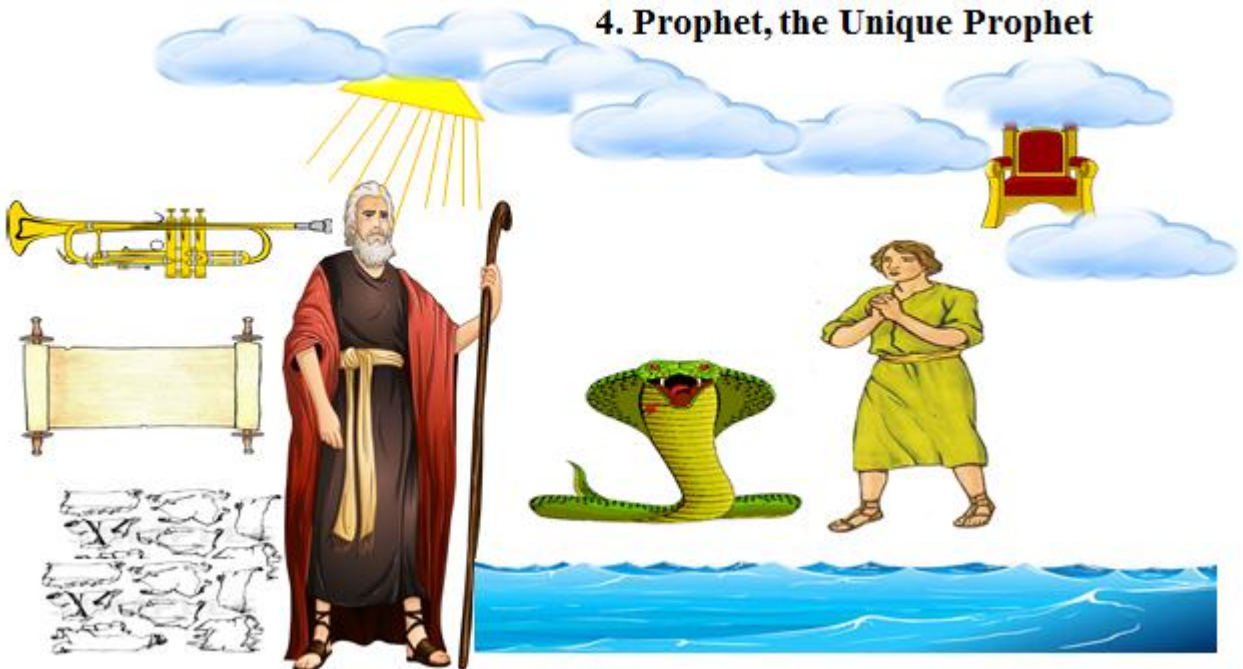
មេរៀនទី៤

ហោរា-ហោរាដែលរៀបចំស្នើមិនបាន

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. រូបភាពទាំងមូល- លោកម៉ូសេ ជាហោរាដែលរៀបចំស្នើមិនបានដែលព្រះបានតែងតាំង។
2. ម៉ូសេនៅក្រោមពន្លឺដែលចាំងចុះមក- ព្រះព្រះបានធ្វើការតាមរយៈគំនិតរបស់លោក។
3. ទឹកទន្លេ និង សត្វល្អិតនៅលើដីបង - គំនិតរបស់លោកដែលមានចិត្តមកតាមរយៈសញ្ញាសំគាល់។
4. មនុស្សដែលត្រូវធ្វើអោយមានចុះដោយដំបង- ការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់គំនិតរបស់លោកដែលបានបង្កើតឡើង គឺជាការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះ។
5. ព្រះដែលនៅពីមុខម៉ូសេ និង ព្រះគម្ពីរនៅក្នុងដៃរបស់ម៉ូសេ- ព្រះបានដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅចន្លោះដៃរបស់គាត់។
6. បុរសដែលឈរនៅក្បែរលោកម៉ូសេ - ព្រះបានស្តាប់មនុស្សដែលធ្វើការជាមួយម៉ូសេ។
7. ដំបងដែលនៅក្នុងដៃរបស់ម៉ូសេ - ព្រះបានបង្កើតគំនិតរបស់លោកដែលបានបង្កើតឡើងដោយដំបងរបស់ព្រះ ដែលបានជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
8. សំលៀកបំពាក់ដែលលក់ក្នុងហោរា- ព្រះព្រះបង្កើតឡើងដោយដំបងរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតឡើង។
9. ដៃដែលបើកចំហពីរបស់មនុស្ស - ព្រះបានបង្កើតឡើងដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់។

4. Prophet, the Unique Prophet

អត្ថបទ៖ ទិក្ខុមង្គ 4:1-30

ឧកត្តិវិចារ្យ៖

ការងារតម្លៃ៖

ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហស្តច័យនៅក្នុងការបើកសំដែងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈពួកហោរា។ នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ម៉ូសេជាហោរាដែលកន្ត្រឹមស្មើមិនបាន ជាអ្នកដែលបានចាត់អោយមកដូចជាប្រភេទនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ “ហោរាម្នាក់ដូចជាយើង” នៅក្នុងគត្តិវិចារ្យថា 18:18 បានពន្យល់ពីដំណែងរបស់ហោរាដែលកន្ត្រឹមមិនបាន៖ ទោះជាគ្រប់ទាំងហោរាទាំងអស់មានលក្ខណៈដូចគ្នាក៏ដោយ ដ៏រឹងនឹងការស្តាប់របស់ពួកគេត្រូវបានពឹងផ្អែកលើការស្តាប់បង្គាប់ ឬ ការមិនស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់បញ្ញត្តិរបស់ម៉ូសេ (ហូសេ 12:13)។ ហើយមុនពេលនៃភាពជាហោរារបស់ម៉ូសេ និង ភាពជាសង្ឃរបស់អេស៊ីនត្រូវបានកើតឡើង នៅពេលដែលការតាំងសញ្ញាចាស់បានដាក់មក ម៉ូសេមានតួនាទីជាសង្ឃ។ ដូចនេះម៉ូសេបានដកយកអំពីរបបនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយរបស់រូបកូនគោមាស គាត់បានថ្វាយខ្លួនរបស់គាត់ផ្ទាល់ទុកជាដង្ហាយ ហើយត្រូវបានហៅថាជាអ្នកប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ហើយតួនាទីរបស់ម៉ូសេ នោះជាបែបបទនៃភាពជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់ជាហោរាដែលកន្ត្រឹមមិនបាន ជាអ្នកបំរើនៅក្នុងដំណាក់ទាំងអស់របស់ព្រះ។

ការពន្យល់៖

ម៉ូសេជាអ្នកដែលអ្នកសង្គ្រោះដែលព្រះបានតែងតាំងមក បានបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសពីនៃកិច្ចការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាស្រមោលដោយការបង្ហាញពីសញ្ញានៃព្រះចេស្ដាជាមួយនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះបន្ទូល។

I. សញ្ញានៃអំណាចអស្ចារ្យរបស់ម៉ូសេ (ទិក្ខុមង្គ 4:1-9)

ទោះជាសម័យនោះបានចំណាយពេលនៅក្នុងការបដិសេធអំណាចចេស្ដាយ៉ាងរឹងមាំ តាមពិតទៅពួកគេកំពុងតែស្វែងរកអំណាចចេស្ដាដ៏ពិត។ ដូចនេះយើងមើលឃើញថាបច្ចុប្បន្ននេះមិនមានអំណាចចេស្ដាដ៏នោះឡើយ។ អត្ថបទបានបង្ហាញពីឥរិយាបថពីរបញ្ញត្តិនៃអំណាចចេស្ដា។ ព្រះបានធ្វើការតាមរយៈលោកម៉ូសេ ដើម្បីសង្គ្រោះពួកអ៊ីស្រាអែលចេញពីប្រទេសអេស៊ីរី ហើយដើម្បីនឹងចូលទៅកាន់ទឹកដីកាណាន។

1. ព្រះធ្វើការតាមរយៈអំណាចគ្រប់គ្រង-មនុស្សតែងតែចង់ឱ្យព្រះបើកសំដែងដោយផ្ទាល់នូវអ្វីដែលគេត្រូវធ្វើ ហើយគេនឹងទុកចិត្តលើការនោះជាការបង្គាប់ដែលមានអំណាចចេស្ដា។ ប៉ុន្តែតាមរយៈបទគម្ពីរ ព្រះបានធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈអំណាចរបស់មនុស្ស។ ពួកបុព្វបុរស និង ស្តេច ហោរារបស់អ៊ីស្រាអែល ដែលជាទីរំលងចិត្តរបស់ព្រះបានធ្វើការ។ ដូចនេះនៅក្នុងការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល ព្រះបានតែងតាំងម៉ូសេ ហើយបានធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈម៉ូសេ។ អត្ថបទបានបង្ហាញថាម៉ូសេ ដែលត្រូវបានចាត់មកដោយព្រះ ដែលបានចុះចាញ់ដោយសេចក្តីកំសោយ ហើយព្យាយាមបោះបង់កិច្ចការនោះចោល។ នៅក្នុង 4 មានបន្ទូលថា “ចូរយកវាទៅចាប់គ្រងកុម្មុយ”។ ព្រះបានប្រទានអំណាចទៅដល់ម៉ូសេ ប៉ុន្តែម៉ូសេមិនបានទទួលយកទេ។ ទោះជាម៉ូសេជាមនុស្សដែលខ្សោយក៏ដោយ ព្រះបានធ្វើសំរេចបំណងរបស់ទ្រង់ដោយបានដាក់នូវអំណាចចេស្ដា។

ដោយផ្អែកលើ 2 កូរិនថូស 4:7 ប៉ូលបានចែកចាយថាដំណែងជាសាវ័ករបស់គាត់នោះមិនមែនមកពីមនុស្សនោះឡើយ តែមកពីព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ ដូចនេះបានជាគាត់អះអាងថាណាម្នាក់បានដាក់នៅក្នុងក្រឡដ៏ឥដ្ឋ។ នៅទីនេះកំណត់មានន័យថាជាតួនាទី ហើយក្រឡដ៏ឥដ្ឋនោះជាខ្លួនគាត់។ យើងមិនត្រូវបោះបង់ចោលស្មារតីទាំងពីរនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងនោះឡើយ។ ពេលដែលយើងមានចិត្តដែលកោតក្លាចដល់ព្រះ នោះយើងនឹងអាចស្មោះត្រង់ជាមួយដំណែងដែលមាននោះ។ នៅក្នុងប្រសូត៍ពីប្រាក់ណែន ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបំរើដែលមានប្រាក់មួយណែនទៅធ្វើអ្វីដែលគាត់បានធ្វើដូច្នេះ? នោះដោយសារគាត់មិនចង់ចេស្ដាប្រព្រឹត្ត និង តំលៃនៃប្រាក់ណែននោះ។ ហើយគាត់ថែមទាំងទទួលបានការស្តាប់បន្ទោសថា ជាអ្នកទុច្ចរិត និង ខ្ជិលច្រអូស។ តើអ្វីទៅជាការខុសគ្នារបស់ក្រុមជំនុំកូរិនថូស? ពួកគេបានទទួលអំណោយទានក្នុងភាសាដទៃ ការទស្សនាទាំងអស់ ហើយនិងការកាត់ស្រាយ។ នៅពេលដែលប្រើអំណោយទានបានត្រឹមត្រូវ នោះពិតជាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់។ ប៉ុន្តែពួកគេបានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំមានការយល់ច្រឡំ និង គិតថាអំណោយទាននោះជាសំភារៈសំរាប់បំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារពួកគេមិនបានដឹងថាមានអំណាចអ្នកបានផ្តល់ដល់គេនូវអំណោយទានទាំងនោះ ហើយគេមិនបានដឹងពីគោលបំណងនៃអំណោយទានទាំងនោះជាអ្វី។

នៅក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះព្រះទ្រង់បានបង្កើតអំណាចនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ សង្គម និង ក្រុមជំនុំ។ ព្រះទ្រង់បានដាក់អំណាចគ្រប់គ្រងដូចជា៖ ឪពុកម្តាយ អ្នកដឹកនាំនៅក្នុងនយោបាយ និង គ្រូគង្វាល ដែលព្រះបានធ្វើការតាមរយៈពួកគេ។ រ៉ូមជំពូក 3 ពេលដែលយើងដើរតាមអំណាចគ្រប់គ្រង យើងត្រូវដើរតាមស្មារតីមួយថាមិនក្លាចចំពោះការដាក់ទោសនោះឡើយ។ យើងត្រូវដឹងថាព្រះទ្រង់ធ្វើការតាមរយៈអំណាចគ្រប់គ្រង។ ហើយអ្នកដែលឈរនៅក្នុងដំណែងនោះត្រូវសារភាពថាមិនមែនដោយខ្លួនឯងនោះឡើយ តែមកពីព្រះវិញ។ យើងគួរតែធ្វើតាមអំណាចអ្នកដឹកនាំដោយការភ័យក្លាយនឹងល្អាបញ្ចុះ។

ជាពិសេសនោះយើងគួរតែគោរពដល់ខាងឯក្រលើវិញ្ញាណជាប្រពៃណី ដោយសារតាមរយៈពួកគេ ព្រះគុណរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានផ្តល់មកដល់យើង។ ព្រះបានប្រទានដល់ពួកសាវ័ក ពួកហោរា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ គ្រូបង្រៀន និង គ្រូគង្វាល ដើម្បីនឹងបំពេញនូវរង្វាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ (អេសាយ 4:11-13)។ ហេតុអ្វី? ដោយសារព្រះទ្រង់ចង់ប្រទានការបើកសំដែងរបស់ព្រះអោយបានត្រឹមត្រូវទៅកាន់ស្រ្តីរបស់ទ្រង់។

ថ្មីៗនេះយើងគួរតែកត់សំគាល់យ៉ាងប្រយុទ្ធប្រយែងចំពោះការអធិប្បាយជាច្រើន។ ពួកបរិសុទ្ធកូនតែបានទទួលនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឱ្យបានល្អ ដោយសារជីវិតដែលជាគង្គីយរបស់គេនឹងត្រូវពឹងលើការមួយនេះហើយ។ ភាពជោគជ័យគឺពឹងលើអ្នកអធិប្បាយជាទីមួយ ហើយនៅពេលនោះផងដែរអ្នកដែលស្តាប់ក៏ត្រូវមានការទទួលខុសត្រូវ។ ដូចនេះអ្នកបរិសុទ្ធកូនតែស្តាប់បង្គាប់អ្នកដឹកនាំខាងក្រលើវិញ្ញាណរបស់គេនៅក្នុងការទទួលស្គាល់ពីអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះតាមរយៈអ្នកដឹកនាំ។ នៅពេលដែលអ្នកអធិប្បាយអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងគួរតែទទួល ថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់។ នូវពេលដែលអ្នកជឿស្តាប់នូវការអធិប្បាយជាច្រើនតាមរយៈប្រព័ន្ធបណ្តាញផ្សេងៗ ពួកគេមានទំលាប់មួយដែលតែងតែប្រៀបធៀបការអធិប្បាយទាំងនោះទៅនឹងការអធិប្បាយរបស់គ្រូគង្វាលច្បងរបស់ពួកគេ។ តើវាជាគោលបំណងរបស់បណ្តាញផ្សេងៗទាំងនោះ? ទោះជាមានគ្រូអធិប្បាយជាច្រើនប្រកាសពីដំណឹងល្អទៅកាន់មនុស្សតែមានមនុស្សមួយចំនួនមានគោលបំណងនៅក្នុងការផ្សព្វផ្សាយពីក្រុមជំនុំបង់គេទៅកាន់ពិភពលោកដោយការអួតអាង និង អំនួត នៅក្នុងពន្លឺដែលអវិជ្ជមាន។ ដូចនេះការទាំងនោះមានការប៉ះពាល់ដល់ពួកគេដោយជំងឺខាងក្រលើវិញ្ញាណ។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលបានទទួលព្រះអរម្មន៍មកពីព្រះ នោះគាត់នឹងបំរើក្រុមជំនុំ និង គ្រូគង្វាលដោយស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែគេមានចិត្តដែលអួតអាងចេញមកពីភាពក្លែងក្លាយដោយមានចំណេះដឹងយ៉ាងច្រើន។ ពួកគេមានទំនោរទៅរកការវិនិច្ឆ័យ ហើយគេមិនអោយយកចិត្តទុកដាក់នោះឡើយ។ ការនោះបញ្ជាក់ថាពួកគេផ្អែកលើគោលការណ៍របស់មនុស្ស។ ការនេះមិនមែនជាការដែលតាមនូវបទគម្ពីរឡើយ ហើយបានបង្កើតនូវផលវិជ្ជមានខាងលាមកវិញ។ ពួកអ៊ីស្រាអែលគួរតែស្តាប់តាមពាក្យរបស់អេស៊ី លើសពីនេះទៅទៀតពួកគេគួរតែស្តាប់តាមពាក្យរបស់ម៉ូសេ ដែលជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងការផ្សព្វផ្សាយនៃការតាំងសញ្ញានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។

2. អំណាចគ្រប់គ្រងដែលព្រះបានបង្កើតរួមជាមួយនូវសញ្ញាមួយចំនួន

អ្វីដែលម៉ូសេបានប្រាប់យើងនោះគឺថាមនុស្សមិនមើលឃើញពីអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់គាត់។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី សាវ័កប៉ូលតែងតែអះអាងអំពីភាពជាសាវ័ករបស់គាត់។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា “ប៉ុន្តែយើងមិនមែនជាមនុស្សដូចគ្នាទេ ខ្ញុំស្មានស្ទើរតែប្រាប់ពីដំណឹងណាមកអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំស្មានពីដំណឹងល្អដែលយើងខ្ញុំបានប្រាប់ហើយនោះឱ្យគេត្រឡប់មកវិញវិញវិញ។” កាឡាទី 1:8។ ព្រះបានប្រទានដល់ម៉ូសេនូវសញ្ញាបីពីអំណាចចេស្ដានោះ៖ សញ្ញាដែលដំបងក្លាយជាពស់ ដែលប្រែទៅជាត្រីយ័ង និង សញ្ញាទឹកបានប្តូរទៅជាឈាម។

នៅទីនេះយើងរកឃើញពីអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះដែលមានបន្តមកដោយសញ្ញាផ្សេងៗ។ ម៉ាកុស 16:17 មានបន្ទូលថា “ទីសំគាល់ទាំងនេះនឹងជាប់តាមអស់អ្នកដែលជឿ គឺថា គេនឹងដេញអាវក្សដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយនឹងចេះនិយាយភាសាថ្មី” ហើយការមួយនៅក្នុងការរីកលូតលាស់នៃក្រុមដ៏ធំបង្កើតជាអស្ចារ្យ និង សញ្ញាផ្សេងៗតាមរយៈដៃរបស់ពួកសាវ័ក។ តើសញ្ញាអ្វីដែលជាសញ្ញាដែលប៉ូលតែងតែរំពឹងទុក? ក្រុមដ៏ធំនៃកូរិនថូសបានឃើញពីការអស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែប៉ូលបានប្រាប់ពួកគេដោយយកគំរូតាមព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់បានបញ្ជាក់អះអាងដល់ពួកគេពីរូបភាពនៃសេចក្តីស្មោះត្រង់ សេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់បានបញ្ជាក់ដល់ពួកគេប្រាថ្នាចង់បាននូវអំណោយទានដ៏ល្អបំផុតវិញ។

តើសញ្ញាអ្វីដែលអ្នកប្រឆាំងស្វែងរកនៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទានរបស់អ្នក? នេះជាការសំខាន់ណាស់នៅក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ប្រល័យជាច្រើន។ ចាស់ទុំដែលដឹកនាំគ្រីស្ទានថ្មីៗ 100 ឬ 3000 នាក់មកកាន់ក្រុមដ៏ធំ។ ប៉ុន្តែការដែលសំខាន់នោះជាការធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ការដែលកូនៗរបស់យើងទទួលបានចំណាត់ថ្នាក់ល្អនោះគឺសំខាន់ណាស់នៅក្នុងសាលារៀន ប៉ុន្តែការដែលសំខាន់ជាងនោះទៅទៀតគឺពេលដែលគេធំឡើងជាមួយនឹងការភ័យក្លាចនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តិអំពើបាប។ ទោះជាគេទទួលបានពិន្ទុគិតចំណេះ បើសិនជាគេស្អប់ដល់អំពើបាប ហើយគេរាជដល់ព្រះជាម្ចាស់ នេះជាព្រះពរដ៏ប្រពៃនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ យើងគួរតែស្វែងរកនូវការរីកចម្រើនបែបដូច្នេះ ការដែលធ្វើតាមគំរូនៃបុគ្គលរបស់ព្រះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង ភាពស្មោះត្រង់។ ប្រសិនបើយើងមិនមាននូវសញ្ញាដូចនេះទេ យើងនឹងទាញមកកាន់ជីវិតរបស់យើងវិញ។ ដោយយោងតាមលោក John Piper ក្រុមដ៏ធំនៅឆ្នាំសម័យនេះបានប្តូរបស់ល្អនៃសិរីល្អរបស់ព្រះដោយអ្នកផ្សេងទៀត។ យើងគួរតែស្វែងរកការស្មារតីឡើងវិញនូវសេចក្តីកោតក្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និង សេចក្តីបរិសុទ្ធ ដូចជាលោក Jonathan Edwards បានចំស្វែងរកនៅក្នុងពេលដែលគាត់រស់នៅ។ យើងគួរតែស្វែងរកការរីកលូតលាស់ដ៏ពិត។

3. យើងគួរតែធ្វើតាមអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះ

ពួកគេស្រាវជ្រាវដែលមិនបានជឿដល់ម៉ូសេឡើយតែពួកគេចង់ឱ្យព្រះបង្ហាញពីទីសំគាល់ដល់ពួកគេ។ តើការនេះមានន័យយ៉ាងណា? ការនេះមានន័យថាពួកគេនូវតែមានចិត្តរឹងមាំ។ ដូចនេះយើងគួរតែស្តាប់តាមកស្មានរបស់ព្រះតាមរយៈការជាក់ស្តែងដែលពេញទៅដោយព្រះពររបស់ម្នាក់ដែលបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយជឿតាម។ គេនូវតែមិនព្រមជឿទោះជាពួកគេបានយើងពីទីសំគាល់ក៏ដោយ។ ការសង្ស័យ និង ការមិនទុកចិត្តបានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់។ ពួកគេបានអធិរទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានល្បងដល់ទ្រង់ដោយឥរិយាបថដ៏ល្អឡើងវិញដល់ពួកគេ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារការអស្ចារ្យមិនបានផ្លាស់ប្តូរយើងបន្តិចណាស់ឡើយ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអ្នកដែលផ្លាស់ប្តូរយើង។ សាតាំងបានសូមឱ្យព្រះយេស៊ូវប្តូរដូច្នេះទៅជាដំបូង ការការពារមកពីទេវតានៅពេលកំពុងធ្លាក់ចុះពីកន្លែងខ្ពស់ និង ការប្រគល់ដល់ទ្រង់នូវសិរីល្អមកពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ប្រសិនបើទ្រង់ព្រមថាបង្គំដល់វា។ ហើយវាក៏បានធ្វើឱ្យពេក្រុសដើរចេញឆ្ងាយពីលើផ្កាង។

4. ប៉ុន្តែព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

សញ្ញាបន្ទាប់បន្តបន្ទាប់ការនោះ។ ដូចនេះយើងគួរតែរៀនពីរបៀបនៅក្នុងការទទួលបានព្រះពរ ដែលការនោះជាការគោរពដល់អំណាចគ្រប់គ្រង។ ហេតុអ្វីបានជាបទព្រះគម្ពីរបង្រៀនការស្តាប់បង្គាប់មកដល់ស្រ្តី? ដោយសារការនោះត្រូវបានប្តូរកម្លាំងទាំងប្រុសស្រីស្អាត និង ព្រះពរ។ ការបង្រៀននៃការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មិនបានមានន័យថាគ្រាន់តែស្តាប់ហើយមិនធ្វើតាមនោះឡើយ។ ប្រសិនបើយើងមិនមែននូវការស្តាប់បង្គាប់ទេ ព្រះបន្ទូលមិនមានប្រយោជន៍ដល់យើងឡើយ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាការសំរាប់អ្នកអាងដូចជាឥរិយាបថរបស់ពួកដាវីស៊ីនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាការរក្សានូវគោលបំណងដ៏ពិតវិញ។ ការនោះមានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់តាមអំណាចអ្នកគ្រប់គ្រង។ នេះជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ហើយជាបង្គោលពេក និង ភ្លើងដែលនាំទៅកាន់យើងនៅថ្ងៃពេលនេះ។ ក្នុងចំណោមបុគ្គលក្នុងការនោះ មានតែអ្វីដែលប៉ុណ្ណោះដែលអាចបង្កើតនូវសេចក្តីរីកចម្រើន។ បច្ចុប្បន្ននេះអារក្សក្សាបាយបំផ្លាញអំណាចចេស្ដាខាងប្រល័យវិញណា។ វាព្យាយាមប្រល័យនៃកូនៗរបស់ព្រះជាមួយនឹងសិរីភាព និង ព្រះគុណទៅនៅក្នុងសំបុករបស់វាទៅវិញ។

សរុបសេចក្តី៖

ព្រះធ្វើការតាមរយៈអំណាចគ្រប់គ្រង។ អំណាចគ្រប់គ្រងមានចូលរួមជាមួយទីសំគាល់។ ហើយវាមិននៅជាប់អស់កល្បនោះឡើយតែជាទីសំគាល់ដែលនៅខាងក្នុងវិញ។ ទីសំគាល់នោះជាការធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូចនេះយើងគួរតែគោរពស្តាប់បង្គាប់ដល់អំណាចនៃអ្នកដឹកនាំ។ ហើយការនេះជារបៀបដែលពេញដោយសិរីល្អដែលធ្វើឱ្យយើងបានក្លាយទៅជាព្រះពរមួយ។ អំណាចចេស្ដាខាងប្រល័យវិញណា ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងនោះជាបន្ទាត់ចេញពីទីដែលទ្រង់បានប្រទានជីវិត។ អ្នកដែលធ្វើនូវការនេះ ជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា។ យើងគួរតែគោរពដល់អំណាចខាងប្រល័យវិញណា ហើយរើសតាមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់យ៉ាងល្អ និងរស់នៅដោយរឹកបង្ខំឱ្យព្រះបង្គាប់របស់ព្រះទៅកាន់ពិភពលោកដូចជាគ្រីស្ទានដ៏ពិតប្រាកដ។

II. ចំណុចណាស់នៃកិច្ចការរបស់ម៉ូសេ ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ឱក្ខន្ធន៍ 4:10-17)

ពួកសាវ័កបានអះអាងថាគម្ពីររបស់ព្រះព័ន្ធទៅលើព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែអំណាចចេស្ដាទៅកាន់ក្រុមដ៏ធំនៃកូរិនថូសបានដោយយោបល់ថាគម្ពីររបស់ព្រះនោះពេញទៅដោយអំណាចចេស្ដា។ ការនោះក៏មានន័យថាគ្រប់ទាំងជីវិតរបស់គ្រីស្ទានបានដើរតាមរបៀបដូចនោះ។ ទោះជានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ព្រះបានបើកសំរែងព្រះទ័យទ្រង់តាមរយៈសុបិន្ត ឱក្ខន្ធ ការអស្ចារ្យ និង យុវីមនឹងថាមមីម។ ប៉ុន្តែលើសពីនោះទៅទៀតព្រះទ័យទ្រង់បានបើកសំរែងតាមរយៈព្រះ

បន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ដូចជាការបង្កើតផ្លែមេឃ និង ផែនដីត្រូវបានបង្កើតមកដោយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសង្គ្រោះនៃការបង្កើតជាថ្មីដែលបានកើតឡើងដោយសារព្រះបន្ទូលដែរ។ ប្រសិនបើយើងស្តាប់តាមទ្រង់ យើងអាចទទួលបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការជឿតាមទ្រង់។ ដូចនេះចេតនារបស់ព្រះមិនបានបើកសំដែងមកលើកលែងតាមរយៈព្រះគម្ពីរ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ)។

សេចក្តីពិតនោះក្រុមជំនុំដើមមានពេញដោយការអស្ចារ្យដោយពឹងលើការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័ក។ បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍នាថ្ងៃបុណ្យទីហាស័ប ពេលដែលពេត្រុសអធិប្បាយពីដំណឹងល្អទៅកាន់ពួកគេ មនុស្ស 3000 នាក់បានលន់គូរឃើញបាបរបស់គេ ហើយជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានទទួលការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័ក មានការប្រកបជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក អធិស្ឋានយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយចែករំលែកអាហារជាមួយគ្នាដោយអំណរ និង ដោយភាពបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ 2:44-47)។ បច្ចុប្បន្ននេះការរីកលូតលាស់របស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល លាយឡំជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ហើយត្រូវបានបើកសំដែងអោយឃើញនៅក្នុងការធ្វើតាមព្រះបន្ទូល។ ដូចនេះយើងគួរតែពិចារណាការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលជាការមួយដ៏មានតម្លៃបំផុត ហើយក៏បានផ្តល់មកនូវអត្ថន័យនៅក្នុងការសម្តែងរបស់ព្រះបន្ទូល ដោយសារព្រះបន្ទូលជាចំណុចកណ្តាលរបស់គ្រីស្ទានគ្រប់រូប។

អត្ថបទបានសង្កត់ទៅលើការដាក់ស្នែងនេះដោយពិតប្រាកដ។ ពេលដែលព្រះលេចមកលោកម៉ូសេ ទ្រង់បានប្រទាននូវកិច្ចការមួយយ៉ាងសំខាន់ ហើយបានសន្យាការនោះដោយព្រះបន្ទូល។ ម៉ូសេបានបដិសេធការត្រាស់ហៅដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដោយសារតែគាត់មិនអាននិយាយបានល្អ។ បន្ទាប់មកព្រះបានធ្វើអោយគាត់យកល្មោះការអស្ចារ្យទាំងនេះ។ ព្រះបានប្រទានដល់ម៉ូសេនូវអ្នកធ្វើការជាមួយគាត់យ៉ាងសាកសម ដែលជាអង្គមុន ដើម្បីនឹងនិយាយនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃកិច្ចការរបស់ព្រះនោះជាព្រះបន្ទូល។

1. ព្រះបានធ្វើការដោយបានដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងមាត់របស់គាត់

នៅក្នុងខ ១១-១២ ម៉ូសេបានសារភាពពីការដែលគាត់មិនអាចធ្វើបាន។ ព្រះបានបើកសំដែងពីសព្វឧកាពរបស់ទ្រង់ ហើយបានដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងមាត់របស់គាត់។ ព្រះបើកសំដែងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដោយបង្វេរមាត់របស់អ្នកដែលធ្វើការជាមួយនឹងគាត់។ នេះជាគោលការណ៍មួយដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសម័យរបស់ម៉ូសេ ដល់កំឡុងពេលរបស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និង ពេលបច្ចុប្បន្ននេះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ដូចនេះប្រសិនបើគ្រូគង្វាលបាត់បង់សក្ខីភាពរបស់ពួកគេ ពេលបច្ចុប្បន្ននេះនឹងធ្លាក់ចុះទៅក្នុងស្ថានភាពមួយដែលអាស្រ័យបំផុតនៅក្នុងពិភពកិច្ច។

តើអ្វីទៅជាកំហុសរបស់ពួកសាវ័កនៅក្នុងពេលនៃព្រះគម្ពីរកិច្ចការ? នៅពេលដែលពួកគេមិនបានថ្វាយខ្លួនរបស់ពួកគេនៅក្នុងការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សជាច្រើនដែលបានប្រមូលផ្តុំ ហើយការបំរើត្រូវបានកើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ការនោះមិនខុសប៉ុន្មានពីលោកិយនោះឡើយ។ នេះជាការមួយដែលសំខាន់ណាស់។ ការពិតគេមិនបានបង្ហាញពីរូបផ្ទះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលការនោះជាបញ្ហា។ បន្ទាប់មកតើអ្វីដែលជាដំណោះស្រាយរបស់ពួកសាវ័ករបស់ការនោះ? នៅពេលដែលពួកគេត្រលប់ទៅកាន់កិច្ចការរបស់ព្រះបន្ទូល បញ្ហានោះត្រូវបានដោះស្រាយ។ ការនេះមិនសំខាន់សំរាប់តែគ្រូគង្វាលប៉ុណ្ណោះនោះទេ។ គ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានទាំងអស់គួរតែមានទំនួលខុសត្រូវនៅក្នុងការប្រកាសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់លោកិយ។ ពេលដែលយើងធ្វើការណាមួយ យើងគួរតែធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានប្រាប់មកយើង។ ដូចនេះយើងគួរតែចូលទៅកាន់លោកិយដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សំដៅទៅលើ អេសាយ 55 ម៉ាថាយ 13)។

2. គាត់ធ្វើការជាមួយនឹងអ្នករួមការងាររបស់គាត់(13-17)

ម៉ូសេបានរងការរិះគន់ហើយគាត់បានធ្វើការដោះស្រាយនៅក្នុងការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ ហើយគាត់បានសុំឲ្យគាត់អ្នកផ្សេងទៀតដែលសាកសមមកធ្វើជាអ្នករួមការងារជាមួយគាត់នៅទីនោះ។ នៅខណៈពេលនេះ ព្រះបានសន្យា និង ម៉ូសេនូវអ្នកធ្វើការជាមួយគ្នាទៀត។ នៅពេលដែលព្រះសម្តែងចំពោះពួកកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ចង់ឲ្យបំណងរបស់ទ្រង់បានសម្តែងចេញតាមរយៈយើង។ ដូចនេះព្រះបានរៀបចំអ្នកដែលធ្វើការជាមួយយើងគាត់ជាច្រើន។ នៅពេលដែលសាវ័កប្តូរប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់ក្រុងក៏លីប ព្រះបានរៀបចំនូវអ្នកយាមគុកដែលមិនស្គាល់ ហើយនឹងអ្នកដែលស្សៀតស្សៀនបោះ លីបា ជាអ្នករួមការងាររបស់គាត់។ ដូចនេះអេលីយ៉ាបានរៀបចំ អ្នកធ្វើការជាមួយនឹងគាត់ចំនួន 7000 នាក់ជាអ្នកដែលមិនបានអោយគោរពទៅដល់ព្រះបាទ។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះមានអ្នករួមការងារជាច្រើនដោយសារព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងអោយមនុស្សជាច្រើនចំពោះពួកកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដោយការសហការណ៍ជាមួយគ្នា។ កូនីលាសមានអ្នកដែលហាសការជាមួយ (ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ សាច់ញាតិរបស់គាត់ និង មិត្តភក្តិរបស់គាត់) ជាអ្នកដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដើម្បីនឹងស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនឹងទទួលនូវព្រះគុណរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាកិច្ចការនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទីហាស័ប។ លើកលែងពីកិច្ចការសាធារណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិត្តរបស់អ្នកជំនុំដែលបានទទួលការសរសើរបាននាំគ្នាទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់បានព្យាបាលគាត់ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើសំរេចព្រះទ័យទ្រង់តាមរយៈអ្នករួមការងារសំរាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងថ្ងៃនេះយើងគួរតែមានសេចក្តីក្លាហានដើម្បីនឹងវាយនៅក្នុងទីហាលសង្គ្រាមនៃសេចក្តីពិតដោយការជឿតាមដែលថាទ្រង់នឹងរៀបចំអ្នករួមការងារសំរាប់យើង។ ជាពិសេសនោះយើងអ្នករួមចំណែកការងារនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះបន្ទូល។ ម្នាក់ដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលជាអ្នកដែលសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែការដែលសំខាន់ជាងនោះទៀតនោះជាអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដោយសារនោះជាការចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែបំរើដូចជាអ្នកដែលស្ថាបនាដំណាក់របស់ព្រះបន្ទូល ដែលជាក្រុមជំនុំ។

3. ព្រះបានបង្កើតអំណាចចេស្តានៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយប្រើដំបងរបស់គាត់

ភាពពិតដែលព្រះបានផ្តល់អោយម៉ូសេបង្ហាញពីទីសំគាល់ដោយប្រើដំបងរបស់គាត់មានន័យខ្លាំងណាស់។ ដំបងបានដើរតួជាទ្រង់ដើម្បីនឹងបង្កើតអំណាចចេស្តារបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គោលបំណងនៃទីសំគាល់របស់ពួកអ៊ីស្រាអែលនោះគឺដើម្បីនឹងស្គាល់ពីព្រះយេស៊ូតែមួយដែលជាព្រះបស់ពួកគេ (ទោទិយកថា 8:5)។ ហើយតើអ្វីជាគោលបំណងនៃទីសំគាល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? នោះគឺដើម្បីនឹងប្រកាសនូវដំណឹងល្អ។ ប្រសិនបើយើងមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជាការអស្ចារ្យទេ ការនឹងមិនមានន័យសោះឡើយដោយសារអារក្សក៏អាចធ្វើការនោះដែរ។ ព្រះបានបើកសំដែងទីសំគាល់បំផុតជាមួយនឹងដំបងរបស់ម៉ូសេសំរាប់គោលបំណងនាំឲ្យពួកអ៊ីស្រាអែលជឿដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចជាការស្តែងលើនៅក្នុងសេចក្តីតាំងសញ្ញា។ ប្រសិនបើយើងពិតជាទទួលនូវព្រះបន្ទូលដោយសារនិយាយថាអារក្សមែន យើងនឹងអាចទទួលព្រះពរដ៏អស្ចារ្យមកពីពព្រះ។ ដូចជាអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរទំនុកដំណើរបានប្រកាសថាប្រសិទ្ធិភាពរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ទំនុកដំណើរ 119) ដែលជាប្រភពនៃការអស្ចារ្យ គាត់បានសាងរោងចក្រស្រ្តី និង មនុស្សចាស់វែមទៀត។

សរុបសេចក្តី៖

យើងគួរតែដឹងថាព្រះបន្ទូលជាចំណុចកណ្តាលនៃគ្រប់អស់ទាំងការ។ ទោះជាភារនោះជាការមួយនៅក្នុងចំណោមការទាំងអស់ក៏ដោយ។ ព្រះបន្ទូលត្រូវជាការមួយនៅក្នុងចំណោមការទាំងនោះ។ ដូចជាលំដាប់ដោយនៃអត្ថិសនី កិច្ចការរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាប្រភពនៃអំណាចចេស្តា។ ដូចនេះនៅពេលដែលព្រះបានចាត់តាំងអ្នកធ្វើការរបស់ព្រះបន្ទូល ហើយបានធ្វើអោយយើងក្លាយទៅជាអ្នករួមការងាររបស់ព្រះបន្ទូល នៅពេលដែលយើងដើរតាមទ្រង់យើងនឹងអាចក្លាយជាសេចក្តីពិត។ ការនេះបានចង្អុលទៅកាន់សេចក្តីពិតដែលព្រះបន្ទូលជាចំណុចកណ្តាលនៃកិច្ចការ។ ដូចជាយ៉ាកុបផ្ទាល់បានយល់ថា យើងគួរតែទទួលយកសេចក្តីពិតហើយធ្វើតាម។ នៅពេលដែលយើងបានទទួលការហ្វឹកហាត់ដោយព្រះបន្ទូល យើងគួរតែបានក្លាយជាសេចក្តីពិត។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលព្រះបានចាត់មក (ឱព្វមន្ត 1:18-30)

ម៉ូសេបានប្រាប់ពីព្រះទ័យរបស់ព្រះយេស៊ូវាដល់អ្នកដឹកនាំនៃកាស្រីស្រាវដែលដោយការបើកសំដែងទីសំគាល់មួយចំនួន។ កិច្ចការដែលគាត់គួរតែសង្គ្រោះក៏ស្រាវដែលចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចផាន់ដែលមានចិត្តរឹងរូសដែលធ្វើឱ្យយើងគិតពីការយាងមកដល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និង សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់សំរាប់កាស្រីរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ចេញពីដៃរបស់សាតាំង។ ម៉ូសេជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ កិច្ចការរបស់ម៉ូសេជាស្រាមាលនៃកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ម៉ូសេដែលជាអ្នកបានទទួលការធានាដ៏អង់នៃការរក្សាបានជួបប្រជុំនៅក្នុងភ្នំហែរិប ហើយបានប្រាប់ពីសាររបស់ព្រះទៅដល់អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកក្រីស្ទដែល និង ពួកក្រីស្ទដែល។

បន្ទាប់មកកាស្រីស្រាវដែលបានជឿលើការនោះហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះយេស៊ូវា (31) នៅទីនេះយើងបានឃើញពីការឆ្លើយតបដ៏បួនរបស់ក្រីស្ទដែលទៅកាន់ម៉ូសេ ដែលជាអ្នកសង្គ្រោះ។ យើងគួរតែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាម៉ូសេទីពីរ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយថ្វាយបង្គំទ្រង់។ បន្ទាប់មកយើងនឹងអាចទទួលនូវជីវិតអស់កល្បជាឱច្ច ហើយនឹងមិនទទួលការកាន់ទោសនោះឡើយ សេចក្តីសង្គ្រោះពីការចាកចេញពីសេចក្តីស្លាប់ទៅកាន់ជីវិតនឹងកើតឡើងពិត។

1. តើនរណាជាអ្នកសង្គ្រោះដែលព្រះបានចាត់មក?

ម៉ូសេជាអ្នកនោះដែលព្រះបានចាត់ឱ្យមកសំរាប់ពួកក្រីស្ទដែល។ នៅពេលណាដែលព្រះបានចាត់ម៉ូសេឱ្យទៅនោះពួកគេ? ដូចជាយើងបានឃើញនៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរ ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានរៀបចំគាត់។ ផាន់បានសូតតទៅ (19)។ ហើយព្រះបានធ្វើឱ្យម៉ូសេធ្វើការកាន់ស្រែក (24-26)។ ហើយព្រះបានបញ្ជូនគាត់ដោយបំពាក់នូវអំណាចចេស្តា និង ព្រះបន្ទូល (27-30)។

ការនេះហាក់បីដូចជាការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិភពលោកដើម្បីនឹងសង្គ្រោះកាស្រីរបស់ទ្រង់ចេញពីអំពើបាប។ ព្រះគ្រីស្ទជាម៉ូសេទីពីរ។ ប្រទេសអេស៊ីបចង្អុលទៅកាន់លោកិយ ម៉ូសេជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកផ្សះផ្សា។ ប៉ូលបាននិយាយពីការពិតមួយនេះនៅក្នុងខកូឡូស្ទដ៏ល្អក៏ ហើយក្រមាដែលត្របបុរសម៉ូសេត្រូវបានយកចេញដោយព្រះគ្រីស្ទ។ យើងនៅក្នុងកន្លែងដែលយើងអាចទៅដល់សីល្អ សិរីល្អដែលដោយការមើលទៅកាន់ព្រះដោយផ្ទាល់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគម្ពីរបេរុត្រីរបានថាសេចក្តីពិតនេះ។ ម៉ូសេបានបំផ្លាញស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរៀបចំផ្ទះ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានស្តាប់បង្គាប់ហួតដល់ពេលទ្រង់ហូរឈាមដែលអ្នកបំផ្លាញស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងពិតប្រាកដនៃក្រុមគ្រួសាររបស់ដំណាក់កាលសូត្រី។ ដូចនោះម៉ូសេជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទជាបុព្វតរបស់ម៉ូសេ។

ពេលដែលព្រះបានចាត់ព្រះយេស៊ូវាមកកាន់ពិភពលោក សព្វគ្រប់ដែលព្រះត្រូវបានចែងចាំងយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះគ្រីស្ទជាចង្អុលចុងក្រោយ ហើយជាហោរាចុងក្រោយ ជាអង្គដែលព្រះផ្ទាល់បានរៀបចំសំរាប់កាស្រីរបស់ទ្រង់ (ហេប្រើរ 11:1)។ ពេលដែលវាលរបស់ព្រះបានមកដល់ភ្លាមនៅក្នុងពិភពលោក ព្រះបានចាត់ទ្រង់មកកាន់យើងរាល់គ្នា។ (កាឡូទី 4:4) ទ្រង់បានយាងមកលើពិភពលោកនៅក្រោយក្រិស្តវិទ័យជាមួយនឹងអំណាចតែមួយគត់ និង ព្រះបន្ទូល។ មានតែអ្នកដែលជឿដល់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទោះអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។

2. តើកាស្រីរបស់ទ្រង់បានឆ្លើយតបយ៉ាងណាទៅកាន់ទ្រង់?

(31) ម៉ូសេបានប្រាប់ពីសារដែលគាត់បានមកពីព្រះយេស៊ូវាដល់ពួកអ្នកដឹកនាំ និងកាស្រីស្រាវដែល។ ពួកគេបានឆ្លើយតាមតាមវិធីពីរយ៉ាង។ ទីមួយការជឿ ហើយទីពីរនោះជាការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលយើងស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដំណឹងល្អ យើងគួរតែឆ្លើយតបដោយរបៀបពីរយ៉ាង។

(1) ទីមួយជាការជឿតាម-ជាការសំខាន់ណាស់នៅពេលដែលយើងជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងបានកើតឡើងភ្លាម។ តើសេចក្តីដ៏ឆ្លើយតប? “រីឯសេចក្តីដ៏ឆ្លើយតបនោះគឺជាចិត្តដែលដឹងជាក់ថាទ្រង់បានដូចសង្ឃឹម ជាសំគាល់ពីការដែលមើលមិនឃើញ” (ហេប្រើរ 11:1)។ ការជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាការទទួលទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់។ មានន័យថាការថ្វាយខ្លួនរបស់យើងដាច់ទៅក្នុងការសន្យានៅពេលដែលយើងដឹកទឹក (មកូរិនថូស 12:13) ហើយនៅពេលដែលយើងបរិភោគអាហារនៅក្នុងសេចក្តីទុកចិត្ត (យូហាន6:53-56)។

(2) ទីពីរ ជាការថ្វាយបង្គំព្រះ-ក្រីស្ទដែលបានថ្វាយបង្គំព្រះដោយព្រះបានបញ្ជូនបង្គាប់កាស្រីរបស់ទ្រង់ដែលកំពុងជួបនឹងការវេទនា។ អោយចុះមានន័យថាការថ្វាយបង្គំ។ បន្ទាប់ពីគ្រីស្ទបានសង្រួបចំអំពើបាប គេគួរតែថ្វាយបង្គំព្រះជាឱច្ច។ យើងគួរតែថ្វាយបង្គំដោយរបស់យើងជាដង្ហាយដ៏រស់ (រ៉ូម 12:1-2)។ រួមបញ្ចូលទាំងការថ្វាយដង្ហាយជាការសរសើរ និង ការថ្វាយដោយការធ្វើជាអ្នកជិតខាងដ៏ល្អ។ បន្ទាប់មកព្រះជាម្ចាស់បានទទួលពួកគេ ហើយបានផ្តល់ដក់គេជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។

តើអ្នកនឹងរស់នៅយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងការទាំងនេះ? នៅពេលដែលអ្នកស្តាប់ទៅកាន់សារនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ តើអ្នកជឿលើការនោះទេ? ហើយតើអ្នកថ្វាយបង្គំការនោះហេតុអ្វី?

[សំណួរ 4] ចូរអានមេរៀនទីបួនម្តងទៀត ហើយចូរឆ្លើយនឹងសំណួរនៅក្នុងពាក្យរបស់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់។

I. ការសង្កេតមើល និង ការបកប្រែ

1. តើម្ចាស់មានការភ័យក្លាយនិងការសង្ស័យអ្វី? (4:1, 10)
2. តើព្រះបានធ្វើយ៉ាងណាចំពោះការមិនស្តាប់ស្តាប់នោះ?(4:2-9, 11-12)
3. តើព្រឹត្តិការនៅក្នុងនិក្ខមនំ 4:27-31បានចម្លើយកំលាំងដល់ការសន្យារបស់ព្រះដោយរបៀបណា?

II. ការអនុវត្ត៖ ចូរអាននិក្ខមនំ 4:1-12 ដើម្បីនឹងយល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវថែមទៀតដោយបានលើសពីម្តង ហើយចូរអនុវត្តគោលការណ៍នៃ GSPEC (G-ព្រះ S-អំពើបាប P-ការសន្យា E-គំរូឬឧទាហរណ៍ C-សេចក្តីបង្គាប់) ហើយរៀបចំការទាំងនោះ។

ព្រះ

អំពើបាប

ឧទាហរណ៍

ការសន្យា

ការបង្គាប់

សេចក្តីពិតដែលខ្ញុំចូលចិត្ត

ការអនុវត្តរបស់ខ្ញុំ

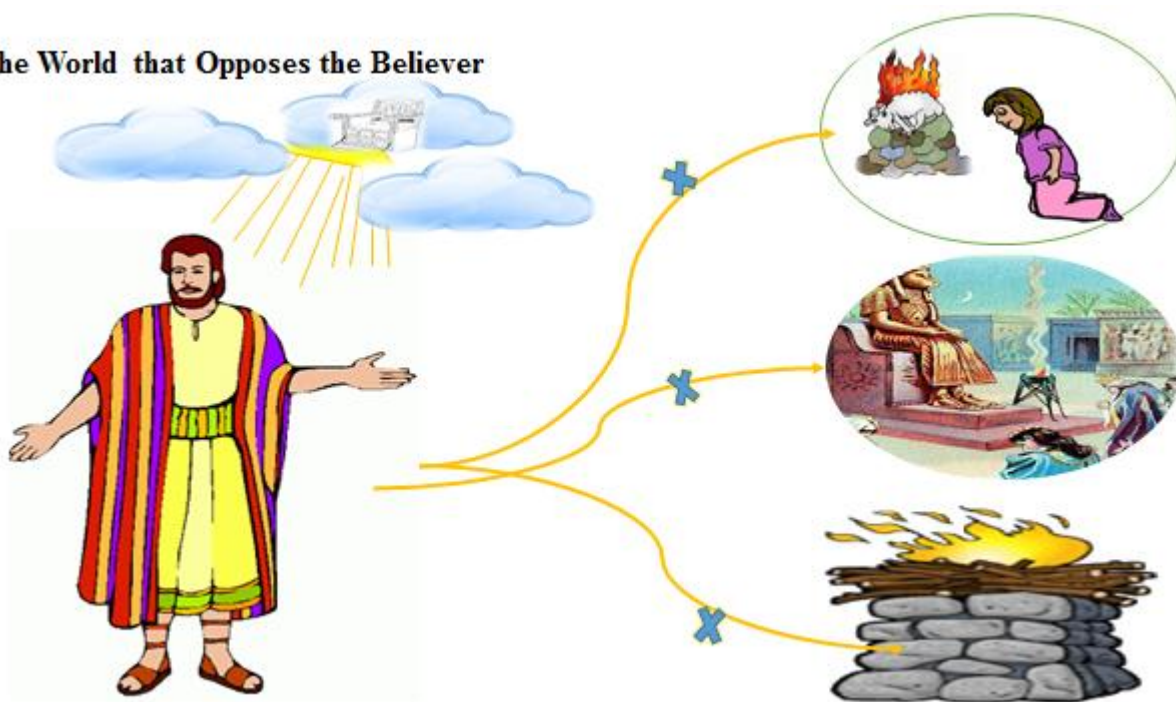
ការសង្ខេបនៃការបង្រៀន

មេរៀនទី៥
ពិភពលោកដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នកជឿ

គោលគំនិតរបស់រូបភាព៖

1. បដិវត្តរបស់អាដាមត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើកប៉ាល់ដែលបង្ហាញទាស់នឹងស្ថានសួគ៌-**ពិភពលោកទាស់ទាំងនឹងព្រះបរិយនិងព្រះហឫទ័យទ្រង់ខ្លួនជាតាមបានឆ្លើយ។**
2. យូឡាប៊ីដែលបានបោះចេញមកខាងក្រៅកប៉ាល់-**ហេតុអ្វីយ៉ាងដែលលោកិយព្រះឆាំងនឹងព្រះនិងព្រះហឫទ័យទ្រង់។**
 - 1) ភ្លើងដែលបាត់បង់ពន្លឺរបស់វាទៅ-**ដោយសារលោកិយមិនបានគ្រាន់ដល់ដល់ព្រះ។**
 - 2) ការថ្លាយបង្គំប្រព្រះក្នុងភ្លាម-**ដោយសារលោកិយស្អប់ការថ្លាយបង្គំព្រះ។**
 - 3) ទីសំគាល់-**ដោយសារលោកិយអះអាងពិសិដ្ឋនៃទ្រព្យសម្បត្តិ។**

5. The World that Opposes the Believer

មេរៀនទី ៥៖ លោកិយដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងគ្រិស្ដាន

អត្ថបទ៖ និក្ខមនំ 5:1-6

ឧកថ្មីចម្បង៖ និក្ខមនំ 5:1-6

ការងារតម្លៃ៖

និក្ខមនំ មានពេញដោយសញ្ញាសំគាល់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងអាចយល់បានពីលោកិយ។ លោកិយដែលជាភាពពិតនៃសញ្ញាសំគាល់ដោយប្រទេសអេស៊ីប ចង្អុលទៅកាន់កន្លែងដែលប្រជុំជាន់បស់ដែលអាចមើលឃើញ។ ទោះជាយើងមិនអាចមើលឃើញវាក៏ដោយ វាបានចង្អុលទៅកាន់អំណាចអាក្រក់ដែលមើលមិនឃើញ ដែលគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ការទាំងអស់-អំណាចរបស់អារក្សដែលសាតាំងជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ ដែលនេះបានប្រៀបធៀបទៅនឹងសេចក្តីឆ្គងឆ្គងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ គ្រិស្ដានដែលរស់នៅក្នុងពិភពលោក ហើយបានក្លាយជាសត្រូវទាស់នឹងលោកិយគួរតែដឹងពីរូបភាពដែលប្រឆាំងនឹងលោកិយ។

ហេតុអ្វីបានជាលោកិយមានការទាស់ប្រឆាំងនឹងគ្រិស្ដាន?

1. ដោយសារលោកិយមិនបានស្គាល់ព្រះ។
2. ដោយសារលោកិយស្ទប់នូវការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ។
3. ដោយសារលោកិយអះអាងពីសិទ្ធិនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។

ការពន្យល់៖

យើងរស់នៅក្នុងសេចក្តីឥតទំនាក់ទំនងជាមួយពេលវេលាបច្ចុប្បន្ននេះ។ ជាងរាប់លានឆ្នាំ គ្រិស្ដាន 300000 នាក់ត្រូវបានសំលាប់សំរាប់ដំណឹងល្អ។ ជាងរាប់លានឆ្នាំគ្រិស្ដាន 833 ស្លាប់សំរាប់ព្រះគ្រិស្ដ។ (គ្រិស្ដាន-200:1/ បេសកជន-50:1/អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ-20:1) មូលហេតុត្រូវបានដាក់មកនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលថាគ្រិស្ដានមានភាពជាសត្រូវ។ សេចក្តីឆ្គងឆ្គងនៃអំណាចនៅលើពិភពលោកនេះឡើយ។ ដូចនេះលោកិយប្រឈមនឹងការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រិស្ដ។ យើងមិនគួររស់នៅក្នុងលោកិយនិងបំណងប្រាថ្នារបស់សាច់ឈាមដូចជាសេចក្តីដំណក់របស់រូបកាយ ដំណក់របស់ផ្នែក និង អំនួតនៅក្នុងជីវិតនេះ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រាប់យើងថាយើងមិនអាចបំផ្លាញបានផង និង ព្រះផងនោះឡើយ។ ការខុសគ្នាគ្នាវាងវាស្រូវរបស់ព្រះនឹងវាស្រូវរបស់លោកិយគឺពីទំនាក់ទំនងទៅលើការឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អ្នកជំនាន់មុនបានទទួលនូវព្រះបន្ទូលហើយបានជឿតាម ប៉ុន្តែអ្នករុក្ខាបាយមកមិនបានជឿតាម ហើយមែនទាំងទាស់ប្រឆាំងទៀត។ សភាពនេះត្រូវបានលើកសំដែងមកនៅក្នុងដំណាក់កាលនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពេលវេលារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ដ ហើយពេលវេលាបច្ចុប្បន្ននេះ។ ដូចនេះយើងគួរតែរស់នៅក្នុងការបៀតបៀននៃលាមកពីលោកិយ និង ការផ្លាស់ប្តូរនៃលោកិយ។ ហេតុអ្វីបានជាលោកិយនេះក្លាយជាសត្រូវរបស់គ្រិស្ដាន?

1. ដោយសារលោកិយមិនបានស្គាល់ព្រះ

ម្ចីសេបានទៅកាន់ផ្ទះជាមួយនឹងអេស៊ីន និង ប្រាប់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ពីបង្គាប់របស់ព្រះ។ តើអ្វីទៅជាការឆ្លើយតបរបស់សេចក្តីផ្តាំនេះ? ផ្ទះនេះបានមានប្រតិកម្មបែបដូចនេះ “តើយេហូវ៉ាជាអ្នកណា?” ដោយសារទ្រង់មិនបានស្គាល់ព្រះនោះឡើយ។ ទ្រង់មិនអាចស្គាល់ដល់ការបង្គាប់របស់ព្រះបានឡើយ មិនតែប៉ុណ្ណោះទ្រង់បានទាស់ទងនឹងព្រះយេហូវ៉ាថែមទៀត។ ការពិតនោះព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ឡើងវិញប្រទេសអេស៊ីបដែលធ្លាប់មានបញ្ហា។ ពួកគេជាកុលសម្ព័ន្ធមួយដែលទទួលបានការជួយមកពីពួកអ៊ីស្រាអែល។ ជំនួលដោយការដែលផ្តាំនេះទទួលយកជំនួយនេះ គាត់បានឆ្លើយតបគុណនេះ ហើយមែនទាំងមិនបានស្គាល់ដល់ការបង្គាប់របស់ព្រះថែមទៀត។ ទ្រង់មិនមានត្រចៀកសំរាប់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសារគាត់មិនបានស្គាល់ព្រះ។

ការស្គាល់ព្រះជាការសំខាន់ណាស់។ នេះជាអត្ថន័យនៃជីវិតអស់កល្បជាទីបំផ្លាញ។ ព្រះយេស៊ូវបានឱ្យនិយមន័យថាការស្គាល់ព្រះអបិធា ហើយនឹងព្រះរាជបុត្រា ហើយដៀងលំទ្រង់ (យ៉ូហាន 17:2)។ តើយើងអាចស្គាល់ព្រះបានដោយរបៀបណា? ដូចនេះការស្គាល់ព្រះគួរតែមានការចូលរួមដោយការប្រតិបត្តិ និង សេចក្តីជំនឿ។

គ្រិស្ដានជាអ្នកដែលស្គាល់ព្រះ។ ដំណើរផ្សេងៗគ្នារបស់គាត់ជាលំដាប់លំដោយមួយដែលច្បាស់លាស់នៃការដែលស្គាល់ព្រះ។ នោះជាការស្គាល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ក៏ដូចជាការមានការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយរស់នៅដោយមានអំណរនៅក្នុងការនោះ។ នេះជាសេចក្តីអំណរដែលមានពេញដោយសិរីល្អ។ ប្រសិនបើយើងមិនបានស្គាល់ការមួយនេះទេ យើងមិនអាចស្គាល់អត្ថន័យដ៏ពិតនៃជីវិតរបស់គ្រិស្ដានឡើយ។ ដូចនេះយើងគួរតែរស់នៅដោយដឹងពីសង្គ្រាមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងលោកិយនេះ។ ឬបញ្ហាមួយទៀតនោះយើងគួរតែរស់នៅដើម្បីនឹងបង្ហាញគ្រប់ទាំងទ្រឹស្តីដែលបានលើកឡើងដែលទាស់ប្រឆាំងពីការស្គាល់ព្រះ និង ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រិស្ដ និងការរស់នៅដោយការប្រកាសពីដំណឹងល្អទាំងបីទុកជាភស្តុតាងមួយរបស់យើង (២កូរិនថូស 10:5)។

2. ដោយសារលោកិយស្ទប់ការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ (1, 3)

ម្ចីសេនិងអេស៊ីនបានប្រកាសសាររបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ផ្ទះនិងចំនួនពីរដង។ 1) សារ-“ចូរអោយវាស្រូវរបស់យើងចេញទៅ” (ជាការអះអាងសិទ្ធិនៃរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិ) 2) គោលបំណង - “ដើម្បីនឹងរក្សាពិធីផ្សេងៗ និង ដើម្បីនឹងថ្វាយដង្ហោយដល់ព្រះអម្ចាស់”។ 3) វិធីសាស្ត្រ-ដើម្បីនឹងធ្វើអោយពួកគេមករកវេរហាស្តានក្នុងនេះពេលបីថ្ងៃ។ ព្រះបានត្រាស់ហៅពួកអ៊ីស្រាអែលដូចជាវាស្រូវដែលត្រូវថ្វាយបង្គំ។ ប៉ុន្តែផ្ទះនោះ មិនបានយល់។ គាត់មិនបានដឹងពីសេចក្តីពិតដែលព្រះបានរៀបចំពួកគេជាវាស្រូវសំរាប់ថ្វាយបង្គំ ហើយបានអះអាងពីសិទ្ធិជាម្ចាស់ ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់លើការថ្វាយបង្គំទ្រង់ផ្ទាល់។ ក្នុងស្ថានភាពដូចនោះផ្ទះនោះផ្ទះនោះត្រូវបានដាក់សញ្ញាសំគាល់របស់អារក្ស។ ផ្ទះនោះ

ជាសញ្ញារបស់សាតាំងដែលបង្កប់ការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់។ លោកិយមិនបានយល់ពីការថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ និង នៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលថាគ្រិស្តានុភូតតែងថ្វាយដល់ព្រះ។ ពួកគេក៏មិនដឹងពីបញ្ហាដែលបង្កប់ផុតនៅក្នុងលោកិយនេះ។ ប្រភពនៃសុភមង្គល។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តានុភូតបានយកឈ្មោះលើការទាំងនោះ។ អាទិភាពរបស់កិច្ចការដែលគ្រិស្តានុភូតធ្វើគឺជាការដែលថ្វាយបង្គំទៅដល់ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងមិនបានយកឈ្មោះលើការនេះទេ នោះយើងនឹងចុះចាញ់នៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។ ឧទាហរណ៍ ការអ៊ុនបានបរាជ័យនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ តែអេប៊ីលជាអ្នកដែលត្រូវស្តាប់ដោយសារការដែលគាត់ទទួលបានដឹងថាមានការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ។ គាត់ត្រូវបានហៅថាជាមនុស្សសុចរិត។ នៅក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក 4 យើងបានឃើញមូលហេតុដែលអេប៊ីលជាអ្នកថ្វាយបង្គំរបស់ស្រីស៊ីម៉ាម៉ា ដែលជាអ្នកដែលបានប្រកាសប្រាប់ពីព្រះគ្រិស្ត ហើយបានរៀបដល់ទ្រង់។ តើយើងយល់ណាទើបយើងអាចទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ? មានការពីរយ៉ាង៖ យើងគួរតែថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ និង សេចក្តីពិត។ ដូចនេះយើងគួរតែដឹងថាលោកិយថ្វាយបង្គំព្រះផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែយើងជាអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះដែលមានព្រះរស់ដោយព្រះគ្រិស្ត។ ហើយយើងគួរផ្តល់ឥទ្ធិពលដល់លោកិយដោយអំណាចដែលកោតក្លាចដល់ព្រះ។ យើងគួរតែរស់នៅដូចជាអ្នកថ្វាយបង្គំដ៏ពិតដើម្បីនឹងផ្លាស់ប្តូរការនេះ។

3. អោយសារលោកិយបានអះអាងពីសិទ្ធិនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់កម្មសិទ្ធិដ៏យើង

ជាងនេះបានអះអាងថាដោយសារតែគាត់មិនបានស្គាល់ពីព្រះបន្ទូលដ៏ពេញដោយព្រះធម៌របស់ព្រះ កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះនោះជារបស់ទ្រង់។ ជាងនេះបានអះអាងពីសិទ្ធិនៃទាសករជាច្រើនអ្នកដោយយោងតាមការទាក់ទាញលើវិញ្ញាណរបស់គាត់។ អារក្សតែងតែអះអាងពីរបស់កម្មសិទ្ធិរបស់វា ដើម្បីកុំឱ្យបាត់បង់របស់ទាំងនោះ។ ដូច្នេះយើងគួរតែអះអាងថាយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅក្នុងលោកិយនេះយើងគួរតែរស់នៅដើម្បីនឹងស្គាល់ព្រះ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយនឹងស្គាល់ពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែយើងបានថ្វាយខ្លួនរបស់គាត់ដើម្បីនឹងរស់នៅជាអ្នកផ្សះផ្សាររវាងគ្រិស្តានុភូតនិងព្រះ។ មូលហេតុលោកិយបានស្អប់ដល់យើងនោះដើម្បីនឹងបាត់បង់ទ្រព្យរបស់គេ។

សរុបសេចក្តី៖

ដូចនេះយើងគួរតែដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីកិច្ចការរបស់លោកិយ និង ការខាងលោកិយ ហើយមិនត្រូវបន្តបន្ថយដែលធ្វើឱ្យបាត់បង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែរស់នៅជាអ្នកដែលចេះបែងចែកទាស់នឹងការខាងលោកិយ។

[មេរៀន ទី 5] ចូរអានមេរៀនទី 5 ម្តងទៀតហើយឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមដោយពាក្យរបស់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់។

ការសង្កេតមើល និង ការបកប្រែ

តើអ្វីទៅជាលទ្ធផលនៃការជួបប្រជុំរវាងម៉ូសេនិងផារ៉ោន? (ឱក្ខន្ធ 4:5) ចូររៀបរាប់ពីអារម្មណ៍របស់ម៉ូសេ និង គំនិតនៃការត្អូញសោកទៅកាន់ព្រះ។ (កាឡូទី 5:22-23)

នៅក្នុង ឱក្ខន្ធ 6:8 យើងបានរកឃើញ “ព្រះយេហូវៃរបស់ទូលបង្គំ” ឬនដង។ តើព្រះបានធ្វើយ៉ាងណាចំពោះការអធិរទាំងរបស់លោកម៉ូសេ? (6:1-5)

តើអ្វីទៅជាសាររបស់ព្រះទៅកាន់ពួកអ៊ីស្រាអែលដែលសង្កត់ទៅគំរាងការរបស់ទ្រង់? (6:6-8)

ម៉ូសេបានគិតថាផារ៉ោននឹងមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យរបស់គាត់ឡើយ (6:30)។ តើការរើសអើងរបស់ផារ៉ោនបានចូលរួមនៅក្នុងផែនការរបស់យ៉ាងដូចម្តេច ដែលនឹងត្រូវកើតឡើងនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប (7:3-5)

ទោះជាគាត់បានជួបការបរាជ័យ និង ការបាក់ទឹកចិត្តក៏ដោយ (5:2; 6:9, 12, 30) ម៉ូសេបានស្តាប់បង្គាប់ទៅតាមអ្វីដែលព្រះយេហូវៃបានបង្គាប់មក។ (7:6) តើគាត់បានគិតយ៉ាងណាចំពោះសុចរិតរបស់គាត់។

ការអនុវត្ត៖

ចូរចែកចាយពីឧទាហរណ៍នៅពេលដែលបាក់ទឹកចិត្ត ប៉ុន្តែអ្នកមានអារម្មណ៍មិនយល់ពីការសន្យារបស់ព្រះ និង ចេស្តារបស់ទ្រង់។

តើអ្វីជាការដាក់ស្នែងនៃការសង្ខេបចិត្តខាងលើវិញ្ញាណដែលអ្នកមានក្នុងនាមជាគ្រិស្តានុភូត?

មេរៀនទី 6
គ្រោះទាំងដប់ I

គោលគំនិតនៃរូបភាព

1. ផ្នែកបន្ទោរដែលស្ថិតនៅលើព្រះគម្ពីរ - **ព្រះគម្ពីរបានប្រមាណដល់ការទទេទៅការស្នូល។**
2. នៅក្នុងសញ្ញានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ បុរសម្នាក់ដេកនៅលើព្រះសាឡុង - **គ្រិស្តានុម័តសំភារករនៅលើការស្នូលឡើយ តែនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ត។**
3. ដៃទាំងពីរដែលទ្រទ្រង់ព្រះគម្ពីរ - **ការស្នូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានកើតឡើងតាមរយៈការទទួលព្រះបន្ទូលរបស់យើងឆ្លើយតប។**
4. ផ្នែកបន្ទោរទាំងដប់ដែលស្ថិត - **គ្រោះទាំងដប់ដែលបានធ្លាក់ចុះមកលើប្រទេសអេស៊ីបក្នុងគោលបំណងបើកសំដែងពីសេចក្តីសុខវិបាករបស់ព្រះ។**
 - 1) រូបព្រះភ្លេងក្លាយដែលបែកបាក់នៅក្នុងផ្នែកខាងឆ្វេង - **គោលបំណងដំបូងនៃគ្រោះទាំងដប់ - កាត់ទោសដល់ព្រះបស់អេស៊ីប។**
 - 2) ដើមឈើជីវិតដែលនៅផ្នែកខាងស្តាំក្នុងរូបភាព - **គោលបំណងទីពីរនៃគ្រោះទាំងដប់ - បង្ហាញឲ្យបានដឹងថាមានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលជាជីវិត។**
5. ប្រាមដែលបង្ហាញទៅកាន់មូស - **គ្រោះសត្វមូសបានបើកសំដែងថាមានការបង្កប់ព្រះ - បានបញ្ជាក់អះអាងពីសិលាធម៌ស្នូលរបស់ព្រះ។**
6. ប្រលោះបីដែលបោកផ្នែកខាងឆ្វេងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ - **សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះបានដឹងនៃក្រឡាសម្បត្តិ កម្មវត្ថុ និង ទីប្រកាស។**
7. ដាវដែលនៅផ្នែកខាងស្តាំ និង ទំព័រ - **ព្រះបានផ្លាស់ប្តូរពីទីតាំងដែលស្ថិតនៅក្នុងផែនការបង្កើតតាមរយៈការស្នូល។**

6. Ten Plagues I

អត្ថបទ៖ ទិក្ខុមន៍ 7:8 – 8:32

ទគ្គីវចនៈ ទិក្ខុមន៍ 7

ការងាយកម្លែង៖

ព្រះបានដាក់ទោសអំពើបាប និង សាតាំងដោយគ្រោះទាំងដប់ បានប្រកាសសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដល់ពិភពលោកទាំងមូល។ ការបើកឆោតមានគ្រោះទាំងដប់មានន័យថាជាភាពពេញលេញរបស់ព្រះនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត និង យុត្តិធម៌ដែលត្រូវបានបើកសំដែង។ ការកាត់ទោសត្រូវបានបង្ហាញដោយមិនបានប្រើកិច្ចការដែលសាមញ្ញនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាលំដាប់ដោយដែលកំពុងតែកើតមានឡើង។ ការដែលបានសម្រេចចំពោះពេញដោយព្រះដើម្បីនឹងសម្រេចនូវការទស្សនាដែលព្រះនឹងកាត់ទោសពួកគេដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ទ្រង់ដោយម្ចីស (6:6; 7:3)។ ការនេះបានរំលឹកឱ្យដឹងថាព្រះនឹងសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយដោយវិធីសាស្ត្រដូចនោះដែរ នៅក្នុងពេលដែលខ្ពស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះ។ ព្រះបានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពេញលេញរបស់ទ្រង់ដល់ពួកអ៊ីស្រាអែល និង សេចក្តីសុចរិតដ៏ពេញលេញរបស់ទ្រង់ដោយការបញ្ជូនគ្រោះដល់ប្រទេសអេស៊ីប។

សេចក្តីពន្យល់៖

ព្រះគម្ពីរបាននិយាយពីជីវិតដែលរស់នៅក្នុងសហគមន៍របស់ក្រុមជំនុំដែលមានគតិបណ្ឌិត តែមិនបាននិយាយពីការផ្លាស់ប្តូរគំនិតគ្នាឡើយ ដែលជារឿងនៃការរឹត មនុស្សនិយម។ ក្រុមជំនុំបង្រៀនពីការរឹតល្អិតល្អន់ ប៉ុន្តែមិនបានបង្រៀនពីការលូតលាស់និយមនោះឡើយ។ ការរឹតចំណីនិយមជាមនុស្សនិយម និង ការលូតលាស់ជាគោលបំណងដែលក្រុមជំនុំដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើង ក៏ជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ មូលហេតុដែលបទគម្ពីរមិនឱ្យតម្លៃដល់ការអស្ចារ្យហើយបានដេញតាមការអស្ចារ្យទៅតាមបទគម្ពីរនោះជាសេចក្តីពិតដែលព្រះទ្រង់ផ្តល់បានធ្វើការតាមរយៈសញ្ញាទាំងនេះ។

នៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរបានប្រាប់ពីអនាគតដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប និង ជីវិតនៅក្នុងទីរហស្តាន។ ការអស្ចារ្យរបស់ដំបងក្លាយទៅជាពស់ត្រូវបានផ្តល់ដល់ចិត្តវិនិច្ឆ័យរបស់ជាតិដូចជាការប្រឈម (9) ពេលដែលម្ចីសបង្ហាញពីសញ្ញាសំគាល់ ចិត្តរបស់ជាតិបានក្លាយទៅជាវិនិច្ឆ័យមេឡូត (13)។

ការអស្ចារ្យតាមបទគម្ពីរ (7:8-13)

1. **ចូរប្រយត្នចំពោះការអស្ចារ្យនិយម** - នៅក្នុង 11-12 ជាដំបូងបានធ្វើការដែលផ្អែកអស្ចារ្យដោយសារអ្នកមន្តអាគមន៍។ ហើយវាជាការដែលបោកបញ្ឆោត ជាអំណាចខាងសេចក្តីពុករលួយដែលជាអំណាចរបស់អារក្ស។ ការល្បួងរបស់អារក្សដែលត្រូវបានបើកសំដែងទៅជាប្រភពមួយដែលធ្វើឱ្យចងចាំរបស់ទេវតា ហើយការនោះសំដៅទៅលើការនិយមនៃការអស្ចារ្យ។ សាតាំងត្រូវបានបើកសំដែងមកដោយប្រភពដែលមិនក្តៅចិន្ត្រជាក់។ ប៉ុន្តែការនោះទាស់ប្រឆាំងនឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយត្រង់ៗ។ សេចក្តីដ៏ឡើងរបស់ពួកយូដានៅក្នុងការនិយមនៃការអស្ចារ្យចេញមកពីសេចក្តីលោភលន់របស់ពួកគេដើម្បីនឹងគ្រងមរតកខាងសាច់ឈាម។ នៅគ្រប់ទាំងសម័យកាលទាំងអស់អ្នកជឿត្រូវបានល្បួងដោយសារប្រាក់ កិត្តិយស និង អំណាច។ បាឡាមដែលជាអ្នកបានទស្សនាពីការលេចឡើងនូវភារបស់យ៉ាកុប ព្រះមេស៊ីក៏ត្រូវបានល្បួងដោយរបស់ខាងដែលត្រូវខាងលោកិយ។ ការដើរតាមការនិយមរបស់ការអស្ចារ្យដោយអំណាចដែលមិនមែនជាបង្រៀន នោះជាការដេញតាមការបស់អារក្ស។

ការអស្ចារ្យនៅក្នុងបទគម្ពីរនោះប្រើប្រាស់ដើម្បីនឹងបើកសំដែង។ នៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីអស្ចារ្យរបស់ព្រះដោយការអស្ចារ្យតាមរយៈពួកហោរា ការអស្ចារ្យរបស់ដំបងប្រាំដើម និង ត្រីពីរកន្ទុយដោយព្រះយេស៊ូវ ជាសញ្ញារបស់ពួកសាវ័ក អំណាចរបស់ស្តេចជាតិដូចនោះជាការទទេ។ យើងគួរតែប្រយត្នចំពោះការនិយមរបស់ការអស្ចារ្យខាងលោកិយដូចជាគ្រូមន្តអាគមឈ្មោះស៊ីម៉ូន ហើយចូរឱ្យបានដើរតាមការអស្ចារ្យស្របតាមបទគម្ពីរវិញ - ដែលការនោះមានលក្ខណៈពិសេសរបស់អ្នកបរិសុទ្ធខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។

2. **គ្រិស្តានសំរាប់នៅក្នុងការអស្ចារ្យ** - 1) ភាពពិតដែលជាដំបូងបានមិនចិត្តកាន់តែវិនិច្ឆ័យខ្លាំងនូវពេលដែលគាត់បានឃើញពីចេស្តារបស់ព្រះដែលជាអវិជ្ជាបចនៃការនិយមពីការអស្ចារ្យខាងលោកិយ។ បាបីទ្វារមិនអាចលន់គួរអំពើបាបតាមរយៈការដែលគេបានល្បួងពីចេស្តារបស់ព្រះ។ លោកិយមិនបានដឹងពីគោលបំណងនៃការដែលបានកើតឡើងដោយព្រះ ដោយសារសេចក្តីត្រេកអរខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបានភ្នក់ពីព្រះដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនឹងត្រូវបានចិត្តដែលបន្ទាបចុះ។ ប្រសិនបើយើងមានចិត្តដែលវិនិច្ឆ័យបន្ទាប់ពីបានឃើញការអស្ចារ្យ ការនោះមិនមែនជាការអស្ចារ្យទៅតាមបទគម្ពីរនោះឡើយ 2) យើងទទួលស្គាល់សេចក្តីពិតថាយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រិស្ត។ ដើម្បីនឹងរីករាយនៅក្នុងការលន់គួរអំពើបាប និង ជីវិតអស់កល្បជាទីចង់បានហើយជាការអស្ចារ្យនៃជីវិត។ យើងគួរតែទង្វឹងចង់បានការសំរាប់កែប្រែយ៉ាងនេះវិញ។

3. **ការអស្ចារ្យនៅក្នុងបទគម្ពីរនឹងកើតឡើងនៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានទទួលយក** - តើការអស្ចារ្យកើតឡើងដោយរបៀបណា? ការនោះគឺកើតឡើងមកដោយសារទាក់ទងទៅនឹងព្រះបន្ទូល។ ការពិតដែលព្រះជាការអស្ចារ្យនោះជាការអស្ចារ្យមួយ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានយាងចុះមកនៅក្នុងកន្លែងដែលគួរចម្ងាយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ពេលដែលយើងពិនិត្យទៅលើការដែលស្រ្តីក្រមុំដែលបង្កកំណើត ការសំពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ការព្យាបាលអ្នកពិការឈ្មោះលូស្តា និង ការផ្លាស់ប្តូរ (ការអស្ចារ្យ) របស់ក្រុមគ្រួសាររបស់កូនីលាសដែលបានមកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងល្អ។ យើងគួរតែស្តាប់ដល់ការអធិប្បាយដែលជាការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដែលនោះជារូបរាងមួយដែលការអស្ចារ្យត្រូវបានកើតឡើង។

ពេលដែលយើងស្តាប់ដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយធ្វើតាម ការអស្ចារ្យនឹងកើតឡើង។ មនុស្សពិការដែលអង្គុយនៅមាត់ទ្វាររបស់ព្រះវិហារត្រូវបានជាសះស្បើយដោយការស្តាប់បង្គាប់នៃការអធិស្ឋាន។ ការអស្ចារ្យរបស់មនុស្សទាក់ដែលបានជាសះស្បើយនៅទន្លេស៊ីរ៉េហ្គោមក៏បានកើតឡើងដោយសារការស្តាប់បង្គាប់។ យើងគួរតែដេញតាមការអស្ចារ្យនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដូចនេះយើងនឹងកាន់ខ្ជាប់វិញនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយថ្វាយការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ។

សរុបសេចក្តី៖

មនុស្សចូលចិត្តការអស្ចារ្យ។ ទោះបីជាយ៉ាងណា យើងមិនគួរភ្លេចពីគ្រឿងស៊ីកដ៏សំខាន់របស់សាតាំងនៅក្នុងប្លង់ក្រោយនោះឡើយ។ ហើយយើងគួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការលោភលន់ខាងរបស់បរទេស និង មនុស្សនិយម។ ការអស្ចារ្យដែលមិនពឹងលើបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងទេវទេវកាការទាំងប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ការអស្ចារ្យដែលនៅក្នុងបទគម្ពីរជាចំណុចណាដែលជាព្រះគ្រីស្ទ និង ឈើឆ្ការរបស់ទ្រង់។ ចូរក្រោកឈរឡើងដោយត្រឹមត្រូវនៅចំពោះការបើកសំដែងដែលជាប្រភពនៃការអស្ចារ្យ។

គោលបំណងដែលព្រះដាក់នូវគ្រោះ (7:14-8:19)

គ្រោះទាំងដប់ដែលព្រះបានដាក់លើប្រទេសអេស៊ីបមានអត្ថន័យជាការកាត់ទោសធម្មតា។ ប្រាំពីរ និង មួយទៅប្រាំបីត្រូវបានបើកសំដែងនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលជាលេខដែលគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងបទគម្ពីរ ហើយគ្រោះទាំងនោះជារូបភាពផ្ទុះពីការកាត់ទោសនៅត្រាចុងក្រោយ។ ត្រាប្រាំពីរ ត្រាប្រាំពីរ និង ភាគដ៏ប្រាំពីរ ហើយនិងការកាត់ទោសនៅត្រាចុងក្រោយរបស់សាតាំង ដែលបានដាក់នៅក្នុងរណ្តៅ។ នៅក្នុងចំណោមការទាំងនោះ អត្ថបទគម្ពីរបានផ្ដោតលើត្រីត្រោះដំបូងនិងគ្រោះទីបីប៉ុណ្ណោះ។ ទីមួយ និង ទីពីរ 7:14-25 បង្ហាញពីគ្រោះដំបូងដែលបានរួមទៅជាឈាម ហើយនិង 8:16-19 បង្ហាញពីការបង្រៀនមួយចំនួនពីគ្រោះនៃចៃ។

ព្រះយេស៊ូវបានជំរុញថាស្រាទំពាំងបាយជូរឆ្លុះតែដាក់នៅក្នុងថង់ស្បែកដែលថ្មី។ - ការប្រៀបប្រដូចបានបង្រៀនយើងពីតម្លៃនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ។ (ម៉ាថាយ 9:17) ការនេះបានបង្ហាញពីប្រពន្ធរបស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការផ្លាស់ប្តូរមានពេញដោយជីវិត សុភមង្គល និងសិរីភាពដ៏ពិត ហើយក៏ចង្អុលទៅកាន់ភាពអស់កល្បជាកន្លែងដែលមិនមានការទូលំទូលាយ ការយំ ឬ ការឈឺចាប់។ ឥរិយាបថរបស់អាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយរូបភាពមួយចំនួននៅក្នុងសញ្ញាថ្មីដែលជាការដាក់នៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ នៅក្នុងគ្រោះនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប យើងអាចរកឃើញពីគោលបំណងនិង អត្ថន័យនៃសញ្ញាសំគាល់។

1. ទីមួយគោលបំណងនៃគ្រោះឈាម - 1) ទីមួយដូចនៅក្នុង 12:12 បានសំគាល់គ្រប់ទាំងគ្រោះនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីបត្រូវបានទៅកាន់ការកាត់ទោសដល់ព្រះបស់សាសន៍អេស៊ីប។ ជាងនិងទៅកាន់ទន្លេនីលនៅពេលព្រឹកព្រលឹមឡើងទៅកាន់ព្រះនៃទន្លេនីល។ ព្រះបានចាត់ម៉ូសេឱ្យប្តូរទឹកនៅគ្រប់ទាំងកន្លែងទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប ជាសញ្ញានៃការកាត់ទោសលើព្រះក្លែងក្លាយនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប។ ការដែលចម្លងដែលនៅក្នុងអធាតុសាសន៍អាណាន់ទាំងប្រាំពីរត្រូវបានដេញចេញ ហើយបាញ់ឱ្យទៅឆ្ងាយដោយសារការគំរាមរបស់ព្រះក្លែងក្លាយ។

តើបច្ចុប្បន្ននេះមនុស្សមិនគោរពព្រះដែលសាសន៍អេស៊ីបគោរពនៅក្នុងទន្លេនីលទេ? រូបក្លែងក្លាយមាននូវគ្រប់រូបភាពទាំងអស់ដែលយើងបានផ្តល់ឥរិយាបថដោយ ពេលវេលារបស់យើង និង ខ្លួនយើងផ្ទាល់ដើម្បីនឹងមិនទទួលយកព្រះ។ យើងគួរតែដឹងខ្លួនពីការកាត់ទោសដែលពិតរបស់ព្រះដល់មនុស្សដែលថ្វាយបង្គំប្រព្រះក្លែងក្លាយ និង មិនកោតក្លាចដល់ទ្រង់។

2. ទីពីរ ការនេះត្រូវបានបង្ហាញថាមានតែព្រះតែមួយដែលជាជីវិត។ ព្រះបន្ទូល “នោះទឹកទន្លេក៏ត្រលប់ទៅជាឈាមទាំងអស់” (7:20) មានន័យថាទន្លេនីលមិនបានផ្តល់ជីវិតឡើយប៉ុន្តែព្រះអាចផ្តល់ជីវិតដល់ពួកគេ។ នៅក្នុងមង្គលការនៅក្នុងភូមិអាណាដែលចេញមកពីយ៉ូហាន ជំពូក 2 ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញថាទ្រង់ជាអម្ចាស់ជីវិតដែលជាម៉ូសេទីវិត។ ម៉ូសេបានផ្លូវទឹកទៅជាឈាម ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានប្តូរទឹកទៅជាស្រាទំពាំងបាយជូរ។ ការនេះបង្ហាញពីភាពខុសគ្នាគ្រឹះរវាងរបស់សញ្ញាចាស់និងដំណឹងល្អ។

3. ទីបី ពិតទៅដែលអ្នករៀនព្រះយេស៊ូវជាប្រភពនៃជីវិត។ (យ៉ូហាន 14:6; 17:3) ប្រភពនៃព្រះពរ ព្រះពរនៃជីវិត ប្រភពនៃការដែលថ្មី និង ប្រភពនៃព្រះគុណតែមួយដែលចេញមកពីព្រះយេស៊ូវ។ គោលបំណងនៃគ្រោះទីមួយគឺដើម្បីនឹងកាត់ទោសដល់ព្រះអេស៊ីបនិងបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវដែលជាជីវិត។

លើសពីនេះទៅទៀតគ្រោះនេះមានគោលបំណងដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យស្គាល់ពីព្រះដែលទ្រង់បានសំរេចបំពេញនូវព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សបានបង្ហាញពីបញ្ហាដ៏ធំបំផុតនោះជាការចំណែកដល់ការស្រុកឃ្លាន។ ទោះបីជាយ៉ាងណាអាហារមានវិញ្ញាណមានសារៈសំខាន់ខាងអាហារមានសាច់ឈាម។ ពួកគេមិនបានដឹងថាព្រះទ្រង់ជាអាហាររបស់យើង ហើយការដែលយើងធ្វើតាមបំណងព្រះទ័យទ្រង់នោះជាការសំរេចបំពេញរបស់យើង។ (14-25) ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់ពីការដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុងធម្មជាតិនិងបានដឹងពីស្ថានភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស។ យើងគួរតែជឿថាព្រះទ្រង់មានសុឆន្ទៈភាព ហើយថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូល។ ការបង្ហាញនៃក្រុងសូមុម និង ហ្គេឡូឡីត្រូវបានកើតឡើងដូចដែលព្រះបានសន្យា។ យើងត្រូវតែដឹងថានៅក្នុងបង្គំនៃការកាត់ទោសនៅត្រាចុងក្រោយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរអីវ៉ាណៈនិងត្រូវបើកឡើងជាមុខដែលបញ្ជីនៃជីវិត និង សៀវភៅកំណត់ត្រា។ អ្នកដែលដើរតាមបទព្រះគម្ពីរនោះនឹងមានពរ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះបានដាក់នូវគ្រោះទីមួយ? ការនេះសំរាប់ការដាក់ទោសដល់ការគោរពរូបព្រះក្លែងក្លាយ ហើយដើម្បីនឹងបង្ហាញពីចេស្តានៃព្រះបន្ទូល និង ការបិទបិទនៃព្រះគុណដែលប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះលើគ្រប់ទាំងអស់។ គ្រោះទាំងនោះបានបង្ហាញពីការដាក់ទោសអស់កល្បជាមួយនឹងដែលព្រះនឹងទម្លាក់មនុស្សមានបាបទៅក្នុងការរស់ឡើងជាលើកទីពីរ។ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។ យើងដែលជាអ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវនោះនឹងមើលឃើញពីការកាត់ទោសនៅក្នុងត្រាចុងក្រោយជាកន្លែងដែលព្រះទ្រង់ដាក់ទោស។

III. របៀបដែលគ្រោះជាសុចរិតបានផ្តល់មកយើង

តាមរយៈគ្រោះនៃចៃយើងបានមើលឃើញពីគោលបំណងលិខិតរបស់អាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវបានសាងសង់ពីលើ។ នៅទីនេះនៃចៃជាសត្វដែលតូចដូចជាមុសដែលបើកឈាមរបស់សត្វជាហាន។ ចៃត្រូវកើតមកនៅដីដែលមានសំណើម ហើយឡើងលើគ្រប់ទាំងសត្វនិងមនុស្ស ធ្វើឱ្យក្អកក្អមដល់ពួកគេ។ ពួកមនុស្សគាត់មិនបស់ជនជាតិអេស៊ីបមិនអាចនឹងបង្កើតនូវគ្រោះនោះទេ ហើយបានសារភាពថាជាចេស្តារបស់ព្រះពិត។

នៅក្នុងគ្រោះទីបីយើងបានរៀនថាមិនមានអ្នកណាអាចទាស់ប្រឆាំងនឹងចេស្តារបស់ព្រះឡើយ។ តើយើងរៀនពីអ្វីចេញពីចេស្តា និងវិធីសាស្ត្រនៃសម្ភាពរបស់ព្រះ?

1) ទីមួយចេស្តារបស់ព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ នៅក្នុង 16-17 មានបន្ទូលថា “រូបព្រះយេស៊ូវទ្រង់បង្ហាត់ម៉ូសេ អោយប្រាប់អ៊ីស្រាអែលថាចូរបងលើកដំបងដៃឱ្យលើសទៅ ដើម្បីឱ្យបានត្រលប់ជាថៃនៅពេលក្នុងស្រុកអេស៊ីប។ នោះក៏ធ្វើដូច្នោះ អ៊ីស្រាអែលដំបងលើកដៃឱ្យលើស ហើយកើតមានចៃនៅលើមនុស្សហើយនិងសត្វ ធ្វើឱ្យទាំងអស់ក៏ទៅជាចៃពេញក្នុងស្រុកអេស៊ីប។” គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់នៅក្នុងស្រុកអេស៊ីបមានពេញដោយចៃ។ ម៉ូសេបានលើកដំបងមិនមានន័យអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែមានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេដែលមានអំណាច។ ព្រះដែលបានបង្ហាញព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះបន្ទូលបានប្រើម៉ូសេដូចជាអ្នកទទួល។ ព្រះបន្ទូលបានក្លាយទៅជារូបរាងហើយបានប្រគល់

មកដល់យើងតាមរយៈបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាវិញ្ញាណនិងជាជីវិត។ ដូចនេះយើងអាចព្រះគម្ពីរ យើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ទៅកាន់ចេតនារបស់ព្រះបន្ទូលទ្រង់។ (មាតិកា 4:12) យើងគួរចាត់ទុកព្រះគម្ពីរដោយភាពស្មោះត្រង់ដោយទទួលស្គាល់ថាព្រះបន្ទូលជាព្រះបន្ទូលដែលមានព្រះធម្មតាសំខាន់ ហើយមានប្រសិទ្ធិភាពរបស់ព្រះ។

2) ទីកន្លែងរបស់ព្រះត្រូវបានបើកសំដែងដោយការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូល (17) ចេតនាមានឡើងនៅពេលដែលព្រះទ្រង់មានបន្ទូល ហើយផ្លូវរបស់យើងទៅកាន់ចេតនានោះចេញមកពីការស្តាប់បង្គាប់។ ព្រះគម្ពីរមិនបានមើលស្រាលលើទម្ងន់នោះឡើយ។ ការអស្ចារ្យនៅក្នុងភូមិភាពបានកើតឡើងដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកអ្នកបំរើ ហើយការអស្ចារ្យកើតឡើងតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ម៉ូសេនិងអេស៊ែរ។ ការពិតដែលថែរស់នៅកន្លែងដែលមានសំណើមហើយបានគ្របដណ្តប់ពាសពេញប្រទេសអេស៊ីបបានបង្ហាញពីកិច្ចការនៃការបង្ករបង្កើត។ សាសន៍អេស៊ីបយល់ថាការនោះព្រះបស់ពួកគេមិនអាចធ្វើបានឡើយតាមរយៈគ្រោះនោះ។

បញ្ហានានាដែលបង្កឱ្យមានបង្គាប់យើងនោះមនុស្សមិនចង់ស្វែងរកណាចេតនានៅកន្លែងផ្សេងៗ។ ពួកគេដេញតាមអំណាចចេតនាមិនមែនដោយការជឿលើព្រះបន្ទូលឡើយ តែដោយការពឹងលើវិធីដែលពួកគេឈរលើវា។ យើងអាចមើលឃើញការនោះនៅពេលដែលចិត្តរបស់ជាដានកាន់តែរឹងរូសឡើង។ នៅពេលមានការអស្ចារ្យកើតឡើងយើងគួរតែរើសអើងនូវការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងទៅកាន់ព្រះបន្ទូលផងដែរ។ ទោះជាបេសេដា កូរ៉េនី និង កាណេលីម មិនមានបទពិសោធន៍ច្រើនពីចេតនារបស់ព្រះក៏ដោយ ដោយសារពួកគេមិនបានលះលុបរបស់គេ ព្រះអម្ចាស់បានស្តីបង្ហាសដល់ពួកគេជាខ្លាំង។ ការនេះមានការខុសគ្នាប្រៀបធៀបទៅនឹងការអស្ចារ្យនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ណាម៉ាន់ជាអ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយចិត្តរបស់គាត់ក្លាយទៅជាស្រទន់តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះ។

3) ទីកន្លែងរបស់ព្រះបានបើកសំដែងជាការរើសយក (18-19) (លូទែស) នៅក្នុង 19 “នោះពួកគេទទួលបានជាដានថា នេះជាអង្គុយលើព្រះហស្តរបស់ព្រះទេ តែជាដានមានព្រះទ័យរឹងទទឹង មិនព្រមស្តាប់តាមគេសោះដូចជាព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទុក។” បានបង្ហាញដល់យើងថានៅមួយផ្នែកគ្រប់រូបគេមិនបានទទួលស្គាល់ចេតនារបស់ព្រះទេ។ សេចក្តីជំនឿ និង ការមិនជឿមានការឆ្លើយតបខុសគ្នាទៅក្នុងការបើកសំដែងពីចេតនារបស់ព្រះ។ ដូចជារបៀបដែលព្រះអាទិត្យធ្វើឱ្យទឹកកករលាយ ដ៏ឆ្លាតវៃបានធ្វើឱ្យយើងយ៉ាងដូច្នេះដែរ។ នៅក្រោមព្រះចេតនារបស់ព្រះ យើងគួរតែយកបរិយាកាសទំនាក់ទំនងទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ នេះទើបជាចិត្តដែលជឿពិតប្រាកដ ហើយព្រះទ័យរបស់ព្រះអាចធ្វើការជាមួយផងដែរ។ សេចក្តីពិតដែល សេរីគីសប្តីស្រីរបស់ព្រះបង្កើនប្រសិទ្ធភាពដោយសារការនោះចេញមកពីចេតនារបស់ព្រះ។ ចេតនានៃការបង្ករបង្កើតតែងតែត្រូវការនៅក្នុងជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន។ ព្រះបានបង្កើតចេតនានៃរបៀបរៀបរយដើម្បីផ្តល់ដល់យើងនូវចិត្តដែលស្រទន់ដល់យើងអាចចូលមករកទ្រង់បាន។ តើដោយរបៀបណា? ការនោះកើតឡើងដោយការស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូល។ (មាតិកា 16:17)

សរុបសេចក្តី

នៅពេលដែលស្តេចរបស់ពួកយូដា អាសា បានជឿលើព្រះហើយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូល គាត់ក៏បានចម្រើនឡើងបើទោះជាគាត់បានរងទុក្ខដោយសារជើងឈឺរបស់គាត់ក៏ដោយ ហើយបានទុកចិត្តលើថ្នាំព្យាបាលច្រើនជាងព្រះគាត់ក៏បានស្តាប់ទៅ។ យើងគួរតែមានជំនឿលើព្រះបន្ទូល និង បទពិសោធន៍នៃចេតនារបស់ព្រះ ដូច្នេះយើងនឹងស្គាល់ប្រុងខ្លាំងថែមទៀត។

ព្រះគុណនៃការញែកចេញ (ឱក្ខមន៍ 8:20-32)

នៅពេលនេះយើងគិតពីសេចក្តីពិតនៃក្រុមជំនុំ។ ប្រទេសអេស៊ីបជាលោកិយ អ៊ីស្រាអែលជាក្រុមជំនុំ ហើយទឹកដីកូសតានៃកន្លែងដែលខុសប្លែក នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ តាមរយៈគ្រោះដែលមាននៅក្នុងអត្ថបទ យើងអាចមើលឃើញពីព្រះគុណដែលមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលមានភាពខុសប្លែក និង ចិត្តដែលបរិសុទ្ធនៅក្នុងដីនោះ។

1. ព្រះគុណនៃការញែកចេញមក -នៅក្នុងមេរៀនចុងក្រោយយើងបានមើលឃើញព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងព្រះចេតនាផ្ទៃក្នុងស្របរបស់ទ្រង់ពីគ្រោះជាច្រើន។ នៅក្នុងមេរៀននេះយើងមើលទៅកាន់ព្រះគុណដែលនាំយកពួកអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈគ្រោះដោយសត្វរយ។ នៅទីនេះ “អាប្រូ” មានន័យថា “សត្វរយដែលរើសចេតនា” ឬ “សត្វរយដែលលាបគ្នាខឹងសត្វល្អិតគ្រប់ប្រភេទ”។ ជាញឹកញយពួកអេស៊ីបតែងតែទទួលនូវការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយសារការទាំងអស់នេះ។ នេះជាការដែលព្រះទ្រង់បានដាក់មកផ្តល់លើសាសន៍អេស៊ីប។ ពីមុនព្រះបានធ្វើការដោយសារការទាំងអស់នោះ ប៉ុន្តែពេលនេះទ្រង់បានដាក់មកដោយផ្ទាល់លើពួកគេ។ តាមរយៈគ្រោះនេះទាំងមនុស្ស និង សត្វ និង អាហារត្រូវបានបោះបង់ចោល។ ទោះបីព្រះបានចាត់គ្រោះមកពួកអេស៊ីប ទ្រង់មិនបានអោយការនោះកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីកូសតាឡើយ ដែលជាទឹកដីពួកអ៊ីស្រាអែលរស់នៅ។ នេះជាព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់ពួកអ៊ីស្រាអែល។ តើការញែកនេះបានបើកសំដែងពីការអ្វី?

1) ការញែកចេញនូវរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិ - ទោះជាព្រះបានផ្តល់នូវព្រះគុណទូទៅដល់គ្រប់គ្នា ទ្រង់មិនបានប្រទាននូវព្រះគុណពិសេសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនោះឡើយ។ ព្រះគុណនេះមានសំរាប់តែពួកស្រីរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុង 21 មានបន្ទូលថា “វាស្រ្តរបស់អញ” ការនេះមានន័យថាជាវាស្រ្តដែលព្រះទ្រង់បានញែកដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដើម្បីខឹងសត្វរយ។ ពួកគេជាវាស្រ្តនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីពួកគេជាក្រុមជំនុំ វាស្រ្តនៃការស្តាប់បង្គាប់ដោយបានស្គាល់ព្រះអបិសាដាមុន-ព្រះការលះលុបដោយសារការព្រោះឈាមរបស់ព្រះរាជប្រា-ព្រះនិងវាស្រ្តដែលបរិសុទ្ធតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ-ព្រះ។ គ្រីស្ទានជាផ្នែកមួយនៃវាស្រ្តដែលបរិសុទ្ធ។ “បរិសុទ្ធ” មានន័យថាការញែកចេញ ឬ ជាការបែងចែក។ ប៉ុលបានប្រើពាក្យ “នៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ”។ ក្លាយជាប្រភេទយ៉ាងនេះមានន័យថាការក្លាយជាសភាពដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់។ វាស្រ្តដែលរស់នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះគុណ។

2) ការញែកនៃកម្មវត្ថុ - នៅក្នុង 20 “ចូរឱ្យពួកស្រីរបស់អញទៅ ដើម្បីអោយគេបានថ្វាយបង្គំដល់យើង” បានផ្តុះបញ្ជាថាសាសន៍អេស៊ីបបំរើដល់ព្រះក្លែងក្លាយ។ ហេតុអ្វីបានជាម៉ូសេមិនបានថ្វាយដង្ហាយនៅប្រទេសអេស៊ីប? សត្វគោឆ្មាមួយក្បាលជាដង្ហាយនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល តែជាព្រះមួយសំរាប់ពួកសាសន៍អេស៊ីប។ ដូចដែលយើងមិនបានអះអាងថាខ្ញុំខឹងនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយបានបង្គាប់ឱ្យពួកអ៊ីស្រាអែលធ្វើការជ្រើសរើសកម្មវត្ថុដើម្បីនឹងថ្វាយបង្គំ មានតែគ្រីស្ទានប៉ុណ្ណោះដែលថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទ។ យើងត្រូវតែប្រាកដក្នុងការជ្រើសរើសកម្មវត្ថុដែលយើងថ្វាយបង្គំឱ្យព្រះច្បាស់លាស់។ មានគ្រីស្ទានជាច្រើនដែលបានថ្វាយបង្គំដល់កម្មវត្ថុ។ របស់ទាំងនោះជារបស់របរហើយជារបស់លោកិយ។ យើងដែលជាអ្នកបំរើរបស់អស់ទាំងនោះនៅក្នុងអតីតកាលនៃអំពើបាបរបស់យើងគួរតែបំរើព្រះមួយប៉ុណ្ណោះ។

3) ការបែងចែកផ្លូវច្រក - ម៉ូសេបានអះអាងថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាទីជ្រកកោនដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ (ទំនុកអំកើង 90)។ ទឹកដីកូសែនត្រូវបានការពារដោយព្រះចេញរួចពីសត្វរុយដែលបានវាយប្រហារដល់ពួកអេស៊ីបដែលនៅសេសសល់។ ដូចគ្នានោះផងដែរ ទីជម្រករបស់យើងមានតែនៅក្នុងព្រះប៉ុណ្ណោះ។ តើការពាររបស់ទ្រង់នៅឯណា? មនុស្សនាគេលបច្ចុប្បន្ននេះកំពុងតែស្វែងរកអ្នកគាំទ្រដែលមានការធានា ប៉ុន្តែទីជម្រកដែលពិតមានតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ តើមនុស្សអាចក្លាយជាអ្នកបង្កើនដែលអាចធានាបានទេ? គ្រប់របស់ទាំងអស់នឹងកន្លងបាត់ទៅនៅចំពោះយើង។

ទីជម្រករបស់យើងមានតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ យើងបានទទួលការការពារដែលនៅអស់កល្បនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ តើអ្នកស្គាល់ពីព្រះគុណដែលបង្ហាញពីភាពខុសប្លែកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេ? មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាទីជម្រករបស់យើង។

យើងគួរតែពិនិត្យមើលពីគ្រួសារនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ជាមួយនឹងកែវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះជាការខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ការបកប្រែដែលមានព្រះគ្រីស្ទជាកណ្តាល។ ដូចនេះយើងបានមើលឃើញការទុច្ចរិតនៅជំនាន់ ហើយលោកិយនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប។ “ប៉ុន្តែជាដំបូងមានព្រះទ័យរឹងទទឹងឡើងវិញម្តងនេះទៀត គឺទ្រង់មិនព្រមបើកឱ្យបណ្តាជនចេញទៅឡើយ” (និក្ខមន៍ 8:32) ។ ចិត្តដែលរឹងស្របរបស់ជាដានចង្អុលបង្ហាញពីចិត្តដែលក្អេកក្អងដែលមិនព្រមទទួលព្រះពរនៃការស្តាប់តាមការបង្គាប់របស់ព្រះ។ (ម៉ាថាយ 5:3) ចិត្តដែលបង្កប់ចុះនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការល្បួងលេងមើលខ្លួន ហើយផ្លាស់ប្តូរដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូចជាសត្វត្រីដែលចេញពីទឹកមិនអាចរស់បានយ៉ាងណា មនុស្សដែលចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះនឹងត្រូវស្លាប់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណហើយស្លាប់ទៅ។ នៅពេលដែលអ្នកជឿដែលកើតជាថ្មីត្រូវបានគេភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះ គាត់នឹងត្រលប់ទៅកាន់ការសង់តូប្រើប្រាស់ដោយសារគាត់ឃើញពីសេចក្តីស្នេហាគ្រាកនៅក្នុងជីវិតដ៏អតីតការរបស់គាត់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយអ្នកដែលដូចជាជាដានដែលមានចិត្តរឹងទទឹងនឹងបដិសេធនៅក្នុងការត្រលប់មកវិញនេះដោយសារការទុកចិត្តនៅក្នុងសាច់ឈាមជាដាច់ខាតទៅលើព្រះសង្គ្រោះដ៏ពិត។

2. ចិត្តដែលស្រទន់ (9:1-7) - ព្រះបានបង្កើតគ្រប់ទាំងរបស់ទាំងអស់អោយរស់នៅជុំវិញមនុស្សទៅតាមគម្រោងផែនការរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើយើងមិនបានស្គាល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ទេ យើងដូចជាអ្នកដែលជឿព្រះដ៏ទៃផ្សេងទៀតដែលគេបំភ័យដល់យើង ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ ផ្កាយ និង ព្រះផ្សេងៗទៀត។ ព្រះបានដាក់គ្រោះនៅលើសត្វរបស់ពួកអេស៊ីបដោយសារពួកគេមានការញៀននៅក្នុងការញ៉ាំនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ព្រះដែលទ្រង់បានដាក់នូវគ្រោះទីប្រាំបានអនុញ្ញាតឱ្យមានគ្រោះដល់សត្វពាហនៈ។ ជាញឹកញយព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យមានការដោយសារមនុស្សស្រឡាញ់របស់នោះជាស្រឡាញ់ព្រះ។ ការស្តាប់នូវសត្វពាហនៈជាប្រផ្នូះពីការដែលជាដាន និង ការមិនព្រមជឿរបស់សាសន៍អេស៊ីបនឹងត្រូវស្លាប់ផងដែរ ប្រសិនបើគេមិនព្រមសន្សំរូប។ ព្រះបានផ្ដោតសំខាន់លើចិត្តដែលរក្សាព្រះគុណដែលខុសប្លែក។ តើព្រះបានធ្វើយ៉ាងណាចំពោះចិត្តដែលរឹងស្របរបស់ជាដាន?

1) ចិត្តដែលរឹងស្របជាអង្គារដែលទារកសេចក្តីវិចារ (2, 7) — ចិត្តត្រូវបានហៅថាជា “វិញ្ញាណ” “ចំនុចកណ្តាល” “មនុស្សខាងក្នុង” និងជា “ព្រលឹង” ដែលនៅក្នុងមនុស្ស។ ព្រះពរដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរគឺមានភាពជិតស្និទ្ធទៅនឹងសភាពនៃចិត្ត។ ព្រះពរទាំងប្រាំបីមានទាក់ទងទៅនឹងសភាពនៃចិត្ត។ ដូចនេះយើងគួរតែព្យាយាមថែរក្សាចិត្តដោយសារវាជាប្រភពនៃជីវិត។ ចិត្តដែលរឹងស្របនោះជាចិត្តដែលបដិសេធនូវបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយបដិសេធបំណងរបស់ព្រះ។ ខ 2 និង 7 មានបន្ទូលថាវាបានស្រែកហៅរកការស្វែងរកហើយនិក្ខមន៍ 7:14, 22; 8:15; 8:19; 8:32 ចង្អុលបង្ហាញថាចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានរឹងទទឹងឡើង។

2) ទ្វារប្រយុទ្ធប្រយោជន៍ចិត្តដែលរឹងស្រប។ អ្នកដែលរួមការងារដែលស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់នឹងឃើញយុទ្ធសាស្ត្រសេចក្តីគ្រោះថ្នាក់នេះ។ នៅក្នុងលក្ខណៈរបស់លោកអ៊ីប្រាហាំ គាត់បានទទួលយកអ្នកជនបរទេស ហើយបានកំសាន្តពួកគេដោយចិត្តដែលស្រទន់។ ដូចនេះព្រះបានប្រើគាត់ដោយមានតម្លៃបំផុត។

3) ព្រះទ្រង់ស្តាប់ដល់ចិត្តដែលរឹងទទឹង។ នៅក្នុងអត្ថបទព្រះបានដាក់គ្រោះនៅលើសត្វពាហនៈដើម្បីនឹងដាក់ទោសដល់សាសន៍អេស៊ីប។ គ្រោះនៅលើសត្វពាហនៈជាការដាក់វាឱ្យស្លាប់។ ការដាក់ទោសនេះមានគោលបំណងបីយ៉ាង។ ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកសាសន៍អេស៊ីបមើលឃើញព្រះយេស៊ូវដែលជាព្រះដ៏ពិតដោយការដាក់ទោសដល់ព្រះរបស់ពួកគេ។ (3) ពេលដែលសេះរបស់ពួកគេ លា គោ ថ្លោម និង អ្វីៗបានស្លាប់ គេមានការភ្ញាក់ផ្អើលជាខ្លាំង។

គោលបំណងនេះគឺដើម្បីនឹងបំបែកចិត្តមិនជឿរបស់ជាដាន។ (7) ចិត្តដែលរឹងស្របនឹងសំលាប់ដល់ព្រលឹង និង រូបកាយ។ ហើយវាក៏បានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះដែលរំលោភទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល។ (4-6) នៅពេលដែលព្រះបានបំផ្លាញជាដានទ្រង់បានធ្វើការនោះដោយកើនឡើងជាលំដាប់។ ព្រះទ្រង់បានសោយរាងលើគ្រប់ទាំងអស់ គ្រប់កាលៈទេសៈ ទ្រព្យសម្បត្តិ កូនៗ មនុស្សខ្លួនឯងផ្ទាល់។ ទ្រង់បានប្រទានឱ្យ ហើយទ្រង់បានដកចេញដូចដែលទ្រង់បានមើលឃើញថាសមស្រប ដែលទ្រង់មានគ្រប់ទាំងអំណាចព្រះចេស្ដានៅលើគ្រប់ទាំងអស់។

ព្រះបានស្តាប់ចំពោះចិត្តដែលរឹងទទឹង។ ប្រសិនបើយើងស្តាប់ហើយមើលងាយដល់ការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ នោះមានន័យថាយើងស្រឡាញ់ចិត្តដែលរឹងស្រប។ ទ្វារឱ្យយើងមានចិត្តដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ចិត្តដែលបង្ហាបចុះ និង សុភាព។ នៅពេលដែលយើងមាននូវចិត្តដូច្នោះ ព្រះទ្រង់នឹងប្រទានព្រះពររបស់ទ្រង់មកដល់យើងដូចជាការស្តាប់របស់ទ្រង់។

[សំណួរទី 6] ចូរអានមេរៀនទីប្រាំមួយម្តងទៀតហើយចូរឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមដោយពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។

I. ការពិនិត្យមើល និង ការបកប្រែ

តើអ្វីទៅជាភស្តុតាងនៃភាពធំខ្ពស់អស្ចារ្យរបស់ព្រះ? (7:8-13) នៅពេលដែលព្រះបានត្រាស់ហៅដល់ពួកគេតើជាដានបានឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្តេចទៅកាន់ការដាក់ទោសដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ? (7:4; 8:8, 25-32)

តើអ្វីទៅជាបញ្ហាចម្បងដែលបានកើតឡើងនៅចន្លោះព្រះនឹងស្តេចជាដាន? (7:5, 17; 8:10, 22)

តើការបើកសំដែងយ៉ាងដូចម្តេចដែលព្រះបានបើកសំដែងអំពីចេស្តារបស់ទ្រង់? (8:22)

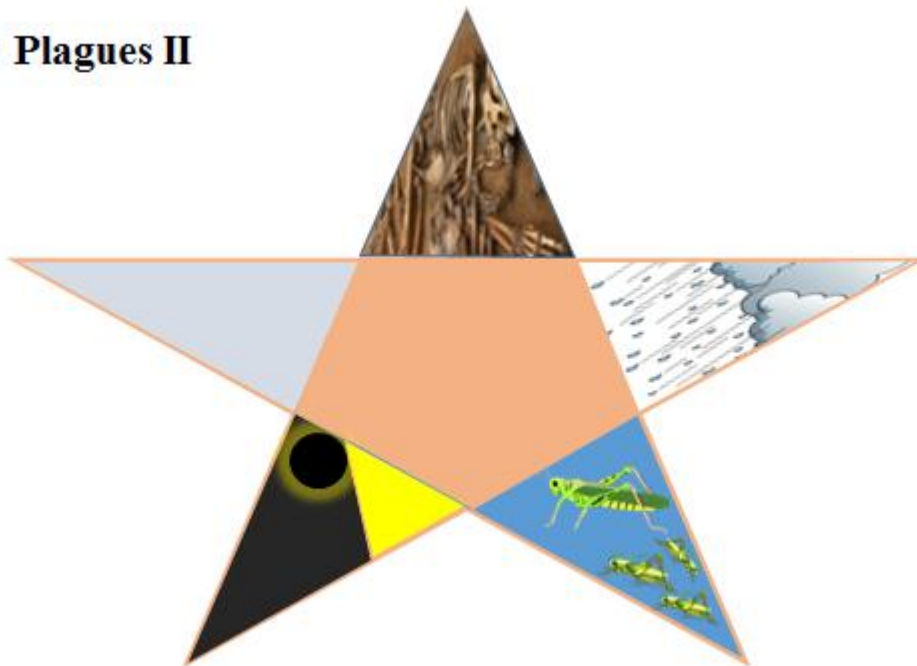
II. ការអនុវត្ត

1. នៅក្នុងថ្ងៃនេះតើព្រះបានប្រឆាំងនឹងបញ្ហាអ្វីជាមួយនឹងអំណាចនៃពីរភាពនេះ?
2. នៅពេលដែលនាក់ត្រូវបានបន្ទាបខ្លួនចុះដោយសារព្រះ តើអ្នកអាចមានការធានាអះអាង និង សេចក្តីទុកចិត្តនៅក្នុងព្រះឬទេ?
3. ការឆ្លើយតប ចូរអាន យ៉ូហាន 8:33-36 ដើម្បីនឹងយល់បន្ថែម 3 ដងមេរៀន ហើយចូរអនុវត្តនូវគោលការណ៍នៃ GSPEC ។ (G-ព្រះ S-អំពើបាប P-ការសន្យា E-គំរូឬនិទានរណ៍ C-សេចក្តីបង្គាប់) ហើយរៀបចំសំដាប់លំដោយការទាំងនោះ។
 - 1) ព្រះ
 - 2) អំពើបាប
 - 3) និទានរណ៍
 - 4) ការសន្យា
 - 5) ការបង្គាប់
 - 6) សេចក្តីពិតដែលខ្ញុំចូលចិត្ត
 - 7) ការអនុវត្តរបស់ខ្ញុំ
 - 8) ការសង្ខេបនៃការបង្រៀន

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

4. រូបផ្អែងខ្មោចដែលស្លាប់នៅក្នុងគែមទីបួន - តាមរយៈតួនាទីនៃបុគ្គលដែលបានដាក់ទោសដល់ការកើតឡើងនៃជំងឺដែលបានកើតឡើង។
5. ព្រឹលបានផ្លាស់ទីនៅក្នុងគែមទីប្រាំ - តាមរយៈតួនាទីនៃព្រឹលដែលបានរៀនពីការប្រើប្រាស់ផលិតផលនៃការងារដែលបានធ្វើឡើងដោយការយល់ដឹងពីអ្នកសតិបញ្ញា អាចយល់ដឹងពីអារម្មណ៍និង ឆន្ទៈនៅក្នុងការសម្រេចចិត្តនៅក្នុងមន្ត្រីទាំងមូលរបស់គាត់។
6. រូបភាពនៃកណ្តាប់ - តាមរយៈតួនាទីនៃសត្វកណ្តាប់ដែលបានឃើញពីចំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលមិនមែនជាសត្វកណ្តាប់ទេ ដែលបានក្លាយជាសត្វកណ្តាប់ពីភពលោក។
7. ពន្លឺព្រះអាទិត្យដែលអាប់ស្ទ័រ - តាមរយៈតួនាទីនៃសេចក្តីងងឹតដែលបានឃើញពីបញ្ហាដែលបានកើតឡើងនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះ និង សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។

7. Ten Plagues II

អត្ថបទ• និក្ខមន៍ 9:8-10:29

ចំនុចសំខាន់•

ការពិឡឹកសង្កេត•

យើងបន្តទៅគិតពីគ្រោះកាចទាំង10។ នៅពីខាងលើគ្រោះកាចទាំង៤ យើងបានឃើញថាព្រះបានបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតដែលចូលទៅដល់ការទាក់ទងនៅក្នុងពិភពលោក។ ចាប់ពីពេលឥឡូវ យើងបានរំលឹកពីសេចក្តីសុចរិតទៅមុខអំណាចនៃការសំលាប់កូនច្បងនៃសត្វ ហើយនិងកូនច្បងនៃស្រុកអេស្ទីត។ នេះគឺជាផ្នែកមួយនៃសារសំខាន់ដែលបានផ្លាស់ នៅក្នុងសេចក្តីប្រាសលោះក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ពេត្រុសគឺបានពិពណ៌នាបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះទៅដល់ស្ថាននរក ដើម្បីប្រកាសពីដំណឹងល្អទៅដល់មនុស្សដែលបានស្ថិតនៅក្នុងគុកនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសទៅដល់ព្រលឹងអ្នកដែលស្លាប់នឹង ការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ ទ្រង់ ១ពេត្រុស៣:១៩។

ការពន្យល់:

ឥឡូវយើងត្រលប់ទៅមើលពីគ្រោះកាច គ្រោះកាចនៃបួស ព្រិល ថៃ ភាពងងឹតអន្តការ ហើយនិងគ្រោះកាចនៃការស្លាប់កូនច្បង។ គ្រោះកាចនៃការកើតបួស និងការធ្លាក់ព្រិល (និក្ខមន៍ 19:8-12) ថ្មីបើនៅក្នុងការកាត់ទោស ព្រះបានកាត់ទោសដល់បុរសដែលបានបំប្លែងសត្វនិងរុក្ខជាតិដែលបានផ្តល់ការចិញ្ចឹមបីបាច់របស់អេស្ទីតដូចជាព្រះបស់ពួកគេ តាមរយៈភាពល្អប្លែងរបស់ពួកគេជាថ្មី ម្តងទៀតជាមួយការកាត់ទោសដល់ពួកគេ ដោយសារគ្រោះមហន្តរាយធម្មជាតិ។ តាមរយៈការកើតបួស ហើយនិងការធ្លាក់ព្រិល យើងរៀនបានពីប្រាជ្ញានៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ហើយនិងសេចក្តីពិតពី ការរៀបចំគ្នា។

1. គ្រោះកាចនៃដំណឹងល្អ ព្រះបានដាក់នៅគ្រោះកាចយ៉ាងម៉្លង់នៃដំណឹងល្អ ទៅលើស្រុកអេស្ទីត សូម្បីតែសត្វដែលមានជីវិត។ នេះគឺជាគ្រោះកាចទីមួយនៃភាពអន្តរាយទៅលើមនុស្សហើយនិងសត្វ ដែលធ្វើអោយស្រុកអេស្ទីតបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាធូលីដី នៅក្នុងគ្រោះកាចនៃសត្វមានជីវិត ដោយសារការពង្រាយផេះពីចង្ក្រានទៅលើស្តេចជាដានដោយសារលោកម៉ូសេ។ នេះបានហៅថា គ្រោះកាចនៃទន្លេនីល ហើយបានធ្វើអោយមានស្នាមក្រហមទៅលើស្បែក។ ១2 បានបង្ហាញពីចំនុចខាងក្រៅថា ព្រះបានធ្វើអោយ ជាដាន មានចិត្តរឹងរូស។ នៅទីនេះ យើងបានឃើញថា ព្រះបានគ្រប់គ្រងទៅលើចិត្តដែលរឹងរូស ដូចជាការគ្រប់គ្រងពីព្រះ។ តើព្រះបានកាត់ទោសស្រុកអេស្ទីតដោយរបៀបណា?

1) ទីមួយ: ទ្រង់កាត់ទោសទៅលើពួកការីខុសឆ្គង

ពួកចាស់ទុំគឺជាសាសន៍មួយនៅក្នុងសម័យនោះ។ ដូចជាការប្រឈមមុខគ្នាភាពជាព្រះ ហើយនិងការបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ ព្រះបានកាត់ទោសពួកគេជាលើកដំបូង។ ជាការក្លែងក្លាយដែលពួកគេជឿនោះ។ ដូចជាស្តេចនេប្វូក្លា រំពឹងទៅលើពួកគ្រូមន្តអាគមបាបីទ្វីន ហើយនិងក្លែងក្លាយ ជាដានក៏បានធ្វើផងដែរ។ ពួកគេបានធ្វើអោយមានការខុសឆ្គងលើសាសន៍ ហើយពួកគេជឿទៅលើការខុសឆ្គងនោះ។ ជាសកម្មភាពរបស់លោកម៉ូសេបានពង្រាយផេះចង្ក្រានទៅលើទន្លេនីលដូចជាការថ្វាយមួយ។ ទោះបីជានេះគឺជាល្បឿនវិញណា វាមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ។ ដាច់ខាតយ៉ាងណា

យល់ឃើញ10 យ៉ាងច្រើនជាងការក្លែងក្លាយនៃអ្នកដទៃ។ ជាការពិតដែលថាការមិនពិតមិនអាចបកប្រែពីសុបត្តិភាពការកាត់ ទោសរបស់ព្រះទៅពួកគេ។ ថ្ងៃនេះគឺជាថ្ងៃដែលមនុស្សរំពឹងគិតទៅលើការក្លែងក្លាយ។ យើងគួរតែប្រយ័ត្នពីការល្បងរបស់ពួកគេទៅកាន់ព្រះដោយរង្វង់ ហើយក្លែងក្លាយ និងជាវិធីខុស។ ប្រសិនបើយើងមិនរីករាយនៃសិរីរុងរឿងនៅក្នុងចិត្ត យើងអាចទោរទុន ហើយថែមទាំងធ្លាក់ទៅក្នុងខាងព្រលឹងវិញណា។ ប្រៀបធៀបជាមួយយុគ្រឹះលោកយុបដែលជាអ្នកអោយការប្រឹក្សា ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ទ្រង់ប្រាប់ពីការពិតទាំងអស់នៃបញ្ហារបស់យើង។

2) ព្រះកាត់ទោសពួកគេដោយអន្តរាយ មានចិត្តរឹងរូស

យើងបានកត់សំគាល់ពីភាពចម្លែកនៅក្នុងអត្ថបទ។ ជាដានមិនមានចិត្តរឹងរូសសំរាប់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ទេ ព្រះអន្តរាយការទាំងនេះនៅក្នុងចន្លឹករបស់គាត់ ហើយបានកាត់ទោសគាត់។ ព្រះបានអន្តរាយអោយមានការល្បងពីអំពើបាប សំរេចនៅពេលដែលយើងមានចិត្ត វិជ្ជមាន ជាការកាត់ទោសរបស់ព្រះខាងក្រោមនេះសំរាប់យើង។ ដូច្នេះការពុតគូតរបស់ពួកគាត់វិសាលដ៏រមែងតាមពាក្យរបស់គេ ដោយមិនយល់។ ទោះបីជាពួកគេបានលឺពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពួកគេមិនអាចយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសារ ព្រះអន្តរាយអោយមានភាពងាយស្រួលពីការល្បងនៃភាពងងឹត។ សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយនៃព្រះហើយនិង ព្រះគុណនៃព្រះ។ ថ្ងៃនេះ យើងឃើញមានមនុស្សជាច្រើនគិតនឹងបន្ថែមអ្វីមួយទៅក្នុងការដោះរបស់ព្រះ។ ខ្ញុំនេះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ឥឡូវដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្ត។ តើអ្នកទាទទួលព្រះគុណពីព្រះហើយរឺទេ? តើអ្នកជឿថា ផ្លូវ សេចក្តីពិតហើយជីវិតគឺជា កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវ? យើងគួរតែជាមនុស្សដែលមានសមត្ថភាពនៅក្នុងស្នាព្រះហស្តនៃភាពជាព្រះបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ហើយនឹងគ្រាប់ ដែលបំផ្លាញដោយគ្រោះកាច។ ទោះបីជាជាតិមានចិត្តល្អទៅកាន់ព្រះ ព្រះផ្តល់អោយមានសេចក្តីមេត្តា នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះ។ អ្នកណាដែលឃើញព្រះគឺបានសង្គ្រោះដោយសារព្រះ។ យើងទទួលបានព្រះគុណធម្មតានៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់។ ជាផ្លូវដែលរត់គេចចេញពីគ្រោះកាចព្រលឹមគឺនៅ កូស៊ី ហើយជាមួយទទួល តាមការទទួលហើយចែកចាយ។ ប៉ុន្តែមួយដែលមិនស្តាប់បង្គាប់គឺស្លាប់)២០(បើសិន ជាការស្តាប់ព្រះស្មោះត្រង់ពីការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះ តើពួកគេមានបទពិសោធដោយព្រះដោយរបៀបណា? យើងគួរតែសរសើរតម្កើងដល់ព្រះ ពីព្រោះដោយសារតែការខុសគ្នា កូស៊ី ជាកន្លែងដែលសុវត្ថិភាព ជាការសន្យារបស់ព្រះនឹងការការពារនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ គ្រប់ទុក្ខ លំបាកណាក៏ដោយយើងគួរតែនៅជាប់ព្រះគ្រីស្ទជាទីពឹងរបស់យើង។

សរុបសេចក្តី:

យើងមានការធ្លាក់ចុះជាច្រើនដងយើង។ ចូរអោយយើងមានបទពិសោធដោយជីវិតជាមួយចិត្តដែលលំបាកពិត។ ចូរព្រមព្រៀងពីមុខកញ្ចក់នៅអត្ថបទ។ ការខូចខាតដែលចេញមកពីខាងព្រលឹងវិញ្ញាណក្នុងអាយុក៍យុវជនមានដូចជា៖ យើងគួរតែមានទុក្ខក្រួយដែលយើងមិនអាចចូលទៅកាន់គាត់។ យើងគួរតែចូលទៅកាន់គោលបំណងនៃឆន្ទៈ។ យើងគួរតែចូរទៅជិតដោយការជឿព្រះគ្រីស្ទ។ ជាមួយចិត្ត ពន្លឺ ដែលបានភ្លឺ។ កុំអោយបាត់បង់ឱកាសដែលលំបាកហើយនឹងការបំពេញការងារជាថ្មី។

9) គ្រោះកាចនៃសត្វកណ្តាល (និក្ខមន៍ 10:1-20) សត្វកណ្តាលនៅក្នុងអត្ថបទនេះបានធ្វើអោយមានអន្តរាយដល់រុក្ខជាតិ ហើយនឹងបុរសដែលមានវ័យចាស់ ការកាត់ទោស។ កណ្តាលនេះបង្ហាញពីពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរជាច្រើននៅក្នុងខ្យល់ ហើយក្នុងគំនរចង់ទាំងអស់ ធ្វើអោយដីទៅជាស្ងាត់ជ្រងំ។ រហូតដល់ពេលដែលព្រះបានសំរេចគោលបំណងពីរនៃគ្រោះកាចទាំងប្រាំពីរ។ ទីមួយគឺជាការកាត់ទោសលើស្រុកអេស្ទីពីការបំផ្លិចផ្លាញ និងផ្សេងទៀតគឺដើម្បីជួយអ៊ីស្រាអែល។ បន្ទាប់មក អត្ថបទនេះបានបង្ហាញពីគោលបំណងពីរនៅក្នុង ខ២ ហើយអោយដឹងបាននិទានប្រាប់ដល់កូនចៅនៃព្រះដែលអញ្ជូនធ្វើនៅស្រុកអេស្ទីនិងពីទីសំគាល់ទាំងប៉ុន្មានដែលអញ្ជូនសំដែងនៅក្នុងពួកគេយ៉ាងនោះឯងនឹងបានដឹងថា អញ្ជូននេះគឺជាព្រះយេស៊ូ។ គោលបំណងនេះគឺមិនមានតែសំរាប់អ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែក្នុង នោះគឺជាគោលបំណងសំរាប់គ្រីស្ទាន។ ដូច្នេះ គឺជាការសង្គ្រោះ ទាក់ទងទៅ ការស្តាប់ព្រះ។ ដូចជាព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងមកលើយើង ទ្រង់ធ្វើអោយយើងបានស្តាប់ព្រះដូចជាព្រះវិញ្ញាណនៃការបើកសំដែង អេសាយ (1:18)។

10) ព្រះចង់អោយស្តាប់បទពិសោធន៍ ទោះបីជាយើងត្រូវការចំណេះដឹងទ្រឹស្តី យើងត្រូវការចំណេះដឹងដោយបទពិសោធន៍តែច្រើន។ វាគឺជាសារៈសំខាន់ដែល ស្តាប់ព្រះ ប៉ុន្តែត្រូវដឹងថា ព្រះសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត។ យេស៊ូ បានជួបជាមួយម៉ូសេ ហើយអ៊ីស្រាអែល បាននិយាយថា អ៊ីស្រាអែលត្រូវដឹងពីប្រាជ្ញា ហើយបញ្ជាក់ថាពួកគេគួរតែស្តាប់ព្រះ ដូចជាព្រះយេស៊ូ។ យេស៊ូវាគឺយោងទៅតាមការសន្យារបស់ព្រះ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ ចំណេះដឹងមិនមែនត្រឹមតែជាទ្រឹស្តីប្រាប់ ប៉ុន្តែគឺជាការទទួលបទពិសោធន៍។ ហេតុអ្វី? ពីព្រោះវាគឺជាការអរម្មរបស់ព្រះ ហើយនឹងជាមតិការសេចក្តីជំនឿ។ តាមរយៈយ៉ូហានជំពូកទី៦ កិច្ចការរបស់ព្រះដែលជឿព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានជីវិតអស់កល្ប យ៉ូហាន 17:3។ នៅពេលដែលយើងមានចំណេះដឹងច្រើន យើងអាចថ្វាយបង្គំព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយបំផ្លើសដោយស្មោះត្រង់។ ម៉ាថាយ 11:29 បាននិយាយថា សំរាប់តែពួកអ្នកដែលព្រះបានជួសជុល ការបន្ទាបខ្លួន ហើយតែមួយគត់ដែលប្រាថ្នាអោយមានការបើកសំដែង។ ដូច្នេះ ព្រះបានដឹកនាំព្រះវិហារតាមរយៈប្រាជ្ញានៃព្រះ។ ព្រះបានដឹកនាំព្រះវិហារដូចជាអំណោយទាននៃព្រះបន្ទូលនៃប្រាជ្ញា អំណោយទាននៃព្រះប្រាជ្ញាហើយនឹងអំណាចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ តើអ្នកពិតជាចង់ស្តាប់ព្រះ? តើអ្នកស្តាប់ព្រះដូចជាអ្នកដែលខ្លាំង ហើយបំផ្លាញទៅនឹងការបិទបាំង?

11) ព្រះបានបង្ហាញទីសំគាល់ដែលធ្វើអោយពួកគេស្តាប់ព្រះ។ ខ 2 និយាយថានេះគឺជាប្រាជ្ញាដែលផ្តេរដោយទីសំគាល់។ នៅក្នុងពិភពលោក ជាការល្អ ហើយជាការអាក្រក់ ដែលជាការប្រើប្រាស់ពីចំណេះដឹងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គ្រោះកាចនៃសត្វកណ្តាលនៅក្នុងអត្ថបទនេះដូចគ្នាទៅនឹងគោលបំណង។ តើនេះគឺជាទីសំគាល់អ្វី? វាបានផលប៉ះពាល់ទៅលើស្រុកអេស្ទី (6) គឺជាការកាត់ទោសយ៉ាងខ្លាំង (7) អំណាចមិនធ្លាប់មានពីមុន (14-15) ប្រមូលផ្តុំដោយសត្វកណ្តាលដោយព្យុះខ្លាំងលិច ហើយបានធ្វើអោយពួកគេស្តាប់ភ្លាមៗ។ តាមរយៈទីសំគាល់នេះ ព្រះបានបិទការពិតដែលមានតែព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះនៃពិភពលោក។ ពីព្រោះយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកជាកន្លែងមានទីសំគាល់យ៉ាងរ៉ាប់រង យើងគួរតែមើលហើយមានបទពិសោធន៍ដល់ពួកគេ។ ព្រះយេស៊ូគឺជាទីសំគាល់នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈ ទឹកនៃដីដែលទ្រង់បានផ្តោតទៅលើគោលបំណង។ ម៉ូសេបានធ្វើអោយពួកគេ ស្តាប់ព្រះយេស៊ូដោយគ្រោះកាច ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូបានធ្វើអោយពួកគេស្តាប់ព្រះតាមរយៈការព្យាបាលដោយព័ន្ធកិច្ច។ នៅក្នុង ពេលខ្លី ពួកគេបានបង្ហាញថាមានតែផ្លូវមួយតែទទួលបានជីវិតអស់កល្បដោយសារព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះ (យ៉ូហាន 20:31) ទោះបីជា យើងទាំងអស់មានទីសំគាល់ មានទីសំគាល់មួយដែលអស្ចារ្យដោយសារការស្តាប់ ហើយរស់ឡើងវិញនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកគួរតែស្តាប់ព្រះតាមរយៈទីសំគាល់នៃឈើក្ដារ កូរិនថូសទីមួយ 2:2? នៅពេលយើងអានពីទីសំគាល់ បទគម្ពីរ យើងអាចមានបទពិសោធន៍ព្រះ ដោយសារទ្រង់បានសុំគុតនៅលើឈើក្ដារ ហើយការរស់ឡើងវិញនៃការស្តាប់របស់ព្រះ កូរិនថូសទីមួយ 15:2 ការពិតដែលថាក្រុមជំនុំកូរិនថូសបានប្រាប់ថាព្រះយេស៊ូគ្មានជា ៣- តើអ្នកជឿថា អាចទទួលបានវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទៅការពិតដែលថាពួកគេមិន ភ្ញាក់ឡើងដោយពួកគេមានការប្រមាទ វាជាការ នៃការផ្លាស់ចេញមកឡើងវិញនៃការមិនជឿ។ ប្រធានបទនៃព្រះយេស៊ូគឺជាការប្រោសលោះ ការបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ហើយ សេចក្តីសុខវិត? នេះគឺជាគោលបំណងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាការបរិសុទ្ធដូចជាព្រះ។ តើយើងអាចធ្វើវា ដោយរបៀបណា? ដូចជាយើងស្តាប់ព្រះ យើងគួរតែដូច្នោះ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែព្រមទទួលយកទីសំគាល់នៃឈើក្ដារ ហើយការរស់ឡើងវិញនៃព្រះគ្រីស្ទដូចជាខ្លួនយើងផ្ទាល់។

3. **ចំណេះដឹងនៃព្រះគឺជាការស្វែងរកទៅកាន់អ្នកដទៃ** អម្ចាស់បានប្រកាសថា ហើយអោយដឹងបាននិទានប្រាប់ដល់កូនចៅនៃព្រះដែលអញ្ជូនធ្វើនៅស្រុកអេស្ទីនិងពីទីសំគាល់ទាំងប៉ុន្មានដែលអញ្ជូនសំដែងនៅក្នុងពួកគេយ៉ាងនោះឯងនឹងបានដឹងថា អញ្ជូននេះគឺជាព្រះយេស៊ូ។ ជាការទាក់ទងទៅនឹងពេលវេលាបច្ចុប្បន្ននេះ។ មរតកនេះដែលយើងគួរតែផ្តេរទៅអោយកូនចៅរបស់យើងគឺជា ចំណេះដឹង ខ2 ហើយកូនចៅយើង ប្រភេទនៃចំណេះដឹងគឺជាពួកយើង ហើយការគោរពនៃស ងផ្ទុយគ្នាទៅនឹងចំណេះដឹងយើ ហើយប្រកាសប្រាប់ដល់ពួកគេ។ យើងគួរតែមានទ្រឹស្តីហើយប្រព័ន្ធនៅក្នុងការធានាអះអាងយ៉ាងខ្លាំង ចូលទៅកាន់ពិភពលោក។ កម្មភាពពីវិទ្យាសាស្ត្រយើងជឿថាគ្រប់ទាំងទ្រឹស្តី គ្រប់អ្នកទស្សនវិជ្ជា ហើយគ្រប់ទាំងការគ្រប់គ្រងដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បទគម្ពីរ ហើយព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះហើយយើងបានបំពេញជាមួយមូលដ្ឋានចំណេះដឹង។ ចំណេះដឹងរបស់យើងមានលក្ខណៈរួមបញ្ចូលជាមួយព្រះគ្រីស្ទ សំរាប់អំណាចទាំងអស់របស់ព្រះ។ ដូចជាប្រព័ន្ធអង់គែនណា គ្រប់គ្រងលើអាកាសយានយន្តទាំងអស់ដែល ផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងស្ថានីយ ភាពជាព្រះនៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគឺដូចជាប្រសិទ្ធភាព។ យើងគួរតែមានអង់គែននៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងការរស់នៅ។ ជាវិធីនៃការអប់រំកូន នៅក្នុងឡឺម៉ង់ ហើយជប៉ុនគឺជាការបញ្ចូលពីគុណបុគ្គលិកឱ្យពួកគេដូចជាអារម្មណ៍។ យើងអាចជាពិសេសបង្រៀន ធ្វើដូចម្តេចអោយស្តាប់ព្រះ ទៅកូនរបស់យើង តាមរយៈការផ្អាកចុះ។ ក្រុមជំនុំគួរតែផ្តល់ចំណេះដឹងទៅព្រះយេស៊ូវា។

សរុបសេចក្តី:

ផ្ទះរាងប្រទេសអាមេរិច ហើយនឹងសាសនាចេញមកខាងក្រៅជាបញ្ចូលការអប់រំនៅក្នុងសាលាជាមួយការចាក់ប្រសដោយ លោកទស្សនវិជ្ជា ហ្វៀន ឆើមេ អប់រំនៅឆ្នាំ1930។ ព្រះ បានបង្រៀនពីចំណេះដឹងនៃព្រះតាមរយៈសត្វកណ្តុប ចង់ផ្តល់ចំណេះ ដឹងនេះដើម្បីដឹងថា ព្រះយេស៊ូជាតាមរយៈការស្លាប់នៅលើឈើឆ្នាំង ហើយការរស់ពីស្លុតឡើងវិញនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ គ្រោះកាចនៃភាពងងឹតអន្តការ និងមន្ទិល (10:21-29) គ្រោះកាចនៃភាពងងឹតអន្តការគឺជាការកាត់ទោសរបស់ព្រះនៃស្រុកផេស្តីត ហើយជាការផ្តើមនៃសេក្តីសង្គ្រោះទៅលើអ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលយើងប្រតិបត្តិតាមការដែលជាទំនួលខុសត្រូវពីភាពងងឹត វាគឺជាការយ៉ាងខ្លាំងពីមុន។ ពីព្រោះនៅពេលដែលមានភាពងងឹតខ្លាំងនៅស្រុកផេស្តីត (22-23) ជាស្រុកមិនអាចចាកចេញពីកន្លែងពួកគេ ហើយមិនអាចឃើញពី អ្នក ដទៃ។ នៅក្នុងការប្រៀបធៀប អ៊ីស្រាអែលជាពន្លឺ (23) ស្រដៀងគ្នា វាប្រហែលជាសំដៅទៅលើពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ ភាពងងឹតដែលជាអំពើបាប និងពន្លឺដូចជាភាពបរិសុទ្ធ យ៉ូហាន៥:២៤។ វាប្រៀបធៀបពីភាពងងឹតទៅក្នុងការអាក្រក់ ហើយពន្លឺដូចជាព្រះដែលដាច់ចេញខាងពន្លឺហើយងងឹតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិបានបង្ហាញពីកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ហើយជាទំនួលខុសត្រូវដែលពិបាកចេញពីមុន ជាងនាងដាក់ចំពោះការសម្រុះសម្រួល ប៉ុន្តែមិនមែនបដិសេធ ហើយចុងក្រោយ ជាងនាងព្រមទទួលយកមិនអោយលេចឡើងនៅចំពោះមុខទ្រង់។ ទីនេះ យើងអាចជៀសវាងវាបានដោយការប្រកាន់ថា ជាមួយពិភពលោក ហើយជាសារៈសំខាន់ទៅការដើរតាមបំណងផែនការរបស់ព្រះ។

1. យើងត្រូវតែដឹងពីការរស់នៅក្នុងពិភពលោក - អត្ថបទនេះបានបែងចែកពិភពលោកគ្រឹស្តានទៅក្នុងពីរផ្នែកការកើតនៃពិភពលោក ហើយនឹងពិភពលោកនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ពន្លឺហើយងងឹត សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយការកាត់ទោស ខាង ព្រលឹងវិញ្ញាណហើយការកើត។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត យើងមានការដឹង ឬខាងព្រលឹងវិញ្ញាណសង្គ្រាម។ ប្រសិនបើយើង មានការចេះដឹងការចំណេះដឹង យើងគួរតែមានការសារភាពខាងបទពិសោធន៍។ ដូចនេះ សម្បជញ្ញៈនៃខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងក្រុងផេស្តីត ជំពូកទី២ គួរតែមានសម្បជញ្ញៈរបស់យើង។ តើអ្នកមានសម្បជញ្ញៈដទៃទៀត?

1. យើងគួរតែដឹងពីការរស់នៅក្នុងពិភពលោក ដូចជាលោកម៉ូសេមានអំណាចខាងព្រលឹងនៃការដឹង គ្រឹស្តានគួរតែយកវាមកនៅក្នុងការរស់នៅ។ យើងមិនគួរតែជឿគ្រប់ទាំងខាងវិញ្ញាណនោះទេ។ ការស្គាល់ខុសត្រូវគួរតែត្រលប់ជាជីវិតដូចជាការដើរតាមប្រសិនបើវាគឺជាការទាស់ប្រឆាំងពីការប្រៀននៃព្រះបន្ទូល វាមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ម៉ាថាយ ៤:៤។ វិញ្ញាណអាក្រក់អាចប្រើព្រះបន្ទូលព្រះបានដែរ។

1. តែបើវាមិនមានផលផ្នែកនៃព្រះវិញ្ញាណចម្រុះ ការបង្កបង្កើនគឺជាព្រះ

វិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែការក្រើរតាងវាវិញ្ញាណរបស់អារក្ស។ ៣. បើមិនមានការកើតឡើងរបស់របស់ វាមិនមែនជា វិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធ។ ៥. តែបើវាមិនបានបញ្ចូលជាមួយសិរីល្អរបស់ព្រះ វាមិនមែនជា ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសំដៅទៅសិរីល្អនៃព្រះគ្រប់ទាំងអស់ បើជាគោលសំខាន់របស់វាជាការធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើ បាប វាបានចេញមកនៃការរួមជាមួយលោកិយ។ ការគ្រប់គ្រងខ្លួននឹងជាអនុវត្តន៍ខាងជីវិតទាំងនេះជារួមភាពនៃវិញ្ញាណរបស់មនុស្ស។

2. យើងគួរតែមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះការមិនចុះចូលជាមួយលោកិយ

តើអ្វីដែលជាការសម្របសម្រួលនៃស្តេចជាងនាង? គាត់ប្រកាសដូច្នេះ សំរាប់ប្រជាពលរដ្ឋគួរអនុញ្ញាតអោយចេញ ហើយសត្វមានតាមក្រោយ។ ពី ដំបូងគាត់មានបំណងដូច្នេះ ថាមានតែប្រសព្វអាចបញ្ជូនទៅ។ ជាការដែលគាត់បានសន្យាជាមួយលោកិយ។ បន្ទាប់មកលោកម៉ូសេបានបដិសេធ ការសន្យារបស់មួយរំពេច ដោយមិនបានពិភាក្សាជាមួយពួកគេ។ ខ្លាចគ្រូនៃការបដិសេធព្រះបន្ទូល ២៥:២៧។ ដូចគ្នា ជាមួយស្តេចសូលសន្យា វា ជាហេតុផលសំរាប់ការបោះបង់ព្រះ។ ពេលដែលយើងទទួលវិញ្ញាណខុសគ្នា ហើយការលំបាកនឹងបានមកដល់យើង។

សេចក្តីបញ្ចប់:

តើអ្នកមិនដឹងទេ ថាការមានចិត្តភាពជាមួយលោកិយគឺជាឆ្នាំងសង្រួមរបស់ព្រះ? សូមអោយយើងទាំងអស់គ្នាដេញចិត្តដើរតាមជីវិតដ៏ត្រឹមត្រូវពីព្រោះវាជាផ្លូវនៃព្រះពរ។

[មេរៀនទី ៧] វានិក្ខេបបទមេរៀនទី៧ម្តងទៀត នឹងឆ្លើយសំណួរតាមការយល់របស់អ្នក។

I. ការអនុវត្ត និង ការបកប្រែ

1. ជនជាតិអស្មិព្វមួយចំនួនបានឆ្លើយតបនឹងការដាស់តឿននៃការជំនុំជំរះជាក់លាក់ ៩០០។ ដូចម្តេច
2. បន្ទាប់មកអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះស្តេចជាវាន?)៨០៥; ៣០៣២-; ៩៣៤(៣៥-

ការប្រតិបត្តិ

វានិក្ខេបបទមេរៀន ៨៣៣-៣៦ អោយបានយល់ ហើយអនុវត្តន៍ ១. ព្រះ ២. ការសន្យា ៣. ឧទាហរណ៍ ៤.បញ្ញត្តិ ហើយរៀបចំដូចខាងក្រោម:

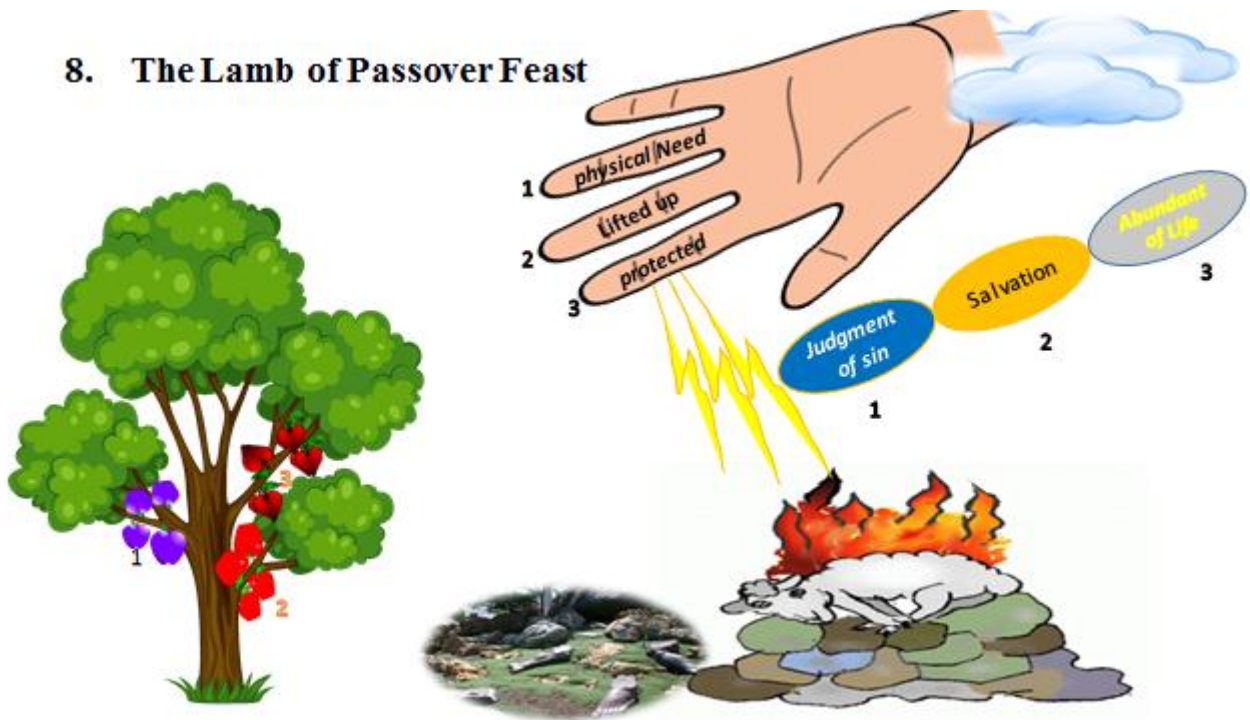
1. ព្រះ
2. ការសន្យា
3. ឧទាហរណ៍
4. បញ្ញត្តិ
5. ការពេញចិត្តពិតរបស់ខ្ញុំ
6. សង្ខេបនៃការបង្រៀន

មេរៀន ទី ៨
កូនចៀមនៃពិធីបុណ្យរំលង

គំនិតនៃការប្រើប្រាស់ភាព៖

1. ប្រាមនៃបីចេតនាមកពីពពក បានលើកឡើងស្រ្តីដែលឡើងដោយព្រះ - ប្រទានព្រះគុណចំនួនបីយ៉ាង៖
 - 1) ប្រាមនៃទីមួយ ដំបូង - **ទ្រង់បានបំពេញកិច្ចការទាំបាត់ទោសសាច់ឈាមដល់ពួកគេ។**
 - 2) ប្រាមនៃទីពីរ ទីពីរ - **ទ្រង់លើកពួកគេឡើងយ៉ាងប្រសើរនៅលើលោកិយានេះ។**
 - 3) ប្រាមនៃទីបី ទីបី - **ព្រះការពារពួកគេពីកណ្តាប់ដៃនៃអ្នកសត្រូវរបស់ពួកគេ។**
2. រូបថតនៃព្រះបាទស្រីបានបំផ្លាញទៅក្នុងសមុទ្រ ព្រះបានបំផ្លាញស្រុកអេស៊ីប - **ដោយធ្វើឱ្យពួកគេមានចិត្តវិនិច្ឆ័យ និងទទួលទ្វាសនៅក្នុងការយំរោកយ៉ាងខ្លាំងវិញ។**
3. កូនចៀមនៃជំនួសទុក្ខ - **សេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈយុទ្ធបូជាត្រូវបានផ្ញើទៅកូនចៀមនៃបុណ្យរំលង។**
 - 1) រូបភាពនៅលើអាសនា - **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។**
 - 2) រូបភាពនៃកូនចៀមនៃជំនួសទុក្ខ វាត្រូវបានសម្រេច - **បំពេញដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។**
4. រង្វង់ទាំងបីនៅលើផ្នែកទាំងពីរ - **គុណប្រយោជន៍ទាំងបីនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាត្រូវបានផ្ញើទៅកូនចៀមនៃបុណ្យរំលង ព្រះអង្គបានធ្វើការលើយើង។**
 - 1) រង្វង់ទីមួយនៃបំពេញបាប - **បំពេញនូវការជំនុំជះនៃតំរូវបាប ទាំងអស់នេះកើតឡើងក្នុងពេលតែមួយ។**
 - 2) រង្វង់ទីពីរ - **វាបាននាំយកសេចក្តីសង្គ្រោះពេញលេញសម្រាប់ពួកគេ។**
 - 3) រង្វង់ទីបី - **វាបាននាំយកសំណាយទាននៃជីវិតដ៏ពេញលេញបំផុត។**
5. ដើមជីវិតនៅលើផ្នែកខាងឆ្វេង បទពិសោធន៍ពីរ - **យ៉ាងដែលពួកគេបានស្នើសុំ ជាមួយនឹងការជំនួសកន្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងទទួលបាន។**
 - 1) ផលផ្លែដំបូង - **គេនឹងឃើញជីវិតដ៏ពេញលេញបំផុត។**
 - 2) ផលផ្លែទីពីរ - **គេនឹងឃើញការបង្កើតឡើងនៃសេចក្តីសុខវិបល្លាសរបស់ព្រះ។**
 - 3) រង្វង់ទីបី - **គេនឹងឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌរបស់ព្រះ។**

8. The Lamb of Passover Feast

មេរៀនទី 8: កូនចៀមនៃបុណ្យវេលា

អត្ថបទគម្ពីរ: និក្ខមន៍ 11: 1-12: 51

លក្ខន្តិកៈ និក្ខមន៍ 11:

ការសង្ខេប:

ក្នុងការដឹងគិតរបស់យើងពីកណ្តុរម្លប់ យើងបានរកឃើញពី សេចក្តីស្រឡាញ់ និងព្រះគុណរបស់ព្រះដល់ ព្រះបិតា 7 យើងឃើញថាបង្ហាញសោកចំពោះការងងឹតដល់សម្លេង នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ មិត្តភក្តិទាំងបីនាក់របស់លោកយ៉ូបបានដាស់តឿនគាត់ឱ្យប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាបរបស់គាត់ដែលបានលាក់ទុក ដោយយោងតាមច្បាប់នៃការដាក់ទោសដោយយុត្តិធម៌។ អេលីហ្វបានដាស់តឿន យ៉ូបដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែព្រះបិតាសម្តែងដល់គាត់ និងធ្វើឱ្យគាត់ដឹងផ្នែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះដោយការបង្ហាញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលបានពោរពេញជាមួយនឹងព្រះគុណយ៉ាងលម្អិតរបស់ព្រះ គឺជាព្រះហស្តរបស់ព្រះទេវដែលលើកគាត់ឡើង ឬ បន្ទាបគាត់ចុះ។ ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលស្គាល់ពីព្រះហស្តដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់មិនបោះបង់ពួកគេនៅក្នុងពេលដែលពួកគេឈប់ទុកនោះឡើយ ដោយពួកគេអាចប្តូរពីចិត្តដែលបានត្អូញត្អែរ ទៅជាចិត្តនៃការអរព្រះគុណវិញ។ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថាក្នុងចំណោមគ្រោះកាចទាំងដប់នៅស្រុកអេស៊ីប ហើយគ្រោះកាចចុងក្រោយ មានគោលបំណង និងការព្រមានមួយ។ តាមរយៈការនេះយើង ឃើញពីភាពជាព្រះបិតាជាម្ចាស់ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះយើងបានមើលឃើញពីពន្លឺ និងភាពងងឹតនៃព្រះ។

តើព្រះហស្តរបស់ព្រះបានធ្វើការចលនា នៅពេលដែលគោលទោសសាសន៍អេស៊ីប តែទ្រង់បានប្រទានព្រះគុណដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលដោយរបៀបណា? នៅក្នុងន័យផ្សេងទៀត តើព្រះជាម្ចាស់កាន់ទោសលោកិយ តែបានប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគ្រីស្ទានដោយរបៀបណា?

ព្រះដែលជាអ្នកលើកឡើង និងទំនាក់ទំនង (11: 1-10)

- តើព្រះបានប្រទានព្រះគុណដល់អ្វីស្រដៀង ដើម្បីលើកពួកគេឡើង? ព្រះរបស់យើងសព្វព្រះទ័យ ប្រទានព្រះគុណដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ។ តើព្រះគុណអ្វីខ្លះ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកគេ?
 - ជាដំបូងព្រះអង្គបានប្រទាននូវតម្លៃការចាំបាច់ខាងសាច់ឈាម** - ទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានព្រះគុណទូទៅពីសាសន៍អេស៊ីប (១3) “ព្រះយេស៊ូ ទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យពួកគេបានប្រកបដោយគុណនៃពួកសាសន៍អេស៊ីប ១ទៀតម្ល៉េះក៏ជាអ្នកធំនៅក្នុងកម្រិតលើកដំបូង ហើយនិងបណ្តាជនទាំងឡាយនៅស្រុកអេស៊ីបផង។” ដូចដែលពួកគេបានស្នើសុំប្រាក់ និងមាស ដែលព្រះធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបាន "មាសប្រាក់ និងទ្រព្យសម្បត្តិ" ពីសាសន៍អេស៊ីប។ នេះគឺជាការទូទាត់សងរបស់ព្រះដល់ពួកគេ ដើម្បីទទួលបានតម្លៃសមរម្យនៃការងាររបស់ពួកគេសម្រាប់ 430 ឆ្នាំមកនេះ។ មនុស្សម្នាក់ៗបានប្រមូលផលអ្វីដែលខ្លួនបានសាបអ្វីៗ (6) ។ វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះ គឺអស្ចារ្យណាស់។ ព្រះបានសន្យាថាទ្រង់នឹងបំពេញនូវតម្លៃការចាំបាច់របស់យើងជាមួយនឹងភាពសម្បូរបែប (ម៉ាថាយ 6:33) ។ ដូច្នេះសាសន៍ដទៃមានការខ្វល់ខ្វាយពីសម្លៀកបំពាក់ ម្ហូបអាហារ និងផ្ទះសម្បែងវិញ (គីលី 4: 6-7) ។ ព្រះបានមានបន្ទូលទៅពួកគេថា ទ្រង់នឹងបំពេញតម្រូវការរបស់គេយ៉ាងសម្បូរបែប។ យើងគួរតែចូលរួមចំណែកក្នុងព្រះគុណ ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណពីព្រះជាម្ចាស់។
 - ទីពីរ ព្រះបានលើកពួកគេឡើងយ៉ាងប្រសើរនៅលើលោកិយនេះ** - ព្រះបានធ្វើឱ្យលោកម៉ូសេបានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំដ៏ធំក្នុងចំណោមសាសន៍អេស៊ីប (3)។ នៅខ 8 បានផ្តេងថា "នោះអស់ទាំងពួកមហាសាសន៍នេះ គេនឹងចុះមកមិនគោរពចំពោះទូលបង្គំដោយថា សូមលោកអញ្ជើញចេញពីនេះទៅ ព្រមទាំងពួកអ្នកដែលតាមលោកផង ទើបទូលបង្គំនឹងចេញទៅ នោះលោកក៏ថយចេញពីជាដានទៅទាំងមានចិត្តក្តៅជាខ្លាំង" ។ លោកម៉ូសេនិងហើយបានស្នើបន្ទោសស្តេចជាដានយ៉ាងខ្លាំង។ យើងគឺជាពន្លឺ និងជាអំបិលនៃលោកិយ។ លោកិយនេះគួរតែមានការភ័យខ្លាច ហើយមិនចុះនៅចំពោះយើង។ ក្នុងរឿងរបស់លោកយ៉ូសែប ដែលលោកត្រូវបាន ព្រះអង្គទ្រង់ផ្តល់បានលើកគាត់ឡើង និងទំនាក់ទំនង។ លោកយ៉ូសែបបានស្មោះត្រង់ក្នុងការបំពេញភារកិច្ចរបស់លោកដែលជាអ្នកបំរើនៅក្នុងព្រះដ៏ណាស់របស់ព្រះ។ នៅទីបំផុតព្រះបានលើកគាត់ឡើង។
 - ទីបី ព្រះធ្វើការការពារពួកគេពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ** - ព្រះបានការពារពួកគេដូច្នេះសូម្បីតែសត្វផ្តុះរបស់អេហ្ស៊ីបមិនកំរើកអណ្តាតទាស់នឹងពួកគេដែរ (១7)។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើង ដែលទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលរបស់យើង ព្រះអង្គបានប្រទានឱ្យយើងនូវព្រះគុណនៃការការពារ និងព្រះគុណនៃការបែងចែកជាផ្នែកៗ។ ព្រះអង្គបានមើលថែរៀបរយរបស់គាត់ផ្ទាល់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានលើកយើងឡើង នោះយើងត្រូវមានចិត្តដែលបន្ទាបខ្លួន និងទះស្តាប់បង្គាប់។ នៅពេលដែលយើងត្រឹមត្រូវមកមកដល់ នោះទ្រង់នឹងលើកយើងឡើង ដោយការប្រទាននូវភាពចាំបាច់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ និងខាងសាច់ឈាម ព្រមទាំងកិត្តិយស និងការការពារ។ ភាពពិតប្រាកដយើងនោះគឺ ត្រូវមានចិត្តបន្ទាបខ្លួន។ ទោះបីជាស្តេចម៉ាណាដាស្តេចអាក្រក់ តែនៅពេលដែលគាត់បានប្រែចិត្តដោយការបន្ទាបខ្លួន នោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះគុណទៅដល់ទ្រង់។

2. បន្ទាប់មក តើព្រះបានម្ចាស់អស់បុព្វបទយ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះជាម្ចាស់បានយាងចូលទៅទីនោះ ហើយធ្វើការជំនុំជំរះពួកគេ (១4)។ ចូរដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះ នោះយើងគួរពិចារណាអំពីសុខភាពក្រុមគ្រួសាររបស់យើងជាប់ខាងបំផុត។ ដូចដែលព្រះវិនិច្ឆ័យទោសក្រុងសូដុម កូឡិក និងបាបិយា ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ប្រឆាំងនឹងព្រះ នោះគេនឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសដល់មកពីខាងលើ។

1) ចិត្តវិនិច្ឆ័យគឺជាការស្តាប់នៃការផ្តាច់ចុះរបស់ពួកគេ។ ទោះបីជាពួកគេឃើញពីទីសំគាល់នៃការអស្ចារ្យជាច្រើន តែចិត្តដែលមិនជឿរបស់ពួកគេបានចេញពីភាពងងឹតខាងវិញ្ញាណវិញ (ខ 9-10) ។ បណ្តាសារបស់ពួកសាសន៍ដទៃដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមជ្ឈិមជំពូក 1 បណ្តាលមកពីចិត្តវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេ។ ការដែលមិនអាចកែដំរិះបាននៅក្នុងលោកនេះ គឺជាចិត្ត។ តែទីស្លាប់ និងបឹងនៅទីនោះ នឹងមិនបានសាបបង្ហូរ (អេសេគាល 47:11) នៅក្នុងនិមិត្តនៃទឹករស់ដែលអេសេគាលបានឃើញ។ ចូរចូលទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់បានជាប់ដោយមានទំនុកចិត្ត និងមិនព្យាយាមពេលឡើយ។

2) សំណុំក្របខណ្ឌ គឺជាការស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះ (6) តើអ្វីជាលទ្ធផលនៃគ្រោះកាច់បើកូនច្បងនោះ? (ជាសិរីរុងរឿងរបស់លោកម៉ូសេ) ដូច្នេះមានការរំពឹងគិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះកូនច្បង។ ប្រសិនបើយើងមិនបានថ្វាយនូវកូនច្បងដែលល្អបំផុត និងដែលមានគុណភាពខ្ពស់បំផុតដល់ព្រះ នោះព្រះនឹងវិនិច្ឆ័យទោសយើង (ជាអត្ថន័យនៃការអង្វរ)។ ព្រះគ្រីស្ទជាកូនច្បងដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីលើកយើងឡើង។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

តើអ្វីខុសជាមួយការស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះ? ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយើងទទួលបានបង្គាប់ឱ្យ កិត្តិយស និងការការពារនៅលើលោកិយនេះ។ យើងក៏មានការសន្យាពីភាពរុងរឿងរីកចម្រើននៅលើលោកិយនេះដែរ។ ដូចជាស្តេចហេសេកា ចូរឱ្យយើងចូលទៅជិតព្រះ ហើយអធិស្ឋាន។ ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គលើកយើងឡើង និងធ្វើឱ្យយើងមានចិត្តបន្ទាប់ខ្លួនក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងរស់នៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

កូនចៀវនៃពិធីបុណ្យរំលង (ពិភពលោក 12: 1-28)

គ្រោះកាច់ចុងក្រោយដែលព្រះបានធ្វើក្នុងសាលន៍អេហ្ស៊ីបមានលក្ខណៈប្លែកតែមួយគត់។ ចំពោះគ្រោះកាច់ផ្សេងទៀត ព្រះបែងចែករវាងតំបន់ ប្រជាជនស្រូវ និងទ្រព្យសម្បត្តិ ជាការបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូជាព្រះនៃសាលន៍អ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែគ្រោះកាច់ចុងក្រោយនេះបានបង្ហាញការពិតមួយផ្សេងទៀតថា ទ្រង់ជាព្រះដែលប្រោសលោះ អ៊ីស្រាអែល។ នៅលើផ្នែកខាងក្រៅ បើទោះបីជាការស្លាប់របស់កូនចៀវ និងចៀវឈ្មោល គឺជួយសង្គ្រោះពួកគេ ជាការពិតជាផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាលន៍អ៊ីស្រាអែល គឺតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់។ សព្វថ្ងៃនេះយើងជឿថាមានតែលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេដែលជួយសង្គ្រោះពួកយើងបាន។

1. តើមានការស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនៃពិធីបុណ្យរំលងនេះ? - តើមានការស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនៃពិធីបុណ្យរំលង ដែលជាបុណ្យមួយដំបូងគេនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល? មានតែព្រះយេស៊ូដ៏ជាព្រះបានធ្វើឱ្យវា ឡើង (ខ 1-2)។ នៅខ 11 មានបន្ថយថា “នេះជាដំណើរវេលានៃព្រះយេស៊ូ”។ ស្រដៀងគ្នានៅពេលដែលព្រះបានប្រទានសម្លៀកបំពាក់ស្បែកដល់អ៊ាដាំ និងអេវ៉ា នោះទ្រង់បានចាប់ផ្តើមពិធីបុណ្យនេះឡើង។ ដូច្នេះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយព្រះ ហើយនឹងត្រូវបានសម្រេចបំពេញដោយទ្រង់ដែរពីព្រោះវានឹងត្រូវបានសម្រេចដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំណាចនៃព្រះ (ភីលីព 1: 6) ។ តើបុណ្យរំលងជាលើកដំបូងត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងដូចម្តេច? នៅពេលដែលព្រះបានធ្វើការដ៏ធំដុះនៅលើគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃប្រទេសអេស៊ីប សំរាប់អស់អ្នកដែលលាបឈាមរបស់កូនចៀវនៅលើក្របខ្លាចនោះគេអាចគេចផុតពីគ្រោះកាច់នោះបាន។ នៅពេលដែលទ្រង់បានឃើញឈាម នោះទ្រង់បានរំលងហួសទៅ។ តើពួកគេធ្វើអ្វីខ្លះ ក្នុងអំឡុងពេលបុណ្យរំលងនោះ?

1) ត្រូវតែជាកូនចៀវល្អឥតខ្ចោះ ឬ គតស្លាកស្នាម - 1) ពួកគេបានរៀបចំកូនចៀវពីថ្ងៃទីមួយនៃខែ ដំបូង រហូតដល់ថ្ងៃទី 10 ហើយនៅថ្ងៃទី 14 ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់ពួកកសិករទាំងនោះ ហើយយកឈាមគួរនៅលើក្របខ្លាចរបស់ខ្លួន។ បន្ទាប់ពីនោះមក ពួកគេមិនត្រូវចាកចេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេឡើយ។ 2) 10 ថ្ងៃក្រោយ ត្រូវតែរក្សាពិធីបុណ្យដំបូងគត់ដំបូង ដោយការបរិភោគដំបូងគត់ដំបូង ហើយនៅថ្ងៃដំបូងនិងថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែនោះពួកគេត្រូវតែប្រទានជួបជុំគ្នាជាដំបូងសុទ្ធ។ នេះជាថ្ងៃដំបូងនៃសាលន៍អ៊ីស្រាអែល។ 3) ឈាមត្រូវបានលាបនៅលើក្របខ្លាច ហើយសាច់សត្វ នោះគួរត្រូវបរិភោគដោយអាំងនៅក្នុងភ្លើងជាមួយបន្លែល្ងីង។ 4) ការដំឡើងរបស់ព្រះយេស៊ូរ៉ាវីកាលដាលនៅពេលពេញលើទឹកដីនោះ ទ្រង់ធ្វើការរំលងដោយសារតែការមើលឃើញឈាមនៃសត្វ (ខ 13, 22, 27) ។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតឃើញថាឈាមរបស់កូនចៀវនេះ បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ដែលជាឧបករណ៍សំខាន់មួយសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ នោះយើងគួរពឹងផ្អែកលើព្រះគុណដែលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានសម្រេចការប្រោសលោះនៅលើឈើឆ្កាងឱ្យអស់ពីចិត្ត។

2. តើបុណ្យរំលងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច? - តើបុណ្យរំលងនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច? គោលបំណងសំខាន់ គឺមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបង្ហាញយើងអំពីការរំលោភចេញពីយើងសេចក្តីអទាននៃប្រទេសអេស៊ីបនោះទេ តែជាសញ្ញាពីផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតែមួយគត់ គឺជាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។ ដូច្នេះយើងគួរស្វែងរកអត្ថន័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ជាក់ស្តែងនៅសញ្ញាថ្មីវិញ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី តើវាធ្វើការពន្យល់ដល់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? ក្នុងយ៉ូហាន 1:29 យើងដឹងហើយថាកូនចៀវដែលត្រូវបានទាស់ត្រង់ណានោះ គឺជាកូនចៀវនៃព្រះដែលរង់ចាំបមនុស្សលោក ដោយយោងតាមការធ្វើបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហានបាទីស្ទ។ កូនចៀវរបស់ព្រះដែលបានយាងមកសង្គ្រោះប្រាជ្ញាផ្ទាល់ របស់ទ្រង់ គឺមានតែព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះអង្គជាកូនចៀវឥតខ្ចោះ និងគ្មានស្លាកស្នាម។ ដូចដែលយើង ធីម៉ូសេ 3:16 ថ្លែងថា “ពិតប្រាកដជាសេចក្តីរំពឹងចាំប៉ាន់របស់សាលន៍នាយើង នោះជ្រាលជ្រៅណាស់ គឺដែលព្រះបានលេចមកក្នុងសាច់ឈាម បានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះវិញ្ញាណ ពួកទេវតាបានឃើញទ្រង់ មនុស្សបានប្រកាសប្រាប់ពីទ្រង់ដល់ពួកសាលន៍ដទៃ មានគេរឿងដល់ទ្រង់ក្នុងលោកិយនេះ រួចព្រះបានលើកទ្រង់ឡើងទៅក្នុងសិរីល្អវិញ”។

នៅចំពោះព្រះ មានតែព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទមួយប៉ុណ្ណោះដែលជាមនុស្សមួយរយកាគរយ ហើយជាព្រះមួយរយកាគរយ ទើបអាចសុគតជំនួសអំពីបាបរបស់យើងបាន។ ដូចគ្នាផងដែរ មានតែឈាមរបស់កូនចៀវទេដែលអាចសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងបាន ដោយការសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ កន្លែងដែលយើងត្រូវមើលនោះ គឺមិនមែននៅខាងក្រៅទេ ប៉ុន្តែនៅខាងក្នុងវិញ។ ដូចដែលលោកពេត្រុសបានចាត់ទុកថា ជាឈាមដើម្បីមានតម្លៃ (1 ពេត្រុស 1:19)។ នេះមានន័យថា វាមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការសង្គ្រោះយើងពីអំពើបាប។

ការទាំងនោះគួរតែត្រូវបានចម្លងយើងរាល់គ្នា ក្នុងគោលបំណងដើម្បីទទួលបានអំណាចចេស្តានៅក្នុងជីវិតថ្មីរបស់យើង។ ព្រះបានរៀបចំគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់យ៉ាងបរិបូរ សំរាប់ឱ្យគ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលបានជ្រើសរើសសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ការឆ្លើយតប គឺជាតួនាទីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ។ មានតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូទេ ដែលអាចជួយសង្គ្រោះយើងពីអំពើបាបបាន។ យើងមិនត្រូវការការសុគតណាផ្សេងទៀតទេ។ យើងក៏មិនត្រូវការតង្វាយជំនួសណាផ្សេងទៀតឡើយ។ ដូច្នេះយើងគួរជឿតែលើព្រះអង្គតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

តើអ្វីទៅជាព្រឹត្តិការណ៍នៃបុណ្យថ្ងៃទីហាសិប នៅក្នុងព្រះគម្ពីរកិច្ចការ? កិច្ចការ 2:38 បានសម្តែងថា “ពេត្រុសឆ្លើយតបថា ចូរអ្នករាល់គ្នារៀបចំចិត្តចុះ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកទាំងអស់គ្នា ដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ប្រយោជន៍ឱ្យបានរួចពីបាប នោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានអំណោយទាន ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ”។ នេះបង្ហាញថា ដោយសារតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាកូនចៀវ ទ្រង់បានសម្រេចបំពេញកិច្ចការទាំងអស់នោះ នោះអស់អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះអង្គនឹងទទួលបានការលើកលែងទោសអោយរួចពីបាប ហើយនឹងអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះអ្នកណាមិនពឹងលើឈាមរិសេសនេះ និងមិនទទួលយកវាទេ នោះពួកគេនឹងមិនទទួលបានការលើកលែងទោសអោយរួចពីបាប ហើយក៏មិនមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ។

ឈាមក្នុងច្រវែងបុណ្យរំលង (ឥក្ខន្ធ 12: 29-36)

ជាចុងក្រោយ ព្រះហស្តរបស់ព្រះបាននាំខ្លួនកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការជំនុំជំរះ។ ខទី 29 បាននិយាយថា៖ "រីឯនៅកណ្តាលអម្រាត្រក្នុងយប់នោះ ព្រះយេស៊ូទ្រង់ក៏វាយអស់ទាំងក្នុងច្រវែងនៅស្រុកអេស៊ីឌ្ល ចាប់តាំងពីប្រកបច្បងរបស់ជាដាន ដែលគង់លើបល្ល័ង្ករដ្ឋ រហូតដល់ក្នុងច្រវែងរបស់អ្នកទោសនៅក្នុងគុក ព្រមទាំងក្នុងច្រវែងនៃអស់ទាំងសត្វផង" មួយផ្សេងទៀត អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានផុតពីការជំនុំជំរះ និងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីសេចក្តី វេទនាទាំងនោះ។ គ្រោះកាចផ្សេងទៀតគ្រាន់តែជាព្រឹត្តិការណ៍អវិជ្ជមាន ប៉ុន្តែនាពេលនេះគ្រោះកាចនេះត្រូវបានបកប្រែជាគ្រោះកាចវិជ្ជមានវិញ ដោយសារតែការស្តាប់របស់ក្នុងច្រវែង។ ជាការពិតណាស់ នេះជាការចង្អុលបង្ហាញពីរបៀប ដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្ស និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានដឹកនាំដល់ពួកយើង។ តើព្រះគ្រីស្ទនាំយកលទ្ធផលយ៉ាងណា?

7. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនាំមកនូវការជំនុំជំរះ - ជាការពិតដែលថាប្រទេសអេហ្ស៊ីបត្រូវបានផ្តោតទៅលើទោសនោះ គឺព្រោះតែអំពើបាបរបស់ពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេមិនមានវិធីសាស្ត្រណាមួយដើម្បីដោះខ្លួនឱ្យចេញពីអំពើ បាបរបស់គេមកឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលមិនមែនមកពីគ្នាចាប់នោះទេ ។ ពួកគេត្រូវបានខូចអាក្រក់ជាខ្លាំង។ ពួកគេអាចរស់នៅបាន គឺដោយសារការស្តាប់នៃក្នុងច្រវែងបានជំនួស ពួកគេ។ ការសុគតរបស់ព្រះ យេស៊ូវនៅលើឈើគ្នា គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីជំនុំជំរះលោកីយនេះ។ ទ្រង់បានយាងមកដើម្បីនាំឆ្នើងចូលមកក្នុងលោកីយនេះ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់ពួកគេទេ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានទៅក្នុងឆ្នើងជាប្រាកដ។ ប្រសិនបើពួកគេជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនជឿលើព្រះអង្គវិញ នោះគេនឹងត្រូវទទួលទោសហើយ។ ប្រតិស្ឋានស្រ្តីតែងតែត្រូវបានបែងចែកទៅជាពីរផ្នែក៖ ការសុគតនិងអបិល ហេតុនេះនិងហេតុ អ្នកគង្វាលនិងមេដឹកនាំសាសនា ករណីនៃខ្សែក្រវីដូនពីរនាក់ដែលជាប់នៅលើឈើគ្នា ពួកគេស្រីបរិសុទ្ធនិងពួកអ្នកដែលមិនមែនជាពួកគេស្រីបរិសុទ្ធ។ យើងគួរប្រកាសដំណឹងល្អ ដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹងវិញ្ញាណស្តាប់របស់ពួកគេស្រីបរិសុទ្ធ ដែលមិនបម្រើព្រះគ្រីស្ទ។

8. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ - សម្រាប់ការស្តាប់របស់ក្នុងច្រវែង នោះអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានដកចេញពីបណ្តាសាទាំងអស់។ អ៊ីស្រាអែលក៏ជាមនុស្សមានបាបដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានគេចផុតពីការជំនុំ ជំរះ ដោយសារឈាមនៃក្នុងច្រវែង។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មានអត្ថន័យដូចគ្នានេះផងដែរ។ អំពើបាបរបស់ពួកគេស្រីបរិសុទ្ធទាំងអស់ត្រូវបានជំនុំជំរះដោយព្រះ។ ប៉ុន្តែដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងត្រូវបានសង្គ្រោះ (កិច្ចការ 16:31)។ ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ 1:21 សម្តែងថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាអង្គដែលបានសង្គ្រោះពួកយើងរាល់គ្នាពីអំពើបាបរបស់យើង។ តើអ្នកបានទទួលការអត់ទោសបាបហើយរឺនៅ?

9. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះជាបរិបូរណ៍ - សាមញ្ញការសង្គ្រោះជីវិតរបស់យើង មិនមែនជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងរាល់គ្នាទេ។ ផ្ទុយទៅវិញវាគួរតែរាប់រួមបញ្ចូលការមួយចំនួនដូចជា៖ 1) សាសន៍អេស៊ីបបានបង្ខំឱ្យពួកគេចាកចេញជាប្រច្ចាប្រ (ខរ 31-32)។ 2) អ៊ីស្រាអែលបានទទួលអ្វីដែលពួកគេបានស្វែងរក (ខ35) ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេស្រីបរិសុទ្ធមានមាតិកាជំនុំជំរះទាំងស្រុងនៅក្នុងជីវិតជាពិតប្រាកដ។ ព្រះ បានដាក់យើងយើងទីស្តុកមួយ។ គ្រប់វប្បធម៌នៅលើពិភពលោកទាំងអស់ គួរតែក្លាយទៅជាឧបករណ៍នៃដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទ (មាស ប្រាក់ និងទ្រព្យសម្បត្តិ)។ អម៉ាញូអែល ដែលជាព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទរួមបញ្ចូលទាំងពញ្ជះពរដ៏ សម្បូរបែបផង។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

កិច្ចការនៃការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលក្នុងច្រវែងនាំយកមក នោះបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងដែលជីវិតសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យនេះ គួរតែរីករាយនឹងព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏បរិបូរណ៍ របស់ព្រះ និងការសម្រេចព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។

ក្នុងច្រវែងបុណ្យរំលង (ឥក្ខន្ធ 12: 29-51)

នៅពេលដែលក្រុងយេរូសាឡេមត្រូវបានបំផ្លាញចោលនោះ មានការដើរសរសើរតម្កើង។ ដូចដែលពួកគេបានដើរជុំវិញទីក្រុងមួយជុំជាងរៀងរាល់ថ្ងៃយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ហើយ7ជុំសម្រាប់តែថ្ងៃសៅរ៍ លំដាប់នៃការដើរ៖ ដំបូង គឺហិបនៃ សេចក្តីសញ្ញា បន្ទាប់មកគឺក្រុមត្រៃ ហើយបន្ទាប់មកទៀតប្រជាជន។ ហិបនេះមានន័យថា ព្រះ ហើយនិងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្រុមត្រៃត្រៃ គឺក្រុមសរសើរតម្កើង។ គួរតែចងចាំនៃការសរសើរតម្កើង គឺជាការចម្បងនៅក្នុងការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងបានរកឃើញពីសារៈសំខាន់នៃការសរសើរនៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំរបស់យើង ព្រោះគោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សមក គឺដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះ។ គោលបំណងដែលព្រះធ្វើការសង្គ្រោះយើងរាល់គ្នា គឺដើម្បី សរសើរព្រះអង្គផងដែរ ហើយកិច្ចការនៃការប្រកាសលោះរបស់ព្រះនឹងបញ្ចប់ដោយការសរសើរលំព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ដូច្នេះក្រុមចម្បងនៃព្រះវិហារ គឺជាការសរសើរតម្កើងព្រះ។ ព្រះទ្រង់ទទួលជីវិតដែលមានពេលស្ងៀមស្ងាត់របស់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងគួរថ្វាយការសរសើរតម្កើង ពីសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់យើងដល់ព្រះឱ្យអស់ពីចិត្តរបស់យើងរាល់គ្នា។ ក្នុងអត្ថបទគម្ពីរនេះ បានបង្ហាញពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល នោះយើងបានរកឃើញ ពីមូលហេតុដ៏រឹងមាំដែលយើងគួរសរសើរតម្កើងដល់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរសរសើរតម្កើងពី ការលើកតម្កើងពីសេចក្តីសង្គ្រោះ?

1. ដោយសារតែអាកប្បកិរិយាពីព្រះជន្មរបស់ព្រះ - នៅពេលដែលយើងស្រមៃមើលពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងយប់នៃព្រះយេស៊ូ នោះយើងនឹងមានអារម្មណ៍ថាវាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះទ្រង់បានបង្រៀនការដាក់ ស្តែងដល់អ្នកដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ។ ក្នុងចំណោមពួកសាសន៍ដទៃទៀតអ្នកដែល បានទទួលពិធីកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចឈប់រួមបរិភោគក្នុងពិធីលៀងនៃបុណ្យរំលងនេះបាន (43-51) ។ ដោយសារតែពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើ រួចហើយ នោះពួកគេគួរតែឆ្កងកាត់ពិធីកាត់ស្បែកសិន។ បច្ចុប្បន្ននេះ ការកាត់ស្បែករបស់សាសន៍យូដាបានប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងខ្លាំងក្លាផងដែរ។

ការកាត់ស្បែកនេះដែលត្រូវបានធ្វើឡើងនៅជំនាន់លោកអប្រាហាំ ក្នុងលោកប្បក្ខិជំនួញទី 17 គឺជាពិធីមួយដែលត្រូវបានសម្គាល់នៅលើរាងកាយ និងបើមាននរណាម្នាក់មិនកាត់ស្បែក នោះពួកគេនឹងត្រូវបានកាត់ ចេញពីរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ខណៈពេលដែលម៉ូសេមិនបានកាត់ស្បែកសម្គាល់សំរាប់កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលជាការធ្វើឱ្យព្រះស្មើតែសម្លាប់ពួកគេសម្បើតែលោកម៉ូសេផងដែរ។ ដោយសារតែសញ្ញានេះបានសម្តែងបង្ហាញពីការបែង ចែករាស្ត្រប្រជុំសាត់ នោះពួកគេគួរតែរស់នៅសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះអ្នកដែលត្រូវបានគេមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គេ គឺត្រូវបានកំណត់សំរាប់តែអ្នកកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះ។

ការនេះត្រូវបានសម្រេចដោយជាក់ស្តែងនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ សារៈសំខាន់នៃបុណ្យជ្រមុជទឹក គឺជាការទទួលបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (1កូរិនថូស 12:13) យើងរាល់គ្នាដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺម្នាក់ដែលបានទទួលការកាន់ស្បែករួចហើយ។ អ្នកដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អ្នកនោះនឹងមានជីវិតព្រះ (យ៉ូហាន 1:12 យ៉ូហាន 5:24)។ ជីវិតនេះ ត្រូវបានតម្រូវឱ្យសរសើរតម្កើងព្រះ ដោយសារនេះច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលធ្វើការនៅក្នុងជីវិត។ នៅពេលនោះគំនិត ការនិយាយ បំណងប្រាថ្នា និងជំនឿរបស់យើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅ។ ដូច្នេះគ្រិស្តបរិសុទ្ធដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគេនឹងរីករាយសរសើរតម្កើងសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយពួកគេមិនអាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែសរសើរព្រះ។

តាមរយៈការសរសើរតម្កើង និងការអរព្រះគុណដូចដែលលោកប៊ូល និងលោកស៊ីឡាបានធ្វើក្នុងការដែលគេចាប់ដាក់គុកនៅក្រុងក័រីណូ ពួកគេបានធ្វើការបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅទីនោះ។ ដូចជាយ៉ូតាមផ្កា និងស្រង់យកលំអង់នៃទឹកឃ្មុំ នោះពួកបរិសុទ្ធគួរសរសើរតម្កើងព្រះពីព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងអំណរនៃការសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ យើងដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គួរតែបន្តសរសើរព្រះជាមិនខ្ពស់ទៅ។

2. ដោយសារតែយើងអាចមើលឃើញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនិងត្រូវបានបង្កើតឡើង - ដោយយោងតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នាយប៉ៃនព្រះយេហូវ៉ាគឺអស្ចារ្យណាស់ ពីព្រោះតែសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបានបង្ហាញឱ្យរំពឹងពីស្នាដៃព្រះហស្តរបស់ព្រះ ចាប់តាំងពី 450 ឆ្នាំមុនមកម្ល៉េះ។ តើសេចក្តីសុចរិតអ្វីខ្លះ ដែលត្រូវបានបង្ហាញ? វាជាសេចក្តីសុចរិត ដែលជារង្វាន់នៃជីវិតជាទាសកររបស់ពួកគេ បន្ទាប់ 430 ឆ្នាំមក (ខ35)។ សំរាប់សាសន៍អេស៊ីបព្រះបានសំដែងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដោយការអនុម័តពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គចំពោះការថ្វាយបង្គំប្រព្រះរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃកូនប្រុសច្បងរបស់ទ្រង់ នោះស្តេចផាធានបានចុះចាញ់ (ខ31) ។ វាហាក់ដូចជាការបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតនៃទំនុកតម្កើង 10: 12-15: “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់ក្រោកឡើងឱព្រះអើយ សូមលើកព្រះហស្តទ្រង់ឡើងសូមកុំឆ្កួតមនុស្សក្រលំបាកឡើយ សូមទ្រង់បំបាក់ដៃនៃមនុស្សអាក្រក់។” ព្រះដ៏ជាស្តេចដែលបានយាងមកលើពួកគេ ហើយទ្រង់បានបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតនោះ ពួកបរិសុទ្ធគួរតែរីករាយសារទេ។ យើងគួរតែកាន់ដាច់ពីការធានារបស់សាវ័កប៉ុលនៅក្នុងពេលដែលពួកគេប្រកាសរបស់គាត់ ជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីរំលឹកខ្មៅ។ ការបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ហាញ: 1) សេចក្តីរំលឹកខ្មៅនៃបទគម្ពីរ 2) ចិត្តវិសុទ្ធ និង 3) សិរីល្អនៃក្រុមជំនុំ។ យើងគួរតែថ្វាយខ្លួនក្នុងការទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ជាសេចក្តីអធិស្ឋាន ដែលជាទីរំលឹកបានថ្វាយ ជាបន្តបន្ទាប់ដើម្បីតាំងឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះគាត់អាចសរសើរតម្កើងព្រះក្នុងឆ្នាំនៃបណ្តាសា សម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។

10. ដោយសារតែយើងឃើញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងត្រូវបានបង្ហាញមក - មូលហេតុចុងក្រោយដែលយើងគួរសរសើរពីសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺដោយសារតែសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គចំពោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គឺអស្ចារ្យខ្លាំងណាស់។ នេះជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានបង្ហាញពីភាពជាទាសករ 450 ឆ្នាំ (ខ40-41) មកនេះ។ វាជាសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានរំលឹកដោយពួកគេចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេមក។ ដូចដែលយើងបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ នោះយើងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបដូច្នេះដែរ។ បន្ទាប់ពីបានស្វែងរកឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់អស្ចារ្យនេះមក យើងមិនអាចជួយអ្វីបានទេប៉ុន្តែសំរាប់សរសើរតម្កើងដល់ទ្រង់វិញ។ ចំណងជើងនៃបទទំនុកតម្កើង 107 គឺសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះ។ មូលហេតុនៃការសរសើរតម្កើងដ៏អស់កល្បរបស់យើងរាល់គ្នា គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

600,000នាក់នៃអ៊ីស្រាអែលដែលជាមនុស្សពេញវ័យដែលបានរស់នៅជាទាសកររបស់សាសន៍អេស៊ីបបានចោទជាបាតនៃដំបូងរបស់ពួកគេពី វ៉ាមសេស ទៅដល់ស៊ីរ៉ូ (ខ37-41) ។ មូលហេតុដែលព្រះជាម្ចាស់បានពួកគេជាទាហាននៃព្រះយេហូវ៉ាដែលបានរាប់បញ្ចូល ពួកគេថាជាការស្របវិសុទ្ធដែលបានបម្រើព្រះ។ ពួកគេកកកុញរបស់ព្រះយេហូវ៉ា(ខ40, -41 និង ខ52) សំដៅទៅលើវាស្រ្តនៃសេចក្តីសុចរិត។ ការដោះលែងរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានគ្រាសហៅ សម្រាប់យោធានៃសេចក្តីសុចរិត គឺជារូបភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ។

1. តើសេចក្តីសង្គ្រោះបានមកពីណា? - ពួកគេបានអរសប្បាយជាមួយសេរីភាពចេញពីទាសករនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប ដូចដែល ខ 52 បានបង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការដោះលែង ពីជីវិតជាទាសករអស់រយៈពេល430ឆ្នាំមកនេះ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានបង្ហាញសេរីភាពពីយ៉ាងដែលជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមាន ។ អេសេស្ទ 2: 1-3 បានពន្យល់ពីការសង្គ្រោះយ៉ាងជាក់ច្បាស់។ វាមានន័យថា ការសង្គ្រោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់ ចេញមកពី៖ អ្នកដែលមាន អំណាចគ្រប់គ្រងលើអាកាស ការដេញតាមរបស់លោកិយ ការធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម និងព្រះរបស់លោកិយនេះ។ ប្រទេសអេស៊ីបបានពោរពេញទៅដោយការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ដែលជាការធ្វើឱ្យគេរម្មមួយនេះគ្រប់គ្រងដោយអារក្សសាតាំងកំណាច។ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះទ្រង់ជំនុំជំរះគេដោយគ្រោះកាចទាំងដប់។ អ្នកដែលមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើអាកាសនោះ បានគ្រប់គ្រងលើពួកហោរាក្លែងក្លាយ និងពួកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនោះឯង។ ព្រះយេស៊ូវបានយាងមកធ្វើជាស្តេចលើអំណាចគ្រូនៃលោកិយនេះ ក្នុងគោលបំណងដើម្បីចាប់ចងអារក្សកំណាច។ ពួកគ្រីស្ទានដែលជាអ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះជាការស្រ្តដែលបានរួចចេញពីអំណាចរបស់សាតាំង។ ដូច្នេះពួកគេមានអំណាចបណ្តាញមហាក្សត្រសាតាំងបាន។ អស់អ្នកណាដែលទទួលបានជ័យជំនះលើពួកគេនោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ 2) នេះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ ដូចជាដង្វាយនៃសេចក្តីស្លាប់របស់កូនច្បង នោះយើងមានជីវិតរស់ ដោយការស្តុកតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្តងនិងសម្រាប់ទាំងអស់។ ដូចជាសាវ័កប៉ុលផ្លែថា យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះ ដ្បិតយើងត្រូវបានហៅចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលអាចបង្គាប់សេចក្តីស្លាប់បាន។ តើអ្វីទៅ គឺជាឥរិយាបថរបស់យើងចំពោះសេចក្តីស្លាប់? 3) វាជាសេរីភាពចេញពីនិស្ស័យខ្លួនអាក្រក់របស់សាច់ឈាម។ យើងដែលធ្លាប់ជីវិតតាមបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់យើង ឥឡូវបានទទួលសេរីភាពហើយ។ សកម្មភាពរបស់ជីវិតចាស់ គឺដូចជាសកម្មភាពភ្នំភ្លើង នៅក្នុងដី។ យើងបានមានសេរីភាពចេញពីស្ថានភាពបែបនោះអស់ហើយ។

(2) មនុស្សជាច្រើនបានបរាជ័យនៅពេលដែលពួកគេប្រឈមមុខនឹងសមរភូមិសង្គ្រាមពិត ។ យើងគួរតែមានការធានាសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងឥឡូវនេះ។ យើងគួរចូលទៅជិតព្រះដោយមានការធានាអះអាងពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (អេសាយ 51: 3) ។

2. បន្ទាប់ពីបានសង្គ្រោះ តើយើងនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ? ដូចជាព្រះទ្រង់បានបង្គាប់ឱ្យពួកគេរក្សា ពិធីបុណ្យនិប្បន្នឥតដំបើបនេះ ដោយពួកគេគួរតែធ្វើពិធីបុណ្យនេះដោយសង្គ្រោះក្នុងច្បាប់ និងបរិភោគសាច់វា ព្រមទាំងនិប្បន្នឥតដំបើបនេះ។ ពួកគេត្រូវតែបរិភោគនិប្បន្នឥតដំបើបនេះបរិសុទ្ធ។ យើងអាចដាក់ស្រាយការនេះទៅជាការគ្រាសហៅដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតដែលសក្តិសមសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះយើងគួរតែព្យាយាមធ្វើការពីយ៉ាង៖ 1) ពីព្រោះពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគេគួរតែដើរតាមការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរ។ ពួកគេបានទទួលការកាន់ស្បែក (ម៉ាថាយ 28: 29-30) និងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករួចហើយ។ 2) អត្ថន័យនៃការដោះលែង។ (1កូរិនថូស 12:13) - ដែលពួកគេដឹកនាំផ្នែកមួយនៃក្រុមជំនុំ។ (ខ៖ អណ្តាតភ្លើងកំពុងឆេះនៃចូង) 2) ពួកគេគួរតែបរិភោគនិប្បន្នឥតដំបើបនេះ។ ខ 39 បានបង្ហាញថាពួកគេគួរតែបរិភោគនិប្បន្នឥតដំបើបនេះ។ ពួកគេគួរតែរស់នៅក្នុង

ភាពបរិសុទ្ធ និងភាពស្មោះត្រង់។ (នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ១ កូរិនថូសង់ ១០) នៅក្រុមជំនុំនៅក្នុងកូរិនថូសបានប្រើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុសៗ វាគឺជាអាហារខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងដំណើរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។ វាមានន័យថាពួកគេត្រូវបានទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាជ្រុងរាល់ថ្ងៃ (ម៉ាថាយ ៤: ៤) ។ អ្នកដែលបានឆ្លងកាត់និក្ខមន៍គួរតែរស់នៅដោយការប្រព្រឹត្តជាក់ស្តែងដូចខាងក្រោមនេះ៖ ជីវិតនៃពេលស្ងៀមស្ងាត់ផ្ទាល់ខ្លួន (ការអធិស្ឋាន និងព្រះគម្ពីរ) ចំណុចកណ្តាលជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំគឺ (ភាពស្មោះត្រង់ពីគ្នាទៅវិញទៅមករបស់យើង) និងជាជីវិតនៃភាពបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងភាពស្មោះត្រង់ (ជាជីវិតដែលដើរតាមសេចក្តីពិត)។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

តើអ្នកធ្លាប់មានបទពិសោធន៍និក្ខមន៍(ការចាកចេញ)ផ្ទាល់ដែរឬទេ? ប្រសិនបើយើងមិនទាន់ធ្លាប់ទៅឡើយ នោះយើងគួរតែទទួលវា។ យើងមិនគួរប្រព្រឹត្តដូចជាករណីរបស់កូនប្រសាររបស់ទុត និងភរិយារបស់គាត់នោះឡើយ។ អ្នកដែលបានប្រោសលោះគួរតែរស់នៅក្នុងការទទួលយកភាពបរិសុទ្ធ និងភាពស្មោះត្រង់ដូចជាការបរិភោគនំប៉័ងឥតដំបែដែរ។

[សំណួរទី 8] សូមអានមេរៀនទី៨ ម្តងទៀត និងឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក។

ការអង្កេត និងការកាត់ស្រាយ

1. តើអ្វីទៅ គឺជាការសន្យារបស់ព្រះ និងការបង្រៀនរបស់ព្រះ? (11: 1-2)
2. តើអ្នកអាចឱ្យលំអិតអំពីការផ្លាស់ប្តូររបស់ពួកសាសន៍អេស៊ីប ដោយការអធិស្ឋាននៃស្រ្តីរបស់ព្រះ និងលោកម៉ូសេយ៉ាងដូចម្តេច? (11: 3)
3. តើអ្វីខ្លះគឺជាលក្ខណៈនៃជំនុំជំរះលើពួកសាសន៍អេស៊ីប ប្រភេទ និងលទ្ធផលរបស់វា? (11: 4-7)
4. តើជំហានអ្វីខ្លះដែលធ្វើឱ្យស្រ្តីដែលត្រូវបានបោះបង្គោល? (12: 1-13)
5. តើមូលហេតុអ្វីបានជាពួកគេទទួលបាននរណាម្នាក់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់? (12:11)
6. ចូរប្រាប់ពី ពិធីបុណ្យប៉ូងឥស្រាអ៊ែល (12: 14-20)

ការអនុវត្ត

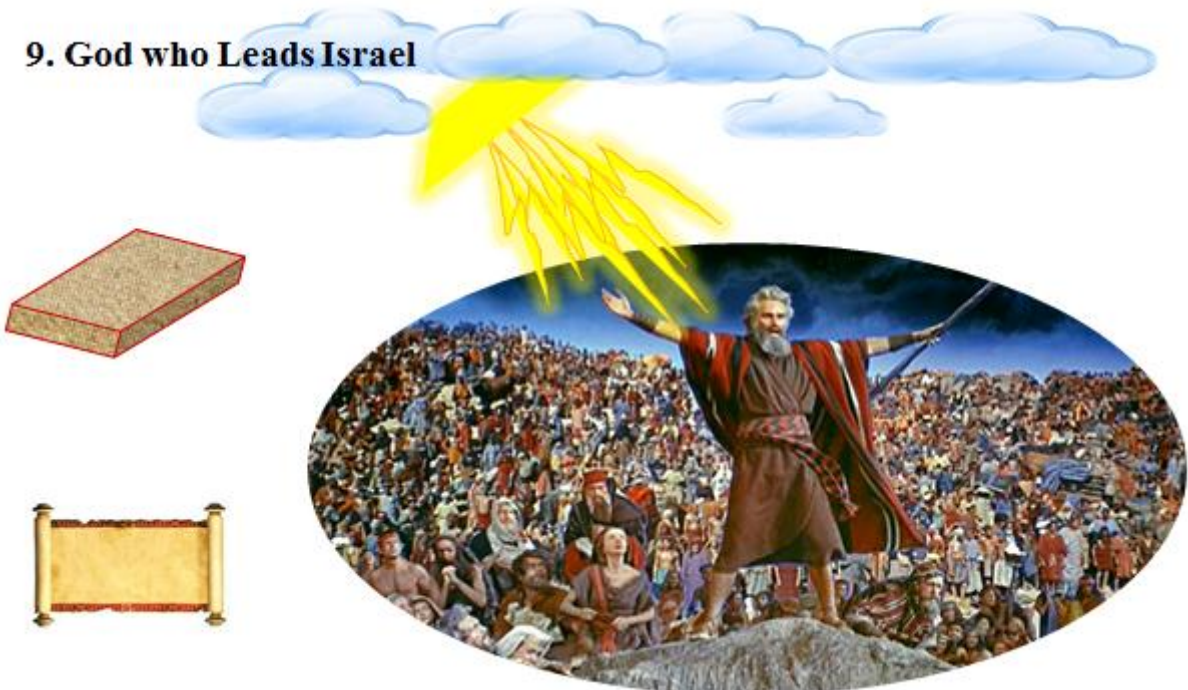
1. ដូចដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើ តើយើងអាចទុកចិត្តព្រះដោយការរៀបរាប់នៅពេលដែល មិត្តភក្តិ ក្រុមគ្រួសារ និងសាច់ញាតិរបស់យើងបន្តបៀតបៀនសេចក្តីជំនឿរបស់យើង?
2. ខ្សែដែលអាចបំផ្លាញពួកសាសន៍អេស៊ីបគឺមានតែឈាមនៃកូនចៀមប៉ុណ្ណោះ (12:23)។ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទសាសនិក ចេញពីសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជាតិ (យ៉ូហាន 1:29 ហេប្រូតី 9:14 វិវរណៈ 5:13) ។
3. នៅពេលដែលអ្នកគិតពីលទ្ធផលនៃការស្តាប់របស់កូនចៀមនៃពិធីបុណ្យប៉ូង និងដង្ហាយលោះបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបទៅព្រះដោយរបៀបណា?

មេរៀន ទី 9
ព្រះជាម្ចាស់នាំស៊ីស្រាអែល

គំនិតនៃការប្រៀបធៀប៖

- I. បន្ទះក្តារទាំងបីបំណែកដែលលោកម៉ូសេបានឈរពីលើ - **ជាវិធីសាស្ត្រដែលព្រះបាននាំប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ។**
 - 1) បំណែកទីមួយនៅផ្នែកខាងឆ្វេង - **លោកបានដឹកនាំពួកគេជាមួយនឹងគោលបំណងនៃការមិនប្រព្រឹត្តតំរើបាប។**
 - 2) បំណែកទីពីរ - **ព្រះធ្វើការដឹកនាំពួកគេដោយប្រុងប្រយ័ត្នដល់ទុក្ខវេទនា។**
 - 3) បំណែកទីបី - **ព្រះបន្តដឹកនាំពួកគេរហូត។**
2. រង្វង់ពីរនៅផ្នែកខាងស្តាំ - **វិធីសាស្ត្រពីរដើម្បីដឹកនាំការទៅមុខរបស់ព្រះជាម្ចាស់។**
 - 1) រង្វង់ទីមួយ - **យើងគួរតែអនុវត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។**
 - 2) រង្វង់ទីពីរ - **យើងគួរតែអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិឱ្យប៉ះ។**
3. គន្លឹះនៃរន្ទះចាំងចែង - **អ្វីដែលព្រះអង្គប្រើប្រាស់ព្រះសង្ឃឹមនិងបាន។**
 - 1) នៅផ្នែកខាងស្តាំ - **ព្រះដឹងពីបញ្ហារបស់យើងរួចទៅហើយ។**
 - 2) នៅផ្នែកខាងឆ្វេង - **យើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ។**
 - 3) ផ្ទៃនៃគន្លឹះបង្អួច - **យើងតែងតែនឹងមានការស្នូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់រាល់ថ្ងៃ។**
4. លោកម៉ូសេបានឈរចំពោះមុខប្រជាជន - **ជាការដែលលោកម៉ូសេ លើកតម្កើងព្រះ។**
 - 1) ដំបង - **លោកបានលើកសារលើព្រះជាម្ចាស់សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយប្រទានទុក្ខវេទនារបស់ព្រះ។**
 - 2) ផ្ទៃនៃគន្លឹះប្រឹក្សា - **លោកបានសារលើកតម្កើងព្រះសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះគុណដ៏ធ្វើឲ្យលេច។**
 - 3) រាស្ត្រដែលស្តាប់បង្គាប់ - **លោកបានលើកសារលើព្រះជាម្ចាស់សំរាប់សង្គ្រោះដ៏លម្អិត។**

9. God who Leads Israel

ផ្នែកទី 2 គំរូស្រាវជ្រាវនៅទីរួមក្រុង (13: 17-18: 27)

មេរៀនទី 9 ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងគំរូស្រាវជ្រាវ

អត្ថបទគម្ពីរ: និក្ខមនំ 13: 17-15: 21

ឧកត្តិៈ

ការសង្ខេប:

ព្រះតម្រូវយកកូនច្បង។ (1) ជាកូនច្បង គឺមនុស្សបុរសដែលបានកើតជាដំបូងមក។ មានតែកូនច្បងរបស់គំរូស្រាវជ្រាវទេមិនស្គាល់ ដែលត្រូវបានរំលងដោយទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ។ បន្ទាប់ពីនោះមកព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យប្រជាជនទាំងអស់បានដឹងថា កូនច្បងនោះជាកូនស្រីរបស់ព្រះនៅក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍បង្កើនឥរិយាបថ។ ជាការពិតកូនច្បងនោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយពួកគេស្មានទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាផលដ៏បង្កើនដែលជាកូនស្រីរបស់កូនច្បងជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះពួកគេគួរតែត្រៀមខ្លួនឡើងនៅក្នុងស្ថានភាពទាំងនោះ ដែលពួកគេគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់ពួកគេជាបញ្ចប់ជារបស់។ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថាទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញឱ្យយើង ដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅលើបុរេមាត់របស់យើង។ ការពិតដែលយើងគួរតែមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅលើបុរេមាត់របស់យើង និងទទួលសារភាពព្រះបន្ទូលទាំងនោះ ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដាក់ស្តែងនៃជំនឿរបស់យើងរាល់គ្នា។ សញ្ញានៅលើថ្ងាស និងចង្កេះរបស់ពួកគេមានអត្ថន័យដូចគ្នានេះដែរ។ ខាងលើនេះ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនោះ គឺការរំពឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារតែការច្នៃប្រឌិតដោយមាត់នេះគឺផ្ទុះបញ្ចាំងពីក្នុងចិត្តមក។ នៅពេលដែលយើងជឿជាក់នៅក្នុងអ្វីដែលយើងបានស្តាប់ និងទទួលស្គាល់វា នោះសេចក្តីសង្ឃឹានឹងចាប់ផ្តើមឡើង (រ៉ូម 10: 9-10) ។

I. ព្រះដែលបានដឹកនាំ (និក្ខមនំ 13: 17-22)

ក្នុងស្រុកកាណាដាដោយប្រើការព្រះបន្ទូលសន្តិសុខផ្កា។ តាមរយៈព្រះហស្តដែលមើលមិនឃើញរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលពួកគេចុះទៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប នោះព្រះហស្តនៃគំរូស្រាវជ្រាវនៃការណ៍ (ពិឡឹក្ស ការងារទុក្ខដទៃនារបស់លោកយ៉ូសែប ហើយនិងពីការកង្វះអាហារ) បាននាំ។ ឥឡូវនេះ ការដឹកនាំដោយព្រះបន្ទូល ត្រូវបានប្តូរទៅជាសញ្ញានៃស្រមោលវិញ។ គោលបំណងនេះ គឺដើម្បីប្រទាននូវអត្ថប្រយោជន៍ពីរយ៉ាងឱ្យដល់ពួកគេ: 1) វាបានផ្តល់ភស្តុតាងអំពីព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការដឹកនាំមុខគេពួកគេ នៅពេលណាដែលពួកគេប្រើប្រាស់បង្គោលធាតុ និងបង្គោលភ្លើង នោះពួកគេទទួលបានការធានានៃព្រះអេម៉ាញ៉ែ។ 2) វិធីសាស្ត្រដើម្បីនាំឱ្យពួកគេ គឺមានច្រើនជាបីរូប (ដែលនឹងត្រូវទទួលបានការមើលថែទាំ និងការអប់រំស្របដោយគ្មានដែនកំណត់)។ ជាចុងក្រោយ វាកាន់តែជាក់លាក់ច្បាស់បន្ថែមទៀត ដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សូមគិតពីចរាចរណ៍អំពីរឿងនេះ: បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានសង្គ្រោះយើង តើទ្រង់ធ្វើការដឹកនាំយើង និងគឺយើងគួរដើរតាមព្រះអង្គដោយរបៀបណា?

1. វិធីសាស្ត្រនៃការដឹកនាំរបស់ព្រះ - ការដឹកនាំបង្ហាញរបស់ព្រះនៅក្នុងអត្ថបទនេះមានគោលបំណងច្បាស់លាស់ និងមានវិធីសាស្ត្រត្រឹមត្រូវ។ 1) ទ្រង់បានដឹកនាំពួកគេមិនឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ កូន 17 ចែងថា: “កាលជាដំបូងបានឱ្យគេទៅហើយ នោះព្រះទ្រង់មិនបាននាំគេ តាមផ្លូវកាត់ស្រុករបស់សាសន៍គីលីស្ទីនទេ ទោះបីផ្លូវនោះជិតក៏ដោយ ដូចព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ខ្លាចក្រែងគេឃើញចំបាំង ហើយសាយថិត្ត រួចត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបវិញ” វាបានបង្ហាញថា នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគំរាមកំហែង និងត្រូវបានជួបការល្បួង នោះពួកគេអាចនឹងរើសអើងទៅកាន់ជីវិតចាស់របស់ពួកគេវិញ ដូច្នេះព្រះដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងវិធីសាស្ត្រមួយដែលមានសុវត្ថិភាព។ ពីព្រោះតែការភ័យខ្លាច និងការក្រអឺតក្រទមនាំមកការសម្របសម្រួល ដែលជាការធ្វើឱ្យយើងដើរឆ្កោះទៅរកការមិនជឿ។ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ការនាំមុខរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងអំឡុងពេលស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ 2) ព្រះដឹកនាំដោយការយាងនាំមុខ - បង្គោលធាតុ និងបង្គោលភ្លើង (ខ21) មិនមែនជាការបានគ្រប់គ្រងជាច្រើននោះទេ តែបន្តនាំមុខពួកគេដូចជាអ្នកគង្វាលវិញ។ ចំពោះសត្វច្រើនរយៈពេលនៃការដឹកនាំមុខរបស់អ្នកគង្វាល។ អ្នកគង្វាលពិតប្រាកដបានសង្កេតមើលការដឹកនាំច្រើនដងកាត់ផ្លូវគង្វាល។ នៅពេលអ្នកគង្វាលឈប់ នោះច្រើនទាំងអស់ក៏បានឈប់ដែរ ហើយបើគាត់បានដើរនាំមុខ នោះពួកគេក៏បានដើរតាម។ សូមសម្លឹងមើលទៅអ្នកគង្វាល ហើយឆ្កោះទៅរកអនាគតកាលវិញ។ 3) ព្រះអម្ចាស់បានបន្តដឹកនាំយើងជាជំនួញ។ ព្រះអម្ចាស់មិនដែលទុកយើងចោលឡើយ (ខ21-22)។ បង្គោលធាតុ និងបង្គោលភ្លើង ដែលបាននាំពួកគេទាំងថ្ងៃ និងទាំងយប់។ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា “ខ្ញុំនឹងនៅជាមួយអ្នកជានិច្ច” (ម៉ាថាយ 28: 19-20) ។

ឥឡូវនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនាំយើងឆ្កោះទៅរកផ្លូវដែលល្អបំផុតតាមរយៈដំណឹងល្អ។ ដូចដែលយើងបានសម្លឹងមើលទៅផ្លូវនៃពួកសិស្ស នោះយើងឃើញថា ចេញពីបន្ទប់ខាងលើ ទៅក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ទៅក្នុងគុក ទៅកាន់ស្រុកសាម៉ាទី ទៅក្រុងអេស៊ីប ទៅកាន់តំបន់អាស៊ីមីន ទៅអ៊ីប ទៅរ៉ូម ទៅអាមេរិក ទៅកូរ៉េនិងទៅពិភពលោកទាំងមូល។ ហើយព្រះអង្គបាននាំផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹាផ្កាដ៏ល្អ។ តាមរយៈការគ្រោតហៅ ការបំប៉នសុចរិត ការបន្សុទ្ធ និងការចូលក្នុងសិរីរុងរឿង។ ក្នុងករណីរបស់លោកយ៉ូសែ នោះលោកបានបរាជ័យក្នុងកាលអាយុ40ឆ្នាំ ហើយត្រូវបានហៅមកដោយព្រះនៅអាយុ80ឆ្នាំ ហើយព្រះបានដឹកនាំគាត់រហូតអាយុ120ឆ្នាំ។ នៅពេលមួយផ្សេងទៀត ក្នុងចំណោមនៃចលនាបន្សុទ្ធរបស់ទីក្រុងផូលាដូ នៅក្នុងខាងត្បូង ដែលចៅហ្វាយក្រុង និងប៉ូលីសត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរអ្នកបំផ្លាញកិច្ច និងក្មេងទំនើងបាន ដោយសារការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និងការជួបជុំអធិស្ឋាន។

2. របៀបនៃការដឹកនាំព្រះ - អត្ថបទនេះបានបង្ហាញការពីរយ៉ាង: 1) យើងគួរធ្វើតាមព្រះបន្ទូល (ខ19) ។ ពួកគេបាននាំយកផ្តុំរបស់លោកយ៉ូសែបទៅស្រុកកាណាដាដោយយោងតាមការសម្តែងចុងក្រោយរបស់គាត់។ គេនាំគ្នាដើរតាមសេចក្តីទំនាម (ការសន្យា និងសេចក្តីបង្គាប់)។ វិធីសាស្ត្របែបប្រពៃណី គឺមានប្រសិទ្ធភាព។ ប្រពៃណីនៃសតវត្សរ៍ទី 15 មុនគស និងប្រពៃណីនៃសតវត្សរ៍ទី 21 នៃគសនេះ គឺស្រដៀងគ្នា។ អំពើពុករលួយក្រក់របស់សាសន៍យូដា និងអំពើពុករលួយក្រក់របស់សាសន៍ម៉ាស៊ីន គឺស្រដៀងគ្នាផងដែរ។ អ្នកដែលដើរតាមចង្អៀងនៃព្រះបន្ទូល នោះនឹងមានពរពិត ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនគោរពតាមវិញនឹងត្រូវបណ្តាសា។ ប្រសិនបើយើងរៀនពីជីវិតបន្ទាប់ពីការទទួលសេចក្តីសង្ឃឹាមក ដែលយើងដូចមនុស្សឆ្លាត ហើយសាកសមនឹងត្រូវបង្ហាញថាពេល។ 2) ពួកគេបានដើរតាមដោយការអភិវឌ្ឍន៍បញ្ញត្តិ។ នៅក្នុងពេលនៃដំណើរការនេះ ពួកគេគួរតែរក្សាពីបុណ្យរំលង និងបុណ្យបង្កើនឥរិយាបថនេះ ដោយសារតែវា គឺជាសញ្ញាបរិសុទ្ធនៃសាសន៍បរិសុទ្ធ។

អសាមញ្ញកថា 56 បានឱ្យដឹងថាទៅក្នុងពេលអនាគត អ្នកណាដែលរក្សាច្បាប់បញ្ញត្តិនៃព្រះ និងជាសាសន៍ដទៃដែលបានរក្សាថ្ងៃសប្តិៗ និងត្រូវបានរួមជាមួយព្រះ។ ដូចដែលព្រះទ្រង់ធ្វើការ យើងចង់សម្រាក ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ឈប់សម្រាក នោះយើងចង់ធ្វើការវិញ។ នេះជារបៀបដែលយើងគួរតែឆ្លើយតបនៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធរបស់យើង!

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

យើងអាចនឹងត្រូវបំផ្លាញ ដូចដែលយើងស្តាប់តាមឆន្ទៈរបស់អារក្សសាតាំង ដែលធ្វើការដឹកនាំដោយឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា។ នេះគឺជាការនាំមុខដោយគ្មានអនាគត និងបណ្តាលឱ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ យើងគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់ពីអាកប្បកិរិយានៃភាពខ្ជិលច្រអូស នៅអសាមញ្ញកថា 56 និងអនុវត្តតាមការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណ និងព្រះបន្ទូលព្រះ ព្រមទាំងដើរនៅក្នុងផ្លូវនៃព្រះពរវិញ។

ការពិនិត្យពីការងារដ៏អស្ចារ្យ (ឱកាស 14: 1-31)

«ព្រះយេស៊ូវទ្រង់នឹងច្បាំងជំនួសអ្នករាល់គ្នា ឯអ្នករាល់គ្នានឹងនៅតែស្ងៀមវិញ។» (ឱកាស 14: 14)។ នេះគឺជាការសម្លាប់របស់ព្រះដល់សាសន៍គ្រីស្ទដែល ដែលត្រូវបានជាប់រាំងដោយសមុទ្រក្រហមនៅចំពោះមុខពួកគេ ហើយពួកគេលទ័ពរបស់អេហ្ស៊ីបនៅពីក្រោយពួកគេដែរ។ ការសម្លាប់ និងការបង្កាប់ដែលព្រះទ្រង់ប្រទានដល់ពួកគេក្នុងអំឡុងពេលដែលបញ្ជាមកដល់ គឺជាព្រះបន្ទូលដែលអ្នកគួរតែសំលឹងមើលទៅក្នុងកិច្ចការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះទ្រង់នឹងច្បាំងជំនួសពួកគេប្រឆាំងនឹងសត្រូវ។ នេះជារូបភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប អាចធ្វើឡើងបានដោយសារព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង និងការរស់ឡើងវិញត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយប្រទានភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែលបានបង្កើតឡើងដោយការច្បាំងរបស់ព្រះអង្គ ដែលទ្រង់ជាអ្នកចម្បាំងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងគួរថ្វាយទាំងអស់ដល់ទ្រង់ និងជឿទុកចិត្តព្រះអង្គ ហើយសង្ឃឹមមើលទៅលើព្រះគុណដ៏ពេញលេញរបស់ព្រះអង្គ។នេះគឺជាជំនឿនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ប្រសិនបើយើងទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការសម្រេចចំពោះពួកគេ ទុកជាប់រាំងយើងផ្ទាល់ នោះយើងនឹងអាចទទួលបានការសង្គ្រោះ ដោយសារតែទ្រង់បានបំផ្លាញខ្លាំងស្រូវ ដែលជាសាតាំង ហើយដកអស់ទាំងអំពើបាបរបស់យើងចេញ។ នៅមុខនៃសមុទ្រក្រហម ព្រះទ្រង់បានកិត្តិសព្ទ។ អេហ្ស៊ីបបានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រះអង្គវិនិច្ឆ័យទោសគេ ប៉ុន្តែគ្រីស្ទដែលបានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ យើងគិតពិចារណាអំពីរបៀបដែលព្រះការពារយើងនៅពេលដែលរក្សារបស់ព្រះជួបប្រទះទុក្ខលំបាក។

1. ព្រះទ្រង់ស្គាល់ទុក្ខលំបាករបស់យើងរួចទៅហើយ - ជាព្រះបានបញ្ជាឱ្យសាសន៍គ្រីស្ទដែល បោះជំនុំរបស់ពួកគេនៅក្បែរសមុទ្រក្រហម (ខ1-2)។ តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់ព្រះសម្រាប់ដឹកនាំពួកគេនៅទីនោះ? ដោយសារតែព្រះចង់ជំនុំជំនុំប៉ុន្តែសេចក្តីសង្ឃឹម ដោយការធ្វើឱ្យស្តេចមានចិត្តរឹងមាំ (ខ4)។ ហើយព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេបានដឹងឥឡូវនេះថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាអ្នកណា។ សេចក្តីអេហ្ស៊ីបបានរាយប្រហារពួកគេពីក្រោយហើយសមុទ្រក្រហមបានប្តូរនៅចំពោះមុខពួកគេ។ តើយើងមិនបានជួបនូវស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់នេះនៅក្នុងជីវិតយើងផ្ទាល់ទេឬអី? ចូរក្រលេកមើលករណីរបស់លោកយ៉ាកូបនិងលោកអេសាវ ព្រះនាងអេសេនីនិង ហាម៉ាន់ ពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ឡាសា និងពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំងក្លាដូចនេះ? តើការងារទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំសម្រាប់សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់? ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបពីហើយ។

2. យើងបានសង្គ្រោះដោយសារការជឿលើព្រះ - (ខ1) (ខ10-17) ម៉ូសេបានបង្ហាញឱ្យគ្រីស្ទដែលដែលត្រូវតែឱ្យក្រោកឈរឡើងមើលទៅការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលយើងធ្វើវាដោយខ្លួនឯងជាមួយនោះបញ្ហាមួយចំនួននឹងបានកើតឡើង។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឱ្យយើងលាតដៃរបស់អ្នកឡើង។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានប្រោសឱ្យជា។ នៅពេលដែលយើងមានសេចក្តីជំនឿ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រើយើង។ អំណាចរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ គឺមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់។ ភីលីពីដែលមានជំនឿ និងប្រាថ្នា ប្រមទាំងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគាត់មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនយើងដោយបន្ថែមទៅលើពាក្យសម្តីដែលមានសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។

3. ពិនិត្យពីកិច្ចការអស្ចារ្យរបស់ព្រះ - ខ 16 ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះបានធ្វើឱ្យគ្រីស្ទដែលដែលបើដំណើរនៅក្នុងសមុទ្រក្រហម។ និងនៅខ19 បញ្ជាក់ថាសមុទ្រក្រហមត្រូវបានញែកទឹកចេញពីគ្នា ហើយសាសន៍អេហ្ស៊ីបត្រូវបានស្លាប់។ កិច្ចការរបស់ព្រះអង្គមានពេញដោយការអស្ចារ្យ។ យើងគួរតែសង្ឃឹមលើអំណាចមួយនេះ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឱ្យ យើងសង្វាតចង់បានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនៃសមុទ្រក្រហម គឺជាស្តង់ដារនៃការដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ យើងគួរតែសង្ឃឹមលើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនេះដោយមានជំនឿ។

III. ការសរសើរឡើងរបស់លោកម៉ូសេ (ឱកាស 15: 1-21)

នៅក្នុងខ1-18 បានបង្ហាញពីចម្ងែងរបស់លោកម៉ូសេ និងគ្រីស្ទដែល ហើយខ19-22 បង្ហាញបទចម្រៀងរបស់ម៉ាកាម។ នៅពេលដែលជនជាតិគ្រីស្ទដែលបានឆ្លងសមុទ្រក្រហមភ្លាម នោះពួកគេបានលើកយកព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះឡើង ហើយចម្រៀងចម្រៀងពីការនោះ។ នេះគឺជាបទចម្រៀងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលពីបទចម្រៀងនេះ នោះយើងអាចយល់ពីការសរសើរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅក្នុងសំបុត្រសាវ័កប៉ូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំអេហ្សេស្ទ បានបង្រៀនពីការសរសើរពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ក្រុមជំនុំ និងដែលបានទាក់ទងទៅនឹងចម្ងែងនេះដែរ។ ក្រុមជំនុំដែលបានសង្គ្រោះធ្វើការសរសើរតម្កើងសំរាប់ព្រះពរនាងវិញ្ញាណដែលពួកគេបានទទួល (អេហេស្ទ 1: 3)។ ប្រភពនៃព្រះពរដ៏ល្អបានកំណត់ទុកដោយព្រះវរបិតា ការប្រោសលោះនៃព្រះបុត្រា និងការអនុវត្តផ្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចំណាប់អារម្មណ៍នេះ គឺដូចគ្នាទៅនឹងចំណាប់អារម្មណ៍របស់លោកម៉ូសេ និងពួកគេគ្រីស្ទដែល។ ភ្លាមៗនោះ ប្រជាជនត្រូវធ្វើការសរសើរនិងថ្វាយសិរីល្អ។ តើជាព្រះពររបស់លោកម៉ូសេដែលអាចឱ្យដល់មនុស្សម្នាក់ៗបាន? នៅក្នុងការសរសើរតម្កើងរបស់លោកម៉ូសេ ដែលលោកបានកត់សម្គាល់ពីការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានជួយយើងចេញពីអំពើបាប។ ដោយសារតែលក្ខណៈទាំងបីនៃការសង្គ្រោះនេះហើយ បានជាពួកគេសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

1. លោកបានលើកសរសើរព្រះជាម្ចាស់ដោយសារតែការសម្រេចឡើងដោយអំណាចដ៏ពេញលេញ (ខ1-6) - ទ្រង់ជាព្រះដ៏មានសិរីរុងរឿងខ្ពស់បំផុត (ខ1)។ ទ្រង់គឺជាកំលាំងនៃខ្ញុំ ជាទំនុកចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ ជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ហើយជាព្រះនៃទូលបង្គំ។ ព្រះយេស៊ូវជាអ្នកចម្បាំង (ជាព្រះដែលមានព្រះវត្តមានដោយឯកឯង)។ ដោយព្រះហស្តស្តារបស់ព្រះអង្គ (ខ6) ដោយកំឡាំងខ្យល់ពីព្រះនាសាទ្រង់ ហើយព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ នោះនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ត្រូវបានជំនុំជំរះ និងញាប់ញ័រទៅ។ ស្ដេចដាវីឌ នៅក្នុងទំនុកតម្កើងជំពូកទី 18 បានសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ចំពោះអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះ នៅពេលដែលគាត់ជួបនូវសេចក្តីវេទនានោះទ្រង់លន់គួរសារភាពថា៖ “ឱព្រះយេស៊ូវ ដ៏ជាក់លាក់នៃទូលបង្គំអើយទូលបង្គំស្រឡាញ់ទ្រង់” ដោយអំណាចនៃព្រះ ដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដារបស់យើង នោះយើងអាចធ្វើអ្វីៗបានទាំងអស់។

2. លោកបានលើកសរសើរព្រះសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះគុណដ៏គ្រប់លក្ខណៈ (ខ13) - "ដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បាននាំវាស្រ្តដែលទ្រង់លោះ គឺបាននាំគេទៅដល់ទីលំនៅបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដោយព្រះបារមី"(ខ13)។ វាចង្អុលបង្ហាញពីព្រះគុណ។ នៅពេលដែលសម្បទ្រព្យក្រហមត្រូវបានញែកជាពីរ តើពួកគេបានទទួលអំណាចរបស់ពួកគេយ៉ាងច្នៃចម្កេច? ព្រះទ្រង់បានញែកទឹកសមុទ្រ និងបានធ្វើឱ្យសមុទ្រទៅជាដីគោកស្ងួត។ យើងមិនបានដឹងពីការនោះលម្អិតទេ។ ការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងមិនបានបង្កឱ្យមានព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យនេះកើតឡើងបានឡើយ។

សេចក្តីសង្គ្រោះនៃពួកគ្រីស្ទនគឺមកពីព្រះគុណដ៏ដ្ឋានរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ (អេភេសូ 2: 8-9)។ មានន័យថាបានមកដោយសេចក្តីជំនឿ។ យើងអាចធ្វើវាបានដោយមានជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ដូចជាលោកឡាសាបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះអម្ចាស់បានសង្កត់ធ្ងន់សម្រាប់យើងរាល់គ្នាឱ្យជឿ និងស្តាប់បង្គាប់សេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់។ ពេលយើងចូលទៅជិតដោយជំនឿ នោះការសង្គ្រោះនេះគឺត្រូវបានបង្ហាញឱ្យស្គាល់។

1. លោកលើកសរសើរព្រះជាម្ចាស់សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះលម្អិតរបស់ទ្រង់ (16-21) - ខ 16 ថ្លែងថា៖ «សេចក្តីស្វែងខ្លាចនឹងសេចក្តីថប់បារម្ភក៏គ្របសង្កត់លើគេទាំងអស់ គេបានទៅជាគ ដូចជាថ្ម»។នេះមិនមែនជាការសង្គ្រោះដោយចៃដន្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាការសង្គ្រោះគ្រប់លក្ខណៈវិញ។ នៅខ17 បានថ្លែងថា៖ “ឱព្រះយេស៊ូវអើយ ទ្រង់នឹងនាំគេចូលទៅដល់នៅលើភ្នំជាមេរុករបស់ទ្រង់ ជាទីកន្លែងដែលទ្រង់រៀបចំទុកជាទីលំនៅរបស់ទ្រង់ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ គឺជាទីបរិសុទ្ធដែលទ្រង់ហស្តទ្រង់បានសាង” វាចង្អុលបង្ហាញឆ្ពោះទៅរកការសង្គ្រោះ ដែលមានគោលបំណងមួយជាក់លាក់។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងបានមកពីជំនួយរបស់ព្រះជាប្រធានដល់ទីបញ្ចប់។ យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ែត មិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះបានទេ ពីព្រោះតែគាត់បានបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនចេះសាបសូន្យរបស់ព្រះ។ ការរើងពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (មានចំណីអាហារ ទឹក និងជម្រក) ក្នុងទំនុកតម្កើងជំពូក 23 គឺមានលក្ខណៈលម្អិត និងការពិតនៃជីវិតពិត។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ព្រឹត្តិការណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅសម្បទ្រព្យក្រហមត្រូវបានសម្រេចបំពេញនៅលើឈើឆ្កាង។ ឥឡូវនេះយើងបានរៀនពីចម្រៀងរបស់លោកម៉ូសេនិងចម្រៀងរបស់អ៊ីស្រាអែល ព្រមទាំងបានច្រៀងនោះផងដែរ។ ដោយបទចម្រៀងទាំងនេះ។ តាមរយៈចម្រៀងនេះ នោះយើងអាចរស់នៅក្នុងផ្លូវនៃវាលរហោស្ថានដែលពេញដោយព្រះគុណ។

[សំណួរទី៩] សូមអានមេរៀនទី៩ ជាថ្មីម្តងទៀត ហើយឆ្លើយនឹងសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក។

ការអង្កេត និងការបកស្រាយ:

1. ចូរស្រមៃថាអ្នក គឺជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលម្នាក់នៅក្នុងទីវហារស្ថាន ដែលគ្មានទឹក ហើយបានដើរដោយស្បែកជើងរបស់ខ្លួនចំនួនបីថ្ងៃ។ តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា?
2. សាសន៍អ៊ីស្រាអែលធ្លាប់បានជួបប្រទះការអត់ឃ្លាន និងស្រែកទឹកដាច់ខ្លាំង ក៏ដូចជាដាក់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្រាអែល (ខ16: 1-3) ។ តើពួកគេបានត្អូញត្អែកអ្វីខ្លះ ទូញប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់? (ខ16: 7-8)
3. មូលហេតុអ្វី ហើយតើព្រះបានឆ្លើយតបនឹងការអ្វីទាំងប្រឆាំងរបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច? (16: 9-15)
4. មូលហេតុអ្វី ហើយតើអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើការឆ្លើយតបសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះរបៀបណា?
5. ឧបសគ្គរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺជាការងាយប្រហាររបស់ខ្មាំងសត្រូវ (17: 8-16)។ តើអ្វីទៅជាផែនការរបស់ព្រះដើម្បីទទួលជ័យជម្នះលើសាសន៍អាម៉ាឡេ?
6. ក្នុងការសង្កេតមើលពីសាច់រឿងសង្ខេបរបស់លោកម៉ូសេនោះមក តើអ្វីដែលគាត់ស្វែងរកឃើញ? ហើយតើលោកបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើអ្វី? ហើយហេតុអ្វីលោកធ្វើដូច្នេះ? (17: 15-16)

ការអនុវត្ត

ប្រសិនបើអ្នកបានជួបវិបត្តិដូចនោះ តើអ្នកគិតថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើអ្វី ហើយនឹងស្តីបន្ទោសអ្វីខ្លះដល់មនុស្សទាំងនោះ? ហេតុអ្វី?

ចូរគិតពីហេតុការណ៍ ដែលព្រះទ្រង់ស្តាប់ពីតម្រូវការរបស់អ្នក។ សំរាប់មនុស្សរៀងរាល់ថ្ងៃនាពេលអនាគត តើអ្នកនឹងគ្រប់គ្រងស្ថានភាពនេះដោយរបៀបណា?

មេរៀនទី 10
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានព្រះគុណ

គំនិតនៃការប្រែប្រួលភាព៖

1. រូបភាពពីការឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមក្នុងការចាក់ចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក - បទពិសោធន៍ទាំងបួនដែលបានកើតឡើងដល់សាសន៍គ្រីស្ទដែលក្នុងកាលពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។
2. រង្វង់ទីមួយពីខាងក្រោម - ទីមួយ ព្រះយេស៊ូវធ្វើការព្យាបាល។
 - 1) ប្រដាប់ស្នងរបេះដូងមួយ - គ្រប់ទាំងបញ្ហាដែលព្យាបាលដោយព្រះដូចជា ជាការមួយធ្វើឱ្យយើងដឹងថា គឺ ការព្យាបាលឱ្យជាប់ព្រះ (ការសង្គ្រោះ) ។
 - 2) វេជ្ជបណ្ឌិតម្នាក់ - ការព្យាបាលឱ្យជាប់ព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ដោយការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង។
 - 3) គិលានុបដ្ឋាយិកាម្នាក់ - គ្រប់ទាំងការព្យាបាល ត្រូវបានសរុបចប់ដោយព្រះ នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏បង្គោលដ៏ខ្លាំង។
3. រង្វង់ទីពីរ - ទីពីរ គុណដែលមានសារធាតុវិជ្ជា ដែលបានរៀបចំនៅទីក្រុងស្ថាន។
 - 1) ម្ហូបអាហារនៅលើគុណដែលមានច្រើនជាបីបួន - ព្រះបានរៀបចំម្ហូបអាហារជាច្រើនក្នុងស្ថានសម្រាប់ភាពចាំបាច់នៃប្រជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់។
 - 2) មនុស្សបីនាក់ដែលបានចុះលុតដង្កេះ - ជាព្រះបានចូលរួមគ្នាទៅក្នុងការងារដោយគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិអង្គព្រះជាម្ចាស់។
4. រង្វង់ទីបី - ទីបី ព្រះគ្រីស្ទដែលជាទ្វីដ៏ធំនាងដ៏វិញ្ញាណ។
 - 1) ប្រភពទឹក - យើងត្រូវការការស្រាវជ្រាវខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។
 - 2) ម្នាក់ដែលផ្គុំត្រូវ - ដោយសារលេងនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំង ដែលការស្រាវជ្រាវនោះបានលេចបាត់។
 - 3) ឈើផ្កា - ការចងក្រងដ៏ស្រស់ស្អាតនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។
5. រង្វង់ទីបួន - ទីបួន វិធីសាស្ត្រដ៏ឡើងក្នុងស្ថាននាងដ៏វិញ្ញាណ។
 - 1) ភូគោល និងអាវិស្វរណៈតាំងពីចាប់ពីទីនេះទៅទីនោះម្នាក់ - ទ្វីដ៏ស្រស់ដែលមកពីខាងក្រៅ គឺជាលោកិយ អាវិស្វរណៈ និងចំណង់ប្រាជ្ញាខាងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់។
 - 2) ព្រះគម្ពីរ និងមនុស្សម្នាក់កំពុងអធិស្ឋាន - យើងអាចយកឈ្មោះលើសត្រូវទាំងនោះបាន ដោយការនៅជាប់ក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ ជាមួយការអធិស្ឋាន និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
- 4) និមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ - មានតែអ្នកដែលឈ្នះប៉ុណ្ណោះ ដែលអស់ប្បាយជាមួយនិងជីវិតដូចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបាន។

មេរៀនទី 10 ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងផ្ទះប្រចាំយ៉ាង

អត្ថបទព្រះគម្ពីរ៖ និក្ខមនំ 15: 22-17: 16

ឧកត្តិ៖

ការសង្ខេប៖

បទពិសោធបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៃការចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ទៅរស់នៅក្នុងទីរួមកិច្ចហេស្តាន គឺជាការបើកសម្តែងពីរូបភាពអំពីជីវិតនៃសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលបានបង្កើតឡើងវិញនៅទីនោះ។ ជាអ្នកដែលបានសង្ឃឹមចេញពីអំពើបាបឱ្យមានជីវិតវិញ។ ពួកគេមានបទពិសោធន៍បួនយ៉ាងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ទីមួយ ពួកគេមានបទពិសោធន៍ពីការព្យាបាលរបស់ព្រះ។ គ្រប់បញ្ហាទាំងអស់ ដែលព្រះបានជួយប្រទះ គឺជាការបង្រៀនអំពីព្រះដ៏ប្រាសឱ្យជា (ការសង្ឃឹម) ។ ការប្រាសឱ្យជាបង្រៀនព្រះបានកើតឡើងដោយការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះពិតប្រាកដ។ ការគ្រប់គ្រងការព្យាបាលទាំងអស់បានចាប់ផ្តើមឡើងដោយព្រះ ជាសេចក្តីសង្ឃឹមដំបូង ហើយដើរតាមគោលការណ៍នៃសេចក្តីសង្ឃឹមនោះ។ ទីពីរ ពួកគេបានជួបប្រទះគុណហេស្តានរបស់ពួកគេ។ នោះបានជួយបង្កើនការសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ។ ព្រះបានរៀបចំម្ហូបអាហារដ៏សម្បូរបែបសំរាប់ការពិធីប្រារព្ធនៃការសង្ឃឹម និងធ្វើឱ្យពួកគេអាចចូលរួមនៅក្នុងគុនេ ដោយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយដោយការទទួលបានអង្គររបស់ពួកគេ។ ទីបី ព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេបានជួបប្រទះនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាផ្ទាំងថ្មដ៏រឹងមាំនៅក្នុងវិញ្ញាណ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ការស្រុកឃ្លានខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ហើយដោយការអធិស្ឋានទូលំទូលាយរបស់ពួកគេ នោះបានដោះស្រាយឱ្យដោយព្រះ។ ជាមួយគ្នានេះផងដែរភាពល្មមគ្រប់គ្រាន់របស់ពួកគេ ក៏មកពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។ និងទីបួន ព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេមានបទពិសោធក្នុងការយកល្ម័យសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះពួកគេអាចយកល្ម័យសង្គ្រាមពីខាងក្រៅ សាតាំង និងលោកិយ ហើយនឹងឈ្នះថ្វីបង្គោលនៃខាងក្នុង គឺជាចំណង់ប្រាថ្នាខាងសាច់លាម ដោយការអធិស្ឋាន និងដោយព្រះបន្ទូល។ មានតែអ្នកដែលមានជ័យជំនះលើខ្មាំងសត្រូវតែប៉ុណ្ណោះ នឹងអរសប្បាយជាមួយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ការពន្យល់៖

យោងតាមគំរោងផែនការនៃសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះសំរាប់ក្រុមជំនុំនៅទីរួមកិច្ចហេស្តាន។ បន្ទាប់ពីការផ្តល់កាត់សម្បទាប្រកាសមក ពួកគេគួរតែដើរទៅតាមផ្លូវនៅក្នុងដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ទឹកដីសន្យានៃស្រុកកាណាន។ មានតែព្រះទេវដែលដឹងថាជំហានដំបូង នឹងត្រូវចំណាយរយៈពេល 40 ឆ្នាំក្នុងទីរួមកិច្ចហេស្តាន។ បើទោះជាដំណឹងនេះដំបូងដូច្នេះក៏ដោយ ព្រះទ្រង់បានដាក់ការសង្ឃឹមដល់ព្រះ ដោយគេមានបទពិសោធន៍ជាច្រើនដូចជាការប្រឈមនឹងសាច់លាម ហាក់បីដូចជាការស្រាវជ្រាវ ជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ អាចមានសមត្ថភាពដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹងទូលំទូលាយដ៏អស្ចារ្យ និងប្រាជ្ញាក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ។

យើងអាចទទួលបានប្អូនមេដ៏អស្ចារ្យ។

I. ព្រះយេស៊ូវដែលប្រាសព្យាបាល (និក្ខមនំ 15: 22-27)

នៅក្នុងទំនុកចិត្តទី 104 ព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវបានហៅថាជាអ្នកចម្បាំង ដែលទ្រង់បានស្តារឡើងវិញ ពីសេចក្តីអនាមិកនៃទឹកដីនេះជាដាច់ខាតនៃការសង្ឃឹម ដោយទ្រង់បញ្ជូនឱ្យលំពាក ក្នុងអត្ថបទ ស្ថានភាពនៃទំនុកចិត្តលំពាក ៨១៣ បន្ទាប់ពីពួកគេផ្តល់កាត់សម្បទាប្រកាសមក ដែលត្រូវបានស្តារឡើងវិញយ៉ាងអស្ចារ្យដោយព្រះជាម្ចាស់។ ការព្យាបាលនេះបង្ហាញពី ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ជាព្រះបស់យើង ដែលយើងគួរតែដើរតាមទ្រង់អស់កល្បជាដាច់ខាត។ នៅក្នុងសម័យក្រុមជំនុំដំបូង ព្រះអម្ចាស់បានប្រាសព្យាបាលពីទំនុកចិត្តរបស់ពួកគេនៅក្នុងការពិធីប្រារព្ធ។ ដែលត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយពួកសាវ័ក។ នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ 2 លោកធាត្រុស និងលោកយ៉ូហានបានប្រាសព្យាបាលមនុស្សខ្លី ហើយលោកប៉ូលវិញបង្កើតការងារពន្លឺកិច្ចជាថ្មីឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះនៅក្នុងកូរិនថូសទី II ជំពូកទីមួយ ប៉ូលបានប្រកាសថាព្រះអម្ចាស់ប្រាសព្យាបាលអ្នកដែលបានប្រាសឱ្យជាពីអតីតកាល ប្រាសបច្ចុប្បន្នកាល ហើយនឹងសាងសង់ស្បើយនាពេលអនាគតផងដែរ។ មានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលនឹងប្រាសព្យាបាលយើងរាល់គ្នាឱ្យជាសះស្បើយទាំងស្រុង។

អត្ថបទនេះបានចែករំលែកដល់យើងថា បន្ទាប់ពីបានផ្តល់សម្បទាប្រកាស និងផ្តល់កាត់សម្បទាប្រកាស ពួកគេមិនមានទឹកទេនៅម៉ាក។ វាមិនមែនជាមធ្យោបាយដែលបញ្ឈប់បញ្ហាដល់ពួកគេដោយសារតែទឹកល្វីងឡើយ (សូមមើលនៅក្នុងមធ្យោបាយនេះ ពួកគេនៅតែបន្តការត្អូញត្អែរដោយសារតែទឹកល្វីងដដែល)។ បន្ទាប់មកលោកម៉ូសេស្រុកអង្គរដល់ព្រះជាម្ចាស់ នោះទ្រង់បានឆ្លើយតបដោយប្រាប់គាត់ឱ្យដាក់លើទៅក្នុងទឹកដើម្បីបន្លាបទឹក។ តាមរយៈការនេះ ពួកគេបានរៀនអំពីបទពិសោធន៍នៃព្រះដ៏ប្រាសព្យាបាល។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រាសព្យាបាល ឱ្យផ្តល់កាត់សម្បទាប្រកាស នោះគឺព្រះយេស៊ូវហើយដែលបានប្រាសគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេនៅឯវាលហេស្តាន។ ទ្រង់នឹងប្រាសព្យាបាលបញ្ហារបស់យើងផងដែរ។ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ប្រាសដល់ពួកគេ?

I. តើមានអ្វីកើតឡើងនៅពេលនេះ? - ប្រជាជនមានបញ្ហានៃការគ្មានកន្លែងសំរាក។ នេះគឺជាគំរោងការពិការដទៃ ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលរស់នៅវាលហេស្តានអស់ 3 ថ្ងៃ នោះទឹកល្វីងនៅម៉ាកគឺជាបញ្ហាសំខាន់មួយ។ ជាធម្មតាយើងនឹងជ្រើសរើសយកផ្លូវនៃការស្តាប់បង្គាប់ ក្នុងស្ថានភាពនេះនៅម៉ាកនឹងកើតឡើងដល់ពួកយើងជាញឹកញាប់។ យើងអាចគិតថានៅស្រុកអេស៊ីប គឺជារូបសម្បត្តិរបស់យើង។ បន្ទាប់មកទៀត យើងគួររៀនពីសេចក្តីសំរាកដ៏ គឺជាការនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ចូរអានអំពីសេចក្តីសំរាកនៅក្នុងបទគម្ពីរទៅមើល។ គោលបំណងនៃការយល់សំរាកគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ចូរក្រលេកមើលទៅព្រះអម្ចាស់ដែលបានចំណាយពេលវេលាដើម្បីសម្រាកនៅថ្ងៃទី 7 បន្ទាប់ពីទ្រង់បានបង្កើតរបស់សត្វលាភនេះ។ ព្រះ គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលមានហេតុផលជាក់លាក់ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើងនូវផ្នែកអំពីវិទ្យាសាស្ត្រ។ នៅក្នុងអេសាយជំពូក 58 ដើម្បីអរសប្បាយជាមួយការយល់សម្រាកនៅថ្ងៃសប្តិច្ចើន។ មូលហេតុអ្វីបានជាព្រះដឹកនាំយើងទៅតាមផ្លូវនេះ? ព្រះដឹកនាំពួកយើងឱ្យទ្រង់ស្គាល់យើង។ ព្រះអម្ចាស់បាននាំយើងទៅកន្លែងជាច្រើនគឺដើម្បីធ្វើឱ្យយើងរីករាយនឹងសេចក្តីសំរាកនេះ។ តើអ្នកនឹងសម្រាកនៅកន្លែងណា? ដោយភាពជិតស្និទ្ធជាមួយសេចក្តីប្រកបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សូមឱ្យយើងមានការសម្រាកដ៏ពិត។

2. ព្រះបានប្រាសព្យាបាលដោយរបៀបណា? - នៅពេលដែលយើងជួបបញ្ហាដូចនៅម៉ាក នោះយើងអាចនឹងឃើញចម្លើយពីរបៀបនេះ៖ ជាមនុស្សម្នាក់ដែលត្អូញត្អែរ និងជាមនុស្សម្នាក់ដែលធ្វើការអធិស្ឋាន។ ការត្អូញត្អែរ គឺជាការមិនរៀន។ យើងមិនអាចរំពឹងថានឹងដឹងដែលល្អពីពួកអ្នកដែលបានត្អូញត្អែរនោះឡើយ។ ដោយសារតែភាពក្រអឺតក្រមរបស់ពួកគេ និងសម្រាប់ផ្ទះនៃព្រះគុណបុណ្យរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងផ្ទះនៃការប្រព្រឹត្តិរបស់ពួកគេ ការនេះបានទុកព្រះឱ្យ

ទាបជាងមនុស្សហើយ។ មនុស្សឆ្លៀតគឺជាបុរសនៃការអធិស្ឋាន។ លោកម៉ូសេស្រែកអំពីការដល់ព្រះជាម្ចាស់។ បន្ទាប់មកចម្លើយរបស់ព្រះ គឺចង្អុលបង្ហាញទៅលើមែកឈើ មិនមែនទៅលើទឹកទេ។ ទឹកជូនជីវិតប្រចាំថ្ងៃទៅជាទឹកផ្អែមវិញ។ ដ្បិតដើមចម្រើនការប្រោសព្យាបាល គឺជាការអធិស្ឋានដោយជំនឿ។ ហើយប្រភពនៃការព្យាបាល គឺជាពាក្យបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ (២ ទីម៉ូទេ 3: 16-17) ។ ដូចដែលទឹកប្រទៅជាស្រាទំពាំងបានយូរ នៅពេលដែលយើងស្តាប់តាមអ្វីដែលព្រះបានបង្គាប់មកពួកយើង នោះការប្រោសព្យាបាលនឹងត្រូវបានបង្ហាញឡើងមក។ ព្រះដែលប្រោសឱ្យជាតិមានព្រះជន្មរស់។ ការរស់ឡើងវិញនៃក្រុមដ៏ធំនៅអាន់ទីយ៉ូគី គឺនៅតែពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ តើមិនមែនជាជីវិតរបស់អ្នកទេឬអ្វីដែលល្បីល្បាញ? តើមិនមែនជាជីវិតរបស់អ្នកទេឬអ្វីដែលល្បីល្បាញនោះ? ប្រសិនបើអ្នកបានប្រើចិត្តចេញពីអំពើបាបរបស់អ្នក ហើយជឿថាព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺជាបង្គាប់អ្នក នោះអំណាចនៃការព្យាបាលដែលអស្ចារ្យនឹងកើតឡើងដល់អ្នក។ "ចូរប្រើចិត្តចុះ ដ្បិតនគរព្រះបានយាងមកដល់ហើយ"។

3. មូលហេតុអ្វីបានជាព្រះប្រោសព្យាបាល? - ព្រះបានប្រោសព្យាបាល ពីព្រោះព្រះទ្រង់ចង់ធ្វើឱ្យពួកគេនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីបង្គាប់របស់ទ្រង់។ ការអស្ចារ្យនៅម៉ាកា គឺមិនមែនជាគោលបំណងនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានបំណង។ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានស្ស្យា ដោយមានបន្ទូលថា មានពរហើយអស់អ្នកដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងមានពរហើយអំពីអេលីម។ គោលបំណងនៃការប្រោសព្យាបាលនេះ គឺដើម្បីបង្រៀនយើងពីរបៀបដើម្បីរស់នៅដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន 15: 5) ។ ការប្រោសព្យាបាលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅតែបន្តរហូតដល់ឥឡូវនេះ តាមរយៈក្រុមជំនុំ។ ចូរសង្ឃឹមលើព្រះជាម្ចាស់ដ៏ប្រោសព្យាបាលចុះ។ ចូរអធិស្ឋាន និងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងទ្រង់ជីវិតរបស់អ្នកនៅក្នុងសេចក្តីសំរាប់របស់ទ្រង់ចុះ។

II. តុនៅទីរហោស្ថានដែលព្រះបានរៀបចំឲ្យ (Ex16: 1-36)

ទីក្រុង 16: 16-36 បើកបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រលម្អិតដើម្បីស្គាល់ព្រះដោយផ្ទាល់។ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដើម្បីដល់ទំនាម ដើម្បីបំពេញនូវភាពចាំបាច់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ សំរាប់បរិភោគ និងដើម្បីដំណាលរឿងរ៉ាវនេះដល់អ្នកជំនាន់ក្រោយ (ខ8) ។ ព្រះគ្រីស្ទជាទំនាម ដែលមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់យើងរាល់គ្នា ហើយប្រសិនបើយើងនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ នោះយើងនឹងមានកិច្ចជីវិតក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។ ប្រសិនបើខ្ញុំនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ នោះខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរង់ចូលទៅក្នុងកន្លែងណាផ្សេងទៀតឡើយ មានតែព្រះអម្ចាស់ដែលជាចម្លើយគ្រប់ការទាំងអស់។ សេចក្តីសង្គ្រោះនៅព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាស់ គឺជាការស្គាល់ព្រះដោយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយមានការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាគំនិតដូចគ្នានេះដែរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដើម្បីស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវមានការកោតខ្លាចដល់ព្រះ នោះគឺជាជីវិតអស់កល្បជាទី (យ៉ូហាន 17: 3) ។ ដូច្នេះគោលបំណងរបស់ព្រះតាមរយៈការអស្ចារ្យ គឺដើម្បីស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់មិនគ្រាន់តែស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ តែដើម្បីស្គាល់ព្រះនៅក្នុងបទពិសោធក្នុងការប្តេជ្ញាថាព្រះ គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជាជីវិតអស់កល្បជាទី។ ទ្រង់បានបង្ហាញឱ្យយើងដឹងការជាច្រើនគឺដើម្បីដឹកនាំយើងមកដល់កន្លែងនេះ។

ទីក្រុង 16 បង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងតាមរយៈការឆ្លងកាត់វាលរហោស្ថានស៊ី ដែលនៅចន្លោះអេលីម និងភ្នំស៊ីណៃ។ ប្រហែល 2 ខែកន្លះ ចាប់តាំងពីទីក្រុងម៉ាស៊ីដល់ត្រីមនៈ។ ប្រជាជនបានត្អូញត្អែរនៅក្នុងភាពអត់ឃ្លាន។ បន្ទាប់មកព្រះទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកគេជាមួយទំនាម និងសត្វក្រូច ប៉ុន្តែក៏អាហារដ៏ពិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺជាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ក្នុងមេរៀននេះយើងនឹងពិចារណាជាមួយគ្នាអំពីអ្វីដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលថ្មី ដែលជាពួកគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយមូលហេតុអ្វីបានជាព្រះទ្រង់បានរៀបចំពួកការទាំងនោះ។

I. ព្រះបានរៀបចំឥដ្ឋបរិច្ចារណ៍សម្រាប់អ្នក - ទឹកជូនជីវិតម៉ាកា និងព្រឹត្តិការណ៍នៅអេលីម ដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវប្រឈមនឹងនៅក្នុងការវាស់វែងពិតប្រាកដ។ បន្ទាប់ពីការរៀនអំពីព្រះដ៏ប្រោសព្យាបាលយូរមក នោះពួកគេត្រូវតែស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ការដឹកនាំដាក់ស្តែងដែលព្រះបានដឹកនាំស្រាវជ្រាវរបស់ទ្រង់ដោយគំរូប្រាជ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ តើព្រះបានប្រទានព្រះគុណអ្វីដល់អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងពេលខ្ញុំចាំនៃព្រះហស្ថានស៊ីន?

1) វាជាព្រះគុណដាក់ស្តែង។ ព្រះជាម្ចាស់បានដោះស្រាយបញ្ហាម្ហូបអាហារ។ នេះជាមូលហេតុដ៏សំខាន់ដែលមើលមិនឃើញ ជាបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ។ 2) វាជាព្រះគុណដ៏ពេញលេញ។ ព្រះដែលបានប្រទានអាហារដ៏បរិបូរណ៍ ជាទំនាមជាមួយ (Jn10: 10)។ 3) វាត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ព្រះបានរៀបចំព្រះគុណ ដែលពួកគេមិនបានដឹងនៅទីរហោស្ថាន។ ព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាព្រះ ដែលបានរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់លើភ្នំ (យ៉ូហាន 7: 38-39, 4 :) ។ ជាការពិត ព្រះបានរៀបចំព្រះគុណនៅលើភ្នំជាបរិបូរណ៍ គឺដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់តែងតែរៀបចំសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលនៃគម្ពីររបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញការនេះជាថ្មីម្តងទៀតនៅវាលរហោស្ថានបេតសៃដា (យ៉ូហាន 6: 6)។ មនុស្សដែលរស់នៅក្នុងដួងសម័យនេះបានស្វែងរកសម្រាប់វាលដំណាំដែលដីមានជីជាតិច្រើន ដូចជាការអស្ចារ្យពីម៉ិដ្យែលប្រាំដើម និងគ្រីពីរពីរកន្ទុយ ហើយពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងពីបទព្រះគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ពួកគេបានស្វែងរកតែប្រាក់ អំណាច ការសិក្សាដើម្បីកិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិប៉ុណ្ណោះ។ ទាំងនេះគឺដូចជាអ្នកដែលយើងមើលឃើញជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែវាមិនបាច់បង់ជាធាប។ យើងគួរតែស្វែងរកព្រះទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យយើងនូវការអញ្ជើញឱ្យអស់អ្នកដែលស្រែកចម្រើនក្នុងទ្រង់ ហើយដឹកទឹករស់ ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជាទី (យ៉ូហាន 7: 38-39, យ៉ូហាន 4:14)។

2. នៅពេលដែលគោទទួលទៅកាន់ព្រះ នោះគោទទួលបានម្ហូបអាហារមក

តើយើងអាចទទួលបានអាហារដ៏សម្បូរបែបដោយរបៀបណា? យើងអាចទទួលបានដោយការទូលសុំ។ វាមិនមែនជាពិការទូលសុំរបស់អ៊ីស្រាអែលទេ (ខ12) (អេសាយ 59: 1-2)។ ចូរសុំឡើងមើលការអំពាវនាវរបស់លោកម៉ូសេ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឱ្យស្វែងរក (ម៉ាថាយ 7: 7-8) ។ ព្រះបានរៀបចំព្រះគុណ ដើម្បីប្រទានដល់ពួកយើងពីមួយពេលទៅមួយពេល ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះស្មោះត្រង់ ដែលបានមើលថែរក្សាស្រែរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។ ចូរស្វែងយល់ពីការអធិស្ឋានរបស់លោក George Muller និងការអធិស្ឋានរបស់ David Brenner! បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ពិតណាស់ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឱ្យយើងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង (យេរេមា 33: 3)។

3. នៅពេលយើងស្តាប់បង្គាប់ នោះយើងអាចទទួលបានតុដែលមានអាហារដ៏សំបូរបែប - ហេតុអ្វីបានជាព្រះរៀបចំគុំនៃពិធីជប់លៀងមួយនៅទីរហោស្ថានសម្រាប់ជាមេរៀនដល់អ៊ីស្រាអែល? ព្រះទ្រង់ចង់បង្រៀនពួកគេ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃលើសម្ហូបអាហារ។

1) ព្រះបាទប្រទានអាហារសម្រាប់គ្រប់គ្នាម្នាក់ៗ (ខ18-20) ។ ជីវិតដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គឺមានអត្ថន័យថា ដើម្បីចែករំលែក។ ទោះបីជាយើងបានប្រមូលទុកបានជាច្រើន តែយើងមិនអាចប្រើប្រាស់អស់ទាំងនោះ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងអស់បានទេ។ 2) ព្រះបាទបង្គាប់ថា ពួកគេមិនអាចរក្សាម្ហូបអាហាររហូតដល់ព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់បានទេ (ខ19-20) ។ យើងគួរតែរក្សាព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ឱ្យនៅតែស្រស់ស្អាតជាងដំណូងផ្លែ។ 3) ត្រូវរក្សា(ថ្ងៃយប់សំរាក) ថ្ងៃសប្បិច្ឆៃ (ខ26-29)។ ជាការពិតដែលថាព្រះបាទប្រទានឱ្យមានច្បាប់ទាំងនេះឡើង នោះមានគោលបំណងសំខាន់ណាស់។ វាបានធ្វើឱ្យពួកគេដឹងពីសេចក្តីពិត ដែលថាពួកគេត្រូវតែរស់នៅដោយស្គាល់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

តើព្រះបានឲ្យដល់សេចក្តីអនុវត្តនៅទីរហស្ថានស៊ីនទៅដំនាន់ទីពីរនេះដោយរបៀបណា? នេះជាគោលបំណងនៃការហ្វឹកហ្វឺនពួកគេអស់40ឆ្នាំមកនេះ។ ក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ 4: 4 ដែលជាកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវបានបកប្រែព្រឹត្តិការណ៍ពីទោទិយកថាជាថ្មីម្តងទៀត ទ្រង់បានបង្ហាញសេចក្តីពិតម្តងហើយម្តងទៀតតាមរយៈការអស្ចារ្យពីដំបូងប្រាំដំ និងគ្រឹះពីរកន្លែង។ ពួកគេស្មានរស់ដោយសារព្រះយេស៊ូវ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ នេះគឺជាវិធីតែងតាំងដែលគ្រីស្ទានគួរអនុវត្តតាម។

សព្វថ្ងៃនេះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធជឺការរក្សាថ្ងៃយប់សំរាកទុកជាបរិសុទ្ធបែបមិនគួរសម។ យោងតាមគោលការណ៍នៃបង្រៀននេះ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ធ្វើការរកប្រាក់នៅសប្បិច្ឆៃ វាអាចជាការឥតប្រយោជន៍។ សូមឱ្យយើងស្វែងរកប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ដោយបន្តបន្ទួន មិនមែនដើម្បីកំណត់គ្រាន់តែឱ្យស្គាល់វាប៉ុណ្ណោះទេ។ យើងអាចចាប់ផ្តើមរីករាយសប្បាយជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់ពេលវេលា ឬគ្រប់ទីកន្លែង។ ដើម្បីដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាប្រភពនៃជីវិតដ៏បរិបូណ៌ ទ្រង់គឺជាជីវិតអស់កល្បជាទីដ៏ពិតប្រាកដ។ ព្រះបាទប្រមូលម្សិលមិញរបស់ប្រពន្ធ ដែលឥឡូវនេះទ្រង់បានរៀបចំព្រះគុណទាំងនេះ ហើយកំពុងរង់ចាំយើង។ ចូរអំពីងថាយើងមានព្រះអម្ចាស់ ហើយចូរមាននិមិត្តរូបជាយ៉ាងយល់ច្បាស់។ ហើយបានទូលសំនូមរបស់អ្នកទៅព្រះ។ សូមពិចារណាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយស្គាល់តាមឱ្យអស់ពីចិត្តរបស់អ្នក ពីព្រោះព្រះគុណអស្ចារ្យជាបស់អ្នកហើយ។

III. ថ្នាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ (និក្ខម 17: 1-7)

យើងបានដឹកទឹកជាច្រើនណាស់ក្នុងការចម្លងតាមស្រកទឹកនៃរោងកាយរបស់យើង ដោយសារតែរោងកាយរបស់យើងមានជាតិទឹក 70%នៅក្នុងខ្លួន។ យើងដឹកទឹកគ្រប់គ្រាន់ ដោយមិនគិតបញ្ចូលអំពីអាហារប្រចាំថ្ងៃ ផ្លែឈើបន្លែ និងទឹកផង។ ទោះបីជាយើងបាត់បង់ជាតិទឹកដោយសារការបែកញើស ការបែកញើសច្រើនពីការធ្វើឈាមហាត់ប្រាណ និងការដើរឆ្លងកាត់វាលខ្សាច់ជាដើម។ នៅពេលយើងមានអារម្មណ៍ស្រកទឹកជាធម្មតាយើងនឹងដឹកទឹក ហើយបន្ទាប់មកយើងបានជួបបទពិសោធន៍ដែលប្រយោជន៍នៃទឹក។ ការស្រកទឹកដែលបន្ទាន់ជាងរោងកាយ គឺការស្រកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដ៏ពិតមានអារម្មណ៍ថាស្រកសេចក្តីសុចរិត។

តើដោយសារអ្វីដែលបានចម្លងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នក? តើអ្នកបានចម្លងហើយឬទេ? ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានប្រាប់ថា ការដែលយើងទទួលព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ នោះយើងមានលិខិតអញ្ជើញរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងពិតប្រាកដ ដើម្បីមកឯទ្រង់ និងដឹកទឹកនោះ (យ៉ូហាន 7: 39-40) ។ តើអ្វីជាការស្រកឃ្លានរបស់ពួកគ្រីស្ទាន ហើយតើពួកគេបានចម្លងដោយរបៀបណា? ឥឡូវនេះ ចូរយើងគិតអំពីរបៀបដែលព្រះដោះស្រាយការមួយនេះ។

1. យើងត្រូវការការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណ - នៅពេលដែលយើងស្រមៃពីស្ថានភាពនេះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ឯសាសន៍អ៊ីប្រាអែលបានចេញផុតពីទីរហស្ថានស៊ីន និងបានមកដល់នៅឯដីមីម ហើយជួបនឹងគំរាមកំហែងនៃការរងទុក្ខវេទនាជាថ្មីម្តងទៀត។ វាជាបទពិសោធន៍ដូចគ្នាជាមួយការរល្បលនៅក្នុងទីរហស្ថានស៊ីន និងព្រឹត្តិការណ៍នៅម៉ាវ៉ា។ ដោយសារពួកគេគ្មានទឹកផឹក ព្រមទាំងកូន និងហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេមានការស្រកទឹកជាខ្លាំង ស្ទើរតែស្លាប់។ បន្ទាប់មកការអ្វីៗ និងការត្អូញត្អែររបស់ពួកគេបានផ្ទុះឡើងជាថ្មីម្តងទៀត។ ដោយសារតែការត្អូញត្អែរយ៉ាងខ្លាំងនៃពួកអ៊ីប្រាអែលទីនោះត្រូវហៅថាម៉ាសា ពីម៉ាវ៉ា (ឈ្មោះប្រភេទជាមួយព្រះ) ព្រះបាទស្តាប់នៅកន្លែងនោះ។

នេះបង្ហាញពីការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណនៃពួកគ្រីស្ទាន ដែលបានកើតឡើងនៅលើទីបីរបស់ពួកគេនៅក្នុងដំណើរការនៃការប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ ការស្រកដោយសារអាកាសធាតុ ឬដោយប្រការណាមួយទៀត ការស្រកទាំងនេះបានកើតឡើងជាញឹកញាប់ក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណបានកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគ្រីស្ទានម្តងហើយម្តងទៀត។ ប្រសិនបើយើងមានភាពតានតឹងខាងវិញ្ញាណ នោះវាជាអ្វីៗធម្មតាទេ ហើយយើងគួរតែយល់ដឹងពីរបៀបតេចចេញ ហើយយកឈ្នះលើវា។ ដូចជាស្រីសាសន៍សាម៉ាដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងមួយនេះ វាជាការធម្មតាដែលមើលឃើញពីការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពីក្រោយការស្រកឃ្លានរបស់សាច់ឈាម។ បន្ទាប់ពីខាងបានជួបព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងមានបទពិសោធន៍នៃប្រភពទឹកខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យ ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ការស្រកឃ្លាននៃប្រជាជនអាគេន នោះអាចនឹងសម្លាប់ដោយការជ្រៀតជ្រែក តែព្រះបាទបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមរយៈព្រះដែលមិនស្គាល់ និងប្រជាជននៅទីក្រុងកូរិនថូស មានអារម្មណ៍ថាស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណដោយសារតែទស្សនវិជ្ជារបស់សាសន៍ដទៃ។ វាបានផ្ទុះបញ្ចាំងពីការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ និងអំពើពិតក្បែរក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់ពីនោះមក ពួកគេបានទទួលសេចក្តីពិតគ្រប់គ្រាន់ តាមរយៈការទទួលដំណឹងល្អ។ ការស្រកឃ្លានមានពីរប្រភេទ៖ មួយកើតចេញពីលទ្ធផលនៃអំពើបាប និងមួយទៀតសម្រាប់ការស្រកឃ្លានក្នុងការចង់បានព្រះគុណបន្ថែម។ ទំនួញ និងសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងការស្រកឃ្លានបានបង្ហាញផ្ទាល់នៅក្នុងគម្ពីរទំនុកតម្កើងជំពូកទី 79 គឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ ដ្បិតអ្នកដែលស្រក និងឃ្លានសេចក្តីសុចរិត អ្នកនោះនឹងបានទទួលជាបរិបូរ។

2. តាមរយៈការអធិស្ឋាន និងសម្រែករបស់យើង នោះការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណរបស់យើងនឹងត្រូវបានចម្លង - នៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរនេះយើងបានជួបប្រាជ្ញាពីរប្រភេទ ដើម្បីដោះស្រាយការស្រកឃ្លានខាងវិញ្ញាណ។ អ៊ីប្រាអែលត្រូវបានចងជាប់ដោយប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍។ ពួកគេបានឈ្លោះប្រកែកគ្នា ជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ គឺដើម្បីល្បួងល្បះ។ ការអ្វីៗថា៖ «តើព្រះយេស៊ូវធ្វើការនៅក្នុងយើងដែរឬទេ?» គឺមិនមែនជាប្រភេទនៃប្រាជ្ញាដើម្បីដោះស្រាយការស្រកឃ្លាននោះទេ ប៉ុន្តែជាការមិនឃើញ និងបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការយល់មិនច្បាស់លាស់។ ប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍នេះ ចេញមកពីបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម លោកីយ៍ និងពីអារក្ស។ ដូចគ្នានេះផងដែរ ភាពគ្មានលំដាប់លំដោយ និងការធ្វើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង ត្រូវបានតាមដាប់ពួកគេ។

ខាងក្រោមនេះគឺជាប្រាជ្ញានៃស្ថានសួគ៌ ដែលនៅក្នុងលោកម៉ូសេ។ ការអំពាវនាវរបស់គាត់ "តើឱ្យទទួលបង្គំ នឹងធ្វើដូចម្តេច?" បានបង្ហាញថាគាត់ស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងត្រូវតែដឹងថាមានតែ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះទេ ដែលអាចដោះស្រាយវាបាន។ យើងត្រូវតែទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដាក់ក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ដូច្នេះនៅពេលណាដែលយើងបានស្រក ចូរធ្វើដូចលោកម៉ូសេ នោះយើងអាចចូលទៅជិត ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះ (យេរេមា 33: 3)។ ចូរយើងរៀនពីសេចក្តីអធិស្ឋានដ៏ពិត យោងតាមការបង្រៀនដ៏ពិតពីព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ 7: 7-9។ នៅទីនោះយើងនឹងបានជួបព្រះ។ នៅក្នុងពាក្យមួយរបស់លោកយ៉ូហាន Owen ចូលមកជិតបង្គំរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់នៅទីនោះ។

3. ហតិកាដ៏ពិតមកតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ - ព្រះបាទដោះស្រាយបញ្ហានៅឯដីមីម ដោយការប្រទាននូវទឹកពីការវាយថ្មដោយដំបងរបស់លោកម៉ូសេ។ លោកចូលធ្វើការពន្យល់ (ធ្វើការបកប្រែ) ពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ ទៅក្នុងអត្ថន័យពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ថ្មនៅត្រង់នេះ ចង្កុលទៅព្រះគ្រីស្ទ (១កូរិនថូសជំពូក 10) និង ថ្មខាងវិញ្ញាណ តែងតែនៅជាប់ជាមួយពួកគេ។ ក្នុងខ 5-6 ការវាយថ្មដោយដំបង នេះមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទនឹងសុគត់នៅលើឈើគ្នាង ដើម្បីប្រទាននូវទឹករស់ដល់ពួកយើងរាល់គ្នា។ មានតែឈើគ្នាងនេះប៉ុណ្ណោះ អាចដោះស្រាយការស្រកទឹកខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកបាន។ ការសុគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺបានបំបែកគ្នាងថ្ម ហើយទឹករស់បានហូរចេញមកពីខាងក្នុង។ នៅក្នុងនិកាយពួកបរិសុទ្ធជាតាំង ជាអ្នកស្រឡាញ់ឈើគ្នាងក្នុងគំរាមកំហែងនៃភាពខ្វែងពីតែនៃការទាមទារសីវិភាព ពួកគេបានអធិស្ឋានថា «សូមប្រើយើងជាបរករណ៍ នៃសន្តិភាព" ហើយពួកគេផ្សាយពីព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងសុះសាយ។

ទឹកនៅក្នុងអត្ថបទនេះមានន័យថាជាគ្រីស្ទ និងជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (យ៉ូហាន 7: 37-39)។ នៅពេលដែលយើងចូលទៅព្រះអម្ចាស់ដោយជឿទុកចិត្តលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់ នៅពេលនោះយើងអាចក្លាយជាគិរីនៃទឹករស់ ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ កាលបរិច្ឆេទណាមកហើយ មានអេសេយ្យកម្មទ្រង់ បានធ្វើការផ្លាស់ប្តូរ ដោយទឹករស់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលបានចាក់បង្ហូរទៅលើគេ គាត់ជាម្នាក់ដែលបានសម្រេចការស្តារក្រុមជំនុំឡើងវិញ ដែលល្បីល្បាញបំផុតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអាមេរិក។ អ្វីដែលយើងកំពុងស្វែងរកឥឡូវនេះ គឺជាទឹករស់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃបុណ្យម្តេចហែស៊ីប។ យើងគួរតែរកវាយជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយការផ្លាស់ប្តូរទៅជាជីវិតដែលមានលើក្លាយជាចំណុចកណ្តាល។

ព្រះអម្ចាស់ដែលបានដោះស្រាយបញ្ហាខាងវិញ្ញាណរបស់គ្រីស្តាអែល ដោយបានលើកឡើងកំពស់ពីសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ដោយដោះស្រាយការប្រឈមខាងវិញ្ញាណ។ ផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើង គឺដើម្បីឱ្យយើងដើរតាមលំអាននេះ។ ព្រឹត្តិការណ៍ទឹករស់ នៅដើម្បីមិននេះ ត្រូវបានគេសម្រេចបំពេញរួចទៅហើយ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ តើអ្នកមានការស្រកម្បានខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាដែរឬទេ? វា មានន័យថា យើងបានថ្វាយការអរព្រះគុណជាច្រើន ពីព្រោះវាបង្ហាញជីវិតរបស់យើងនៅក្នុងយើងរាល់គ្នាម្នាក់ៗ។ ចូរស្វែងរកប្រាថ្នារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចូរអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់នៃព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ប្រាប់យើង។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះគុណព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

IV. ការសម្ងាត់ដែលយើងអាចយកឈ្នះលើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ (ឱកាស17: 8-16)

ការយកជ័យជំនះលើអ្វីមួយ គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ និងរីករាយណាស់។ ដើម្បីទទួលបានជំនុំខ្ពស់នៅក្នុងការប្រកួតរបស់សង្គម ដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍ជាច្រើនក្រៃលែង និងដើម្បីឃើញលទ្ធផលកើតជាផ្លែផ្កានោះវាជាការអស្ចារ្យណាស់ ដែលយើងមានអារម្មណ៍ថាវាមាននៅក្នុងកន្លែងណាមួយផ្សេងទៀត។ ការទទួលជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ គឺជាព្រះពរលើសជាងការទាំងនេះទៅទៀត ដោយសារតែនេះគឺជាការទទួលជ័យជំនះឈ្នះលើការទាំងអស់។

ខណៈពេលដែលលោកយ៉ាកុបបានយកឈ្នះសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់នៅទន្លេយ៉ាបុក នោះខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ និងស្ថានភាពនៅជុំវិញខ្លួន ហើយសូម្បីតែសត្រូវរបស់គាត់ គឺលោកអេសាវក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ដូចនេះការទទួលជ័យជំនះនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ គឺជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះលើការទាំងអស់បាន។

អត្ថបទនេះបង្ហាញថា ខណៈដែលគ្រីស្តាអែលបានមានបទពិសោធពីការអស្ចារ្យនៅដើម្បីមិន នោះជាព្រឹត្តិការណ៍មួយទៀតដែលបានកើតឡើងជាថ្មីម្តងទៀត។ សាសន៍អាម៉ាលេវធ្វើការវាយប្រហារមកលើគ្រីស្តាអែលភ្លាមៗនោះបានធ្វើឱ្យពួកគេជួបវិបត្តិ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ គ្រីស្តាអែលបានតស៊ូជាមួយបញ្ហាជាច្រើន ដោយការវាយប្រហារដោយពួកសត្រូវមកពីខាងក្រៅ។ នេះមិនមែនគ្រាន់តែជាឿងសាមញ្ញនៃសង្គ្រាមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏មានអត្ថន័យដែលបានបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ និងវិធីសាស្ត្រនៃការទទួលជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ។ រួមមួយ ការសម្ងាត់នៃការទទួលជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណនេះគឺជាការអធិស្ឋាន។ ដូចជាលោកប៉ូលបានជួបប្រទះសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ និងដែលបានរាយការពីបំណែកនៃគ្រឿងស៊ីកទាំងប្រាំពីរបស់ព្រះ ដែលគាត់បានបង្ហាញលក្ខណៈសំខាន់ពីការអធិស្ឋាននៃសេចក្តីអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ។ នៅក្នុងជំពូកទី9 នៃដំណឹងល្អរបស់លោក ម៉ាកុស បានបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅនឹងសំណួររបស់ពួកសិស្សថា៖ “ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចដេញ [វិញ្ញាណអារក្សនេះ] ចេញបាន?” ជាមួយ ” វិញ្ញាណប្រភេទនេះអាចចេញមកបានតែដោយការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះ ” ។

2. ភាពពិតនៃខ្លាំងសត្រូវពីខាងក្រៅ-សត្រូវដែលនៅខាងក្នុង មានពាក្យអ៊ូរ៉េទាំ ពាក្យសំដីបះបោរ និងការមិនជឿ គឺជាខ្លាំងសត្រូវដ៏គួរឱ្យខ្លាច ប៉ុន្តែខ្លាំងដែលនៅខាងក្រៅ មានសាតាំង វេយ្យាមីរបស់លោកិយ ទ្រីស្តីរបស់មនុស្ស និងទស្សន៍វិជ្ជារបស់លោកិយ គឺជាខ្លាំងសត្រូវស៊ីសាច់ហុតឈាម។ ជីវិតខាងវិញ្ញាណមានកិច្ចការជាច្រើន ដែលយើងត្រូវបានគេវាយប្រហារ ដោយមិនបានការរៀបចំទុកមុន ហើយគ្មានការត្រៀម និងគ្មានមូលហេតុ ដូចជាការវាយសំរុក ដែលពួកអាម៉ាលេវបានធ្វើ។ ដូច្នេះយើងមិនបានដាស់តឿន នោះយើងអាចធ្លាក់ចុះ និងក្លាយទៅជាបញ្ហាជ័យជំនះស្រួល។

តើនរណាជាសាសន៍អាម៉ាលេវ? ពួកគេជាកុលសម្ព័ន្ធខ្លាំងពូកែមួយ ដែលជាកុលសម្ព័ន្ធកូនប្រុសរបស់អេសាវ ហើយនិងឆ្មាំប្រុសរបស់គាត់។ ពួកគេបានធ្វើសកម្មភាពរំលោភលើស្ត្រីណា ហើយពួកគេត្រូវបានកំត្រាចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពីអំប្រាណ ដាវីឌ ដល់ស្តេចហេសេត។ មនុស្សដែលកកជញ្ជុយខ្លួនឯងមិនឈរនៅជាមួយព្រះទេ គឺតែងតែប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់វិញ។

តើនេះមានន័យថាដូចម្តេច? វាបានសង្កត់ធ្ងន់ថា អារក្សសាតាំង និងលោកិយនេះ គឺជាខ្លាំងសត្រូវនៃពួកគ្រីស្តបរិសុទ្ធ។ ទេពកោសល្យសំខាន់អារក្ស គឺជាជំនាញនៃការវាយប្រហារដោយគ្មានមូលហេតុ។ សាតាំងធ្វើការវាយប្រហារដោយការភ្ញាក់ផ្អើល។ នៅក្នុងយ៉ូហានជំពូកទី 16 បានឱ្យដឹងថាពួកជំនុំទទួលបានការវាយប្រហារដោយគ្មានមូលហេតុទេ។ ជាទូទៅ អ្វីដែលយើងមិនអាចពន្យល់បាន រួមមានល្បិចកល់ដែលលាក់បាំងរបស់អារក្ស។

នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលការល្អរបស់លោកយ៉ូប យើងបានរកឃើញថា វាជាការល្អដោយគ្មានមូលហេតុ។ ព្រះទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ទាំងអស់ នោះក៏អន្លាតឱ្យវាកើតឡើងទៅដល់គាត់។ ជីវិតរបស់ប្រជាន់អន្តោប្រវេសន៍ ក៏ត្រូវបានវាយប្រហារដោយគ្មានមូលហេតុផងដែរ ដោយសាតាំង។ ជីវិតខាងវិញ្ញាណមានការវាយប្រហារច្រើនជាងបញ្ហាដទៃផ្សេងៗទាំងអស់។ នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក តើអ្វីដែលវាយប្រហារអ្នកដោយគ្មានមូលហេតុ? តើអ្នកមានការវាយប្រហារដោយគ្មានមូលហេតុ នៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំរបស់អ្នកដែរឬទេ? យើងគួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាខ្លាំង ហើយមានភាពជំនាញ។ ពេលយើងលះបង់ខ្លួនយើង ដើម្បីធ្វើការអធិស្ឋាននៅក្នុងជីវិតជាពួកជំនុំរបស់យើង វាជាការសំខាន់ណាស់ដែលអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ នៅពេលដែលលុតេរ្យាប្រហារទីក្រុងដាឡាស់ (Dallas) នោះមនុស្ស300 លាននាក់ត្រូវបានផ្ញើសទៅកន្លែងមួយផ្សេងៗទៀត។ ពួកគេអាចធ្វើដំណើរទៅមុខបានតែ 200ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះក្នុងរយៈពេល2 ម៉ោង ដោយសារតែព្រះបាទជាតាំង។ បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំបានធ្វើការអធិស្ឋានដល់ព្រះ សំរាប់ព្រះវិហារ។ រំពេចនោះខ្យល់បានផ្លាស់ប្តូរទិសដៅទៅខាងស្តាំនៅមុខព្រះវិហារនោះ។ ការអធិស្ឋាននៃពួកជំនុំពូកែខ្លាំងណាស់។

2. វិធីសាស្ត្រដើម្បីយកឈ្នះលើវា - នៅក្នុងប្រយមមុខនឹងការវាយប្រហាររបស់សាសន៍អាម៉ាលេវ តើអ្វីដែលជាយុទ្ធសាស្ត្រ ដែលលោកម៉ូសេមាន? វាជាវិធីសាស្ត្រនៃការអធិស្ឋានរបស់លោកម៉ូសេ និងលោកយ៉ូសេ ចំពោះព្រះ។ ការអធិស្ឋាន និងការប្រយុទ្ធគ្នា ត្រូវតែធ្វើឡើងនៅពេលជាមួយគ្នាផងដែរ។ លោកម៉ូសេបានរៀនវិធីសាស្ត្រនេះនៅក្នុងឆាកជីវិតរបស់គាត់។ ដូចដែលគាត់បានអំពាវនាវនៅសមុទ្រក្រហម នៅម៉ារ៉ា និងនៅដើម្បីមិន នោះព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានប្រាថ្នា និងវិធីសាស្ត្រទាំងនេះមក។ នៅពេលដែលពួកជំនុំដំបូងមានបញ្ហាមួយចំនួន នោះសាវកបានសុំគ្រូចិត្តប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះដោយស្រាប់គ្រប់ តែអ្នកជឿបានជ្រាបដំណឹងល្អទៅអ្នកផ្សេងៗទៀត ហើយទទួលបានការវាយប្រហារដោយមកពីខាងក្រៅវិញ។ បន្ទាប់ពីនោះមក វាបានក្លាយជាក្រុមជំនុំនៃការរស់ឡើងវិញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ នៅពេលដែលយើងបានចំណាយពេលរបស់យើងបានល្អ នោះយើងនឹងអាចយកឈ្នះសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណបាន។ តើយើងអាចចំណាយពេលបានល្អយ៉ាងដូចម្តេច? គឺដោយការអធិស្ឋាន។ នៅពេលដែលយើងនៃការអធិស្ឋានធ្លាក់ចុះ នោះយើងនឹងបាត់បង់ជ័យជំនះទៅ។ នេះជាវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទ្រង់បានអធិស្ឋានពេញមួយយប់មុនពេលដែលទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ហើយទ្រង់បានអធិស្ឋានមុនពេលនៃការផ្លាស់ប្តូរទ្រង់ នៅស្ថានច្បារកេតសេម៉ាទី។ ឥឡូវអ្នកផ្សះផ្សាររបស់យើង ដែលជាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើការអធិស្ឋានសម្រាប់យើងរាល់គ្នា (យ៉ូហាន 17 :) ។ ពេលយើងដើរក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងយកឈ្នះលើបញ្ហារបស់យើងបាន។ យើងត្រូវការជ័យជំនះបែបយ៉ាងនោះក្នុងជីវិតរបស់យើង។

3. លទ្ធផលនៃជំហាន៖ - លោកយ៉ូសូបានបំភ្លឺភ្លឺឡើងទាំងអស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ដូច្នេះព្រះបានបង្ហាត់ឱ្យសេចក្តីនៅក្នុងសៀវភៅពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ ព្រះបានសន្យាថាទ្រង់នឹងច្បាំងជំនួសយើង (ផ្ទាំងបដិវត្តន៍ព្រះយេស៊ូវ) ។ នៅពេលណាដែលយើងបានមើលឃើញការទទួលជ័យជម្នះបែបនេះ យើងគួរត្រឡប់បែរទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។ យើងគួរតែចូលទៅដល់កន្លែងនោះ ជាមួយនឹងគំនូរព្យាយាមក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

តើអ្នកធ្លាប់បានវាយប្រហារដោយសត្រូវដែរឬទេ? ចូរលើកដៃរបស់អ្នកឡើងឆ្ពោះទៅរកព្រះអម្ចាស់ និងធ្វើការអធិស្ឋានចុះ។ នឹងមានផ្លូវចេញសំរាប់ពាក្យសំណើរបស់អ្នក។ អ្នកណា និងផ្ទះណាដែលបានលើកដៃ ឡើងទៅដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងបានឈ្នះលើការឆ្លើយទាំងអស់។ ប៉ុន្តែនៅទីកន្លែងណាដែលមិនមានការអធិស្ឋាននោះទេ មិនអាចទទួលយកជ័យជម្នះដ៏ពិតបានទេ។ សូមឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកតាមរយៈការអធិស្ឋានឥតឈប់ឈររបស់អ្នក!

[សំណួរទី 10] សូមអានការបង្រៀនទី 10 ជាថ្មីម្តងទៀត និងធ្វើការឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម ជាមួយនឹងពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។

ការសង្កេតមើល៖

ចូរគិតស្មានពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានដើរនៅទីរហោស្ថានដោយគ្មានទឹក ដោយមិនមានស្បែកជើងរបស់ពួកគេទេ។ តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា?

នៅពេលអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេប្រឈមមុខនឹងការអត់ឃ្លាន ពួកគេបានអនុវត្តប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ ព្រមទាំងលោកអ៊ីស៊ីដង (16: 1-3) តើអ្វីជាអត្ថន័យនៃការសោកសង្រួងរបស់ពួកគេ? (16: 7-8)

ហេតុអ្វីបានជាព្រះបានឆ្លើយតបទៅនឹងពាក្យអន្ទរទាំងរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយទ្រង់ឆ្លើយតបដោយរបៀបណា? (16: 9-15)

តើការអ៊ីដង ដែលអ៊ីស្រាអែលប្រឆាំងនឹងបង្គាប់របស់ព្រះ? ហេតុអ្វី? (16: 16-30)

ឧបសគ្គមួយទៀត ដែលតាមដាប់អ៊ីស្រាអែល ក្នុងការវាយប្រហារពីសំណាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវ (17: 8-16) តើអ្វីជាផែនការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីយកឈ្នះសាសន៍អាក្រក់ឡើយ?

ចូរសង្កេតមើលពីអ្វីដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើ និងធ្វើការសង្ខេបពីថ្ងៃទាំងនោះ។ តើគាត់បានប្រតិបត្តិអ្វីខ្លះ តើលោកបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅអ្វី ហើយហេតុអ្វីបានជាគាត់ធ្វើវា? (17: 15-16)

ការអនុវត្ត៖

នៅពេលដែលអ្នកបានឈានដល់ចុងបញ្ចប់នៃខ្សែលូរបស់អ្នក តើអ្នកនឹងនិយាយអ្វីទៅកាន់ព្រះ និងចំពោះមុខមុខងារដែលអ្នកគិតថា នឹងត្រូវប្តូរ? ហេតុអ្វី?

ចូរផ្តល់បញ្ជាក់ពីការដែលព្រះបានជួយនូវគម្រោងរបស់អ្នកក្នុងគ្រាអាសន្ន។ តើអ្នកអាចរក្សាព្រឹត្តិការណ៍នោះទុកជាទីបង្គាប់សម្រាប់អ្នកដ៏ឆ្លាតវៃដោយរបៀបណា?

មេរៀនទី ១១
ការចូលរួមនៃកិច្ចការប្រោសលោះ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ម្នាក់ដែលសំអាងលើដំបង - រូបភាពរបស់សេចក្តីជំនឿដែលរកឃើញថាជាការបង្កើនជំនឿ។
 - 1) ដំបង - គាត់ជឿថាមានតែព្រះយេស៊ូវតែម្នាក់ដែលជាព្រះពិត។
 - 2) ក្រណាត់រុក្ខជាតិ - គាត់ដឹងប្រាកដថាព្រះយេស៊ូវបានចម្លងចំណេះដឹងពីបាវកាពេញលេញ។
 - 3) ឥរិយាបថនៃការថ្វាយបង្គំ - គាត់មានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំនៅចំពោះព្រះគម្ភាស។
2. ការបង្ហាញពីការមូលហេតុរបស់យេស៊ូវ រូបភាពនៃប្រាជ្ញារបស់យេស៊ូវ
 - 1) រូបភាពដែលយេស៊ូវដង្ហែម - ក្រុមជំនុំដែលមានប្រាជ្ញាខ្ពស់ស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។
 - 2) ព្រះគម្ពីរ - ក្រុមជំនុំមានប្រាជ្ញាដែលទាំងស្រុងជឿនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
 - 3) បង្ខំចម្លែកនៃលើកដៃ - ក្រុមជំនុំត្រូវបានសំរេចចិត្តពេញលេញដែលមានការសហការគ្នាដើម្បីស្វែងយល់ច្បាស់។

11. Cooperator of Redemptive Work

មេរៀនទី11: ជាអ្នកសហការណ៍គ្នាក្នុងការងារនៃការសង្គ្រោះ

គម្ពីរ ទិក្ខុមន៍ 18:1-27

ទស្សន៍ទាន៖

ការពិចារណាអធិប័ត្ន៖

ទោះបីព្រះធ្វើការការគោរពបំណងរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានរៀបចំនិងលាក់អ្នកធ្វើការរបស់ទ្រង់។ លោកយេស៊ូ ជាម្នាក់មានប្រយោជន៍ដែលព្រះបានរៀបចំការងារសំខាន់ក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ទោះបីជាគាត់ដែលជាមនុស្សម្នាក់ជាឪពុកក្មេកលោកម៉ែសេនិងបានពុះពារមានទំនាក់ទំនងល្អក្នុងគ្រួសារនិងបានរួមរួមគ្នាក្នុងការតាំងឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតនិងយុត្តិធម៌នៃព្រះ។ ដូចជាលោកនីកូដេមេនេនៅក្នុងស្ថានភាពដែលជាមនុស្សស្រីសំរាប់ពិធីបញ្ចូលព្រះអង្គ។ លោកយេស៊ូបានថ្វាយដង្ហាយចំណេះដឹងដ៏ល្អ ក្នុងកិច្ចការសហការណ៍គ្នាទៅក្នុងផ្ទះអនាគតនៃការតាំងសញ្ញាជាមួយមនុស្សលោក។ ទោះបីជាគាត់ធ្លាប់បានរឹកហាត់តាមការបំរើជាយូរក៏ដូច្នោះគាត់បានថែទាំម្សីក្នុងវាលហោម ក្នុងនោះបានចេញមកជាមួយបទពិសោធអោយឃើញខ្លះថាការបង្រៀនខ្លះពីការតាំងឡើងនៃការទទួលស្គាល់ខាងទេវបិតេយ្យ។ ក្នុងអត្ថបទនេះយើងគិតពីសេចក្តីជំនឿរបស់លោកយេស៊ូនិងប្រថាប់របស់គាត់។

ការពន្យល់៖

មានអ្នកប្រាជ្ញជាច្រើនបានគិតថា លោកយេស៊ូបានថែរក្សាកូនប្រុសទាំងពីររបស់លោកម៉ែសេជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់នៅផ្ទះ។ ក៏ប៉ុន្តែលោកខាលវីន (Calvin) បានពន្យល់ថា គ្រួសារលោកម៉ែសេបានរស់នៅជាមួយគ្នាជាមួយលោកពីព្រោះលោកជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ហើយនិងលោកយេស៊ូ គាត់ធ្លាប់ជាសង្ឃត្រាវ៉ាម៉ាទៀន ប៉ុន្តែគាត់មិនទាន់បានបម្រើរូបព្រះនោះទេ គឺគាត់បានមានជំនឿលើព្រះយេហូវ៉ាទៅក្នុងតំបន់មួយមិនច្បាស់លាស់ដែលយើងមិនអាចរកក្នុងការសាកល្បងរបស់គាត់។ ទំនងជាគាត់បានស្តាប់នៅក្នុងការបង្រៀនយេហូវ៉ាតាមរយៈលោកម៉ែសេ និងគាត់បានសរសើរទ្រង់និងបានបរិភោគនំម៉ាណាជាមួយចាស់ទុំដ៏ទៃនៅចំពោះព្រះ។ តើសេចក្តីអ្វីដែលពួកគេមាន?

សេចក្តីជំនឿរបស់លោកយេស៊ូ ទិក្ខុមន៍ (11:1-12)

នៅក្នុងថ្ងៃមួយបានមានហេតុការណ៍មួយកើតឡើងនៅលើដីបូលផ្ទះមួយពេលដោយព្រិលដែលបានធ្លាក់ចុះជាច្រើននៅស៊ីរ៉ីដែលបានស្លាប់មនុស្ស៤០នាក់។ ទោះបីជាគេបានយកចេញមកសង្គ្រោះបានដាក់អោយត្រូវនិងឱ្យលំដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ ក៏ប៉ុន្តែមានតែឯទៅពាន់កន្លះដែលបានមានជីវិត។ យើងយើងបានទំនាក់ទំនងនិងភ្នាក់ផ្តល់យ៉ាងណា? ពេលដែលយើងបានយល់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកយើងជាការគ្រោះថ្នាក់ច្រើនជាងស្ថានភាព យើងគួរតែមានអារម្មណ៍ថាវាជាព្រះពរសម្រាប់អ្នករស់នៅលើដីនេះយេស៊ូវ ពីព្រោះព្រះបានត្រាស់ហៅយើងរាល់គ្នាចេញពីភាពទុរគតិហើយនិងអង្គុយក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងស្រុង។ ដូច្នេះហើយព្រះគម្ពីរវាយប៉ាន់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់គឺចេញពីការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់។ បើព្រះបិតាមិនដឹកនាំយើងទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ គឺគ្មាននរណាអាចជួយសង្គ្រោះយើងចេញពីបណ្តាសាបានទេ។ នៅថ្ងៃព្រះជាម្ចាស់ គឺកិច្ចការដូចជាលោកនីកូដេមេ លោកយេស៊ូ លោកស៊ីម៉ូនបានស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ពីព្រោះព្រះបានត្រាស់ហៅពួកគាត់។ តើនៅក្នុងអត្ថបទនេះអ្វីដែលលោកយេស៊ូមានបង្ហាញដល់យើង?

សេចក្តីជំនឿគឺជាការជឿថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះពិត (8)

នៅកន្លែងមួយក្បែរស៊ីរ៉ីណាយម៉ែសេបានជួបគ្រូដែលជាសង្ឃរបស់ម៉ាទៀន។ (2-5) ម៉ែសេក៏បានជួបកូនប្រុសពីរនាក់និងប្រពន្ធគាត់។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏បានស្តាប់កិច្ចការសង្គ្រោះរបស់ព្រះនិងបានសរសើរព្រះ។ វាជាការបង្ហាញថាគាត់ជាម្នាក់ដែលបានជឿសេរីសទោះបីជាគាត់មិនមែនជាគ្រីស្ទានក៏ដោយ។ ម៉ែសេបានប្រាប់ពីកិច្ចការវាយផ្តាស់របស់ព្រះមានគ្រោះកាចទាំង10 ដែលបានចូលមកក្នុងសម្បទ្រព្យរាម គឺជាការមួយដែលរង់ទុក្ខនៅវាលហោម។ ហើយយេស៊ូបានស្តាប់ពួកគេនិងសរសើរដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ទោះបីជាពួកគេបានរង់ចេញពីតំបន់ផ្សេងគ្នាក៏ដោយ មានពាក្យខ្លីមួយមានន័យថាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ផ្តល់សង្គ្រោះពួកគេ ហើយគាត់ក៏អះអាងថាមានតែព្រះយេហូវ៉ាអាចរង់ចាំពួកគេ សាកាតទៀតថាព្រះយេហូវ៉ាគឺជាព្រះ។ នេះគឺជាកាយលក្ខណៈសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទាន។ តាមរយៈកិច្ចការផ្លាស់ប្តូរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់និងផលវិជ្ជមានរបស់វាគឺជា អំពើបាប ចិត្តអាក្រក់និងមនុស្សចាស់។ ព្រះទ្រង់ផ្តល់ដោះស្រាយជំនួសពួកគេ ដូច្នេះយើងគួរតែជឿលើអង្គរទ្រង់តែមួយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងរាល់គ្នាគឺជាព្រះយេស៊ូវ។ ពេលដែលសាវ័កទាំងបីមានបទពិសោធបានផ្លាស់ប្តូរនៅលើភ្នំលួនគួរសារភាពទៅចំពោះព្រះយេស៊ូវ។ ពួកគេត្រូវតែជឿលើព្រះយេស៊ូវនិងព្រះបន្ទូលទ្រង់ តាមរយៈការបង្រៀនរបស់ព្រះបិតាចេញពីស្ថានសួគ៌។ ក្នុងភាពិការរបស់ការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទានគឺជីវិតបង្ហាញការសរសើរតម្កើងដល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គ។ វាមានន័យថាមានតែចំណេះនៃការទាំងអស់ជាអង្គព្រះគ្រីស្ទ។ ពេលដែលមានមនុស្សពិការអាចដើរបានដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយពួកគេបានសរសើរជាមួយចិត្តអរសប្បាយ សព្វថ្ងៃនេះគ្រីស្ទានត្រូវការត្រួតត្រាការណែនាំដូចនោះ!

មានការអង្កេតអាណាគ្រីស្ទព្រះពិតជាមានការវិវាទទាំងស្រុង

(11) យេស៊ូបានអះអាងថាព្រះបានបង្ហាញភាពត្រឹមត្រូវទមទាំងស្រុងពីព្រោះគាត់បានឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះដ៏អស្ចារ្យនិងការបំផ្លាញស្តេចជាដាច់។ នៅថ្ងៃខាងមុខអ៊ីស្រាអែលជឿលើព្រះយេហូវ៉ា។ លោកប្បត្តិ 11:3)ព្រះយេហូវ៉ាមានជ័យជំនះលើសាការធ្វើទុក្ខបុកមុខនោះរបស់សាសន៍អេស៊ីរ៉េ និងការវាយប្រហាររបស់ពួកអាកាដេម។ យើងត្រូវតែសរសើរតំកើងព្រះជាព្រះដ៏អស្ចារ្យបានប្រហារអស់ពួកខ្មាំងសត្រូវ។ ដូច្នេះហើយយើងត្រូវព្យាយាមដើរក្នុងភាពបន្ទាប់ខ្លួនក្នុងគ្រប់ការទាមទារដល់។

វាជាសេចក្តីជំនឿក្នុងការថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះ (12)

ដូចលោកយេស៊ូជាអ្នកស្តាប់ដំណឹងនេះ គាត់បានថ្វាយដង្ហាមុតហើយនិងការសរសើរដល់ព្រះជាម្ចាស់។ សេចក្តីជំនឿពិតបង្ហាញតាមរយៈការចុះចូល។ ពីព្រោះវាជាព្រះ ដូចជាលោកអ័ប្រាហាំបានតាំងអាសនា(12) លោកបានធ្វើបន្ទាប់ពីក្រោយទឹកជំនន់។ ភាពពិតនៃអាសនាជាការលះបង់ជីវិតរបស់គ្រីស្ទានគួរប្រព្រឹត្តិគឺវាជាការបង្ហាញពីភាពចុះចូលដោយចេតនា។ ចំណែកដង្ហាមុតមិនមែនជាការជីវិតចុះចូលរបស់គាត់ដែលបង្ហាញថាវាភាពក្លាយជាកូនព្រះដូចជាពួកហោរាបានធ្វើ។ ពួកថាម កើតឡើង មកពីការគ្មានភាពថ្វាយបង្គំពិតក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាន។ ដូច្នេះនៅសម័យស្រុកនោះត្រូវការថ្វាយបង្គំព្រះតាមយេស៊ូ ទោះបីពួកគេបង្រួមគ្នាគិត តែនេះគេព្រះបានរីកចម្រើនឡើងតាមរយៈសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងរាល់គ្នា។ យើងត្រូវតែរើសរើសការណ៍ក្នុងវិហាររបស់ព្រះដែលបានក្រោកឈរក្នុងជីវិតយើងរាល់គ្នា។ វាជាព្រះពរក្នុងជីវិតយើងរាល់គ្នា។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងត្រូវតែសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ និងជាទីបន្ទាល់ព្រះគុណព្រះជាមួយភាពទំនុកចិត្តនិងអាចអះអាងថាជីវិតយើងរាល់គ្នាមានសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យជាសេចក្តីជំនឿរបស់យេស៊ូ។ យើងត្រូវកាន់កាប់ជាប់សេចក្តីជំនឿរបស់យេស៊ូជាព្រះសង្គ្រោះមួយអង្គដែលដក់ចេញពីជីវិតរបស់យើង។ ព្រះគ្រីស្ទសង្គ្រោះយើងរាល់គ្នា យើងគួរអរសប្បាយក្នុងការលះបង់សំរាប់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។

II. ប្រាថ្នារបស់យេស៊ូ (និក្ខម 11:13-27)

តើអ្វីដែលជាមាត្រានៃការសរសើរតម្កើងរបស់លោកគឺថាគាត់បានបង្ហាញសេចក្តីជំនឿដ៏រស់រវើក? វាមិនមែនជាការសរសើរតម្កើងអ្នកសង្គ្រោះ និងការសរសើរតម្កើងនៃការថ្វាយបង្គំ។ តើអ្វីជាប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណរបស់យេស៊ូដែលបានណែនាំមូលដ្ឋានក្នុងការជំនុំជំរះរបស់គាត់? ប្រាថ្នាគឺខុសពីប្រាថ្នាក្នុងលោកិយ។ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់និងស្តាប់បង្គាប់ ព្រះបន្ទូលទ្រង់គឺជាគ្រឹះស្ថាននៃប្រាថ្នា។ ប្រាថ្នារបស់គាត់រួមបញ្ចូលដូច្នេះ ពីដំបូងគាត់បានបង្រៀនព្រះបន្ទូលព្រះទៅកាន់អ្នកស្រុកស្រាវជ្រាវនិងតែងតាំងពួកគេតាមគុណធម៌និងអោយជាមនុស្សចុះចូលយ៉ាងល្អ។ (19-22) នេះហើយជារូបភាពនៃក្រុមជំនុំ ដូចនេះយើងគួរតែរៀនសូត្រយល់អំពីជីវិតចុះចូលចំពោះព្រះនិងសម្រេចតាមព្រះទ័យព្រះដោយស្មោះត្រង់តាមយល់ដឹងពីក្រុមជំនុំ។

1. ក្រុមជំនុំត្រូវតែស្វែងយល់ពីព្រះទ័យនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ

ខ 11 ម៉ូសេក៏ឆ្លើយទៅនឹងពួកកេកថា ពីព្រោះគេមកដល់ខ្ញុំ ដើម្បីទទួលស្វែងដល់ព្រះ ព្រះក៏មានបើកសំដែងតាមព្រះទ័យរបស់ទ្រង់។ គោលបំណងរបស់កម្មរបស់យើងមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះនិងស្តាប់ព្រះបន្ទូលទ្រង់។ គឺវាមានន័យថាស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះហើយនិងតាមទ្រង់។ នៅសម័យកាលដែលជីវិតពួកអ៊ីស្រាអែលនៅវាលហោរេមមានដល់ឥទ្ធិពល ពួកគេរស់នៅតែត្រូវបានបង្ខំឱ្យទៅជាងការយល់ព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ តាមផ្លូវដ៏យូរហើយមានការទូរគតិជាខ្លាំង ពួកគេបានទៅរកលោកម៉ូសេដើម្បីស្គាល់ព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ នេះជារូបភាពនៃជីវិតផ្លាស់ប្តូរហើយក្រុមជំនុំពេញដោយសេចក្តីមេត្តា។ ក្នុងក្រុមជំនុំមានទីយ៉ូកបានឮយ៉ាងស្វែងយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកក្រុមព្រឹត្យាននៃក្នុងយេស៊ូអាស្រ័យបានបញ្ចប់របស់កម្ម ហើយពួកគេចុះចូលចំពោះព្រះបន្ទូលព្រះនិងព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែធ្វើតាមការទាំងអស់ដូចព្រះជាម្ចាស់បានចុះចូលទៅចំពោះព្រះទ័យព្រះវិចិត្រ។ គោលដែលយើងជួបនិងបញ្ជាក់យើងគួរតែស្វែងរកព្រះនិងស្វែងយល់ពីព្រះទ័យទ្រង់។

2. ក្រុមជំនុំត្រូវតែរៀនព្រះបន្ទូលព្រះនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា

ខ 20 ហើយឯងនឹងបង្រៀនអស់ទាំងសេចក្តីបញ្ញត្តិ និងច្បាប់ដល់គេ ទាំងបង្ហាញផ្លូវដែលគេត្រូវដើរ និងការដែលគេត្រូវធ្វើដែរ! វាស្របសំទ្រង់តែយល់ពីព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់គឺជាព្រះគម្ពីរ។ យើងជឿថាព្រះគម្ពីរជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះហើយព្រះគម្ពីរជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ គោលបំណងលោកសាវ័កប៉ូលបានធ្វើនៅក្នុងអេភេសូនិងមេសូឡូនីមីស្តគឺឆ្លងទៅលើការបកស្រាយព្រះគម្ពីរ។ យើងជឿថាវាអាចបានជារូបភាពនៃទេវកថាប៉ូលដោយទុកស្រព្វក្រព្រក។ មែនជំនឿនេះទៀតគេបានស្វែងយល់ស្វែងរកថា << ខ្ញុំស្រុកទឹក >> នៅលើយើងគ្នា គាត់បានគិតថាវាជាព្រះគម្ពីរ។ ក្រុមជំនុំរស់នៅមានការរៀនព្រះបន្ទូលព្រះ និងក្នុងជីវិតពួកយើងកុំអោយមានខ្លួនក្នុងការរៀនព្រះបន្ទូលនិងការអធិស្ឋានអោយសោះ។

3. ក្រុមជំនុំជាអ្នកបង្កើតការបង្រួមបង្រួមគ្នា

ក្រុមជំនុំដូចជាគ្រាប់ពូជដែលបំពេញនូវគម្រោង។ ក្នុងខ 21 យេស៊ូបានណែនាំថាម៉ូសេនិងអេភេសូនិងមេសូឡូនីមីស្តគ្រប់គ្រាន់និងបញ្ចូលទៅពួកគេ។ ទីនេះ គឺជាម្នាក់ដែលមានទេពកោសល្យនិងគុណធម៌ គឺបង្ហាញថាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ ហើយស្មោះត្រង់និងស្តាប់ការមិនត្រឹមត្រូវ។(21) និងនៅក្នុងជំនួញទី 2 បានសំដែងថាភាពស្មោះត្រង់អាចបង្រៀនអ្នកដទៃបាន។

សេចក្តីបញ្ចប់

ក្រុមជំនុំពេញដោយចិត្តផ្តល់និងសេចក្តីចង់ដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះការងារក្នុងទ្រង់និងសេចក្តី។ នាមជាក្រុមជំនុំគួរគិតពីការបង្រួមគ្នាក្នុងភាពស្មោះត្រង់។ មានមនុស្សម្នាក់រស់នៅតាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ប្រសើរជាមនុស្ស 1000នាក់រស់នៅតាមការគិតរបស់ពួកគេ។ មានមនុស្សកំលោះ អាថាខាស៊ីសជាអ្នកបំរើសង្ឃម្នាក់ដែលកាន់ចង តែបែបគាត់ជាម្នាក់ចាប់ផ្តើមគោលទិព្វព្រះពុទ្ធ ដោយបានបដិសេធការបង្រៀនខុសគ្នា។ យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែមានគំនិតដូចយេស៊ូគឺដោយសារព្រះគាត់បានយកឈ្នះឧបសគ្គជាមួយប្រាថ្នារបស់ព្រះ។

[សំណួរ11] អានមេរៀនម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរការយល់របស់អ្នក

I. ការបកប្រែនិងសេចក្តីសង្កេត

1. តើហេតុការណ៍អ្វីដែលយើងគួរតែរៀនពីគ្រួសារលោកម៉ូសេ? (១ ៤)
2. តើចំណុចណាដែលឈ្មោះកូនប្រុសម៉ូសេរំលឹកអំពីគ្រួសាររបស់គាត់? (៣ ៤)
3. ដូចជាឆ្លើយតមកាពសមរម្យរបស់ម៉ូសេ ហេតុអ្វីគាត់ថ្វាយបង្គំព្រះយេហូវ៉ា? (៩ ១២)
4. តើលោកម៉ូសេឆ្លើយតបជាមួយយេកូបយ៉ាងណាខាងលើគាត់? (១៩ ២៦)

II. ការអនុវត្ត

1. អ្វីទៅដែលជាសញ្ញាដែលអ្នកអាចមានពីជីវិតគាត់?
2. ហេតុអ្វីបានជាវាមានការងាយស្រួលក្នុងការប្រតិបត្តិតាមព្រះហសរបស់ព្រះ?
3. បើអ្នកឈរនៅថានេះជាអ្នកដឹកនាំ អ្នកត្រូវគិតពីការរៀបចំកិច្ចប្រជុំរបស់អ្នកនៅកាន់អ្នកដ៏ទៃ តើវាមានផលប្រយោជន៍ទៅកាន់អ្នកដឹកនាំឬ?

មេរៀនទី 21
ការយាងចុះមកនៃព្រះយេស៊ូ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

- I.** ព្រះយេស៊ូ យាងចុះមកលើភ្នំស៊ីណាយ - ព្រះយេស៊ូ យាងចុះមកក្នុងសភាពហួសពីវិស័យធម្មតាក្រុមនិងជីវិត។
- ១) អាកម្មនិងផ្ទៃមេឃលើកំពូលភ្នំ - ស្ថានភាពហួសពីវិស័យធម្មតាដោយ ភ្លឺ ផ្សែង និងការព្យាយាមសាងសង់នៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។
- ២) រាជបង្គំជាងងូងដំបូងខាងក្រោមកំពូល - ស្ថានភាពហួសពីវិស័យធម្មតាបង្ហាញពី តំណាងនិងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។
- ៣) ការកាត់ក្តីក្នុងរង្វង់ទី២ - គឺស្រាវជ្រាវទាក់ទងជាមួយស្ថានភាពហួសពីវិស័យធម្មតាបង្ហាញពីការរក្សាទុករបស់ព្រះ។

ផ្នែកទី៣ ពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវនៅលើភ្នំស៊ីណាយ

មេរៀនទី១២៖ ព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវ

គម្ពីរ ទី១២៖ 19:1-15, 20:18-26

ទស្សនៈទូទៅ៖

ការពិចារណាអំពី៖

ពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវបានរៀបចំដោយម្តងទៀតដោយលោកយេស៊ូមានមកដល់លើភ្នំស៊ីណាយក្នុងបង្គាប់ដទៃទៀតនៃវិញ្ញាបនបត្រនៃទេវតា។ ព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវនៅទីនោះ ហើយនិងពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវលទ្ធផលទាំងអស់បានវាស់វែងដោយភ្នំស៊ីណាយដើម្បីទទួលបានពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវទាំងអស់ប្រាកដថាព្រះយេស៊ូវមានមកដល់លើភ្នំស៊ីណាយ។ នៅទីនោះពួកគេបានទទួលពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវទាំងអស់នេះបំពេញដោយការប្រាសសោយនិងជាខ្នាតគំរូនៃសេចក្តីជំនឿនិងជីវិតនៃពួកគេ ហើយនិងក្រុមជំនុំនៃការតាំងសញ្ញាបានសម្រេចបំពេញ។ វាជាការសន្យារបស់ព្រះដែលទ្រង់បានអោយអំព្រាហាំបានសម្រេចបំពេញក្នុងព្រះវត្តមានស្រីស្រាវជ្រាវ។ ទោះបីជាទ្រង់ទ្រាយដែលយើងសម្តែងនៃការតាំងសញ្ញានៃព្រះត្រីឯកហើយវាក៏ជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណដោយសេចក្តីជំនឿ។

សេចក្តីពន្យល់

ការតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណនេះបានសម្តែងក្នុងបីលក្ខណៈ ទី1 វាបានចាប់ផ្តើមជាមួយការបើកសម្តែងព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងការបង្កើតយ៉ាងជាក់ស្តែង។ វាដល់សេចក្តីតាំងសញ្ញាបានតាំងឡើងតាមរយៈព្រះបន្ទាប់ព្រះទ័យចុះមកដល់ពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវ។ ទី2 វត្តមាននៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវបានរៀបចំ។ អ្នកសុំសុំរូបភាពព្រះត្រីឯកជាមួយគ្នា។ ម៉ូសេបានជួបគំណាងព្រះត្រីឯកដែលបានមកដល់សញ្ញា។ ក្នុងមេរៀននេះយើងគិតថាវាជាវិធីសាស្ត្រនៃព្រះវត្តមាននិងជាគោលនៃវត្តមានទ្រង់។

I. ព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវ (ទី១២៖ 19:1-25)

ពីព្រោះវត្តមាននៃព្រះវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូវនេះ គឺគ្មានសេចក្តីពិតក្នុងពួកគេនោះឡើយ។ ដូច្នេះហើយយើងត្រូវការព្រះវត្តមាននៃព្រះច្រើនជាមុន ដែលធ្វើអោយជាដល់ខ្លួនឆ្អឹង ហើយអោយវត្តមានរបស់យើងដល់គ្នាបែបមកទ្រង់។ ពីព្រោះពេលវេលាចាប់ផ្តើមក្នុងការសង្ឃឹមនិងបរិសោធន៍នៃព្រះគុណ។ ព្រះបានដឹកនាំពាក្យស្រីស្រាវជ្រាវទ្រង់ចេញដូចជា គម្ពីរពាក្យព្រះគុណក្រោមស្នាម។ ទ្រង់បាននាំពួកគេចេញពីទីកន្លែងដែលស្ថិតនៅដោយទ្រង់បានត្រាស់ហៅពួកគេនៅលើភ្នំស៊ីណាយនិងបានតាំងសញ្ញា។ សូមអានខណ្ឌទី9-10 ក្នុងនេះយើងយល់ថាការយាងមកនៃព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ការធម្មតាក៏ប៉ុន្តែវាជាព្រឹត្តិការណ៍យ៉ាងសំខាន់ គឺជាការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃអនាគត(យ៉ូហាន 1:14) យើងគួរឆ្ពោះទៅរកការលើកកម្ពស់នៃការប្រកបគ្នា គឺថាព្រះបានយាងមកជាព្រះគ្រីស្ទនិងមិនទាញឡើយគឺគង់ជាមួយយើងអស់កល្ប។ តើព្រះយេស៊ូវបានយាងចុះមកពួកគេដោយរបៀបណា?

1. ទ្រង់បានយាងចុះមកក្នុងភាពដ៏ស្នាមជាសាធារណៈហួសវិស័យធម្មតា

16 លុះដល់ព្រឹកឡើងថ្ងៃទី3 នោះក៏មានពន្លឺរស្មីរស្មីមានផ្លែក្របីនោះ និងពពកយ៉ាងក្រាស់នៅលើភ្នំ ព្រមទាំងពន្លឺរស្មីស្បែងយ៉ាងខ្លាំងក្រៃលែង រួចបណ្តាជនទាំងឡាយដែលនៅក្នុងទីនោះឡើងត្រសាប ក៏ញ័រខ្លាចទាំងអស់គ្នា 17 នោះម៉ូសេលោកនាំគេចេញពីទីនោះឡើងត្រសាបទៅជួបនឹងព្រះ គេឈរដំរៀងគ្នានៅទីនោះ 18 ឯភ្នំស៊ីណាយក៏ហុយផ្សែងឡើងពេញទាំងអស់ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងចុះមកលើភ្នំគង់ក្នុងភ្លើង ផ្សែងនោះហុយឡើងដូចជាផ្សែងនៃគុកភ្លើង គួរឲ្យទាំងមូលក៏កក្រើករំពើកយ៉ាងខ្លាំង។ តាមរយៈមេរៀននេះបានបង្ហាញថាព្រះយាងចុះមកក្នុងស្ថានភាពនៃព្រះវត្តមាននិងពពកយ៉ាងក្រាស់និងភ្លើងនោះមានន័យថាជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។ តើយើងអាចពន្យល់ស្ថានភាពយ៉ាងនោះដូចម្តេច? សូមអានផ្នែកក្របីនោះ មានន័យថា សេចក្តីជំនុះជះ។ (ខទាហរណ៍: ការអធិស្ឋានរបស់សាធុរ្យដែលបានបំផ្លាញពួកវាសេសសល់ 1សាធុរ្យ 4:5) និងពពកយ៉ាងក្រាស់មានន័យថាវាជាអាទិភាពដ៏ស្នាមនិងព្រះគុណ។ (ខទាហរណ៍: ព្រះជាម្ចាស់បានយាងចុះមកពីឋានសួគ៌ដល់ពិភព គម្ពីរកិច្ចការ 1:9 ទេវាទិយភាព 7:13) ហើយផ្សែងនិងភ្លើងជាសញ្ញាអំណាច។ (ខទាហរណ៍: ក្នុងឆ្នាំដែលស្តេចអេសាយបានស្តុក លោកបានមើលទៅផ្សែងនិងភ្លើងក្នុងអាសនៈ 6:4) និងខាងលើបន្តបន្ទាប់ដោយលោកយ៉េស៊ូបង្ហាញប្រែប្រួលសាធុរ្យដែលបានលេចមក។ ការអធិស្ឋានរបស់សាធុរ្យដែលបានកើតឡើងក្នុងពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកលោកិយនេះបើកសម្តែងរូបភាពនៃការយាងចុះមក។ (ការយាងចុះមកលើទីមួយនិងការយាងចុះមកលើទីពីរ) ឥឡូវនេះព្រះវិញ្ញាណបានមកក្នុងចំណោមយើង។ (យ៉ូហាន 16:17-11) ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាវិញ្ញាណ។ (គូរីថូសទី2 3:17) ដូច្នេះហើយយើងទាំងអស់គ្នាក៏ប្រព្រឹត្តនិងទទួលបានអំណាចដែលទ្រង់ប្រទានដល់យើង។ (ភីលីពី 4:13) យើងជឿថាការកិច្ចការរបស់ព្រះអាចនិងបំពេញដោយសេចក្តីជំនឿ។

2. ទ្រង់យាងចុះមកនិងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះនិងប្រព្រឹត្តតាម

បន្ទាប់ពីព្រះបាទយ៉ាងចុះពីភ្នំនិងបានឆ្លើយតបនឹងដូចជាពាក្យលោកម៉ូសេបានទទួលសូមទ្រង់។ (19) ហេតុផលនោះគឺព្រះចង់មានទំនាក់ទំនងសំរាប់ពួកគេគឺជាស្រ្តីនៃសេចក្តីតាំងសព្វា។ រូបភាពនៃសេចក្តីតាំងសព្វារបស់មនុស្សជាការស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះទាំងស្រុង។ នៅក្នុងខ 20-25 តើអ្វីដែលបានមានបន្ទូលមកកាន់ម៉ូសេ?

- 1) ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់យាងចុះមកលើកំពូលភ្នំស៊ីណាយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលហៅម៉ូសេពីលើកំពូលភ្នំ រួចម៉ូសេក៏ឡើងទៅ។(20)
- 2) ឯពួកសង្ឃឹមដែលចូលមកព្រះយេហូវ៉ា នោះត្រូវឱ្យគេញកន្លែងចេញជាបរិសុទ្ធដែរ ក្រែងទ្រង់នឹងប្រហារគេ (22)។
- 3) ម៉ូសេទទួលឆ្លើយទៅព្រះយេហូវ៉ាថា បណ្តាជនទាំងឡាយ នឹងឡើងមកដល់ភ្នំស៊ីណាយតុំបាន ដូច្នេះទ្រង់បានហាមឆ្កាច់ហើយ ដោយព្រះបន្ទូលថា ចូរដាក់គោលចារិកនៅឱ្យភ្នំ ហើយញែកចេញជាបរិសុទ្ធផង(23)
- 4) តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បង្គាប់ថា ទៅវា ចូរឆ្កាច់ទៅ រួចឡើងមកវិញ ទាំងអ្វីដែលមកជាមួយផង តែកុំបើកឱ្យពួកសង្ឃឹម និងពួកជន ទំលាយចូលមកព្រះយេហូវ៉ាឡើយ ក្រែងទ្រង់នឹងប្រហារគេ (24)។

ការទាំងអស់នេះព្រះបាទបញ្ជាក់ពីសេចក្តីបរិសុទ្ធ បន្ទាប់មកទៀតមនុស្សត្រូវតែតម្កល់ដោយការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់។ ព្រះទ្រង់ចង់បើកសម្តែងប្រផ្នូរនិងក្នុងពេលតែមួយនិងមានបន្ទូលតាមព្រះទ័យទ្រង់។ តែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះគឺជាព្រះបន្ទូលទ្រង់។ តែវាមិនបានដោះស្រាយតាមការព្រះបន្ទូលទ្រង់ តើយើងអាចស្គាល់រូបភាពនោះយ៉ាងម៉េចបាន? គឺវាដូចជាមនុស្សខ្លាច់ពេញលំអិតសត្វដំរី។ ព្រះទ្រង់បើកសម្តែងទៅលោកអេលីយ៉ាមិនមែនដោយព្រះយេហូវ៉ា ពុះ ឬ ភ្លើងទេ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានមានបន្ទូលដោយសំឡេងតូចទៅកាន់គាត់។ នេះជារូបភាពនៃភាពទំនាក់ទំនងក្នុងសញ្ញាថាស់។ ឥឡូវព្រះមានបន្ទូលតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ដូចក្នុងព្រះគម្ពីរ តាមរយៈគម្ពីរនិងជាមួយគម្ពីរ។ ដូចជា យើងយកព្រះបន្ទូលដូចជាយើងអាចទទួលបានឆ្លើយហេតុការណ៍ស្រករគ្នា។ ចូលក្រលេកមើលពីដំបូងលោកប៉ូលបានប្រកបក្តីបេសកកម្មនៅអ៊ីរ៉ុប។ បរិយាកាសរបស់គាត់មិនល្អសំរាប់បេសកកម្មរបស់គាត់ គាត់បានលើក្របំទាំងឧបសគ្គនិងការបើកសម្តែងមកកាន់គាត់។ បន្ទាប់គាត់បានយល់ព្រះហឫទ័យព្រះនិងដែលបានកែតម្រូវបេសកកម្មរបស់គាត់។ ដូច្នេះហើយកន្លែងណាដែលគាត់បានទៅ គាត់បានបម្រើនិងបានផ្សាយព្រះគ្រីស្ទដោយសរសេរទាំងក្រិត្យនិងយន្តការហោរា។ នៅក្នុងគម្ពីរលូកា24: ក្នុងបេសកកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏បានធាតុដ៏រស់លំអិតសាវត្រនៃភូមិអេម៉ាយ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែគ្រលប់មកព្រះបន្ទូលវិញ។

3. យើងព្រាងដង្ហែកការភាពបរិសុទ្ធ

ព្រះអាចយាងចុះមកគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់កន្លែង។ ទ្រង់យាងចុះមកក្នុងពន្លឺ និងមកក្នុងរូបធម្មនៃប៉ែប៉ាប៊ីលនៃពួកយូដា។ ការសំខាន់ជាងនេះជាភាពដ៏បរិសុទ្ធ។ ក្នុងពេលកំណត់ជួបនិងព្រះសង្ឃឹមយើងមានភាពបរិសុទ្ធ។ ដូចជាព្រះបាទប្រទានអោយព្រះសង្ឃឹមបរិសុទ្ធ (11-12) ពួកសង្ឃឹម (23) និងលោកម៉ូសេនិងអ៊ីរ៉ុន។ ទៅចំពោះគ្រីស្ទានដូចគ្នាទ្រង់ទាមទារ។ បើមិនអានរក្សារបស់បរិសុទ្ធ យើងមិនអានឈរនៅព្រះវត្តមានរបស់ព្រះបាទទេ។ ការលូនលូនសារភាពអំពីរបបជាអាហារនិងសំខាន់ដូចគ្នា។ ចង់ចាំថាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះគង់ជាមួយយើងគ្រប់ពេលវេលា (អេម៉ាយ៉ែល)។ ជាបញ្ហានោះគឺបាបបានបំបែកយើង តែបើយើងនៅតែព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរនិងលូនលូនចាប់និងមានភាពបរិសុទ្ធ យើងនឹងមានសេចក្តីសំណូមពរក្នុងព្រះវត្តមានទ្រង់។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងត្រូវតែដឹងថាគ្រីស្ទានដែលមានបទពិសោធន៍មានព្រះវត្តមានព្រះ។ ហើយយើងត្រូវតែមានភាពព្យាយាមរក្សាភាពបរិសុទ្ធនិងកុំព្យាយាមចង់ដឹងដែលហួសវិស័យប៉ុន្តែត្រូវព្យាយាមស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងត្រូវព្យាយាមកាន់កាប់ជាមួយការអធិស្ឋាននៅពេលព្រឹកព្រលឹមនិងក្នុងបន្ទប់សំងាត់។ ដូចជាយើងបានជួបជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយជីវិតយើងគួរតែផ្លាស់ប្តូរក្នុងភាពជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។ អស់ខាតណាដែលអានរក្សារបស់ព្រះនេះជាអ្នកមានចិត្តបរិសុទ្ធហើយនិងទទួលបានព្រះពរនិងអាចឃើញព្រះ។

II. គោលបំណងនៃការយាងចុះមករបស់ព្រះយេហូវ៉ា (ឥក្ខន្ធ 20:18-26)

ការឆ្លើយតបរបស់ស្រ្តីស្រាវជ្រាវដែលបានទទួលត្រូវវិនិច្ឆ័យទាំងដប់ប្រការបានកោតខ្លាចតែមួយពាក្យគឺថា ពីមុនព្រះបាទប្រង្រៀនពីវិនិច្ឆ័យប្រជាពលរដ្ឋទៅចំពោះពួកគេ និងរបៀបជួបព្រះ។ ដូចជាពួកគេបានថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិតទៅកាន់ដ៏ជាវិញ្ញាណ ពួកគេនឹងអាចជួបព្រះ។ ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា ពួកគេមិនអាចថ្វាយដង្វាយនៅលើអាសនាដែលជារូបព្រះដែលបានធ្វើឡើងដោយដៃមនុស្ស។ ពេលដែលគេបានសញ្ជឹងគិតពីព្រះនិងថ្វាយបង្គំទ្រង់ ព្រះបានយាងចុះមកនិងប្រទានពួកគេ។ ម៉ែនេះនេះគោលការណ៍ដូចគ្នា គឺយើងថ្វាយបង្គំព្រះដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត ទ្រង់និងទទួលយើងនិងប្រទានពរដល់យើងរាល់គ្នា។ យើងទាំងអស់គ្នាដែលរស់នៅក្នុងសញ្ញាថ្មីនេះមានសេចក្តីសំណូមពរជាមនុស្សរស់នៅតំបន់ភ្នំស៊ីណាយក្នុងសញ្ញាថាស់ ពីព្រោះព្រះទ្រង់បានយាងចុះមកយើងរាល់គ្នានិងយាងជាមួយយើងជាអស់កល្ប។ (ម៉ាថាយ 28:20, 1:1-2) ព្រះបានមានបន្ទូលទៅពួកគេថា អញជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាដែលបានរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីរ្យ ដែលជាទេសករ។ ហេតុអ្វីព្រះបានយាងមកឯពួកគេ?

1. ព្រះបានយាងមកឯពួកគេដើម្បីនិងវិវិធានពួកគេ

(20) ព្រះមិនមានបន្ទូលផ្តល់ទៅកាន់ពួកគេនោះទេប៉ុន្តែព្រះបានមានបន្ទូលតាមរយៈលោកម៉ូសេ គឺទ្រង់មានបន្ទូលថាទ្រង់យាងមកនិងសាកល្បងពួកគេ។ ម៉ូសេក៏តបថា កុំខ្លាចអី ដូចព្រះទ្រង់បានយាងមកប្រយោជន៍តែនឹងល្បងអ្នករាល់គ្នាទេ ហើយឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើអីពេញចិត្ត(20)។ ព្រះជាព្រះគង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង សព្វវត្តមាន ប្រកបដោយអនុភាពនិងក្នុងទ្រង់គ្មានឧបសគ្គជាមួយពេលវេលា។ បំណងរបស់ទ្រង់ផ្តល់បានយាងមកឯពួកគេបំផ្លាញប៉ែប៉ាប៊ីល និងជំនុំជំរះក្រុងសូដុមនិងកូម៉ូរ។ នេះជាផែនការដ៏រស់របស់ព្រះដើម្បីប្តូរកុហ្វិលពួកគេ។

ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទានត្រូវតែក្លាយជាគ្រីស្ទានល្អតាមរយៈការហ្វឹកហ្វឺនម្តងម្កាល (យ៉ាកុប 1:6) ហេតុផលដែលត្រូវតែអនុវត្តនិងការងារទុក្ខ(ពេត្រុស ១:១) ជាការហ្វឹកហ្វឺនដោយការល្បងដូចជាភ្នំឆេះ។ នេះវាជាការពិសេសបំផុតជាងមាសហើយនិងប្រាក់។ អោយយើងបានឈរមាំមាំទៅចំពោះព្រះហើយអាចអោយយើងដឹងថាយើងជាមនុស្សមានបាប។ ចូរក្រឡេកមើលបទពិសោធន៍លោកពេត្រុស(លូកា 5) វាជាធម្មតាដែលព្រះល្បងយើងនិងប្រទានពរដល់យើង។ ព្រះល្បងយើងដើម្បីអោយមានការហ្វឹកហ្វឺនដល់យើងរាល់គ្នា។

2. ព្រះបានមកនិងបង្គាប់អោយគេមានចិត្តភោគខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់

(20) ដ្បិតព្រះទ្រង់បានយាងមកប្រយោជន៍តែនឹងល្បងអ្នករាល់គ្នាទេ ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានភោគខ្លាចដល់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើអំពើបាបឡើយ។ ចិត្តដ៏រោរពេញដោយការភោគខ្លាចព្រះជាប់ជាមួយការដែលបន្ទាប់ខ្លួន។ កូនព្រះមានចិត្តភោគខ្លាចព្រះជាដ៏វិតមានសេចក្តីជំនឿ។ សេចក្តីភោគខ្លាចដល់ព្រះជាគ្រឹះស្ថាននៃចំណេះដឹងនិងប្រថ្នា។ ដូច្នេះហើយយើងអាចយកឈ្មោះការប្រព្រឹត្តបាប។ ចិត្តអ្នកភោគខ្លាចព្រះមានទាំងអំណាចនិងព្រះពរ។ តែបើយើងគ្មានចិត្តនិងជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទនោះយើងមានសេចក្តីស្លាប់រួចទៅហើយ។ ដូច្នេះព្រះបានយាងមកផែនលោកិយនេះសំរាប់យើងរាល់គ្នា។ តែបើមិនអាចក្លាយជាអ្នកដែលមានជំនឿព្រះគ្រីស្ទនោះទេ នោះយើងមិនបានរាប់ជាកូនព្រះនោះទេ។ ប៉ុន្តែបើយើងមានព្រះក្នុងចិត្តមានជំនឿលើទ្រង់នោះយើងអាចបង្ហាញពីបន្ទូលព្រះនិងការអធិស្ឋានរបស់យើង។

3. ព្រះបានមកឯពួកគេដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកគេ (24)

ព្រះមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់។ ហើយទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេទៀត ដូច្នេះ មិនត្រូវឲ្យមានព្រះណាទៀត នៅជាមួយនឹងអញ ទោះទាំងព្រះធ្វើពីមាស ឬពីប្រាក់ ក៏មិនត្រូវធ្វើសំរាប់ខ្លួនឡើយ។ ត្រូវឲ្យឯងយកដ៏ស្អាងអាសាឲ្យអញ ហើយត្រូវថ្វាយដង្ហាយដុត និងដង្ហាយមេត្រី ជាច្រើន ហើយនឹងគោរពបស់ឯង នៅលើអាសនាទីនោះ ឯអញនឹងមកឲ្យពរដល់ឯងនៅគ្រប់ទីកន្លែងណា ដែលអញតាំងឲ្យមានសេចក្តីរំលោភដល់ឈ្មោះអញ។ ព្រះនិងប្រទានពរដល់ពួកគេ ព្រះពរទាំងនេះបានបង្ហាញដោយព្រះគុណព្រះ មានសេចក្តីមេត្រី និងការការពារ។ តើអ្វីជាខ្លឹមសារនៃព្រះពរពិត? វាជារូបរម្មជាមួយព្រះ ហើយព្រះគម្ពីរជាសៀវភៅនៃព្រះពរ។ ព្រះវត្តមាននៃព្រហ្មវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានក្នុងចិត្តអ្នកណាជាប់ជាមួយព្រះបន្ទូលព្រះ។ សព្វថ្ងៃនេះគ្រីស្ទានមិនមានការថ្វាយបង្គំប្រព្រះនិងថ្វាយដង្ហាយដុត។ ព្រះពរនៃព្រះបានមកដល់អស់អ្នកណាមានចិត្តចុះចូលចំពោះព្រះនិងថ្វាយបង្គំព្រះ។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងទាំងអស់គ្នាជាអ្នកមានព្រះពរហើយនិងទទួលបានព្រះពរតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះត្រូវតែមានចិត្តភោគខ្លាចទៅចំពោះព្រះតែមួយអង្គគត់តាមការហ្វឹកហ្វឺននៃព្រះ។ ត្រូវតែមានចិត្តស្មោះត្រង់ទៅចំពោះព្រះនិងដើរតាមគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់។

[សំណួរទី១២] អាទមេរៀនទី១៩ ម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរតាមការយល់របស់អ្នក

I. ការបកប្រែនិងសង្កេត

- 1) អ្វីទ្រង់បានប្រាប់ថាវាស្រដៀងនឹងជួបទ្រង់លើផ្លូវបន្ទាប់ពីបីថ្ងៃក្រោយមក?
- 2) អ្វីដែលសាស្ត្រស្តីស្រាវបានរៀបចំអំពីព្រះនិងហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើ?(10-15)
- 3) ប្រភេទនៃមេរៀនអ្វីដែលព្រះបានបែងចែកអង្គទ្រង់និងព្រះបន្ទូលទ្រង់? (6-23)
- 4) ហេតុអ្វីនិងរបៀបណាដែលសាស្ត្រស្តីស្រាវបានឆ្លើយតបនឹងសញ្ញានៃព្រះវត្តមានព្រះនៅលើភ្នំ? (16-19)
- 5) ហេតុអ្វីបានជាសាស្ត្រស្តីស្រាវដែលមានការងារការល្បែងក្នុងដំណើរពួកគេស្វែងរកព្រះ។ (21) តើការត្រឹមត្រូវដែលព្រះដាក់ទារុណកម្មពួកគេ?
- 6) ជាយ៉ាងណាដែលព្រះបានបកប្រែការសន្យាទៅចំពោះអ្នកណាដែលគោរពនីតិកម្មម្តាយ? (12)
- 7) អ្វីដែលជាហេតុផលដែលព្រះហឫទ័យយាត់ទៅនឹងអាយុថ្លាថ្លាបង្ខំប្រព្រះ? (20-21)
- 8) ការសំឡាប់និងការកំជិតទាំងនេះមិនមែនសកម្មភាពខាងក្រៅ (13-14) វាជាការរំលឹកដល់ភ្លើងចិត្ត។ (ម៉ាថាយ 5:21-30) តើមានន័យយ៉ាងណាក្នុងស្តាប់តាមព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់?
- 9) តើអ្វីជាចំណុចខុសដែលលោកនិងប្រឆាំងជាមួយអ្នកជិតខាងនិងព្រះ? (17)

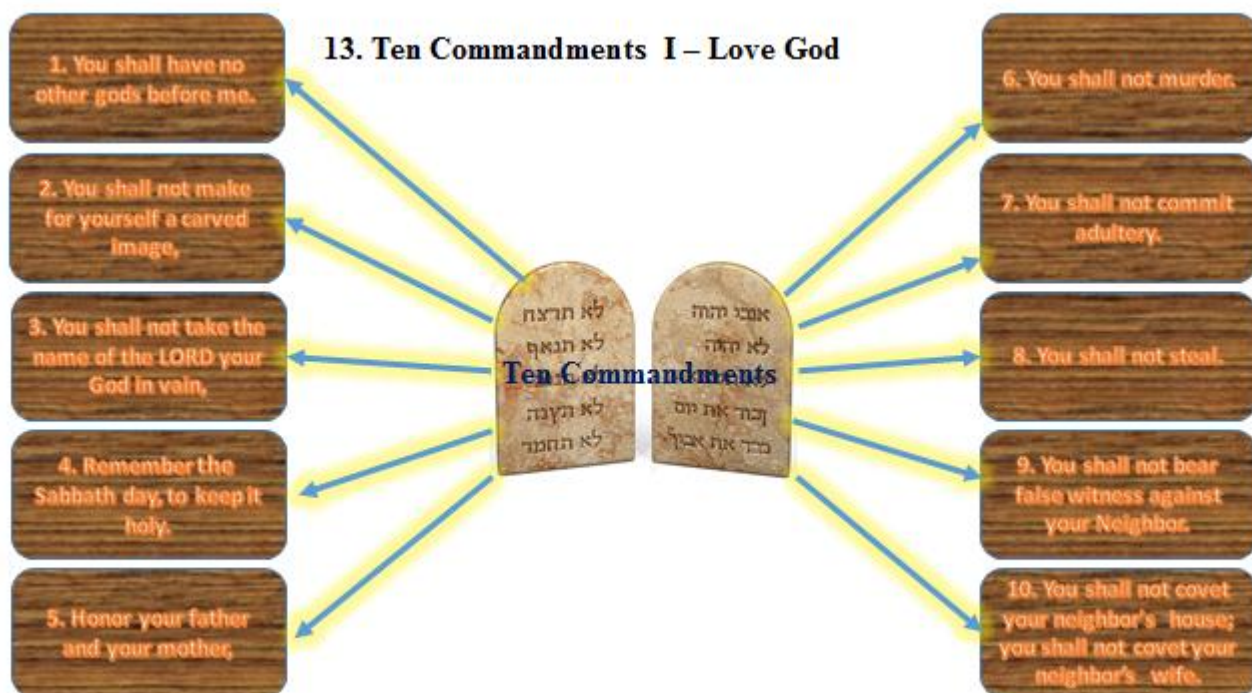
II. ការអនុវត្ត

- 1) ម៉ូសេនាំសាស្ត្រស្តីស្រាវដែលបានបន្តទ្រង់ការជួបព្រះ (១៤) តើអ្វីដែលអ្នកត្រូវការជួបព្រះ?
- 2) ម៉ូសេបានប្រតិបត្តិការគ្រប់គ្រងនៃទាក់សម្រុះសម្រួលចន្លោះព្រះនិងមនុស្ស។ តើអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយនៃយើងរាល់គ្នា?
- 3) សព្វថ្ងៃនេះជាពេលស្តាប់ព្រះបន្ទូលនិងប្រព្រឹត្តតាម។ តើយើងអាចកាន់កាប់ព្រះបន្ទូលព្រះដោយរបៀបណា?
- 4) តើព្រះជាច្រើននឹងរួបរួមអាចរំខានសេចក្តីជំនឿអ្នកដែរទេ?
- 5) សព្វថ្ងៃនេះអ្នកអាចយល់ពីគោលការណ៍នៃថ្ងៃសំរាករបស់ព្រះដែរទេ?

បញ្ញត្តិ១០ប្រការ I ធុរស្រលាញ់ព្រះជាម្ចាស់

គោលគំនិតនៃប្រការ៖

- ផ្នែកដែលបែកបាក់របស់ផ្ទាំងថ្ម - បញ្ញត្តិទាំងដប់ប្រការរបស់ព្រះអម្ចាស់គាល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ស្រស់ដល់អ្នកបំរើរបស់ព្រះ។
 - ព្រះយេស៊ូវ ជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា - ម្នាក់ដែលប្រគល់បញ្ញត្តិទាំងដប់ប្រការជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាអ្នកដែលគាំទ្រស្រាវជ្រាវប្រទេសអេស៊ីប។
 - អ្នកបំរើនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញា - ដូចនេះយើងគួរតែស្វែងរកទៅនឹងការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះយេស៊ូវ។
- រង្វង់ទីមួយនៃផ្ទាំងថ្ម - បញ្ញត្តិទីមួយបានបង្រៀន “កុំឱ្យមានព្រះឯណាទៅចំពោះអញឱ្យសោះ”
 - បន្ទាត់ដែលតភ្ជាប់នៅប្រអប់ដែលនៅខាងឆ្វេង - ដោយអវិជ្ជមានគឺដើម្បីនឹងតាំងរូបព្រះក្លែងក្លាយឡើង។
 - បន្ទាត់ដែលតភ្ជាប់នៃប្រអប់នៅខាងស្តាំ - ដោយអវិជ្ជមានគឺដើម្បីនឹងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ។
- រង្វង់ទីពីរនៃផ្ទាំងថ្ម - ការដែលហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរដែលមិនត្រូវធ្វើឆ្គងក្នុងព្រះក្លែងក្លាយ។
- ដែលជាប់ទៅនឹងផ្នែកខាងស្តាំនៃប្រអប់ - អ្វីដែលបញ្ញត្តិទីពីរទាមទារនោះគឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់អស់មួយជីវិតរបស់យើង។
- ដែលជាប់ទៅនឹងរង្វង់ទី - របៀបស្រឡាញ់
 - រង្វង់ទីមួយ - យើងគួរតែទទួលស្គាល់ភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះ។
 - រង្វង់ទីពីរ - យើងគួរតែស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
 - រង្វង់ទីបី - យើងគួរតែរីករាយនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។
- រង្វង់ទីបីនៃផ្ទាំងថ្ម - បញ្ញត្តិទីបីចង្អុលបង្ហាញពីព្រះនាមរបស់ព្រះនៃត្រូវបានប្រើនៅក្នុងពេលដែលចាំបាច់ ឬ ដោយខុសឆ្គងនោះឡើយ។
- រង្វង់ទីបួននៃផ្ទាំងថ្ម - បញ្ញត្តិទីបួនដោយការចងចាំកម្មវត្ថុសំរាប់នឹងថ្វាយបង្គំ (ព្រះយេស៊ូវ) វិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំ (ដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត) ឥរិយាបថនៃការថ្វាយបង្គំ (ដោយសេចក្តីជំនឿដែលកាតព្វកិច្ច) ចង្អុលទៅកាន់ការរក្សាថ្ងៃសប្តិក្រៅ។
 - បន្ទាត់ទីមួយ - ថ្ងៃសប្តិក្រៅរបស់គ្រីស្ទានរំលឹកពីការបង្ករបង្កើត និង ការបង្ករបង្កើតជាថ្មី (សេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ)។
 - បន្ទាត់ទីពីរ - ថ្ងៃសប្តិក្រៅត្រូវបានចងចាំហើយរក្សាដោយខុសប្លែកពីគេ។
 - បន្ទាត់ទីបី - អ្នកដែលរក្សាថ្ងៃសប្តិក្រៅត្រូវបានប្រទាននូវពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌ មរតករបស់យ៉ាកុប និង ដំណែលដែលពេញដោយការគោរព។

មេរៀនទី13

បញ្ញតិក្ខបក្សការ ទី II ទូរស្រាវជ្រាវព្រះជាម្ចាស់

អត្ថបទព្រះគម្ពីរ៖ ទិក្ខុបទ 20:1-3

ព្រះគម្ពីរសំខាន់ ៖

ពិធីក្សាមីល៖

មូលហេតុសំខាន់ដែលជនជាតិកូរេបានចាកចេញពីស្រុកទៅរស់នៅសហរដ្ឋអាមេរិកដែលបានហៅថាសំរាប់អាណាចក្រនៃការអប់រំបានអប់រំសំរាប់ក្មេងៗ។ ពិតជាដ៏អស្ចារ្យណាស់ដែលមានការភ្ញាក់ផ្អើលខ្លាំងណាស់ទៅលើប្រព័ន្ធនៃការអប់រំដ៏អស្ចារ្យដើម្បីក្រលេកទៅមើលអាកាសសាលាដ៏អស្ចារ្យនៃមហាវិទ្យាល័យទូទៅ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយការទទួលបានការអប់រំរបស់ជនជាតិអាមេរិកបានផ្លាស់ប្តូរបន្តិចម្តងៗទៅលើការអប់រំរបស់មនុស្សចេញពីដំណោះស្រាយនៃការអប់រំដោយការហូរតាមលំដាប់លំដោយដើម្បីបង្កើតទៅជាមនុស្សរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងខាងក្រោមរបស់ព្រះវិហារមនុស្សនេះបង្រៀនជំនួសអោយការបង្រៀនរបស់ព្រះ។ លោក ដាវីនលី កូដ បានផ្តោតអារម្មណ៍ខាងការពិពណ៌នាពីពិភពលោក 1) កូដដែលបានកើតចេញពីការទំនាក់ទំនងរវាងម៉ាតឺនីអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានរស់នៅក្នុងប្រទេសបារាំង។ 2) គាត់បានតែងតាំងម៉ាតឺនីអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានបង្កើតមនុស្សដែលបានយកខាងចេញហើយបានបង្កើតមនុស្សដែលយកសាសនាជាចំណុចណាមួយ។ 3) រូបភាពការបង្រួបបង្រួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទរួមបញ្ចូលទាំងនាងម៉ារីយ៉ា។ ពីព្រោះមូលហេតុទាំងនោះ មនុស្សមិនទទួលបានជ័យជំនះ បានធ្លាក់ក្នុងសកម្មភាពនៃការបង្រៀនខុសគ្នា យ៉ាងច្រើននៅលើលោកិយនេះ។ មួយវិញទៀត នៅសម័យសត្វថ្ងៃនេះមានការបង្គាប់បញ្ជាជំនួសអោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ។ ហើយមនុស្សលាក់ពុតនៃពួកផារីស៊ីនិងសេចក្តីអត់ចំណេះដឹងជាទីបំផុតបានកើតឡើង។ ដូចជាដើមចម្រើនដើម្បីគិតពីក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការគឺពិតជាមានអត្ថន័យណាស់។

ការពន្យល់៖

ព្រះគម្ពីរទិក្ខុបទ 20:1-8 បានបើកសំដែងពីនគរបស់ព្រះតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យ 10 ប្រការនិង 20:1-23; 23:33 ការងារយកចិត្តទុកដាក់របស់ក្រឹត្យវិន័យ 10 ប្រការនិងជំពូក 25 ដើមដំបូងជាមួយនិងរូបភាពនៃការសំរេចចំពោះរបស់ព្រះវិហាររបស់អង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក្នុងសាលាសង់នៅឆ្នាំ 1848 ។ ភាពពេញលេញរបស់ព្រះគុណនិងសេចក្តីពិតបានសំរេចចំពោះនៅក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន 1:18 ដើម្បីស្វែងយល់ពីក្រឹត្យវិន័យ 10 ប្រការអោយបានច្បាស់យើងត្រូវតែដឹងពីសេចក្តីផ្តើមនិងបញ្ញតិក្ខបក្សដើមដំបូងពីព្រោះវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសំរាប់អ្នកដទៃទៀត។ ដូចដែលយើងយល់ពីក្រឹត្យវិន័យ 10 ប្រការ វាបានក្លាយជាផ្នែកសំរាប់ផ្លូវរបស់យើង។

1. តើសេចក្តីផ្តើមនេះបានបើកបញ្ហាឡើងអ្វីមកដល់យើង?

សេចក្តីផ្តើមនេះបានបើកសំដែងការដាក់ស្តែងពីរយ៉ាង៖ ទីមួយនរណាដែលបានផ្តល់វាទៅពួកគេគឺជាព្រះយេស៊ូវ។ ទី 1-2 ធ្វើអោយពួកគេបានចងចាំពីការដែលព្រះយេស៊ូវជាដូចជាពួកគេចេញពីភាពជាទាសករ។ នៅក្នុងពាក្យមួយទៀត ទ្រង់គឺជាព្រះសង្គ្រោះ។ នៅទីនេះប្រទេសអេស៊ីធីបានបង្ហាញពីលោកិយនិងសាតាំងហើយទាសករមានន័យថាអ្នកបំរើរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់។ ព្រះគម្ពីរអេសាយ 2:2 កាន់ដោះ មានន័យថាការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប។ មានន័យថាព្រះជួយសង្គ្រោះអ្នកណាដែលរស់នៅដោយរូបគ្នាខាងអំណាចនៃសេចក្តីងងឹតនិងចង់ដោយចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន 5:24 ដូច្នេះក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះប្រៀបដូចជាចិញ្ចៀននៃការរៀបអាពាហ៍ពិពិធករណ៍យើងហើយគួរពិចារណាមើលពីជីវិតពីព្រោះព្រះយេស៊ូវជាព្រះជាអ្នកដែលជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ ក្រឹត្យវិន័យ 90 ប្រការបានសង្ខេបជា 631 ផ្នែករបស់ច្បាប់។ ទីពីរ វាបានបើកសំដែងដើម្បីនឹងកំសានសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយនិងព្រះផ្ទាល់។ នៅខ 1-2 បានប្រាប់ថា “ព្រះរបស់អ្នក” ដែលបង្កើតពួកគេតាមរយៈទំនាក់ទំនងរបស់បញ្ញតិក្ខបក្សនេះគឺបញ្ញតិក្ខបក្សនេះជាអ្នកតាំងសញ្ញារបស់លោកណូអេ. ការតាំងសញ្ញារបស់អាប្រាហាំ. ការតាំងសញ្ញារបស់លោកម៉ូសេ. ការតាំងសញ្ញារបស់ស្តេចដាវីឌនិងការតាំងសញ្ញា។ ការតាំងសញ្ញានៅភ្នំស៊ីណៃជាការសំដែងច្បាស់លាស់របស់ការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ។ “អញជាព្រះរបស់ឯងហើយឯងជាអាស្រ័យរបស់អញ” ។ យើងត្រូវតែរក្សាការស្តាប់បង្គាប់ដូចជាសញ្ញានៃអាស្រ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អស់អ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ទៅចំពោះការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះគឺអាចរក្សាការតាំងសញ្ញារបស់មនុស្សដោយពិតប្រាកដ។ (ពន្លឺឆ្មារនិងការផិតក្បត់) ដូច្នេះហើយ ការរក្សាទុកការតាំងសញ្ញាគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃគ្រប់របស់ទាំងអស់និងជះឥទ្ធិពលទៅគ្រប់ទីតំបន់។

2. តើគោលបំណងរបស់បញ្ញតិក្ខបក្សនេះអ្វីជាង?

ខទី3 បានមានបន្ទូលថា “កុំអោយមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញអោយសោះ”។ នៅទីនេះយើងស្វែងរកឃើញការពឹងយ៉ាងទាំងទាំងនោះគឺទីមួយដោយការបដិសេធជាមានន័យថាកុំអោយយើងថ្វាយបង្គំប្រព្រះដ៏ទៃនោះចំពោះព្រះឡើយ។ ព្រះដ៏ទៃចង់លបង្ហាញទៅលើសំភារៈមានអាយុណ៍វិកលទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ...។ រូបចំលាក់របស់ជនជាតិអេស្ប៉ាបានកាត់ទោសដោយគ្រោះកាច់ទាំងដប់ប្រការ។ ព្រះគម្ពីរម៉ាថាយ ជំពូក 5 ចង់លបង្ហាញពីរូបព្រះដូចជា៖ សំភារៈនិយម តម្រកនិយម អ្នកដែលគិតតែពីខ្លួនឯងពេញដោយអំពើបាបទី2ដោយការស្រប. មានន័យថាពួកគេត្រូវតែមានមិត្តភាពជាមួយព្រះតែមួយអង្គគត់។ គឺទទួលរៀនព្រះយេស៊ូវតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះគ្មានព្រះឯណាផ្សេងទៀតឡើយ។ ការប្តូរមិត្តភាពជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់គឺជាគោលបំណងរបស់ការសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះក្រិស្តវិន័យ10ប្រការគឺជាខ្សែកន្លែងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ នៅសម័យសព្វថ្ងៃនេះគឺពេញទៅដោយរូបព្រះជាច្រើនដូចជា៖ អ្នកដែលមិននិយមរៀនព្រះអាទិទេពវិទ្យាគឺព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកមិនរៀនព្រះអាទិទេពនៃបុព្វានុភាពចលនាអាយុថ្មីនិងចលនានៃភាពចម្រើនរុងរឿងដែលហាមឃាត់មិនអោយដើរតាមផ្លូវរបស់លើក្តីផ្កា។

សេចក្តីបញ្ចប់

ក្រិស្តវិន័យ10 ប្រការត្រូវបានផ្តល់សំរាប់ប្រជាជននៃសម័យក្រិស្តនេះគឺជាជីវិតរបស់យើងនិងសេចក្តីរីករាយរបស់យើង។ វិធានការណ៍ដែលប្រុងប្រយ័ត្ននឹងវិធីដ៏ដោះស្រាយនៃគ្រប់ទាំងអស់នោះគឺក្រិស្តវិន័យ10 ប្រការ។ គឺប្រៀបដូចជាយើងឃើញសញ្ញាចរាចរណ៍យើងគួរតែក្រលេកទៅមើលសញ្ញានៃក្រិស្តវិន័យ10ប្រការពីព្រោះវាជាផ្លូវនៃជីវិត។

3. បញ្ញត្តិទី២ (និក្ខមន៍ 20:4-6)

ហេតុអ្វីយើងមិនស្គាល់ច្បាស់ពីអ្វីមួយថាបង្គំទៅព្រះគឺដើម្បីអោយមានជីវិតអស់កល្បនៅក្នុងទ្រង់ហើយថ្វាយបង្គំទៅកាន់ព្រះគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែង។ ចំណង់ចំណូលចិត្តក្នុងការថ្វាយបង្គំដែលជនជាតិពណ៌សត្រូវទុកនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេព្រោះពួកគេថ្វាយបង្គំចេញពីចិត្តទៅជាការថ្វាយបង្គំសត្វដ៏វិនិច្ឆ័យសត្វគោ។ បញ្ញត្តិទី1 បើកសំដែងចេញពីការថ្វាយបង្គំ និងបញ្ញត្តិទី2គឺជាវិធីនៃការថ្វាយបង្គំ។ តើព្រះយេស៊ូវថ្វាយបង្គំទៅចំពោះព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ. ជាព្រះអាទិទេពនៃការផ្គត់ផ្គង់និងជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះ។

1) តើអ្វីទៅជាសេចក្តីហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី២?

កុំអោយធ្លាក់ឆ្លើយបណ្តោយដូចជាអ្វីដែលនៅលើស្ថានសួគ៌ ដូចជាព្រះអាទិទេព ព្រះចន្ទ ផ្កាយនិងនៅលើផែនដី ដូចជារូបសត្វគោមាស រូបភាពត្រីនៅក្នុងទឹក រូបព្រះបាទ រូបព្រះលើអាថ៌កំបាំងរូបព្រះម៉ូឡូក។ Penple រៀបចំនិងអោយនិយមន័យទ្រព្យសម្បត្តិអំពីគ្រប់របស់ណាក្នុងអស់ពួកគេគឺជាព្រះរបស់សង្គមកសិកម្ម។ ហើយអំពើពុករលួយរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើឱ្យព្រះមាសទាំងនោះជាព្រះអាទិទេពនៅថ្ងៃនេះតើមានរូបព្រះអាទិទេពចំនួនប៉ុន្មាន? ពួកគេមានរូបព្រះនៃទ្រព្យសម្បត្តិភាពជោគជ័យនិងការលោភលន់។ នៅក្នុងអ្វីគ្រប់យ៉ាងពួកគេបានធ្លាក់ឆ្លើយមនុស្សនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ ពួកគេស្រឡាញ់របស់ណាក្នុងព្រះជាងស្រឡាញ់ព្រះ។ ការបដិសេធខ្លួនឯងគឺជាផ្លូវរបស់ការរស់នៅ។ មានតែការលើកកម្ពស់នៃច្បាប់ដែលអោយច្បាប់យើងអោយយកឈ្នះលើគ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អៗ។ នៅក្នុងពាក្យមួយទៀតយើងបានក្លាយជាមកជាអ្នកប្តូរតែមួយរបស់លើក្តីនៅក្នុងព្រះអាទិទេពនៃព្រះជាប្រាសាទព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ វិធីដែលលោកអ័ប្រាហាំអាចចេះបង់ចោលរូបសំណាកនេះគឺដើម្បីចាកចេញពីផ្ទះរបស់ឪពុកគាត់។ ហើយគាត់ក៏មិនបានក្រាបថ្វាយបង្គំវិញនឹងផងដែរ។ ការឆ្លើយរបស់ណាក្រិស្តថ្វាយបង្គំដល់វាគឺជាបញ្ញត្តិទី២។ ទាហានល្បីប្បបុរសនៃក្រុមគ្រួសាររបស់លោកយ៉ាកុបបានបដិ Drabim ជាព្រះរបស់គេ។

2) តើអ្វីទៅជាការគំរូរបស់បញ្ញត្តិទី2?

ខ្ញុំមានន័យថាយើងត្រូវស្រឡាញ់ព្រះជាទីមួយ។ គួរឆ្ងល់យ៉ាងណាដែលមាននោះគឺស្តាប់បង្គាប់ទៅចំពោះព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះគម្ពីរសាស្តា 12:13 បានប្រាប់ថាតើយើងត្រូវតែស្រឡាញ់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? 1. យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថាអំណរចំពោះព្រះរបស់ទ្រង់។ 2. យើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ (6) ទោះបីជាលំបាកយ៉ាងណាក៏ដោយយើងត្រូវតែរក្សាវា។ 3. យើងត្រូវតែមានអំណរនៅសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ (ទំនុកតំកើង 2:12) នៅក្នុងថ្ងៃនៃសង្គ្រាមផ្លូវដែលរក្សានៃក្រិស្តវិន័យនេះគឺនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដែលមានសេរីភាព។

3) តើអ្វីដែលព្រះនិងប្រទានដល់អស់អ្នកណាដែលរក្សានូវបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់? តើអ្វីទៅដែលទ្រង់នឹងឆ្លើយតបទៅចំពោះអ្នកដែលរក្សានូវព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់? ព្រះនៃសេចក្តីប្រថិព្ននឹងដាក់ទោសទៅដល់អ្នកណាដែលថ្វាយបង្គំប្រព្រះដ៏ទៃលើកលែងតែព្រះនិងទៅដល់បីហើយនិងប្អូនជំនាន់នៃកូនចៅរបស់គាត់ប៉ុន្តែទ្រង់បានសន្យា និងផ្តល់រង្វាន់ដល់អស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះរហូតដល់ជំនាន់ជាច្រើនពាន់។ ទៅថ្វាយបង្គំព្រះត្រូវតែរីករាយនឹងការងារ។ ដូចនេះយើងត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះរីករាយ។ តើយើងគួរតែថ្វាយបង្គំព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? យើងត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះដែលមើលមិនឃើញក្នុងសេចក្តីពិតនិងព្រះវិញ្ញាណ។ យើងត្រូវតែស្រឡាញ់ទ្រង់អោយខ្លាំងរហូតអស់កល្បជានិច្ច។ នេះគឺជាការសំងាត់ដើម្បីយកឈ្នះជំនាន់ដ៏អាក្រក់នេះ។ អំពើហិង្សារបស់បុរសដែលបោះទារករបស់គាត់ទៅក្នុងភ្លើងចេញមកក្រៅនូវការប្រឆាំងរបស់ការថ្វាយបង្គំ។

1. បញ្ញត្តិទី3 ព្រះគម្ពីរ និក្ខមន៍ (20:7)

យើងអ្នកដែលបានគិតពីការប្រឆាំងនៃការថ្វាយបង្គំនិងវិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះជាមួយនឹងអត្តចរិតដ៏ត្រឹមត្រូវ។ បញ្ញត្តិទី3 បាននិយាយពីការមួយនេះ។ គ្រប់ការទាំងអស់របស់គ្រីស្ទានទាំងអស់រួមមានការសរសើរតំកើងនិងការងារល្អគឺការថ្វាយបង្គំពីព្រោះយើងត្រូវតែពឹងលើដង្ហាប្រជុំរបស់ទ្រង់។ ពីព្រោះយើងបានចូលទៅក្នុងការតែប្រែប្រួលរបស់សួនច្បារដើម្បីធ្វើជាអ្នកថ្វាយបង្គំនៃសួនច្បារដើម្បីនៃទ្រង់។ បន្ទាប់មកយើងអាចគ្រប់គ្រងលើរបស់ទាំងអស់បាន។ បន្ទាប់មកតើអត្តចរិតរបស់ណាដែលយើងគួរតែថ្វាយបង្គំទៅចំពោះព្រះ? យើងអាចគិតពីការគំរូអោយធ្វើនិងការហាមឃាត់នៃបញ្ញត្តិទី២ដូចខាងក្រោម៖ ខទី7 បានបង្ហាញថា កុំអោយចេញព្រះនាមព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃឯងជាអសាតតការឡើយ ដូចព្រះយេស៊ូវមិនរាប់ជាអត់ទោសដល់អ្នកណាដែលចេញព្រះនាមរបស់ទ្រង់ជាអសាតតការនោះទេ។”

1) តើអ្វីជាគំនូរការបស់ក្រឹត្យទី៣?

ជាការហាមឃាត់ដើម្បីប្រឆាំងនឹងការបំពានច្បាប់នៃការប្រើប្រាស់នាមរបស់ព្រះ។ វាមានន័យដូចខាងលើដោយប្រើប្រាស់នាមរបស់ព្រះជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រដោយពាក្យសម្តី។ វាមានន័យថា ការពិតដែលថាគ្រប់អ្នកទាំងអស់នៃជីវិតរបស់យើងត្រូវការកិត្តិយសរបស់ព្រះ។ មានន័យថាដើម្បីប្រើប្រាស់នាមរបស់ព្រះជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាក្នុងការគិត. ការសង្ឃឹមគិត. ពាក្យសម្តីនិងស្មារតី។ ស្តេចដាវីឌមានបំណងចង់អោយគំនិតនិងការសង្ឃឹមគិតរបស់ព្រះទ្រង់នឹងថ្វាយទៅកាន់ព្រះ។ ហើយយ៉ាកុបថ្វាយបង្គំទៅកាន់ព្រះជាមួយនឹងការពឹងផ្អែកទៅលើដំបងរបស់ព្រះ។ ព្រះគម្ពីរនោះទិញថា **28:58** ប្រាប់ថា យើងមិនត្រូវប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យទី៣នេះដែលបានកត់ទុកនៅក្នុងគម្ពីរនេះដើម្បីកោតខ្លាចដល់ព្រះនាមដ៏មានសិរីល្អហើយគួរសង្ឃឹមខ្លាចនេះគឺ “ព្រះយេស៊ូជាព្រះនៃឯង” ។ ហើយព្រះគម្ពីរសាស្ត្របាននិយាយថា នៅពេលយើងអធិស្ឋានទៅព្រះយើងមិនគួរនិយាយដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ (ព្រះគម្ពីរសាស្ត្រ 5:1) ។ ការអធិស្ឋានដោយការសង្ឃឹមគិតនិងការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីរត់ពីទៅលើការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ហើយព្រះគម្ពីរទំនុកតំកើង **1:3** បាននិយាយថា មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលសង្ឃឹមគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ ដូច្នេះហើយយើងគួរតែកាត់ទោសនូវការលំអិតរបស់យើងហើយបង្កើតពួកគេទៅព្រះគ្រីស្ទ។ នៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះអង្គចង់លាថា ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ ” ចិត្តរបស់អ្នកបានដាក់ចេញពីខ្ញុំមានន័យថា បាត់បង់ចិត្តដែលកោតខ្លាចព្រះទៅចំពោះព្រះ។ ជីវិតរបស់យើងគឺដើរតាមបន្ទាត់នេះ។ នៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់យើងព្យាយាមដើម្បីនឹងប្រគល់ខ្លួនរបស់យើងដើម្បីបើកសំដែងខ្លួនសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ មានន័យថា យើងត្រូវតែបំពេញវាជាមួយនឹងការកោតខ្លាចចំពោះព្រះ។ ទាំងនេះគឺជាគោលដៅនៃជីវិតរបស់យើង។

2) តើអ្វីទៅជាចំណាត់ការនៅក្នុងបញ្ញត្តិ ទី3?

មានការពិយាងដែលបានហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី3។ ទីមួយយើងមិនគួរចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយើងត្រូវការ។ គោរពដល់វេយ្យាទី១ ដើម្បីកោតខ្លាចនៃការប្រើប្រាស់ព្រះនាមរបស់ព្រះនៅចំពោះមនុស្សមានបាប ។ (កុំប្រើ) **1.** ដូចជាយើងប្រើនាមរបស់ព្រះនៅក្នុងពាក្យក្រក់។ **2.** មានតែការកោតខ្លាចព្រះតែមួយគត់ដោយគ្មានអំណាច របស់ព្រះផ្សេងទៀត។ សំរាប់ឧទាហរណ៍ ទោះបីជាគាត់ប្រើ ប្រាស់ពាក្យ “ កបាន ” ដើម្បីនឹងបំបែកក្រឹត្យទី៣នេះរបស់ព្រះ។ គ្រប់ទាំងមនុស្សដែលគ្រាន់តែហៅព្រះនាមរបស់ព្រះថា ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ មិនអាចចូលទៅរកអស្ថានសួគ៌បានឡើយ។ យើងត្រូវតែរស់នៅតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ កុំអោយប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។

3) តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដើម្បីរក្សាក្រឹត្យទី៣? ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវតែរក្សាក្រឹត្យទី៣?

ពីរប្រការជាជាការបង្គាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ វាជាឱ្យតាំងពីដើមមកដើម្បីថ្វាយបង្គំទ្រង់តែមួយអង្គតែមួយគត់ជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាដ៏ពិតប្រាកដ ទៅចំពោះព្រះត្រងកដោយអស់ពីចក្ក។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

យើងបានគិតទៅលើអត្ថបទនៃការថ្វាយបង្គំដ៏ត្រឹមត្រូវទៅចំពោះព្រះ។ យើងមិនត្រូវប្រើប្រាស់ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូឡើយ។ អ្នកដែលរស់នៅក្នុងការដែលសំដែងការប្រព្រឹត្តតាមខាងក្រៅនោះគ្មាន ឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ។ យើងមិនត្រូវធ្វើតាមផលជាតិយូដាមួយនោះឡើយ។ យើងត្រូវតែថ្វាយទៅជាមនុស្សម្នាក់ដែលទុកចិត្តលើព្រះគ្រប់កាលៈទាំងអស់ក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយយើងត្រូវតែមានជ័យជំនះក្នុងការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះហើយនឹងថ្វាយសិរីរុងរឿងទៅចំពោះព្រះ។ អ្នកថ្វាយបង្គំនៅអង្គនៃអាចយកជ័យជំនះលើគ្រប់ទាំងអស់ (ក្រុមគ្រួសារ ប្តី ប្រពន្ធ និងកូន)។

2. បញ្ញត្តិទី4 (និក្ខម 20:8-11)

រហូតមកដល់ពេលឥឡូវនេះយើងបានគិតពីវត្ថុនៃការថ្វាយបង្គំជាវិធីនៃការថ្វាយបង្គំ (ក្នុងវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត) និងអត្ថបទនៃការថ្វាយបង្គំ (ដោយការកោតខ្លាចទៅចំពោះព្រះ) នៅថ្ងៃនេះយើងគិតពីពេលវេលានៃការថ្វាយបង្គំ។ ព្រះទ្រង់បានបង្គាប់យើងអោយចែករក្សាថ្ងៃឈប់សំរាកហើយវិញ្ញាណវាជាថ្ងៃបរិសុទ្ធ។ យើងត្រូវតែយល់ពីពេលវេលាក្នុងការរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាក។ ព្រះគម្ពីរសេចក្តីថ្វាយបង្គំគឺជាពេលវេលាដែលបានសំដែងបំពេញជាមួយនឹងការថ្វាយបង្គំ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវ្យែងមានបន្ទូលប្រាប់យើងថា “ ពេលវេលានេះ ” ដើម្បីស្តីម្នាក់ៗ។ យើងត្រូវតែថ្វាយការថ្វាយបង្គំនៃអត្ថបទនៃវត្ថុនៃការថ្វាយបង្គំហើយនឹងសរសើរទៅចំពោះព្រះ (ហេប្រូ 13:16) នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរយើងត្រូវតែរក្សាវាជាថ្ងៃនៃការថ្វាយបង្គំ។ តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃក្រឹត្យទី៣យសំរាប់ការរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាក?

1) អត្ថន័យរបស់ថ្ងៃឈប់សំរាក

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសេចក្តីសង្ខេបនៃការកោតខ្លាចនៃការថ្វាយបង្គំជាថ្ងៃនៃការថ្វាយបង្គំ (ក្នុងវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត) និងអត្ថបទនៃការថ្វាយបង្គំ (ដោយការកោតខ្លាចទៅចំពោះព្រះ) នៅថ្ងៃនេះយើងគិតពីពេលវេលានៃការថ្វាយបង្គំ។ ថ្ងៃនៃការបង្កើតនិងថ្ងៃនៃការបង្កើតជាថ្មី។ ហើយរក្សាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃនៃព្រះពរ។ បទពិសោធន៍ព្រះពររបស់ថ្ងៃសប្តិទេវតា។ សេចក្តីសំរាកដ៏ពិតនោះគឺភាពពិតប្រាកដរបស់ទឹកដីណាណាការសំដែងបំពេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធស្ថានសួគ៌មកដល់ដោយដង្ហាយការថ្វាយបង្គំ។ ឯឥឡូវនេះយើងអាចភ្នាក់វិសាលភាពនៃសេចក្តីសំរាករបស់នគរស្ថានសួគ៌។ បញ្ហាដែលមិនរក្សាថ្ងៃសប្តិទេវតាដោយពេញលេញគឺជាបញ្ហាដ៏ធ្ងន់របស់សង្គមសព្វថ្ងៃនេះ។ យើងសង្ឃឹមថាវានឹងមានការគោរពប្រណិបត្តិព្រះជាម្ចាស់នឹងបានស្តារឡើងវិញដោយព្រះពររបស់ព្រះនឹងបានបង្កើនវិញ។ យើងត្រូវតែរក្សាក្រឹត្យទី៣ដោយស្មោះត្រង់ហើយយូរអង្វែងទៅ។

2) វិធីដើម្បីរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាកយល់បានបរិសុទ្ធ

ក. យើងត្រូវតែចងចាំបន្ទាប់ពីយើងធ្វើការងារនៃចំណង់ចង់បានរបស់យើងសំរាប់ប្រាំមួយថ្ងៃហើយចង់ចាំថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ វាមិនមែនជាថ្ងៃនៃសេរីភាពនោះទេ ។ យើងត្រូវតែថ្វាយពេលវេលាដ៏បង្អស់ថ្ងៃទីមួយរត់បង្អស់នឹងនឹងជាកន្លែងអង្គុយដំបូងទៅ
ចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ខ. យើងត្រូវតែស្គាល់ដើម្បីអោយឃើញពីកម្រិតថ្លៃរបស់ថ្ងៃផ្សេងទៀត។ ការបែងចែកពេលវេលា (10) - ថ្ងៃដែលគ្មានអត្ថន័យសំខាន់ៗ។ ការបែងចែកការងារ (10) យើងមិនត្រូវធ្វើការងារអ្វីផ្សេងៗដើម្បីស្វែងរកលុយ
លើកលែងតែជួយសម្រ្គោះជីវិត។ គ. អ្នកណាដែលចង់ចាំពេលវេលាដែលបែងចែកគ្រប់ការទាំងអស់នោះគេនឹងរស់នៅជីវិតនៃភាពដូចកូនព្រះ។

3) ព្រះពរសំរាប់អស់អ្នកណាដែលរក្សាថ្ងៃសប្បិទ

ព្រះពរសំរាប់អ្នកដែលរក្សាថ្ងៃសប្បិទអាចទទួលបាន។ នៅថ្ងៃទី 11 បាននិយាយថា “ ដ្បិតក្នុងថ្ងៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើផ្ទៃមេឃ ផែនដី ហើយនិងសមុទ្រ ព្រមទាំងរបស់សព្វសារពើនៅស្ថានទាំងនោះដែរ រួចដល់ថ្ងៃទី 7 ទ្រង់ឈប់សំរាក
ហេតុនោះបានជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រទានពរដល់ថ្ងៃឈប់សំរាកហើយវិញជាបរិសុទ្ធ ” ។ ថ្ងៃសំរាប់តែខ្លួនឯងផ្ទាល់នោះគ្មានអត្ថន័យឡើយ។ នៅពេលដែលយើងបំភ្លឺព្រះដោយត្រូវនៅក្នុងការលំអិតលំដាប់ដោយនៃគ្រប់ការទាំងអស់
នឹងក្លាយជាស្មើគ្នា។ សម័យសព្វថ្ងៃនេះទស្សនៈរបស់ការរក្សាថ្ងៃសប្បិទមាមការខ្វះខាតយូរឆ្នាំ។ យើងភ្លេចនូវសេចក្តីជំនឿរបស់ជីដូនជីតារបស់យើងដែលបានទទួលការបៀតបៀន និងទទួលរងទុក្ខលំបាកដើម្បីជំនឿ។ (នាហេរលា ៖ លី
ប្រូកនៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់) ពីព្រោះគ្មានកង្វល់ក្នុងការរស់នៅនឹងសំភារៈនិយមដែលបានបង្កើតបានរួមនៅក្នុងភាពទុក្ខលំបាក។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងត្រូវតែចងចាំថ្ងៃឈប់សំរាកនឹងវិញ្ញាណប្រាមថ្វាយបង្គំដោយភ្លឺវិញ។ បន្ទាប់មកខ្លួនរបស់យើងនឹងមានការរស់ឡើងវិញហើយមានអំណរនៅក្នុងសេចក្តីសំរាករបស់ព្រះ។ បើគ្មានភាពរីករាយសេចក្តីអំណរទាំងនេះគាត់
នឹងជួបនឹងបញ្ហាដូចជាអ្នកដែលកំពុងរស់នៅក្នុងភាពងងឹត។ គ្រីស្ទានសព្វថ្ងៃនេះបានបោះបង់ចោលរូបព្រះដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានថ្វាយដង្ហាយដុតទៅកាន់ព្រះហើយបានចងចាំព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ ព្រះប្រទានពរ
ចំពោះអស់ទាំងចិត្តរបស់អ្នកណាដែលមានការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿនឹងជីវិតដែលមានការស៊ូប្រា។

[សំណួរទី13] សូមអានមេរៀនម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរខាងក្រោមដោយតាមរយៈការគិតរបស់អ្នក។ ដើម្បីយល់ព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន 8:33-36 ដោយគិតអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគម្ពីរនិក្ខមន៍ដោយធ្វើការអានប្រហែលជាបីដងហើយ
អនុវត្តន៍វាទៅក្នុងគោលការណ៍របស់ GSPEC(G-ព្រះ.S-អំពើបាប.P-សេចក្តីសន្យា.E-ឧទាហរណ៍.Cការបង្គាប់)

ហើយរៀបរាយតាមមាតិកាចំណងនៃការបង្រៀនរបស់អ្នក។

- 1) ព្រះ-
- 2) អំពើបាប-
- 3) ឧទាហរណ៍-
- 4) សេចក្តីសន្យា-
- 5) សេចក្តីបង្គាប់-
- 6) សេចក្តីពិតនៃចំណងចំណូលចិត្តរបស់ខ្ញុំ-
- 7) ការអនុវត្តន៍របស់ខ្ញុំ-

មេរៀនទី14

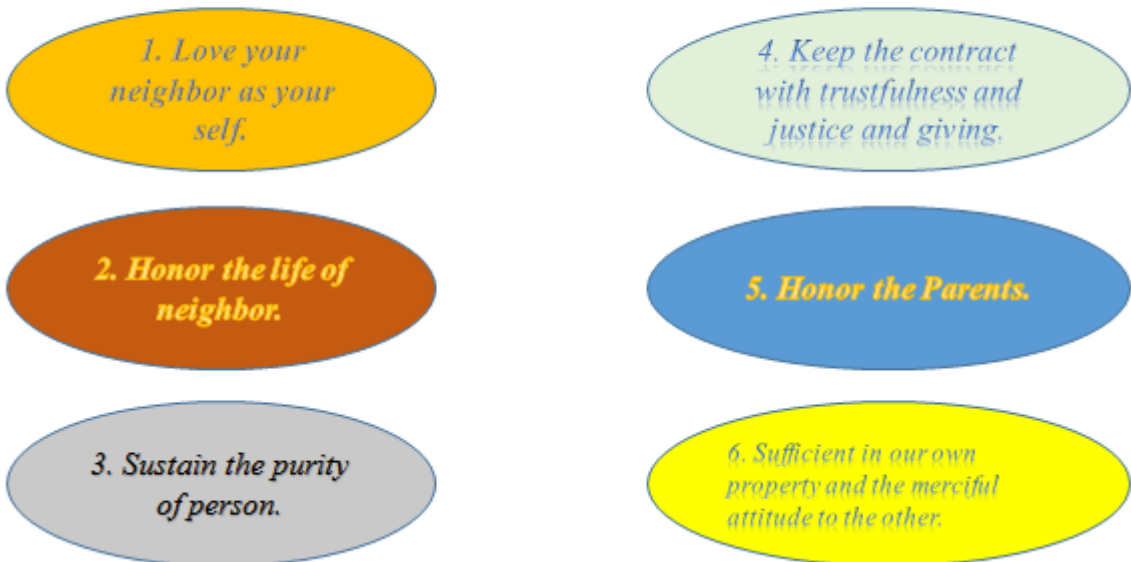
បញ្ញត្តិ១០ប្រការបញ្ញត្តិ II ទូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង

គោលគំនិតនៃការប្រើប្រាស់

រូបភាពរបស់បន្ទះថ្មទាំងមូល មានន័យថា ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដោយដូចខ្លួនផ្ទាល់

- 1) ក្រុមជំនួយខាងលើ រង្វង់ទាំងប្រាំនៅលើដាន មានន័យថា បញ្ញត្តិទី៧ត្រូវទៅដល់ការគោរពស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាជាអ្នកដែលមានឥរិយាបថ។
- 2) ក្រុមទី2 បញ្ញត្តិទី6 ផ្តល់បង្ហាញទៅលើការគោរពជីវិតរបស់អ្នកជិតខាង
- 3) ក្រុមទី3 បញ្ញត្តិទី7 ផ្តល់បង្ហាញទៅលើការគាំទ្រលើភាពបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនិងក្រុមគ្រួសារដោយរក្សាទុកការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។
- 4) ក្រុមទី4 បញ្ញត្តិទី8 ផ្តល់បង្ហាញទៅលើការ ការក្សាទុកធនធានជាមួយនឹងទំនុកចិត្តនិងយុត្តិធម៌ហើយផ្តល់ដោយច្រើនទៅលើការចាំបាច់និងរក្សាការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងដើម្បីអោយលោកិយនេះបានល្អឡើង។
- 5) ក្រុមទី5 បញ្ញត្តិទី9 ផ្តល់បង្ហាញទៅលើការគាំទ្រដោយស្មោះត្រង់ដោយប្រជាប្រិយភាពក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់យើង។
- 6) ក្រុមទី6 បញ្ញត្តិទី10 ផ្តល់បង្ហាញទៅលើការ ការស្តាប់ចិត្តទៅនឹងអចលនទ្រព្យដែលជាប់លាប់នឹងយោងចិត្តអត្តចរិតមេត្តាករុណាទៅដល់អ្នកដទៃ។

14. Ten Commandment II – Love the neighbors

មេរៀនទី14 បញ្ញត្តិទី2៖ ទូរស័ព្ទស្រាវជ្រាវអ្នកជិតខាង

អត្ថបទព្រះគម្ពីរ ទិព្វបទ 20:12

ឧកម្ពីរសំខាន់៖

ការពិនិត្យមើល៖

ការបកស្រាយ៖

តើបញ្ញត្តិវិន័យដែលលោកម៉ូសេទទួលបានកើតមានឡើងសំរាប់តែប្រជាជននៃការតាំងសញ្ញា? ប្រពៃណីរបស់ជនជាតិយូដាគិតពីផ្ទាំងថ្មដែលបានកើតឡើងនៅលើបន្ទះថ្មមួយមានបញ្ញត្តិ4ប្រការនិងបន្ទះថ្មមួយទៀតមានបញ្ញត្តិ6ប្រការ។ ប៉ុន្តែលោក M G Kline គិតនៅក្នុងទស្សនៈរបស់ការតាំងសញ្ញា ដែលជាបន្ទះថ្មពីរផ្ទាំង យ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងអត្ថបទ បានបង្កើតជាទ្រង់ទ្រាយនិងនៃការឆក់ចំណងដែលបានសរសេរចុះពីបញ្ញត្តិ10ប្រការទៅលើផ្ទាំងថ្មនីមួយៗ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏នៅក្នុងអត្ថបទនេះ យើងឃើញពីបញ្ញត្តិ 5-10 គឺសង្ខេបមក ដោយស្រាវជ្រាវអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក។

6- បញ្ញត្តិទី5 ទូរស័ព្ទស្រាវជ្រាវមាតិកាទូទៅនៃព្រះអម្ចាស់ (ព្រះគម្ពីរ ទិព្វបទ 20:12)

នៅថ្ងៃដើម្បីបដិសេធអំណាចយើងត្រូវតែដាក់អត្ថន័យរបស់បញ្ញត្តិទី៥នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ តើកូនៗទាំងយើងរបស់លោកណូអេបានពឹងផ្អែកទៅលើអ្វី? ពួកគេបានពឹងផ្អែកលើការស្តាប់បង្គាប់ព្រះនិងបំរើឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះព្រះបានធ្វើការរៀបចំអោយអ្នកត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយរបស់អ្នក។ តើវាមានអត្ថន័យដូចម្តេច?

1. ប្រឆាំងនៃការស្តាប់បង្គាប់-អត្ថបទចង្អុលបង្ហាញពី (ឪពុកម្តាយរបស់អ្នក)។ (ឪពុកម្តាយរបស់អ្នក) មានន័យថាដើម្បីបំរើចិត្តចូលទៅជិតចំណុចអំណាចអត្តចរិតទៅចំពោះព្រះ។ មុនពេលដែលអ្នកនិយាយពីខ្លួនរបស់អ្នកនឹងស្តេចរបស់អ្នក យើងត្រូវតែបំរើឪពុកម្តាយរបស់យើង។ ប្រភេទបីយ៉ាងរបស់ឪពុកម្តាយនោះគឺ ទី2 ឪពុកម្តាយខាងសាច់ឈាម ទី3 ឪពុកម្តាយខាងសង្គម ទី4 ឪពុកម្តាយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណជាមួយស្និទ្ធទៅលើការបំរើទៅចំពោះការបំរើគ្នា។ ដូចជាយើងហើយព្រះនិងធ្វើអោយអ្នកនឹងសប្បុរសទៅដោយភាពរីកចំរើនដូចគ្នា។ នៅក្នុងផលវ្តែងនៃផ្ទះរបស់អ្នកនឹងផលវ្តែងរបស់សត្វចិញ្ចឹមរបស់អ្នកនឹងផលវ្តែងលើកើតពីដីរបស់អ្នកនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះជាម្ចាស់បានស្ងៀមជាមួយនឹងឪពុករបស់អ្នកថានឹងប្រទានទៅដល់អ្នក។ ព្រមទទួលអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណ យើងកាន់តែមានភាពសប្បាយរីករាយពីព្រោះតែការបំរើគ្នាដែលយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងព្រះ។ វិធីសាស្ត្រនៃការគោរព វាចង្អុលទៅលើការគោរពព្រះ។ យើងត្រូវតែប្រគល់ស្តាប់បង្គាប់ គោរពនិងទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចខ្ពស់។ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់អំណាចរបស់ឪពុកម្តាយដោយមានតម្លៃ។ លោកយ៉ាកុបបានរីករាយនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់តាមពាក្យរបស់ដេវេនកាដូជាស្រីស្នាក់។ ការស្តាប់បង្គាប់មានន័យថាប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ដោយភ្លាមៗ។ វាមានន័យថាទង្វើនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ពាក្យសំដីរបស់គេនឹងសកម្មភាពនៃការផ្គត់ផ្គង់អាហារនិងពាក្យសរសើរ។ វាមានន័យថាយើងអាចស្វែងរកវិធីដែលពួកគេពេញចិត្ត។ យើងត្រូវតែអត់ទោសនឹងសកម្មក្នុងព្រះអម្ចាស់។ យើងត្រូវតែដាក់វានៅក្នុងអាទិភាពរបស់យើងដើម្បីធ្វើអោយពួកគេមានសេចក្តីជឿនៅក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទហើយមានសេចក្តីជឿប្រសើរជាងមុន។ សង្គមគ្រីស្ទាន ដូចជាសាសនានៃការបំរើឪពុកម្តាយគឺបំរើនិងប្រើការធ្វើទណ្ឌកម្មឪពុកម្តាយ ការមើលងាយ ការគំរាម និងការជាច្រើនទៀត ជាកម្មសិទ្ធិដើម្បីនិងផ្ដន្ទាទោសនៃការស្តាប់។

2. លទ្ធផលនៃការគោរព

វាជាបញ្ញត្តិដំបូងសំរាប់សេចក្តីសេចក្តីសឡា។ បុត្រនោះនឹងមានអាយុវែងនៅផែនដី។ ដើម្បីនឹងទទួលបានការបង្ហាញយើងត្រូវតែស្រាវជ្រាវបញ្ញត្តិរបស់ព្រះហើយរក្សាគ្រួសាររបស់យើងដោយមាំមួន។

សេចក្តីបញ្ចប់

ដើម្បីរីករាយនិងព្រះពររបស់បញ្ញត្តិប្រាកដយើងត្រូវតែស្រាវជ្រាវអាជ្ញាធរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនិងគោរពដល់ពួកគាត់ដើម្បីអោយយើងរស់នៅជាមនុស្សដែលមានពរដ៏ក្រៃលែងនិងមានអាយុវែងជាម្យ៉ាងរហូតទៅ។ យើងប្រហែលជាស្តាប់រំពងចាំព្រះភាពគាត់នៅពេលបច្ចុប្បន្ន។ នៅពេលនោះយើងមានសំណង់ដើម្បីបានទទួលបានពរមកពីព្រះ។

7. បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ (ទិព្វបទ 20:13)

លោក ឡាហ្សា ប្រើ40ដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសព្វាថ្នាស្រ្តីបានគេប្រើក្នុងការតែមួយដើម្បីសំលាប់មនុស្ស។បញ្ញត្តិ (កុំអោយសំលាប់មនុស្សអោយសោះ) បានផ្តល់ជាលំដាប់ទី២ចេញពីគ្រប់បញ្ញត្តិទាំងអស់សំរាប់ទំនាក់ទំនងអ្នកជិតខាង។

តើអ្វីទៅជាហេតុផល? ពីព្រោះអំពើបាបបានកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកជិតខាងគឺជាភាគច្រើនមួយ ព្រះបានបង្ហាត់ទៅយើង។ដូចជាយើងគិតពីអត្តសញ្ញាណរបស់សៀវភៅសំនួរចម្លើយដ៏វែងរបស់គ្រីស្ទានដំបូង យើងមានអារម្មណ៍គុណសម្បត្តិ។តើអ្វីទៅជាធាតុដែលបញ្ញត្តិទីប្រាំមួយបានកំរិតនិងធាតុដែលបានហាមឃាត់?

1. តើអ្វីទៅជាការបង្កការបង្កបញ្ញត្តិទី៦?

គឺយើងសិក្សាដោយប្រុងប្រយ័ត្នដោយផ្តល់អោយខ្លួនការលះបង់តាមច្បាប់ដើម្បីនឹងរក្សាជីវិតអ្នកជិតខាង។វាបានសង្ខេបជាធាតុ៦យ៉ាង៖ ១)ដើម្បីប្រឆាំងនឹងគំនិតហើយនឹងគោលបំណងនៃការលួចដោយខុសច្បាប់(ឧទាហរណ៍ ខ្ចីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាង) ២)គ្រប់គ្រងរាល់កំហឹង (សេចក្តីកំហឹងរបស់មនុស្សមិនអាចបំពេញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ) ៣)ដើម្បីជៀសវាងរាល់ទាំងភ័យស្នាម ភាពល្ងង់នឹងទំលាប់។(ឧទាហរណ៍ ការមើលនឹងការឈ្លោះ) ៤)ច្បាប់នៃការការពារនៃអត្តសញ្ញាណកម្ម(ឧទាហរណ៍ ម៉ូតូនៃការប្រកួតរបស់មហាអំណាចខាងលិច) ៥)ការគ្រប់គ្រងលើ ស្រា ឱសថ គេងនិងការងារ (អ្នកប្រមឹក ឱសថការី អ្នកធ្វើការងារ) ៦)លះបង់ខ្លួនរបស់យើងដោយពិចារណាលើការអត់អានទោស លួងលោមនឹងទាស់(ឧទាហរណ៍ ចូរពិចារណាពីការជួយរបស់សាសន៍សាម៉ាថាវិចិត្តល្អ នៅក្នុងពាក្យនេះមានន័យថារក្សាខ្លួនសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីពិត។អ្នកដែលចាត់ចែងការទាំងនេះបានល្អគឺអាចរក្សាត្រឹមត្រូវនិយាយយ៉ាងងាយស្រួល។

2. តើអ្វីទៅជាការហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ?

យើងអាចរៀបចំជំហានប្រាំមួយយ៉ាងរបស់សំនួរខ្លីរបស់គ្រីស្ទានដំបូងដូចខាងក្រោម៖ 1) ដើម្បីមិនអើពើពីអត្តសញ្ញាណដែលចាំបាច់ដើម្បីការពារជីវិតនិងបោះបង់ចោលពួកគេ(ឧទាហរណ៍ បញ្ជារបស់) 2)មានបាប និង ស្អប់ ភាពច្រណែនសងសឹក ចំណង់។(ឧទាហរណ៍ ដូចដែលយើងស្វែងរកឃើញថា គោរពបស់អ្នកជិតខាងដើរវង្វេង យើងគួរតែថែរក្សាអោយបានល្អហើយប្រគល់វាទៅអោយម្ចាស់វាវិញ)។3)សេចក្តីកំហឹងហួសហេតុ (ឧទាហរណ៍ ការសម្របសម្រួលកំហឹងសុចរិត)។៤)ការថប់បារម្ភដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ (ឧទាហរណ៍ ការថប់បារម្ភដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលអោយធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើឃាតកម្ម)។ រាល់សកម្មភាពដែលបានរាយការណ៍ក្នុងអត្ថបទនេះអ្នកជិតខាងរបស់យើងដោយបង្កើតការវិនិច្ឆ័យរបស់គុណការ សង្គ្រាមផ្លូវច្បាប់ និងការការពារសេចក្តីពិតជាមួយនឹងមួយនេះ។(ផ្តល់ផ្នែកច្បាប់ ការប្រកាសសង្គ្រាម)។

5 ប្រើប្រាស់សាច់ ស្រា ការងារ និង ការមិនបានគ្រប់គ្រងការកំសាន្ត។(ចំណុចណាមួយនៃជីវិតសាច់ឈាមលំអៀងដើម្បីផ្លូវទៅរកជីវិតដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ដល់អ្នកដទៃ)។(ឧទាហរណ៍ ការដឹកស្រាអាចបង្កើតអោយមានការវាយតប់គ្នា)។ អំពើហិង្សានិយាយថាសម្ភាធ ជម្លោះ ការប្រយោលប្រគល់គ្នា ការធ្វើទុក្ខទោដើម្បីបង្ហាញជីវិតអ្នកដទៃ។(ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងព្រះវិហារ យើងគួរតែជៀសវាងនិយាយពាក្យឃោរឃៅ)ពាក្យដែលថ្ងៃយប់សំរាកជួយយើងបង្ហាញពីការគោរពជីវិតនិងប្រព្រឹត្តអោយមានតំលៃ។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

ភាពសុចរិត ចិត្តមេត្តានិងសេចក្តីស្មោះត្រង់ ចេញមកពីព្រះគម្ពីរ ម៉ាថាយ 23:23 ហើយវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់បញ្ញត្តិ10ប្រការ។វិធីសាស្ត្រដ៏ល្អសំលាប់មួយទៀតគឺ ស្រលាញ់អ្នកជិតខាងរបស់យើងអោយដូចជាស្រលាញ់អ្នកកាយរបស់ខ្លួនដើម្បីគោរពអ្នកជិតខាងរបស់យើង។ទាំងអស់ខាងលើនេះគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ ដើម្បីស្មោះត្រង់ទៅចំពោះជីវិតក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់និងគោរពពិពោះជីវិតអ្នកជិតខាង។

8. បញ្ញត្តិប្រាំពីរ (ទីក្រុង 20:14)

ព្រះបន្ទូលដែលព្រះបានមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់គឺ និងថ្ងៃដែលក្បត់ចិត្តប្តីប្រពន្ធប្រកាន់កាប់ដៃដាច់ទ្រាយនៃថ្ងៃរបស់យើង។វាបានឆ្លើយតបទៅនឹងលក្ខណៈរបស់មនុស្សដ៏នាន់នេះ។តើមនុស្សជាអ្វី? គាត់គឺជាមនុស្សអាក្រក់និងជាមនុស្សក្បត់។(លោកអ៊ីដាម)ពីព្រោះតែការជិតក្បត់ ដោយសារតែអំពើបាបក្បត់គឺជាអំពើបាបដ៏កំសាន្តកំសាន្តការពារខ្លួន វាជាការបណ្តុបបណ្តាលអំពើបាប។ទោះបីជាព្រះវិហារគ្រីស្ទានបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណជាច្រើនក៏ដោយ

តើអ្វីជាការត្រូវការនៅក្នុងបញ្ញត្តិទីប្រាំពីរ? យើងអាចចម្លងនូវចំណេះដឹងរបស់សំនួរទី 138 នៃអត្ថបទទីប្រាំមួយ។ 1) ភាពការណ៍បរិសុទ្ធនឹងសាបបរិសុទ្ធរបស់អ្នកដទៃ។ (រូបរាងកាយ ចិត្ត សេចក្តីស្រឡាញ់ ពាក្យសម្តីនិងអាកប្បកិរិយា)

2) រាងប្រព័ន្ធច្រា យើងគួរតែយកការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងនិងមិត្តភក្តិដ៏ស្មោះត្រង់ (ការប្រកបគ្នា) 3) ត្រូវសំរាប់សំលៀកបំពាក់ធម្មតា 4) អស់អ្នកដែលមិនអាចនៅលើបោះ គួរតែរៀបការ។ 5) អ្នកដែលមានប្តីប្រពន្ធក៏ត្រូវរស់នៅជាមួយគ្នា។ 6) គំគេចដោយឈរនៅលើភាពទៀងត្រង់នៅក្នុងគ្រប់តំបន់។ នៅក្នុងសេចក្តីសង្ខេប យើងគួរតែរក្សាភាពសប្បាយរីករាយរបស់បុគ្គលនិងក្រុមគ្រួសារនិងរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ ទោះបីជាមាន ID ល្អបំផុតប៉ុន្តែបើសិនជាយើងប្រើវាខុសតាមទំនងទៅរកសេចក្តីស្អាបត្រឹមត្រូវវាអាចបំផ្លាញបានដូចនរណាម្នាក់ស្អាបដោយជំនីមហារីកទេ? តើព្យាយាមគាត់ព្យាយាមយ៉ាងណា ព្រះវិហារត្រូវការភាពបរិសុទ្ធផង្គឆ្មា។ តើអ្នកដែលមិនមានភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងការសំងាត់របស់គាត់បង្ហាញភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់នៅក្នុងទីកន្លែងដែលអាចរស់នៅបាន។ របស់ដែលយើងអាចរស់នៅបានគឺជាកញ្ចក់នៃរបស់ដែលមើលមិនឃើញ។ យើងគួរតែថែរក្សាមិនចូលទៅក្នុងអំពើបាបទាំងនេះទៅក្នុងជីវិតរបស់យើងនិងរីករាយនៃជីវិតនៃគ្រួសារនៃសំរេលង។

1) សេចក្តីកំរិត ការក្បត់ចិត្ត ការឈ្លានពាន ការស្លាប់ 2)សេចក្តីបង់ប្រាក់ថ្លានៃត្រឹមត្រូវទាំងអស់ គ្រប់ទាំងមនោគតិដែលកើតឡើង គំនិតនិងសេចក្តីស្រឡាញ់។3)ការដោះស្រាយអំពើពុករលួយនៃលិខិតកម្ចីក់ដីមានឧត្តមគតិទៅវត្តដើម
យូរ រូបភាពនៃបំណងប្រាថ្នាដ៏លោកសល់ អាចប្តូរវិធីដាច់ដាច់ រួមទាំងដោយឥតគួរសម ឥរិយាបថនៃការស្លៀកពាក់ 4)ដើម្បីប្រព្រឹត្តការហាមឃាត់ការរៀបការតាមច្បាប់ ដើម្បីប្រព្រឹត្តការរៀបអាពាហ៍ពិពាណិជ្ជសម្ព័ន្ធអនុត្តរា
នៅក្នុងចិត្តរបស់ស្ត្រីនិងទទួលពួកគេហើយបង្កើនឲ្យល្អ។5) ដើម្បីស្ថាប័នវិវត្តន៍ទៅលើ ដើម្បីផ្អាកការរៀបការដោយខុសឆ្គង6)ការលែងលះគ្នានិងការពន្យារកំណើត។7)សេចក្តីនិរន្តរ៍ មនុស្សប្រមឹកភាគច្រើននៃចក្ខុវិស័យការងារយុត្តិ
ប្រពន្ធទិត្តកក្កិវិកាយជាមួយនិងបទចម្លែងកំរិតពីប្រពន្ធ សៀវភៅ ចម្លែង ការវា នឹងការលេង ដើម្បីបង្កើនបំណងប្រាថ្នាខាងការជិតក្បត់ អាចប្តូរវិធីសាស្ត្រគ្រាន់ៗតើអ្វីជាមូលហេតុដើម្បីហាមឃាត់ការទាំងនោះ? ពីព្រោះភាពសប្បាយ
វិកាយរបស់យើង។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

7) បញ្ញត្តិទី១៧ (និក្ខមនំ 20:15)

1) តួនាទីរបស់បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

74

របស់អ្នកជិតខាងរបស់យើង។យើងគួរតែរក្សាការបញ្ជាក់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី១២២។ហើយគួរតែអនុវត្តគុណទោចំពោះព្រះសំរាប់គុណប្រយោជន៍នៃជីវិតរបស់ជនជាតិអាមេរិក។យើងត្រូវការអត្តចរិកដែលរស់នៅការងារសមរម្យ។ចាប់ផ្តើមចេញពីទីនេះនៅក្នុងការគិតនៃការមួយដ៏ល្អបំផុតដើម្បីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។

2) អំពើបាបដែលបានហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី១២២

នៅក្នុងសំនួរទី142របស់គ្រីស្ទានបង្ហាញថា 1)ហាមឃាត់ពីការលួច 2)ហាមឃាត់ពីការផ្លាស់ប្តូរជាសាធារណៈ 3)ហាមឃាត់ពីការប្រព្រឹត្តតាមសំភារៈលោកិយហួសហេតុ 4)ភាពខ្ជិលច្រអូស ការផឹកស៊ីហួសកំណត់ ការលេងល្បែងសីសង និងមិនត្រូវនៃព្យាបាលមន្ត្រីខាងក្រៅរបស់យើង។សព្វថ្ងៃនេះ ប្រទេសអាមេរិកបានសំរេចបំពេញនៃអំពើបាបរបស់បញ្ញត្តិទី១២២។ដូចនេះជនជាតិកូង ក៏បានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាបផងដែរដូច បាឡាម (Balaam)អំពើបាបដែលផ្តល់អំណាចលាក់កំបាំង អំពើបាបក្នុងដួងចិត្តស្នាម។

8. បញ្ញត្តិទី9

នៅពេលដែលយើងគិតពីបញ្ញត្តិទី10យើងគួរតែចងចាំពីដំណឹងល្អ។តើអ្វីជាការតម្រូវអោយធ្វើនឹងការហាមឃាត់នៃបញ្ញត្តិទី8និងទី9? គ្រប់ទាំងអំពើបាបទាំងអស់ចាប់ផ្តើមឡើងដោយការបោកប្រាស់។ប៉ុន្តែបើព្រះពរវិញគឺចាប់ផ្តើមដោយសារភាពស្មោះត្រង់។គ្រប់ទាំងការបោកប្រាស់ទាំងអស់គឺមិនអាចទៅដល់សេចក្តីពិតនៃព្រះបានទេ។ឥឡូវសូមអោយយើងគិតពីការតម្រូវអោយធ្វើនឹងការហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី ៩នៃសំនួរចម្លើយគ្រីស្ទានដំបូង?

1) តួនាទីរបស់បញ្ញត្តិទី8

មានសំនួរ144រៀបរាប់នៅក្នុង4យ៉ាង៖

1)ភាគីដើម្បីគាំទ្រភាពស្មោះត្រង់ជាមួយអ្នកដទៃនិងភាពល្អប្រសើររបស់អ្នកដទៃ។2) ក្នុងរឿង ការវិនិច្ឆ័យ ការផ្តួចផ្តើម យើងត្រូវតែនិយាយដោយភាពស្មោះត្រង់។3) យើងគួរតែព្រមទទួលភាពល្អឬការប្រទេសជិតខាងហើយយើងមិនត្រូវរើកាយចំពោះការលំនៅពាក្យចោមកម្រងដ៏អាក្រក់ទេ។4)ភាគីធ្វើអោយអ្នកដទៃបានអស់ចិត្តដោយសារអ្នកចោទប្រកាន់ អ្នកបញ្ជាក់និងអ្នកលក់ប្តី។ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅ ណាថាណែលដើម្បីអោយក្លាយជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដ៏ពិត និងមិនបោកបញ្ឆោត។អ្នកដែលស្មោះត្រង់ដោយដោយខ្លួនឯងនោះអាចស្មោះត្រង់ទៅចំពោះអ្នកដទៃ។ដូចនេះយើងត្រូវតែមានភាពស្មោះត្រង់។នៅពេលដែលកូនអោយចូលចិត្តលបបំបែកផ្ទះវិញ ឪពុកនឹងបងប្រុសរបស់គាត់មានអារម្មណ៍វិបាកផ្សេងគ្នា។ការព្យាបាលរបស់សាសន៍ សាម៉ារីវិចិត្តល្អបានពឹងផ្អែកទៅលើការពិចារណារបស់អ្នកដទៃ។

2) ការហាមឃាត់របស់បញ្ញត្តិទី6

សំនួរទី145ប្រាប់យើង1)មានបំណងដើម្បីធ្វើជាភ្នំណាស់ក្បែរខុសនឹងបង្ហាញកសាងខុសនឹងការការយ៉ាងខ្លាំងក្លាបើបញ្ជាក់របស់មនុស្សអាក្រក់។2)ដើម្បីសងមនុស្សអាក្រក់ដូចជាមនុស្សសុចរិតរឹមមនុស្សសុចរិតជាមនុស្សអាក្រក់។3)ចងកសាងមនុស្សឆ្មោះទោះជាគាត់ស្គាល់ព្រះគុណនៃភាពស្មោះត្រង់នៃអ្នកនោះទៅប្រកាន់គុណការដើម្បីរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់។4) ដូចជាការតាំងចិត្តទៀងត្រង់ភាសារ សកម្មភាពការធ្វើអោយចាប់អារម្មណ៍នឹងអាកប្បកិរិយាមានអំនួតដើម្បីមើលរលងនិងមើលស្រាលអ្នកដទៃ។5) ស្វែងរកចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដទៃនិងធ្វើអោយពាក្យចោមកម្រងពិត។6)គាត់បានសារភាពនូវអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់បិទបាំងរឿងសេចក្តីដោះសារ។6)ចំបែកច្បាប់សេចក្តីសន្យា។ការប្រកាសដំណឹងល្អគឺជាប្រហារជីវិតដោយពាក្យសម្តី។យើងគួរតែរកគុណភាពក្នុងការនិយាយរបស់យើង។ តើអ្នកមិនមែនជាកវីទេរមុនស្តង់ដារនេះ? C.H. Spurgeon បានផ្តល់សន្តិភាពនៃផ្តល់ដំបូន្មានអោយស្រ្តីមានលទ្ធភាពនិយាយតាមរយៈសាច់រឿង។ឧទាហរណ៍ “នៅក្នុងព្រះវិហារ លោក Spurgeon បានដឹកនាំខាងក្នុងការប្រតិបត្តិការ ពីរយ៉ាង”។គាត់បានប្រាប់ទៅខាងដើម្បីនាំយកមាសសត្វខ្លាចទៅគ្រប់ទាំងទ្វារផ្ទះនៃអ្នកជិតខាងរបស់ខាង។ហើយខាងក៏ធ្វើរួចរាល់គ្រប់ការងារទាំងនោះដោយរហ័ស ដូចដែលគាត់បានបង្ហាត់ដើម្បីប្រមូលផ្តុំគ្រប់ទាំងមាសសត្វទាំងនោះ។ប៉ុន្តែខាងមិនបានប្រមូលពួកគេទេ។បន្ទាប់មក Spurgeon បានបង្ហាញថាពាក្យនិយាយដើមគេរបស់យើងបានបំផ្លាញអ្នកជិតខាងរបស់យើងហើយយើងមិនអាចបោះបង់ចោលពួកគេផងដែរ។ដូចនេះយើងត្រូវតែប្រយ័ត្នក្នុងការនិយាយច្រើន។ “និយាយដោយទង់ភ្លន់ និយាយដោយបន្ទាប់ខ្លួន និយាយពាក្យអរគុណ និងពាក្យសរសើរ”។ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជឺការនៅក្នុងពួកគេចូលរមែងដោយស្មោះត្រង់នៅចំពោះព្រះ ដោយនិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំជាមនុស្សមានបាប”។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

យើងត្រូវតែដកចេញនូវចិត្តដែលយើងប្រើចំពោះអ្នកដទៃ។ភាគីជាបំណងចិត្តមនុស្សអាក្រក់។សូមអោយយើងរស់នៅក្នុងមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់ភាពស្មោះត្រង់ ពីព្រោះការងារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងកើតឡើងហើយយើងអាចបើកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

9) បញ្ញត្តិ 10

នៅក្នុងការគិតពីបញ្ញត្តិទាំង 10 ប្រការ នៅថ្ងៃនេះយើងសូមយើងគិតពីបញ្ញត្តិចុងក្រោយ គឺបញ្ញត្តិទី 10 ។ ក្នុងការសង្ខេបដោយរួមបញ្ចូលបញ្ញត្តិដែលមានគឺគោរពទ្រព្យសម្បត្តិអ្នករបស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នក។ ដូច្នេះយើងគិតពីអ្វីជាធាតុ គំរូអោយធ្វើនឹងការហាមឃាត់របស់បញ្ញត្តិទី 10 គឺ៖

1) តើអ្វីជាការគំរូអោយធ្វើនៅក្នុងបញ្ញត្តិទី 10?

សំនួរនៃគ្រឹះស្ថានដំបូង ទី 147 បានប្រាប់យើងម្តងទៀតពីការ ២យ៉ាង៖ ទី 1 យើងគួរតែអះអាងសប្បាយជាមួយតែទ្រព្យសម្បត្តិបច្ចុប្បន្នរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ 1) ជាញឹកញាប់យើងបានដកស្រង់ចេញពី គីលីដ 4:13 គឺយើងអាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់បានដោយសារព្រះគ្រីស្ទ។ មានគ្រឹះស្ថានជាច្រើនបាត់បង់ន័យពិតរបស់ខគម្ពីរនេះ ពីព្រោះតែពួកគេបានបដិសេធពីអត្ថបទនេះ។ វាបានលើកសំដែងន័យជាក់ស្តែង “ជីវិតដែលមានមាតិកាដែលយើងពេញចិត្តសំរាប់ខ្លួនរបស់យើង”។ នៅក្នុងខនេះបាននិយាយថា “យើងអាចធ្វើគ្រប់ទាំងអស់បាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ចម្រើនកំលាំងដល់ខ្ញុំ” អ្នកណាដែលអះអាងសប្បាយកាបបច្ចុប្បន្ន អាចទៅមុខជាច្រើនទៀតរឿងនឹងដឹងនេះ។ 2) តើអ្វីទៅជាអ្នករង់ចាំព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរអេសាយ 40:31 ។ វាជាជីវិតដែលគាត់គ្រប់គ្រាន់។ សំរាប់គាត់ គឺមានចិត្តគ្រប់គ្រាន់ វាមានន័យថា គាត់ផ្តល់អោយដើម្បីធ្វើអ្វីមួយ។ បន្ទាប់មកទ្រង់មានបទពិសោធន៍នូវអំណាចថ្មីដូចជាទៅកាន់ដែលលើកឡើងនៅក្នុងឱ្យល់។ 3) យើងគួរតែយល់ពីចំណុចផ្សេងគ្នាទាំងការអះអាងសប្បាយបច្ចុប្បន្ននឹងភាពខ្ជិលច្រអូស។ មនុស្សខ្ជិលច្រអូសមិនអាចសប្បាយចិត្តនៅជីវិតពិតទេ។ យើងគួរតែគោរពជីវិតពិតដោយស្មោះត្រង់។ ប្រសិនបើយើងបដិសេធជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ភាពក្រីក្រនឹងការអត់ឃ្លាននឹងចូលមកដូចជាទៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ តើអ្នកនៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់អ្នក? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនព្រមទទួលយកការគ្រប់គ្រាន់ទៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក? ពីព្រោះតែអ្នករបស់អ្នកមិនឃើញព្រះនៅខាងមុខ។ លោកយ៉ាកុបបានជួបព្រះនៅ បែតដែលហើយបានពេញចិត្តវានៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។

ម្យ៉ាងវិញទៀត គឺមានអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅចំពោះអ្នកជិតខាង។ 1) អ្នកណាដែលអះអាងសប្បាយចំពោះខ្លួន ៩ គឺអាចអះអាងសប្បាយចំពោះអ្នកជិតខាងរបស់គាត់។ ព្រះគម្ពីរបង្ហាញយើងទៅសំលាប់មនុស្សដូចខាងក្រោម (1) សំលាប់អ្នកកំផិត អំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តនូវថ្ងៃសប្បិទនឹងអំពើបាបដែលស្តាប់ឱ្យពួកម្តាយរបស់គាត់។ ពីព្រោះតែអស់អ្នកមានបាបទាំងនេះមិនយកអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកជិតខាងទេ។

ទី ២ តើលោកិយបញ្ជាក់ការនេះជាបញ្ហាដ៏យ៉ាងដូចម្តេច? នៅក្នុងព្រះវិហារក្រោមភាពដូចព្រះនិងការបំរើតែបញ្ជាប្រតិបត្តិរឿងនេះនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នយ៉ាងដូចម្តេច? បើសិនជាមានមាណូក៍បានគេចពីក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ក្នុងពេលបម្រើការព្រះវិហារ ព្រះវិហារគឺជាសេរីភាពនៃអំពើកំផិតរបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងពិភពលោកនៃភាពក្រីក្រ បើសិនជាមានមាណូក៍ខ្ជិលយូរហើយចាកចេញពីកន្លែងនោះនៅក្នុងសង្គមគ្រឹះស្ថាន ភាពដូចព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារក្លាយជាមានន័យថាជាទោះ។ បើសិនជាមនុស្សមិនបានកែច្នៃទេនឹងមានព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនអាចនឹងកើតឡើង។ ចូរព្រះលោកមើលទៅពួកសាវ័ករបស់អង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពួកគេបានដើរតាមការគ្រាន់ហៅរបស់ទ្រង់។ ពួកគេបានយល់ពីជីវិតនៃភាពសប្បាយរីករាយរបស់ពួកគេបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធការធ្វើអោយឆៀយហត់ខ្លាំងនៃស្ថានភាពរបស់ពួកគេបានកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។ ការគ្រប់គ្រាន់សំរាប់ខ្លួនឯងនឹងការគោរពអ្នកដទៃចេញពីការបដិសេធខ្លួនឯង។ មុនដែលយើងបដិសេធខ្លួនឯង ទឹកអប់រំខាងព្រលឹងវិញ្ញាណមិនអាចចេញមកពីកែវសម្បត្តិរបស់យើង។

2) អំពើបាបនៃការហាមឃាត់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទី 10

នៅក្នុងសំនួរនៃគ្រឹះស្ថានដំបូង 148 បានសង្ខេបជាបីផ្នែក 1) មិនគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ 2) គ្រលោងភាពសប្បាយរីករាយរបស់អ្នកជិតខាងរបស់យើង។ 3) មានការស្រឡាញ់និងបំណងប្រាថ្នាទៅចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាងរបស់យើង។ សម័យបច្ចុប្បន្ននេះគឺជាការពេញទៅដោយអំពើបាបនៃបញ្ញត្តិទី 8។ នៅក្នុងព្រះវិហារតើមានចំនួនប៉ុន្មានហើយដែលអំពើបាបនេះបាននាំយកអំពើបាប? ជាពិសេសនៅក្នុងជីវិតព្រះវិហារ យើងគួរតែមានការប្រយ័ត្នប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្ពស់ ខ្លះគឺ ទី 1 គឺការបែងចែកលុយមិនត្រឹមត្រូវនឹង និងអេទុស្តស្នា ហើយយើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នដាស់តឿនអំពើបាបដូចជា (អ្នកប្រមឹក ការលេងល្បែងស៊ីសង ថ្នាំញៀន និង ពេស្យាទារ ។ ល។ អំពើបាបទាំងនេះចេញមកពីភាពលោភរបស់ចិត្ត។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែទទួលរើនយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ននៃអាកប្បកិរិយាដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នៅក្រោមសេរីភាពនិងសកម្មភាពដោយគ្មានការធ្វើអោយរៀបរយ។ ជាពិសេសភ្នាក់ងារព្រះវិហារដែលបានតែងតាំងដោយព្រះក្នុងលំដាប់ដើម្បីប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះអំពើបាបផ្សេងៗ។ នៅពេលដែលយើងមិនបានបង្កើតគុណធម៌មហន្តរាយជាច្រើននឹងកើតឡើង។ ព្រះបានដាក់ទោសអំពើបាបទាំងនេះ។ ពីព្រោះភាពកំផិតរបស់សត្វលោស មនុស្ស 3000 នាក់បានស្លាប់ដោយសេចក្តីខ្ជិលរបស់ព្រះ។ ដោយសារសេចក្តីសកម្មភាពសុចរិតរបស់ អូឌាល សេចក្តីខ្ជិលរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឈប់។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

យើងគួរតែធ្វើការសម្រេចចិត្តដើម្បីស្រឡាញ់ដើម្បីស្រឡាញ់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយរក្សាវាដោយស្មោះត្រង់។ តើហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រាន់ហៅយើង? ទ្រង់ចង់អោយយើងធ្វើជាអ្នកនេសាទមនុស្សដើម្បីចាប់មនុស្ស។ ទាំងនេះគួរតែបានបង្កើតវានៅមើលដ្ឋានគ្រឹះរបស់ចិត្តគ្រប់គ្រាន់។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេនិយាយថាថ្ងៃនេះដ៏ស្រស់? ដោយសារតែការយល់ច្រឡំលើនឹងភាពរីកអារក្សសាតាំងចូលចិត្តការយល់ច្រឡំ។ ចោរស្រឡាញ់ភាពក្នុងកម្មនឹងធ្វើបាតុកម្មដើម្បីលួចរបស់ផ្សេងៗចេញពីអ្នកផ្សេងទៀត។ យើងគួរតែមានអំណរនៅក្នុងព្រះពរអស់កល្បដែលព្រះទុកដាក់សំរាប់យើងដោយធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់។

[សំណួរទី14] អាទមេរៀនទី14 ម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរខាងក្រោមជាមួយនឹងពាក្យរបស់យើង។

1. ការប្រតិបត្តិតាមនិងការបកស្រាយ

- 1) ច្បាប់ទាំងនេះបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើស្ថានភាពរបស់ទាសករ។ តើអ្នកគិតថាធ្វើទៅដៃលក្ខនៈអនុញ្ញាតិប្រភេទផ្សេងនៃប្រព័ន្ធរបស់ទាសករ? (21:1-11)។
- 2) តើប្រភេទអំពើបាបអ្វីដែលនឹងទទួលបានការកាត់ទោសសំខាន់?
- 3) ធ្វើគោលការណ៍របស់ច្បាប់ ប្រកាសពីការកាត់ទោសរបស់គឺជាមូលហេតុនៃអំពើ អាក្រក់របស់គេផ្ទាល់។ (21:23-35)
- 4) តំលៃដែលបានផ្តល់អោយក្នុងរឿងពិតប្រាកដ។ តើវាមានឥទ្ធិពលទៅលើការការពាររបស់អាគម្យាងដែលមានរឿង? (22:1-15)
- 5) តើអ្វីជាការខ្វល់ខ្វាយដ៏ប្លែងប្លែកសំរាប់យុត្តិធម៌នឹងក្តីមេត្តាបើកសំដែងឥទ្ធិពលនេះ។ (22:16-31) ហេតុអ្វី?

2. ការអនុវត្ត

- 1) យោងទៅតាមគោលការណ៍ទាំងនេះ តើអ្នកនឹងធ្វើការបកស្រាយ ពីភាពមានទំនួលខុសត្រូវសង្គមដូចម្តេច?
- 2) ប្រៀបធៀបពីពិធីបុណ្យសាសនាអូស្ត្រាលីដែលជាមួយការលះបង់របស់ប្រជាជនទូទៅ។

មេរៀនទី 15

ក្រិច្ចវិន័យ

គោលគំនិតការបែងចែក៖

រង្វង់នៅលើចំនួនប្រាំមួយដាវ - គំរោងបាញ់ដែលត្រូវបានចាក់ទងទៅលើការផ្គត់ផ្គង់ទាសនៃសេចក្តីស្លាប់ - 1) ការបញ្ចេញចិត្តបរិសុទ្ធ, 2) មានចំណងសម្លាប់ប្រទេសគ្នា, 3) គ្រាន់តែចុចប៊ូតុង ឬ 4) ចាប់ផ្តើមវាច្បាស់លាស់ដោយមានទម្ងន់ខ្លាំង។

2. ខ្សែសង្វាក់ភ្ជាប់រវាងដាវនិងសសរស្តម្ភនេះ - ប្រព័ន្ធការពិន័យការស្លាប់ត្រូវបានផ្តល់សម្រាប់ការបង្កើតគុណភាពនៃគតិស្ថាន។

3. ការកើនឡើងទំហំបាញ់ប្រព័ន្ធនិងផ្លូវលើសសរនេះ - ដើម្បីរក្សាគុណភាពនៃសេចក្តីជឿដែលយើងគួរតែជីវិតមេរៀនមិនពិតបរិយាយក្នុងយុគសម័យនិងពុតត្រូវនិងគួរតែអនុវត្តតាមប្រព័ន្ធបង់ផ្នែកខ្លីៗ បើក្នុងការបង្កើតគុណភាពនិងសេចក្តីសុចរិត។

4. លិខិត ខ្លាំង)Coram(ភ្នាក់លើ ដេសូ)Deo- ផ្នែកខាងស្តាំនៃសសរស្តម្ភនេះ (ពិធីបុណ្យបស់ជនជាតិ ឥស្រាអែលជាបុណ្យសាសនាហើយយើងគួរតែរៀនច្បាស់ពីបុណ្យនិងជីវិតទៅសំខាន់ៗនៃពេលវេលាបុណ្យជាម្ចាស់គឺមានស្តាយស្តាយ។

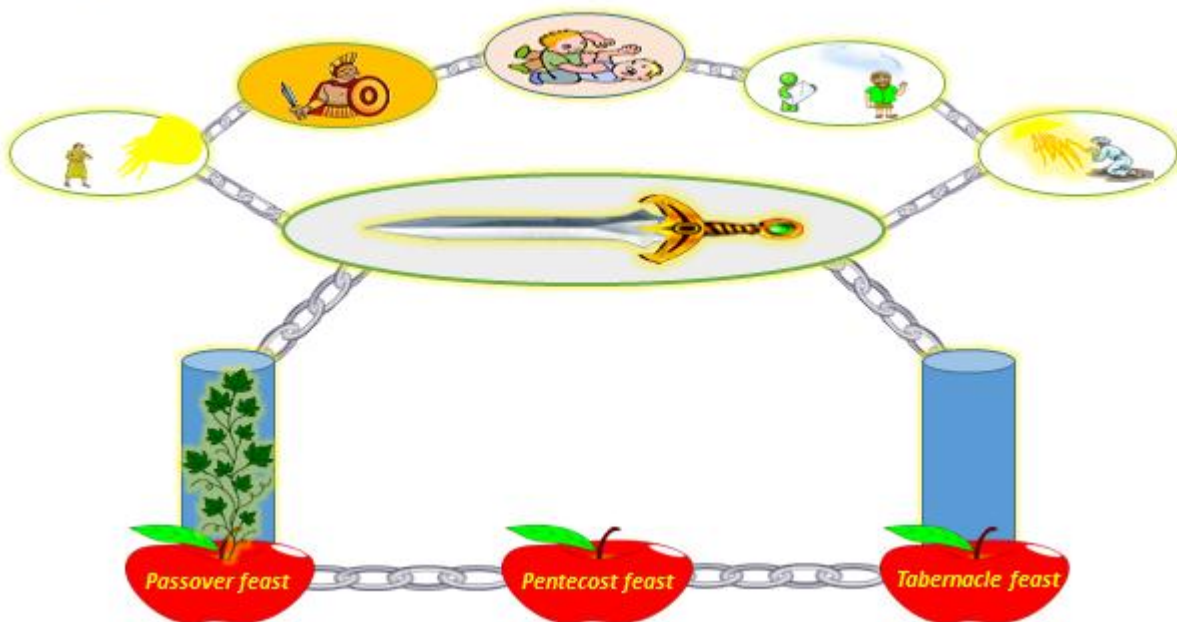
5. បង្វែរទៅក្រោមសសរស្តម្ភ - បុណ្យបើកក្រុមប្រឆាំងនឹងក្រុមប្រឆាំង។

1) រង្វង់ជាលើកដំបូង - បុណ្យបើក ការស្លាប់បង្កប់នូវគ្រីស្ទ -

2) រង្វង់ពិធីបុណ្យ - ទីប្រាំពីរជាលើកទីពីរ ពិធីបុណ្យផ្លូវបំបាត់ការកកស្ទះនៃព្រះវិញ - ប្រាសាទបរិសុទ្ធ

3) រង្វង់ទីបី - ការពន្លា សេចក្តីប្រកាស - (ពិធីបុណ្យប្រឆាំង)gospel- ក្នុងគន្លងគ្រីស្ទ។

15. The Laws I

I. អត្ថបទព្រះគម្ពីរ• ទំព័រ 26:12-23:8

II. ទស្សនៈ ទំព័រ 20:13

III. ការពន្យល់សង្ខេបខ្លីៗ

«កុំអោយសំឡាប់មនុស្សអោយសោះ»(ទំព័រ20:13)។ព្រះយេស៊ូជាដំបូងបានយាងចុះមកនៅលើភ្នំស៊ីណាយទ្រង់បានហៅពួកអ្នកស្រាវជ្រាវមកជុំគ្នានៅទីនោះហើយទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាទ្រង់ព្រះគុណ។ 9 វាគឺជាទំនាក់ទំនងរវាងស្តេចនិងជាអ្នកបំរើដ៏ថ្លៃថ្លាដែលគឺជាប្រធានស្រុករបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះរបស់ពួកគេ។ព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាដ៏ពេញដោយអំណាចព្រះចេស្ដាទ្រង់បានបង្ហាញគ្រាន់តែច្បាប់ដែលជាអាការៈអនុវត្ត ចំនួនដប់បញ្ញត្តិហើយប្រធានស្រុករបស់ទ្រង់បានឆ្លើយតបថាអាម៉ែនហើយសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានបង្កើតឡើងដូច្នេះព្រះបានធ្វើឱ្យគោលការណ៍នៃបញ្ញត្តិទាំងដប់នេះគឺត្រូវបានអនុវត្តទៅក្នុង! គ្រប់អ្នកទាំងអស់នៅក្នុងចំណោមបញ្ញត្តិទាំងដប់នោះគឺយើងបានសង្កេតឃើញពីការបាមយាត់មិនអោយសំឡាប់មនុស្សបានបើកបង្ហាញដោយរបៀបណា? 1) ឃាតកដែលមានគោលបំណងចង់សំឡាប់គេគួរតែត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដហើយមនុស្សឃាតដោយចៃដន្យគួរតែទៅជួបកោននៅទីក្រុងដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយសុចរិត 2) ឯអ្នកណាដែលធ្វើអាក្រក់ដល់ឪពុកម្តាយខ្លួននោះត្រូវសំឡាប់ចោលជាមិនខាននិងក្រុមអ្នកចាប់ជំរិតក៏តែត្រូវបានប្រហារជីវិតដែរ។ប៉ុន្តែខណៈដែលភាពល្ងង់ខ្លៅ នោះបុរសម្នាក់ត្រូវបានសម្លាប់និងបុរសម្នាក់បណ្តាលមកពីការរំលូតរលួយ, ព្រះអង្គទ្រង់បានស្នើសុំដល់ណាងនិងបានបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតត្រឹមត្រូវនេះបើយោងតាមគោលបំណងនេះនៃសេចក្តីតាំងចិត្ត។ ជាធម្មតាគេតែងតែមានអ្វីដែលសំខាន់ បន្ថែមទៀតនៃក្រឹតវិន័យ នៃសេចក្តីសុចរិតមេត្តាករុណានិងសេចក្តីស្មោះត្រង់ គួរតែបានស្ថាបនាឡើងនៅ រាល់អត្ថបទ។ ក្រឹតវិន័យរហូតដល់ដំណឹងល្អបានចូលមកដើម្បីឱ្យពួកគេបានបង្ហាញសេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណានិងសេចក្តីស្មោះត្រង់នៅក្នុងដៃនក់ណាត់មួយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោក នេះក្រឹតវិន័យនេះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះអង្គគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះបញ្ញត្តិនៃការសម្លាប់មនុស្ស ត្រូវបានផ្តាច់ ទោសដោយការបោះទៅក្នុងថាមនក ទោះបីជាគាត់ស្អប់ដល់អ្នកដទៃហើយគាត់បានដុតអ្នកដទៃ។ សេចក្តី ក៏ទាមទារត្រូវបានក្រឹតវិន័យនេះត្រូវបានសម្រេចដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ឥឡូវនេះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងដំណឹងល្អនោះទទួលព្រះគុណយ៉ាងសំខាន់ជាងក្រឹតវិន័យក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទនិងក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យ៉ាងបរិបូរណ៍។

ការពន្យល់:

ក្រឹតវិន័យដែលមាន 613 អត្ថបទដែលត្រូវបានសង្ខេបនៃ បញ្ញត្តិទាំងដប់ប្រការបម្រៀបផ្អែកទីពីរថាៈ “ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង” ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃបទបញ្ញត្តិដែល ជាផ្នែកដំបូងនេះ “ស្រឡាញ់ព្រះរបស់អ្នកច្រើនពីលក្ខណៈជាអាទិភាពខុសគ្នាជាមួយគ្នាជាមួយគ្នាហើយដូច្នេះ ជននិមិត្តតាមនេះ និងជីវិតរបស់ប្រជាជនឡើងនៃសេចក្តីនេះជាកំរិតនិងស្តង់ដារ” របស់ព្រះ។ សេចក្តី សុចរិតមេត្តាករុណានិងសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតប្រធានស្រុករបស់ព្រះអង្គ។ នេះគឺដូចជាមេរៀនមួយយូរនៅក្នុងសុភាសិតត្រូវបានគេចាប់ផ្តើមចេញពីភាពភោគខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃប្រាជ្ញានិងជីវៈ។ ដូច្នេះក្នុងអត្ថបទនៃក្រឹតវិន័យនេះយើងអាចរកឃើញការបញ្ចេញគិតប្រាជ្ញាដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយលក្ខណៈបីនៃព្រះ។

I. ក្រឹតវិន័យនៃការស្លាប់(ទំព័រ21:12-21)

នៅថ្ងៃសហស្សមួយនេះបានកើតឡើងជាច្រើនកិច្ចពិភាក្សាចំពោះក្រឹតវិន័យនៃការផ្តន្ទាទោសនៃការស្លាប់នេះ។ពួកគេបានអះអាងថាការផ្តន្ទាទោសការស្លាប់នៃការប្រើវិធីសាស្ត្រខុសៗគ្នាត្រូវបានគេគិតថាជានិមិត្ត។ នៅថ្ងៃផ្សេងទៀតស្រ្តីម្នាក់ជនជាតិកូរ៉េលំនៅឋាន 100 ឆ្នាំក្នុងពន្ធនាគារព្រោះដោយសារតែគាត់បានសំលាប់ឪពុកម្តាយនិងបុរសម្នាក់មិត្តភក្តិរបស់ខាង ដើម្បីទទួលបានការប្រែសម្រួលធានារ៉ាប់រងរបស់ខាង។វាត្រូវបានប្រើជាឧទាហរណ៍នៃការការពារចេញពីភាពដ៏អាក្រក់នៃការប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អេស៊ីកម្មចំនួន 119 បានចាប់ផ្តើម បុរសប្រហែល 3000 នាក់។ ខណៈដែលសេចក្តីសុចរិតដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេប្រឆាំងនឹងត្រូវកើតឡើង។ តែងតែបានល្អបែរជាមិនល្អទៅវិញ។ ទោះបីជាបទគម្ពីរដែលបាននិយាយថាការការពារសិទ្ធិរបស់វាប្រព្រឹត្តចំពោះបញ្ហាឃាតកម្មនេះយ៉ាងខ្លាំង។ នេះបើយោងតាមការការពារជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីផ្លាស់ប្តូរស្តង់ដារនៃច្បាប់នេះនឹងក្លាយទៅជាសកម្មភាពធ្វើអត្ថប្រយោជន៍។ បទគម្ពីរបានបម្រៀនថាច្បាប់ កាត់ទោសប្រហារជីវិតមានសភាពធ្ងន់ធ្ងរនិងច្បាប់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបភាពបរិសុទ្ធនេះនឹងត្រូវ ស្លាប់ច្បាស់ណាស់។ ដូចនេះផងដែរនរណាម្នាក់ដែលប្រព្រឹត្តច្បាប់នៅថ្ងៃលប់សំរាកអ្នកដែលថ្វាយបង្គំប ចម្លាក់ហើយនរណាម្នាក់ដែលបានធ្វើឱ្យប្រឆាំងទៅនឹងស្លាប់ឡើងវិញទៅជាកម្មសិទ្ធិមួយ។ នេះមិនមែនជាក្រឹតវិន័យថាមានតែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាស់។ បទគម្ពីរនេះបានបង្ហាញពីភាពជាក់ស្តែងជាច្រើនថែមទាំងមានច្រើនទៀតភាពជាក់ស្តែង។ សព្វថ្ងៃនេះយើងតែងតែគិតពីខ្លឹមសារនិងហេតុផលដែលទ្រង់បានប្រ ទាននៅក្រឹតវិន័យទាំងនេះ។

1. យទីក្រឹតវិន័យ)1 នៃការកាត់ទោសប្រហារជីវិត(មួយ) ឃាតកម្មដោយការតាំងចិត្ត)14,18(ស្តង់ដារនៃការសម្លាប់មនុស្សនៅក្នុងបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនេះគឺចេញពីស្តង់ដារនៃការសម្លាប់មនុស្សនៅក្នុងបទគម្ពីរសញ្ញាច្បាប់។ នៅក្នុងករណីនៃការអីចបានសម្លាប់មនុស្សរបស់គាត់។ និងចម្លើយតបចំពោះសេចក្តីអធិស្ឋាន របស់យើងនឹងត្រូវបានកើតឡើងដោយការអត់ទោស។ ចិត្តនៃការស្លាប់របស់យើង។ប្រែយើងគួរឱ្យផ្លាស់ ។ "គ្មានការអភ័យទោសនិងគ្មានចម្លើយ" វាគឺជាការដែលអោយធ្វើទៅបានដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដទៃល្អប្រសើរជាងខ្ញុំ។
- 2(ឯអ្នកណាដែលបានដាក់បណ្តាសាទៅលើឪពុកម្តាយនិងវាយធ្វើបាបពួកគាត់)15,17(ប្រសិនបើយើង បំផ្លាញរបស់ផ្សេងៗទៀតជាមួយនឹងពាក្យ សន្តិសុខរបស់យើងនិងការប្រព្រឹត្តរបស់យើងវាស្មើតែស្លាប់។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរអេសាយ6:1-3និយាយពីការដែលយើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ ឪពុកម្តាយរបស់យើងហើយគោរពព្រឹត្តិបត្តដល់ពួកគាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ការគោរពប្រតិបត្តិការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់យើងគួរតែយកអាកប្បកិរិយាដូចគ្នានឹងព្រះ។ ចេញពីអ្វីដែលជាភាពងឹតនៃកូនប្រុសទាំងបីរបស់លោកល្អអោយ ដែរឬទេ? វាអាស្រ័យទៅលើការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេឬការមិនគោរពដល់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ វិធីមួយដើម្បីពង្រឹងក្រុមគ្រួសារនោះត្រូវអនុវត្តតាមបញ្ញត្តិនេះ។ ហេតុផលដែលថាក្រុមជំនុំសម័យថ្មីត្រូវ បានដួលរលំនៅក្នុងកន្លែងដទៃនេះគឺដើម្បីមើលថាបញ្ញត្តិ។ ប្រសិនបើពួកគេស្តាប់ពាក្យនេះគង់អំពីសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណនៅលើគុបរិភោគអាហារ
- 2) សារនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ បណ្តាពាក្យទៅតាមគេគួរតែដឹងអ្នកណាដែលបានចាប់ពង្រត់មនុស្សគឺដូចការអប់រំដែលកូនរបស់ពួ (16 ក្នុង(16" ទាំងចាប់ជំរិតនិងទិញពួកគេជាកម្មសិទ្ធិបញ្ញត្តិ។ ប្រវត្តិទី បន្ទាល់របស់យើងនិងភាពដទៃខាងលើយើង។ សភាពនៃទោសកម្មនេះត្រូវបានកើតឡើងនៅក្នុងតាមក្នុង សហរដ្ឋអាមេរិក គឺដោយសារតែការរើសអើងខ្លាំងបើទោះបីជាពួកគេមានភស្តុតាងនៃភាពផ្ទុះរបស់ព្រះ។ វាគឺ (សេចក្តីសុចរិតមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់)

គម្ពីរណាព្រះបញ្ញត្តិរបស់ជាការប្រឆាំងនឹងកុប្បត្តិ 1:28 ហើយព្រះបានប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ហើយព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ចូរបង្កើតកូនឱ្យចម្រើនឡើង ឱ្យមានពេញពាសលើផែនដីចុះត្រូវប្រៀបធៀបនឹងដីហើយមានអំណាចលើគ្រឹះសមុទ្រ សត្វហើរលើអាកាសនិង ជីវិតផងទាំងឡាយដែលកំពុងនៅលើផែនដីផង។ ព្រះគម្ពីរមិនបានបញ្ជាឱ្យធ្វើការជាមួយនិងសកម្មភាពដូចគ្នាដោយការមិនយកចិត្តទុកដាក់នៃភាពឆ្កេះរបស់ព្រះអង្គ។ តើធ្វើដូចម្តេចបើវាគឺជាសកម្មភាពដ៏ដទៃទៅយើង ! វិញ។ សត្រូវយើងនឹងគួរតែធ្វើវាតបស្នងទៅគាត់ខ្លាំងសត្វគោរបស់យើងគួរឲ្យរក្សា គប្បីស្រឡាញ់មនុស្ស។

4) ពេលដែលអ្នកបំរើនោះត្រូវបានស្លាប់ជាលើយ។)20) ហេតុអ្វី? ដោយសារតែជាតិពុលនិងវាមានកម្លាំង យ៉ាងខ្លាំងលើយើងរាល់គ្នាដែលពេញដោយអំពើបាបដូចជាជាតិពុលនៅក្នុងគាត់។ វាជាបញ្ហាដ៏ធំមួយដែល ពួកគេមិនបានប្រតិបត្តិការអធិស្ឋានហើយជាប់លាប់ប៉ុន្តែការពិតសំខាន់ជាងនោះគឺថាពួកគេចង់ទទួលបាន សិរីរុងរឿងរបស់មនុស្សមិនទទួលសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយប្រើគូលេខនេះដោយកោតខ្លាចព្រះ។ ខាងក្រោមនេះគឺជាថ្នាំពុលដ៏អាក្រក់។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានស្លាប់ដោយការប្រព្រឹត្តបែបនេះនិងត្រូវបាន ស្លាប់ដោយសារតែអំពើបាប។ យើងតែងតែត្រូវបានបំពេញជាមួយនិងចិត្តហើយនិងចិត្តដែលទន់ភ្លន់ ពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា។ មួយនេះបានមកពីការប្រកបគ្នាជាមួយនិងព្រះ។ តើអ្នកមិនមានបាប ដែលជាមនុស្សសិទ្ធិរបស់ការស្លាប់នេះទេ? យើងគួរតែសារភាពអំពើបាបដែលយើងមាននៅក្នុងចិត្តរបស់ យើងបែបនេះព្រោះតែយើងខ្សោយ។ ពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់នូវព្រះពររបស់ទ្រង់ទៅនឹងចិត្តទាំងនោះ។ 2. ហេតុផលថាក្រិតវិទ្យាដែលនៃការកាត់ទោសសម្លាប់នេះត្រូវបានអនុញ្ញាត។ ព្រះបានប្រទានក្រឹត្យ វិទ្យានេះដើម្បីរក្សាសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់និងសម្រាប់ជាអាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គ។ ប្រសិនបើផ្នែក នេះនឹងត្រូវបំផ្លាញ អំពីរបៀបនៅដូចម្តេចត្រូវបានសាងសង់? បើយោងតាមបទទំនុកដំកើង ៤៨: តើព្រះគ្រប់ គ្រងលើពិភពលោកដូចម្តេចក្នុងព្រះរាជអាណាចក្រនៃទ្រង់? ព្រះអង្គទ្រង់គ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត។ អាណាចក្ររបស់ទ្រង់និងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា ចំពោះសេច ពេលដែលជាច្រើនយើងមានដូច្នេះ ចូរស្វែងរកទេសនិងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះជាមុនសិន។ "ក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ចេញពីចិត្តរបស់យើង។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ក្រិតវិទ្យាបែបនេះព្រះការពិនិត្យការស្លាប់នេះគឺរស់នៅឡើយនេះ។ នៅពេលដែលយើងបង្កើតសេចក្តី សុចរិតនៃគម្ពីររបស់ព្រះដែលយើងអាចប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដីនេះទាំងស្រុង។ ចាំយើង ឱ្យបង្កើតគុណការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយដ្ឋាន។ នេះគឺបង្កើតសម្រាប់នា ពេលអនាគត របស់យើងស្ថិតលើទ្រង់។

II. ការបង្កើតគុណការ និងរូប) 21:22-36)

លក្ខណៈពិសេសនៃផ្ទៃក្រោយនេះនិងពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវបទគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញថាវាមិនហ្ន៎ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតនិង "ដូចជាទឹកសេចក្តីយុត្តិធម៌និងសេចក្តីសុចរិត" ពេលដែលព្រះបានពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសុចរិតសេចក្តីសុខសាន្តនិងអំណរអរសប្បាយ។ នៅ ទីនេះអ្វីដែលជាសេចក្តីសុចរិតមិនមានអត្ថន័យ? វាគឺជាគ្រឹះនៃសន្តិភាពនិងការអរសប្បាយជាខ្លាំង។ ដូច្នេះ ខណៈដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រៀនទៅពួកទាហានដែលរុះរើទៅកាន់គាត់, គាត់ហើយនិងព្រះ បានប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ហើយព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅគេថាចូរបង្កើតកូនឱ្យចម្រើនឡើង : ពាសពេញផែនដីចុះត្រូវប្រៀបធៀបនឹងដីហើយមានអំណាចលើគ្រឹះសមុទ្រសត្វហើរលើអាកាសនិងជីវិតផងទាំងឡាយដែលកំពុងនៅលើផែនដីផង។ ចម្លើយបានឆ្លើយតបចំពោះពួកគេមិនត្រូវប្រើអំពើហិង្សានិងបញ្ឈប់ ការគំរាមកំហែងនិងអំពើពុករលួយទទួលបាន។ នេះគឺជាការមិនត្រូវទៅកាន់ពួកគេប៉ុន្តែពួកគេត្រូវស្ថានទាំងអស់ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេគឺរស់នៅដើម្បីស្ថាបនាសេចក្តីសុចរិត។

តើយើងត្រូវធ្វើវិធានយ៉ាងណាទៅលើសេចក្តីសុចរិតក្នុងខណៈនិងដោយរបៀបណា?

1. យើងត្រូវបង្កើតឱ្យមានការមិនសន្សំសំណើក្រៅពីគុណការ។ នៅក្នុងខគម្ពីរ 21-22 យើងមើលឃើញ គោលដៅច្បាស់លាស់ដែលព្រះបានផ្តុកផ្តង់ឱ្យទៅកាន់ជិតខាងរបស់ទ្រង់បានយកដោយការមិនសម្រេចក្នុងគោលបំណងដើម្បីស្ថាបនាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។
 2. នៅពេលដែលគាត់បានធ្វើការអ្វីមិនបានសម្រេចគួរតែទូទាត់សងនេះបើយោងតាមសម្តីរបស់គាត់។ ហេតុដូច្នេះនេះក្រិតវិទ្យាបានសង់កន្លែងទៅនឹងជីវិតហើយជីវិតហើយភ្នែកទៅដោយភ្នែកផ្ទេរធ្វើដោយផ្ទេរ ដៃដោយដៃ ឆាត់ដោយឆាត់ ដុតដោយដុតនិងវាទៅយក។ នេះមិនមែនជាច្បាប់នៃការសងសឹក និងបង្កើតសេចក្តីសុចរិត។ ពួកគាត់ស្មើគ្នាបានបង្រៀនពីច្បាប់នៃការសងសឹកនេះ។ ម៉ាថាយ)5:)
- តើវាមានស្វ័យខ្លាំងដើម្បីស្ថាបនាសេចក្តីសុចរិត? ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា និងសេចក្តីរកឃើញនូវស្វែង " សុចរិតនៃព្រះជាមុនសិន។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសំលាប់បំបាក់ ចំណីអាហារផ្ទះសម្បែងដើម្បីជំនួស សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះអម្ចាស់បានសង់កន្លែងថាជាបញ្ហាចម្បងដើម្បី ស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ហេតុអ្វី? ដោយសារតែសេចក្តីសុចរិតគឺថ្វីដៃនៃជីវិតទាំងអស់។ សេចក្តី សុចរិតគឺជាចំណុចសំខាន់ដែលអាចរក្សាការពារនិងការកាប់បំផ្លាញនៃរបស់គ្រប់យ៉ាង។ នដូច្នេះ)៖ មាន ខាទីជាតុល្យភាពនៃវាដោយគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងនៅពេលដែលសេចក្តីសុចរិតសេចក្តីសុខសាន្តនិងសេចក្តីអំណរអរសប្បាយនឹងធ្វើទៅតាមវា។ តើធ្វើដូចម្តេចពោះបញ្ហានេះដែល ចេញពីភាពមិនប្រាកដប្រជា? នៅពេលណាដែល យើងមើលឃើញរឿងមិនត្រូវវាហាក់ដូចយើងគួរ តែបង្កើតសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ កាន់តែច្រើនឡើងទៅក្នុងពួកគេ។ ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ប្រសិនបើអ្នកជិត ខាងត្រូវឱ្យដើរជាមួយគាត់ 5 ម៉ាយល័អ្នកគួរតែដើរយៈពេល 10 ម៉ាយ ល។
3. យើងគួរតែផ្តល់នូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ការតាំងចិត្តដ៏រិះ។ នៅក្នុងករណីដូច ខាងក្រោមនៃជិតពួក28ខណៈដែល គោល្យោលបានផល បុរសម្នាក់គោរពនោះគួរតែ ត្រូវ បានសម្លាប់ប៉ុន្តែបើជាម្ចាស់វាវិញត្រូវបាន រួចផុតពីការសម្លាប់របស់គាត់។ ប្រសិនបើ គាត់មានសកម្មភាពយ៉ាងខ្លាំងកាន់នឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ ។ ដូចជាមេតាមួយត្រូវ បានផ្តាច់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅនោះម្ចាស់ត្រូវតែសង្គ្រោះវាពីរណ្តៅនោះ។ ដូចជាគោ ល្យោលផលគោល្យោលផ្សេងទៀត,គោបានរស់រានមានជីវិតហើយត្រូវបានបំបែកចេញពីគោដទៃ។ប្រសិនបើវាមានបំណងវាគួរតែជាបេសកកម្មដទៃទៀត។ ថ្វីបើវាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នាវាគួរតែផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដោយអចេតនា។ មើលនៅក្នុង គោលនយោបាយនៃការជ្រកកោននេះ។ យើងគួរតែក្លាយជាបុរសម្នាក់ ដែលមាន សេចក្តីមេត្តាករុណាដែលបានអត់ទោសឱ្យដោយអចេតនា។
4. ព្រះជាម្ចាស់ផ្តន្ទាទោសយ៉ាងមុះមុតក្នុងករណីនៃការមានបំណងអ្វីមួយ។ ព្រះគម្ពីរ បាននិយាយថា "ប្រព្រឹត្តអំពើបាបនេះមានបំណង" "អំពើបាបប្រមាថព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និងកូនប្រុសនេះដើម្បីឈាន ដល់ការស្លាប់ អំពើបាបទាំងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សដែលមានបំណងប្រព្រឹត្ត។ ព្រះជាម្ចាស់បានហាម ឃាត់អំពើបាបនេះប្រាប់ យ៉ាងតឹងរឹង។ ករណីរបស់អាឡាឌាសនិងស្លេបក្រីវាក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើចេតនា។ ចិត្ត ដើម្បីពឹងផ្អែកលើប្រាក់នេះត្រូវបានលើកលែងទោសដូចដែលពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរប្រព្រឹត្តិកិច្ចការជម្រុញ ដូចចិត្តគឺមានសារៈសំខាន់។យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថា បំណងចិត្ត បរិសុទ្ធដែល ព្យាយាមដើម្បីគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ជាដង្ហែង។ បើគ្មានការទាំង នេះយើងនឹងជាប់ទៅ អំពើបាបមួយយ៉ាងធំ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ដើម្បីបង្កើតគុណភាពយើងគួរស្វែងរកប្រាជ្ញា។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតដែលយើងត្រូវ ការប្រាជ្ញារបស់ ស្តេច សាឡូមីន។ ដូចដែលគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហារបស់ស្តេចពេស្យាពីអ្នកជាមួយទារកគឺយើងគួរតែ គិតពីចរាចរណ៍ មើលដោយខ្លួនឯងមុនពេលពាក់ព័ន្ធបន្ទូលរបស់ព្រះសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង។ យើងគួរតែធ្វើតាមអ្វីដែលចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយក៏ដូចគ្នាផងដែរយើងត្រូវតែលឆន្ទៈ មាំមាំ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងការដែលយើងនឹងបាន បង្ហាញដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌និងសេចក្តីសុចរិតក្នុងសង្គមរបស់ យើងនោះយើងនឹងមានសេចក្តីសន្តិភាព និងអំណរក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

III. អំពីការអធិស្ឋានសាក្សីវិញ និក្ខមន៍)21:1-15(

តាមរយៈទំនាក់ទំនងរវាងម្ចាស់និងអ្នកបំរើព្រះបង្ហាញពីគោលបំណងដើម្បីបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងសង្គមនិងទំនាក់ទំនងសេចក្តីសុចរិតទៅនឹងដំណឹងល្អ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាម្ចាស់ ហើយគ្រីស្ទានជាអ្នកបំរើទ្រង់ ដើម្បីបំរើទ្រង់។ ដូចជាពួកគេបាននោះខ្លួនត្រូវឲ្យជាមួយដៃគរសាលារៀន គេបំរើព្រះដោយនៅជាមួយក្នុងដំណាក់កាលរបស់ព្រះអស់កល្បជាដើម ជាមួយការអរព្រះគុណដែលអស់ពី ចិត្ត។ ខ្លួនរបស់ខ្ញុំមិនមែនជារបស់ខ្ញុំ តែជារបស់ព្រះ។ យើង ត្រូវតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងទៅកាន់ព្រះ ដូចជាដង្ហាយសរស្រើង)12:1-2ខ្ញុំសូមសរសើរដល់ទ្រង់ដែលទ្រង់បាន!ព្រះអង្គអើយ “សារភាពតែយើងត្រូវ(ឲ្យទូលបង្គំនៅជាប់ក្នុងដំណាក់កាលទ្រង់ រស់នៅទីក្នុងផ្ទះរបស់ទ្រង់ប្រសើរជាងរស់ នៅ1000ថ្ងៃគឺជាព្រះពរ ដល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំចង់ធ្វើជាកញ្ជ័យក្នុងដំណាក់កាលរបស់ព្រះ។ បើបើមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកបំរើជាច្រើនក្នុងផ្ទះរបស់ អ្នក។ នេះជាបំណងចិត្តជាប្រចាំរបស់អ្នក។ ការសង់ដំណើរចិត្តបង្ហាញពីទឹកចិត្តដែលបាត់បង់អ្នកជិតខាង។ ស្មោះ តើនិក្ខមមានទំនួលខុសត្រូវគឺជាអត្តចរិតដ៏សំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់គ្រីស្ទាន។ នៅក្នុងរឿងរបស់លោក សាខេគីជាភស្តុតាងនៃការលះខ្លួនដោយគាត់បានសង់ចំនួនទ្វេដង៤៨១២ប្រាក់ដែលលោកបានលួច។ លោកសាខេគីប៉ុលរស់នៅជាមួយ ស្មោះតិចទំនួលខុសត្រូវដែលគាត់បានសង់នូវអ្វីដែលបានជំពាក់ដំណឹងល្អ។ យើងគិត តើយើងបានបង់សងនិងគិតអំពីអត្ថន័យដោយរបៀបណា។

1ចំនួននៃការសង់ .-ករណីការលួចគោ ចៀម យកមកលក់)1) ចោរករណីសំលាប់ ។(2-3)អ្នកលួចទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃ ។(3-4ករណី(ដែលគាត់លែងសត្វនិងឲ្យទៅអ្នកដទៃ)5បាត់បង់ទ្រព្យករណី(សម្បត្តិអ្នកដទៃ ដោយសារភ្លើង)6)លួចដូចជាអ្នកដទៃបានមើលថែរក្សាសត្វតែបាន(7-9ករណីបាត់បង់(ចៀមដោយថែមឲ្យពេលដែលផ្ទើរជាមួយអ្នកដទៃ)10-13)ខ្ញុំរបស់របរអ្នកដទៃករណី(14-15។(ទាំងអស់ នេះជាច្បាប់ក្នុងការ ចេញសងរបស់ទាំងអស់។

2. គ្រីស្ទានគួររស់នៅដែលមានការចេញសងនូវអ្វីដែលបានជំពាក់។ ដូចជាយើងបានធ្វើឲ្យបាត់បង់របស់អ្នក ដទៃយើងត្រូវតែសងដូចអ្វីដែលខ្ញុំបានសង។ យើងត្រូវការគំនិតទាំងអស់នោះ។

3គោលបំណងនៃសំណង់ .-អ្នកអ្វីបានជាព្រះបង្គាប់ឲ្យមានការសង ?មានគោលបំណងពីរបី វាមាន គោលបំណងក្នុងការធ្វើឲ្យមានសុចរិត។ដូចជាយើងបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្តមិន ដែលនឹងខូចបង់។ អណាចក្រ របស់ព្រះជាមហាចក្រនៃសេចក្តីសុចរិត។

ចូរមើលទៅកាន់ពួកកូនខាងដើងពួកគេបាននៅជាប់ជាមួយការយល់ច្រឡំ។ នៅថ្ងៃមួយពេលដែលពួក ទទួលបានជំនួយអង្គរសំរាប់ប្រជាជនតែពួកគេបានប្រើសំរាប់ពួកទាហាន។ សេចក្តីមេត្តាករុណាមានគោល បំណង។ក្នុងការពាក់ឲ្យមាន ចោរយើងត្រូវតែបរិយាយការពារយ៉ាងខ្លាំង។ដូចជាមនុស្សប្លាតូ សំលាប់ចោរយល់ច្រឡំតែគាត់ទោស។ នេះជាគោលការណ៍នៃការប្រើប្រាស់សេចក្តីមេត្តាករុណា។នៅក្នុង សង្គមមានម្នាក់ដូចជាពន្លឺដ៏ស្រស់បង្អស់នៃយើង បានធ្វើការទាំងពីរនោះ។ទ្រង់មានគ្រប់អាចព្យា បាលគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់។ទ្រង់ធ្វើការជាមួយការបន្ទាបរបបអង្គ។ទ្រង់មិនធ្លាប់ប្តឹងនឹងរញ្ជួយញ័យឡើយ។ ទ្រង់បានយកឈ្នះជាមួយការធ្វើសេចក្តីមេត្តា។សេចក្តីមេត្តាយកឈ្នះការកាត់ទោស។ ទ្រង់មិនបានធ្វើឲ្យមានស្នាមប្រដូងឲ្យរលាកផ្សែងនៅដំបងឡើយ។ជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលយាងមកដើម្បីជាជំនួយការ ងារ។គោលបំណងទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យធ្វើការជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការងាររបស់ ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធតែងតែបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីសុចរិតជាមួយការបន្ទាប និងមេត្តា។កំដៅនេះសំដែងការ សងនូវអ្វីដែលជំពាក់។បន្ទាប់ពីទទួលបានសេចក្តីសងនោះនឹងបានចិត្តកក់ក្តៅនិងព្រះពរ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

មនុស្សអណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវតែពេញដោយចិត្តនេះនោះព្រះនឹងសងសំរាប់អ្នក។ ព្រះទ័យរបស់ ព្រះពេញដោយការបន្ទាបនិងមេត្តាគ្រប់គ្រងលើយើង។ សេចក្តីសុចរិតនិងបង្កើតឲ្យមានពេលដែលយើង មានវាយ៉ាងអោច គ្រប់គ្រងផែនដី។ យើងនឹងឃើញរស្មីនៃពន្លឺក្នុងព្រះគរគ្រីស្ទ និងបំភ្លឺដល់លោកដ៏ត្រង់ មួយភាពចែងចាំង។

IV. រក្សាសេចក្តីជឿនៃការស្ម័គ្រចិត្ត និក្ខមន៍)23:1-9(

ពួកផារ៉ាស៊ីដែលជាអ្នកគំរូក្នុងសេចក្តីជឿបានបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងគំនិតរបស់ពួកគេ ដោយសារតែមេដឹកនាំដ៏ឆ្លើយតប និងសេចក្តីពិត ម៉ាថាយ) 23:23នោះពុំចាំបាច់ឲ្យ របស់យើងណាមួយតែបង្រៀនថាបើព្រះទទួល។(ទំលៀងទំលាប់របស់គេ ព្រះទ្រង់ស្តីបន្ទោសពួកគេថា អំណោយទៅកាន់ឪពុកម្តាយទេ។ បានធ្វើឲ្យក្រីក្រវិធីយ្យទ្រង់ខូចបង់។ ទ្រង់មានចូលថា ដទៃនាសល់អ្នករាល់គ្នាពួកអាចារ្យនិងពួកផារ៉ាស៊ីជាមនុស្សកំពតអើយដ្បិតអ្នករាល់គ្នាថ្វាយភាគ ក្នុង១០ទាំងដើរអង្គុយជើងលាក់និងលួងលែងបានចោលសេចក្តីសំខាន់ជាងដែលនៅក្នុងក្រឹត្យវិធីយ្យដូចជាសេចក្តីយុត្តិធម៌សេចក្តីមេត្តាករុណានិងសេចក្តីជឿ គួរតែឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តការទាំងនេះហើយការងារទៀតនោះក៏មិនត្រូវ ចោលផង។ វាមានន័យថា សេចក្តីជឿ និងទង្វើ។ ទោះបីជាលោកយុបត្រូវបានមិត្តភក្តិរបស់គាត់និយាយគិតទាន គាត់បាននិយាយ ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់នៅជំពោះព្រះ ចុងក្រោយគាត់បានធ្លាក់ចុះ ដោយមិនមានភាពយុត្តិធម៌ ពេល ដែលគាត់បានប្រកាសសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់នៅជំពោះព្រះ។ នៅក្នុងប្រវត្តិរបស់ពួកបរិសុទ្ធនិយម មានការលំបាកក្នុងការរក្សាលំនឹង ដោយសារតែមានការល្អឆ្លើយពីសាតាំង។ រឺគាត់ បាសស័រ បាននិយាយថា គ្រូគង្វាលត្រូវតែរក្សាភាពរឹងមាំ និងសុភាពបសា។ តើអ្វីជាឿងដែលមានភាពស្មើគ្នានៃទំនាក់ទំនងមនុស្សនៅក្នុងមេដៀន ក្នុងយើង។ស្មើគ្នារក្សាភាពបង្រៀនពីរបៀបឲ្យបាន ?1 ក្រប្បដ្ឋានប្រយ័ត្នជាមួយការ បង្រៀនខុសគ្នា៖ កុំអោយក្លាយជាអ្នកបន្ទាបក្លែងក្លាយអោយ សោះ។ ត្រូវចែកចេញពីការកុហក។ ដូចជា អ្នកខុសគ្នាបានចូលក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ នោះការត្រឹមត្រូវនិងក្លាយជាខូចបង់។ ដូចជាវិញ្ញាណអាក្រក់ បានដាក់ការកុហកក្នុងជីវិតយើងរាល់គ្នា។ ទោះបីបើយើងរាល់គ្នាបានយកឈ្នះការ អាក្រក់ទាំងអស់នោះ ក្នុងជីវិតយើងរាល់គ្នាហើយការទាំងអស់នោះនឹងបាត់បង់។ ពេលដែលលោកពេត្រាសបានដើរសម្បទាមា ទាំងខ្យល់ព្យុះបានមក តែគាត់បានឃើញហើយទាំងមានចិត្តភ័យខ្លាច។ នេះមានន័យថាធ្វើអោយគាត់ បានជឿ អ្វីដែលខុសគ្នាជាមួយសិទ្ធិរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់។ ដូចជារឿងហេតុរបស់មិត្តទាំងបីរបស់លោកយុប គាត់បានឲ្យសេចក្តីពិតពីការបង្រៀនខុសគ្នាដល់មិត្តទាំងបីរបស់គាត់។

2យើងក្រប្បដ្ឋានប្រយ័ត្ននិងតុល្លិយ៖ កុំឱ្យប្រព្រឹត្តការអាក្រក់តាមការអ្នកដែលមានវ័យចំណាស់ជាងអ្នក។ ពេលដែលយើងមានតាមការទាំងអស់នោះ យើងនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងការអាក្រក់ទាំងអស់នោះ។ ចូលមើល ក្នុងរឿងដែលព្រះធ្វើការអ ស្មោះនិងប៉ុងប្រាំដើមនិងត្រីពីរកន្ទុយ។ ព្រះបានពិចារណាពីសេចក្តីសុចរិត។ មើលពីការអធិស្ឋានរបស់យ៉ាវេសនិងព្រះហស្តព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការតាមរយៈលោកយុប។

3.យើងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះពួកណាត់ពុត : កុំអោយស្អប់អ្នកក្រក្រងគឺនាំពួកគេក្លាយជាមនុស្សល្អ។ កុំអោយជឿជាន់អ្នកក្រ និងស្រឡាញ់សូម្បីតែខ្លាំងស្រូវរបស់អ្នក។ ចូលមើលក្នុងគម្ពីរយ៉ាកុប បង្រៀន ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្ននិងការប្រកាន់ ឋានៈដាងអ្នកមាននិងអ្នកក្រ។ អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងយកចិត្តទុក ដាក់និងស្រ្តីមេម៉ាយនិងក្មេងក្នុងគ្រួសារព្រះទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ។ ដូចជាយើងបានស្តាប់ការដ៏ទូចមួយ យើងនិងមិនអាចយកឈ្នះភាពជាមនុស្សកំពុត។ យើង អាចនិងបាត់បង់ការល្អ។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

ភាពស្មោះត្រង់ក្នុងសេចក្តីជំនឿវាមានសារៈសំខាន់ណាស់។ យើងត្រូវហាមឃាត់ការបង្រៀនក្នុងខុសឆ្គងវត្ថុនិយម និង ភាពកំពុត។ ដូច្នេះយើងគួរដើរតាមភាពជាមនុស្សស្មោះត្រង់ ពីព្រោះ សេចក្តីសុខសាន្តនិង អំណាច ក្នុងជីវិតយើង។

V. ពិធីសម្រុះក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ និងបង្គំ)23:10-19(

មេរៀននេះបានបង្ហាញពីការអក្សរផ្ទាល់របស់សម្រាកនិងថ្ងៃឈប់សម្រាកនិងហាមមិនអោយអក្សរការព្រារព្វពិធី។ ការព្រារព្វពិធីបីដងក្នុងមួយឆ្នាំមានន័យថាជួបព្រះបីដងក្នុងមួយឆ្នាំ។ តើពិធីបុណ្យសព្វថ្ងៃមាន ន័យដូចម្តេច?

1 ពិធីបុណ្យមានន័យថា-1ការព្រារព្វពិធី (វាជាថ្ងៃដែលយើងរៀបចំក្នុងឆ្នាំនិងការបុណ្យដាលាន។ **2** មានតែព្រះទេវដែលជាប្រភពនៃពិធីបុណ្យ។ **(3)**ថ្ងៃដែលគេសំរាប់រៀនថាជីវិតរស់នៅចំពោះព្រះជាព្រះធរ (ដ៏ស្មោះ 4 (ពេញដោយព) ជីវិតនៃក្រុមជំនុំមានន័យថាការប្រតិបត្តិក្នុងពិធី។ ១០០វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងពេញ ដោយពេញដោយព្រះបន្ទូលព្រះ។(

5 ចំណងនិងការសម្រុះចំពោះពិធីបុណ្យ 1(វាបានសង្ខេបក្នុងពិធីទាំងបី)1បុណ្យរំលង (៖ ការសុគតរបស់អង្គព្រះគ្រីស្ទ)2និង ថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប បុណ្យថ្ងៃទីប្រាំពីរ (3ឬជាផ្សាយ បុណ្យដាលាន(ដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រីស្ទ (ពិធីបុណ្យឆ្លងឆ្នាំខេត្តសេ (ការផ្សាយពីដំណឹងល្អ))2ពិធីបុណ្យក្នុងទាំងនេះ (បានសង្ខេបដោយព្រះគ្រីស្ទ។ដូច្នេះហើយពេលនេះជាពេលដែលមានអំណរក្នុងព្រះពិធីក្នុងនរកនៃព្រះ។ យើងត្រូវតែមានអំណរជាមួយគ្នាក្នុង ភាពជាគ្រីស្ទាន។ ហេតុផលដែលយើងត្រូវមានអំណរក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះអ្វីៗក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានសំរេចចំពោះ។ ជាហេតុផលលើកលែងទោស-ការសម្រាក មានអំណរក្នុង) ទ្រង់ជាទីទូទល់សេច ?តើអ្នកមានអំណរក្នុងពិធីនេះទេ ?(ក្តីសំរាកពីព្រះគ្រីស្ទពីព្រះធម៌ស្មោះនៅក្នុង ទ្រង់។

3 រៀបចំនៃការអក្សរពិធីបុណ្យ 1ពិធីបុណ្យរំលង (- កុំអោយបរិភោគបង្កំដាក់ដំបែរ។ វាមានន័យថា ជីវិតនៃអ្នកបរិសុទ្ធមានភាពស្មោះត្រង់។ ថ្ងៃបុណ្យទីប្រាំពីរ-ត្រូវថ្វាយផលដំបូងទៅកាន់ព្រះ។

2គោលការណ៍(-1) ព្រះទ្រង់ផ្តល់គង់ជាមួយព្រះជាប្រាកដ។ **(2)**ថ្វាយផលដំបូងនិងចុងក្រោយទៅកាន់ (ព្រះ។)3 ថ្វាយដោយចិត្តបរិសុទ្ធ។(យើងគួរតែអរសប្បាយក្នុងពិធីដែលបានបំពេញក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទដែល ជាព្រះពេញហូ ហៀរដោយព្រះគុណ។

សេចក្តីបញ្ចប់៖

ពិធីបុណ្យនេះសង្ខេបនិងសម្រុះចំពោះពេញដោយអង្គព្រះគ្រីស្ទ។ មានន័យថាជាដង្ហាយរបស់ក្នុងគម្ពីររ៉ូម 12:1-2។

[សំណួរទី15] អាចមេដ្ឋានម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរតាមការយល់របស់អ្នក

ការសង្កេតនិងបកប្រែ

1. តើសេចក្តីសុខសាន្តនិងការរុងរឿងយ៉ាងណាដែលអ្នកបានជួប?
2. តើបញ្ហាគ្នានិងការស្វែងរកដែលព្រះបានបែងចែកជាគ្រឹមត្រូវ?
3. តើអ្វីជាចំណងរបស់ព្រះដែលទ្រង់ជួយជាមួយព្រះអ្នកស្រាវជ្រាវនៅលើកិច្ចលក់?

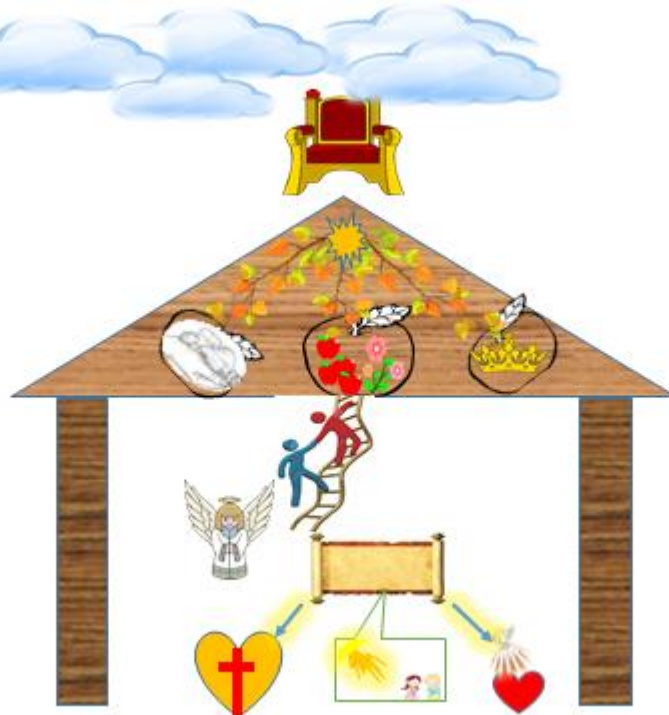
ការអនុវត្ត

1. សេចក្តីសុខនិងការរុងរឿងដែលអ្នកបានជួបក្នុងជីវិតរបស់អ្នក?
2. តើព្រះបានជួយអ្នកដោយរបៀបណា?
3. ព្រះបានបង្ហាញស្រ្តីស្រាវជ្រាវនៅក្នុងគេ)24:15-18ព្រះបានបង្ហាញសិរីល្អដល់ជីវិតអ្នកដោយ (របៀបណា?

គោលគំនិតនៃបុគ្គលៈ

1. ផ្លូវលើបីនោះលើដំបូល- ព្រះពុទ្ធសាសនាសង្គមដែលបង្កើតព្រះអង្គសាវៈ
 - 1) ផ្លូវទីមួយ- ព្រះបាទសាសនាពីការបែកខ្ញែកនៃព្រះអង្គសាវៈ
 - 2) ផ្លូវទីពីរ (ផ្កា និង ផលផ្លែ) - យើងអាចសង្ឃឹមថាព្រះពុទ្ធសាសនាដែលប្រើប្រាស់ព្រះអង្គសាវៈ ក៏ដូចជាព្រះអង្គសាវៈនៅ។
 - 3) ផ្លូវទីបី (មកុដ) - ព្រះបាទពុទ្ធសាសនាដែលបង្កើតព្រះអង្គសាវៈ
2. សត្វច្រើនដែលត្រូវគេសំលាប់ និង ឈាមដែលត្រូវលើកឡើង - គួរតែចាប់យកនូវការផ្តល់ ឱ្យនៅក្នុងការតាំងសញ្ញា។
 - 1) ជនណាដែលលើកឡើង - ឈាមដែលត្រូវឱ្យបានចូលទៅក្នុងព្រះអង្គសាវៈ
 - 2) ព្រះគម្ពីរនៅខាងក្រោមពួកគេ - ឈាមដែលត្រូវឱ្យបានតាំងសញ្ញាមានប្រសិទ្ធភាព។
 - 3) ការឡើងចុះរបស់ទេវតា និង មនុស្ស - ឈាមដែលត្រូវឱ្យបានយើងទាំងអស់គ្នាបាននឹងព្រះ។
3. ផ្លូវដែលនៅក្រោមគម្ពីរ - រូបភាពបីយ៉ាងនៃបញ្ញាគ្នាទាំងបីប្រការ ។
 - 1) រង្វង់ទីមួយ - បញ្ញាគ្នាទាំងបីប្រការជាសញ្ញានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសាវៈបាទសាសនាដែលត្រូវឱ្យបានចូលទៅក្នុងព្រះអង្គសាវៈ
 - 2) រង្វង់ទីពីរ - បញ្ញាគ្នាទាំងបីប្រការត្រូវបានប្តូរទៅជាព្រះអង្គសាវៈនៃការតាំងសញ្ញាតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដែលជាអង្គ ដែលឱ្យបាន។
 - 3) រង្វង់ទីបី - បញ្ញាគ្នាទាំងបីប្រការត្រូវបានដាំចុះនៅក្នុងទីក្រុង បរិសុទ្ធ របស់អ្នកដើរដោយព្រះវិញ្ញាណ (សក្ខីបញ្ញា)

16. The laws II

អត្ថបទ៖ និក្ខមន៍ 23:9-24:18

ទស្សន៍ទាន៖ ក្នុង 1 ឆ្នាំត្រូវធ្វើបុណ្យថ្វាយអញពាង ៥ និក្ខមន៍ 23:14

សេចក្តីសង្កេត៖

អញមិនបណ្តេញគេចេញពីមុខឯងក្នុង ១ ឆ្នាំតែម្តងទេ ក្រែងស្រុកនោះនឹងត្រឡប់ទៅជាស្ថាតំហើយរកឃើញមានសត្វព្រៃជាច្រើនឡើងវិញ (និក្ខមន៍) 23:30 ប្រទានចំណី (អោយកូនចៅកាណានទៅកាន់ វាស្រុកនោះទេ ។ គឺអ្នកទទួលមរតកនៃពួកកាណានជាសញ្ញានៃនរករាជស្ថិតិជាកន្លែងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃពួកគ្រីស្ទាន។ ជីវិតអស់កល្បនៃពួកគ្រីស្ទានគឺជាអ្នកដែលដែលបានចាប់ផ្តើមដោយការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបន្តបន្តផលវិជ្ជា និងសំដៅលើការអស់ឡើងវិញនៃបង្កះរបស់ព្រះ។ នេះជារបៀបដែលដែលបានបន្តដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាជាសញ្ញានៃសេចក្តីស្នើសុំទាំងអស់នៃអ្នកទទួលមរតករបស់កាណាននិងទ្រព្យសម្បត្តិពួកគេ ស្រាវជ្រាវ។ ព្រះបានបណ្តេញ កុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំពីររបស់កាណានមានដូចជា ប្រព្រឹត្តិការណ៍ក្រក់ម្តងបន្តិចៗក៏ប៉ុន្តែទឹកដីមិនក្លាយជា អាព្រក់ដោយពួកកាណាននោះទេ។ ព្រះធ្វើអោយគ្រីស្ទានដឹងពីតម្លៃនៃការទទួលមរតកនិងការលូតលាស់ដោយអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងអ្នកទទួលមរតកនិងការបង្កាប់បង្គោលនិងការបើកសម្តែងការស្តារឡើងវិញនៃបង្កះរបស់ព្រះ និងបំពេញលោកីយនេះជាមួយសេរីល្អរបស់ព្រះ។ ទោះបីវាស្រុករបស់ព្រះបានផ្លាស់ប្តូរជាយឺតយ៉ាវប៉ុន្តែបានបំពេញពួកគេតាមផែនការរបស់ព្រះ។

សេចក្តីពន្យល់៖

I. ព្រះពោធិសត្វដែលបម្រើព្រះយេហូវ៉ា (និក្ខមន៍) 23:14(

នៅក្នុងមេរៀននេះបានបង្ហាញពីព្រះពរនៃអ្នកដែលបម្រើព្រះយេហូវ៉ា) 20-21 ស្តាប់ទៅចំពោះពាក្យនៃ (ពួកទេវតាដែលជាព្រះបន្ទូលព្រះ) 23-26 និងទ្រព្យ សុខភាពនិងប្រទានអារាមព្រះបើពួកគេបម្រើព្រះយេហូវ៉ា ។ (សម្បត្តិដល់ពួកគេ។ 27-33 លោកយូស្វបានប្រកាសថាអស់អ្នកណាដែលបម្រើព្រះយេហូវ៉ានោះស្មារតីមកម្តងបន្តិចៗពីព្រះពរដល់ហើយនិងពាក្យនោះនិងចេញ (គាត់ហើយនិងក្រុមគ្រួសារគាត់និងបម្រើព្រះយេហូវ៉ា។ នៅលើភ្នំនៃការផ្លាស់ប្តូរក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដែលថា ពួកគេត្រូវតែស្តាប់ព្រះ បន្ទូលព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។ មួយណាជាព្រះ ឬ ជាព្រះពរ? ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់និងបម្រើទ្រង់ ចំពោះអ្នកដែលបានសន្យាពីអ្វីដែលព្រះ ?

1. ព្រះបានសន្យានិងការពារពួកគេចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ឆ្មាងសត្រូវ៖ អ្នកនិងជាសត្រូវរបស់អ្នក។ 22 យូស្វា) ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាថានិងការពារពីការងាយប្រហារទាំងក្នុងទំព្រៅ។ (10:41-43 ជីវិតជា (គ្រីស្ទានត្រូវស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ពីព្រោះវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ។ តើបើយើងមិនស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះ យើងនឹងអាចបាត់បង់អំណាចពីព្រះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាជម្រកហើយនិងកំលាំងនៃយើងរាល់គ្នា។ ឧទាហរណ៍): ដាវីឌនិងកូលីយ៉ាត និងស្តេចសូលុយបានសន្យានិងការពារពួកគេតាម ២៨ តាមរយៈខេ (ផ្លូវនិងមានទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំពួកគេ។ ជាការពិតព្រះបានដឹកនាំពួកគេចេញពីសត្រូវនៃពួក យេរីខ្មែរអែរូម ទាំងកុលសម្ព័ន្ធនានា និងកុលសម្ព័ន្ធនានា ឯជើងគឺព្រះជាអ្នកសង្គ្រោះពួកគេ។ តើអ្វីទៅជា ឆ្មាងសត្រូវនៃ យើងរាល់គ្នារាល់ថ្ងៃនេះថប់បារម្ភជាមួយព្រះបន្ទូល ការ គោរពបូជា។ ព្រះទ្រង់តែមួយអង្គជាអ្នកគ្រប់គ្រងអំណាចលើអាកាសដូចជាសត្វ ? ូលព្រះ វាជាការល្អ និងការជាអន្ទាក់ក្នុងជីវិតយើង។

3. វិន័យត្រូវបានសម្រេចចំពោះ ដូចដែលយើងបានឃើញតាមការបើកសំដែងរបស់ព្រះ។

ទ្រង់មាន បន្ទូលថា “រួចឲ្យគេស្តាប់ទីបីវិស្សន្ទ ដើម្បីឲ្យអញបាននៅកណ្តាលគេ 9 ត្រូវឲ្យឯងធ្វើរោងចក្រសាច់ និងគ្រឿងប្រដាប់ទាំង ប៉ុន្មាន តាមគំរូដែលអញនឹងបង្ហាញឯង។” ទីបីវិស្សន្ទគឺជាកន្លែងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។ អាសនៈនិងព្រះវិហារទីបីផុតវាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះវិហារក្រុមជុំ នៅលើផែនដី គឺជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ តើព្រះវិហារក្រុមជុំ ទំហំរបស់ព្រះវិហារសាងសង់ឡើងដោយរបៀបណា? អេសាយ 2:20 ចង្អុលបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាច្បាប់ដ៏យ៉ាងងាយ ហើយគ្រឹះគឺមានពួកសាវ័កនិងពួកព្យាករី និង ពួកគ្រីស្ទានជាផ្នែកមួយរបស់ច្បាប់ដ៏យ៉ាងងាយ។ ហើយមានការសង់ជា រៀងរហូត។ តើការសាងសង់កំរិតណាដែលបានហៅថាជាការសង់ឡើងដោយព្រះជាម្ចាស់? វាគឺជាត្រូវបានសាងសង់ឡើងរហូតដល់ស្តង់ដារនៃការលូតលាស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ អេសាយ 4:13។ នេះគឺជាការស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ និងជាការស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការបើកសំដែងយ៉ាងលម្អិតនៃក្រុមជុំនេះរបស់ព្រះ គឺលូតលាស់ ឡើងដូចជាព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញវិធីសាស្ត្រជាក់ស្តែងដើម្បីសង់ទីបីវិស្សន្ទ របស់គ្រីស្ទដែល ព្រះវិហារអាចបើកសំដែងពីការស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ព្រះដោយថ្វាយលះបង់តម្លៃ។ វិធីសាស្ត្រនៃការកើតឡើងរបស់ក្រុមជុំនៃព្រះវិហារ គឺមានភាពខុសគ្នាទៅនឹងក្រុមជុំនៃព្រះវិហារ។ ទោះបីជាពួកគេមានប្រព័ន្ធនិងការកសាងដល់ពួក យើងបើព្រះវិហារក្រុមជុំនីមួយៗមានព្រះវិញ គឺជាការដែលគ្រោះថ្នាក់។ ការសង់ឡើងវិញនៃក្រុមជុំនីមួយៗគឺជាការសង់អ្នកដែលស្តាប់តាមការបើកសំដែង ។ យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែធ្វើឲ្យពួកជុំនេះរបស់ព្រះអម្ចាស់បានរីកចម្រើនតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះអម្ចាស់។

II. ហិបសឡា (ឥក្ខមន៍ 25:10-22)

យោងទៅតាមអត្ថបទ 10ដល់12 ប្រាប់ថា ត្រូវឲ្យគេធ្វើហិបទពីលើនាងនួន បណ្តោយឯហត្ថកន្លះ ទទឹងឯហត្ថកន្លះ កំពស់1ហត្ថកន្លះ 11 រួចត្រូវស្រាបដោយមាសស្នូទាំងក្នុងទាំងក្រៅ ហើយធ្វើតែមាសនៅលើហិប ជុំវិញ 12 ត្រូវឲ្យស័កកងមាស៤សំរាប់ហិប ដាក់ក្តាប់នៅគ្រប់ទាំង4ជ្រុង គឺ2ម្ខាងៗ១13ដល់15ប្រាប់អោយធ្វើព្រហ្មលើស្នែង និង16ដល់22 ត្រូវដាក់សេចក្តីបន្ទាប់ត្រូវយកមាសធ្លាក់ធ្វើជារូបចម្លើយ2 នៅចុងសងខាង នៃទីសន្តោសប្រាសនោះ ។ នៅទីនេះព្រះបានជួបពួកគេហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេ។ យើងគួរតែនៅជាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់គឺជាអ្នកសំរេចចំពោះហិបសឡា។ យើងនឹងស្តាប់សំឡេងរបស់ទ្រង់ ហើយយល់ពីព្រះទ័យរបស់ ទ្រង់ដែលមានចំពោះយើងនិងធ្វើតាម។ គម្ពីរដំណឹងល្អ យូហាន 15:5 មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំជាក្រូច អ្នកកាប់គ្នាជាខ្លែង អ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំជាប់នឹងអ្នកនោះ នោះទើបនឹងបង្កើតផលឡើងជាច្រើន ដូច្នេះបើដាច់ខ្ញុំចេញ នោះអ្នកកាប់គ្នាពុំអាចនឹងធ្វើផ្លែបានទេ”។ តើអ្វីទៅជាអ្នកកាប់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានបើកសំដែងក្នុងហិបសឡារបស់ព្រះ?

1. វាគឺជាបើកសំដែងពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ដើមនាងនួនដើមដែលត្រូវបានប្រើសម្រាប់ហិបសឡាដែលត្រូវដោយមាស និងភ្ជាប់ជាមួយដង្វាយឆ្នួន និង ចេរូប៊ីនត្រូវបានដោយមាសគឺបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់អស់ កល្បជាធិបតេយ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ 1) មានវិក្កិប៊ីនៅក្នុងហិបសឡាទាំងនោះគឺ ទីបន្ទាល់ដំបងរបស់លោកអឺរ៉ុន និងទីបន្ទាល់ដំបងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែព្រះយេស៊ូវមួយអង្គប៉ុណ្ណោះបើកសំដែងពីអំណាចចេស្តាន និងព្រះ វត្តមាន របស់នៃព្រះ។ តុទីបន្ទាល់ ចង្អុលបង្ហាញទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមានអត្ថន័យពីរយ៉ាង។ វិញ្ញាបនបត្រយេស៊ូវក្រោយនិយាយថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានសម្រេចចំពោះដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចជាការទស្សន៍ទាយសូម្បីតែអៀសមួយ នៃ បទគម្ពីរនេះនឹងបានសម្រេចអស់កល្បជាធិបតេយ្យ។ ជាការពិតព្រះយេស៊ូវបានស្រែកឡើងថា “ខ្ញុំលបង្កើតស្រែកទឹក” ចេញមកដោយមានពីទំនុកចិត្តរបស់ បទគម្ពីរនេះ។ ព្រះយេស៊ូវបន្តលាថា “បុត្រមនុស្សនឹងទៅដូចដែលព្រះគម្ពីរបានសរសេរ ចុះ” ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកដែលនៅជាប់ក្នុងពាក្យស្មោះត្រង់នេះគឺជាមនុស្សដែលមានពរពិត។ តើព្រះពរអ្វីដែលអ្នកនៅជាប់នឹងទទួលបាន? ទំនុកចិត្ត119គេនឹងពេញដោយទីបន្ទាល់និងវិភាយក្នុងព្រះពរ។

2. វាគឺជាបើកសំដែងថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាក្នុងកន្លែងដែលជួបព្រះដោយផ្ទាល់។

ដង្វាយឆ្នួនដែលត្រូវបានកំណត់នៅលើហិបសឡាគឺជាកន្លែងតែមួយគត់ដើម្បីជួបព្រះមានព្រះជន្មរស់។ រូបភាពបានបើកសំដែងបំប៉ន ឡើងទៅ រវាង ចេរូប៊ីនទាំងពីរដែលបែរមុខដាក់គ្នា។ នៅពេលសម្តេចសង្ឃប្រាសាទនៃដង្វាយឆ្នួនបាប គាត់អាចជួបព្រះនិងបានទទួលព្រះគុណ។ ដូច្នេះនេះគឺជាការហៅថា ការដៅទុកនៃព្រះហើយបានសំរេចចំពោះដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទអង្គុយលើបង្គន់នៃព្រះគុណ ដូច្នេះព្រះស្រីរបស់ទ្រង់អាចចូលទៅរកបង្គន់ដោយចិត្តអង់អាច ហើយទទួលបានជំនួយពីព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះទ្រង់បានទទួលយើងដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់មួយដង ជាសម្រេច។ ហេព្រី 8:12 ចង្អុលប្រាប់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានថ្វាយអស់កល្ប ដោយមានប្រសិទ្ធភាព និងជាដង្វាយរស់ទៅកាន់ព្រះវរបិតា។ ជាលទ្ធផលគឺព្រះគ្រីស្ទអាចសង្គ្រោះព្រះស្រីរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះជាម្ចាស់អាចជួបពួកគេ។

3. យើងអាចស្តាប់ចំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន តែនៅក្នុងតែព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

ដូចដែលព្រះមានបន្ទូលទៅស្រីរបស់ទ្រង់ក្នុងការដៅចំនាំ គឺទ្រង់មានបន្ទូលទៅតែអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ គ្រប់ទាំងការបង្ហាត់ គ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្រៀន និងគ្រប់ទាំងព្រះពរ បើគ្មានព្រះគ្រីស្ទគឺគ្មានន័យឡើយ។ ហើយការស្រាវជ្រាវនៃអំណាចជួបជាមួយព្រះបានតាមរយៈព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ។ មានន័យថាស្រ្តីទ្រង់អាចចូលទៅជិតព្រះបានដោយពឹងលើ ព្រះគ្រីស្ទ។ ជំងឺនឹងត្រូវបានព្យាបាលនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយការស្រាវជ្រាវនៃអំណាចជួបជាមួយព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយយើងអាចចូលទៅជិតផងដែរចំពោះព្រះដើម្បីទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។ ខណៈពេលយើងខិតចូលទៅជិតព្រះអង្គដោយពឹងលើព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូច្នេះ យើងនឹងអាចទទួលបានព្រះគុណស្មោះត្រង់ចេញមកពីទ្រង់។ ប្រសិនបើអ្នកមិនដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ ដូច្នេះចូរយើងនឹងលើកព្រះគ្រីស្ទ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំចម្លើយទាំងអស់នៅនឹងទ្រង់ ហើយចម្លើយទាំងនោះគឺកំពុងតែរង់ចាំយើងហើយ។ ហិបសឡាជាកន្លែងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជួបជាមួយនឹងស្រីរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជាអ្នកដែលត្រូវបានសម្រេចចំពោះហិប សឡានៃព្រះវត្តមាន ហើយយើងបានទទួលទ្រង់ ហើយទ្រង់ជាអ្នកដឹកនាំផ្លូវយើង។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងការនាំយកពន្លឺដោយការទទួល យកព្រះគ្រីស្ទចំណុចកណ្តាលនៅក្នុងជីវិត ដោយនាំយកហិបនៃព្រះវត្តមាន និង លើកផ្កាជាចំណុច កណ្តាលក្នុងជីវិតរបស់យើង។

II. តួនាទី (ឥក្ខន្ធន៍ 25:23-30)

តួនាទីត្រូវបានតាំងនៅលើផ្នែកខាងស្តាំ បែរទៅរកវាំងននដែលគ្របដណ្តប់នៅចន្លោះទីបរិសុទ្ធ ។ តួមាសមួយដែលមានទំហំ 1x1 2x 1/2 ការហត្ថ (60x30x35 សង់ទីម៉ែត្រ) 6 ដំបូងនៃតួមាននេះត្រូវបានកំណត់នៅលើបន្ទាត់ពីរនៅលើតុហើយបានដៃល្អបង្ហាញទាំងគ្រឿងក្រអូបនិងស្រា និងពែងនេះ។ ព្រះបានបញ្ជាឱ្យកំណត់រឿងទាំងនេះចំពោះទ្រង់។ តើតួនាទីនិងឧបករណ៍ផ្សេងទៀតដែលសម្រេចបានក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទនិងពួកគ្រីស្ទានដោយរបៀបណា?

1. ឈ្មោះតួនាទីនិងន័យ របស់ខ្លួន, មានឈ្មោះឬទេ 1) តួនៃព្រះវិញ្ញាណ (ជនគណនា 4: 7) 2) តួបរិសុទ្ធ (លេវីទី 24: 6 ទី II រេបូលីកា 13: 1) 3) តួដែលត្រូវបានគេរៀបចំដំបូង (ទី II រេបូលីកា 29:19) ៤) តួមាសនៃតួនាទី (តួមាសដែលត្រូវបានគេរៀបចំដំបូងនៃ(ជាប់ទៅនឹង 7:48) មានន័យថាវាជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះនិងព្រះមានន័យថាវាជាបរិសុទ្ធ ប្រាក់សេចក្តីសុចរិត, ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធ។ ព្រះនិងព្រះបន្ទូលទាំងអស់របស់ទ្រង់គឺមានការពិតនិងភាពបរិសុទ្ធ។

2. វត្ថុនៅលើតួនាទី លើកលែងតែតួនាទីនៃតួនាទីរបស់វាមានឧបករណ៍ចំនួនបួន, ទាំងនោះគឺ 1) បានដើម្បីដាក់ដំបូងនៃតួនាទី 2) Karf - (លេវីទី 4: 6) 3) Kasota - ការកំសៀវ (ដប) ដើម្បីដាក់ស្រាសំរាប់ថ្វាយជាភ្នំឆ្មារស្រា 4) Manikih -cup ដើម្បីដាក់ស្រា។ ដំបូងនៃតួនាទីនេះត្រូវបានប្រើសម្រាប់ម្ហូបអាហាររបស់ពួកសង្ឃ ព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាអាហាររបស់មនុស្ស ។ គ្រឿងក្រអូបធននិងស្រាមានន័យថាការលះបង់បំបែកនិងចាក់ស្រានេះមានន័យថាជាវិធីក្នុងការបង្កើនតួនាទីរបស់ព្រះ។ (ទី II ធីម្វេ 4: 6)។ សាវ័កប៉ូលបាននិយាយថាដើម្បីត្រឡប់មកវិញដូចជាម្ចាស់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ (Rom12: 1-2) ពួកគ្រីស្ទានគួរតែផ្តល់ថ្វាយនូវរាងកាយរបស់ខ្លួនទៅព្រះដូចជាថ្វាយស្រា និង ព្រះជាម្ចាស់ដូចដូចជាម្ចាស់។

តើសំរេចពេញក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា? ព្រះគ្រីស្ទប្រៀបដូចជា តួនាទី ព្រោះភាព បរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយតែព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់បានថ្វាយរូបអង្គទ្រង់ជាង្វាយដ៏ល្អមួយដងជាងដទៃ។ “14 ព្រះបន្ទូលក៏ត្រឡប់ជាសាច់ឈាម ហើយបានស្នាក់នៅជាមួយនឹងយើងរាល់គ្នា យើងរាល់គ្នាបានឃើញសិរីល្អទ្រង់ គឺជាសិរីល្អនៃព្រះរាជបុត្រាតែទ ដែលមកពីព្រះវរបិតា មានពេញជាព្រះគុណ និងសេចក្តីពិត ” (យ៉ូហាន 1:14)។ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធចាក់បង្ហូរមកព្រះគ្រីស្ទជាបរិវេណ។ យ៉ូហាន 3:34 ព្រះគ្រីស្ទគឺជាបង្កើនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ កូរ៉ុស 1:15 2) ការដាក់អនុវត្តន៍ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាន។ ដូចដែលគ្រីស្ទានជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះគ្រីស្ទាននឹងក្លាយជាទីដំណាក់ដ៏បរិសុទ្ធ។ 1 កូរ៉ុស 3:16 គ្រីស្ទានដែលបានរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ គួរតែពេញជាមួយព្រះវិញ្ញាណ របស់ព្រះជាម្ចាស់។ គឺមានន័យថា ភាពពេញលេញជាមួយ អំណាចចេស្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (អេសាយ 3:16) ពេញជាមួយនឹងសេចក្តីពិត (កូរ៉ុស 3:16) ពេញជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (អេសាយ 5:18) និងពេញទៅដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ (1 កូរ៉ុស 10:31)។ យើងគួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះភាពលាក់ក្តៅរបស់សង្ឃត្រីស្រីអែល និងការប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងនៃវិញ្ញាណ។ ពួកគេ បានប្រមូល ប្រាក់៣០ និងទិញទិវាលនៃជាស្នូនធ្វើជាផ្លូវនៃអ្នកមិនស្គាល់ ព្រោះការប្រមាទលើម្លូសប្បីឡើយពួកគេបានសម្លាប់ព្រះរាជបុត្រា របស់ព្រះ។ ប្រសិនបើមានជីវិតគ្រីស្ទានត្រូវបានបំពេញជាមួយអ្នកផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះពួកគេគួរតែត្រូវបានដាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីពុតក្នុង។ តួនាទីនិងដំបូងនៃតួនាទីនេះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលគ្រីស្ទានបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គ្រីស្ទាននឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុងរូបរាងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះយើងគួរតែព្យាយាមលះបង់ខ្លួនយើងឱ្យប្រតិបត្តិតួចទៅនឹងការដំបូងនៃតួនាទីនេះ។ ជីវិតដែលមានពេលស្ងៀមស្ងាត់ជាមួយព្រះ គឺបើកសំដែងពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ ខាងវិញ្ញាណនិងភាពស្រស់ស្អាតនៅនគរឋានសួគ៌។

VI. ជើងចង្អៀង (ឥក្ខន្ធន៍ 25: 31-40)

ជើងចង្អៀងដែលមានទីតាំងស្ថិតនៅខាងមុខនៃតួនាទីជាដំបូងនៅក្នុងចុងទៅក្នុងទីសក្ការៈដើម្បីជួយសកម្មភាពដង្វាយ។ ទោះបីជាពួកគេជាសង្ឃដែលស្នាក់នៅនាពេល ប៉ុន្តែបើគ្មានពន្លឺពីមិនអាចទៅរួចទេដើម្បីយកដង្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់។ ភាពជោគជ័យ និងបរាជ័យ នៃដង្វាយគឺអាស្រ័យលើជើងចង្អៀង។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃជើងចង្អៀងដូចខាងក្រោម:(31-32)។ ម៉ែកប្រាំមួយបានគន្លាប់ និង ពែង 3 ដែលបានយករូបភាពបាតចាន, ម៉ែក, ចានផ្កាដែលស្ថិតនៅផ្នែកខាងសងខាង ដែលគន្លាប់ទៅនឹងភ្លើងត្រូវបានធ្វើឡើង 1 ទេពកោសល្យមាស។ និយាយអោយខ្លី យើងស្រមៃមួយជើងចង្អៀងមាសដែលមានក្បាលប្រាំពីរ។ ពួកវាបានសាករឺបានឃើញនៅក្នុងនិមិត្តរូប។ ចំណែកសាវ័កយ៉ូហានបានឃើញជើងចង្អៀងទាំងប្រាំពីរដែលចេញមកពីរូបភាពដើម។ សំខាន់ជាងនេះគឺអំណាចភ្លើងតែងតែឆេះតាមរយៈបណ្តាញនៃរូបនិងបញ្ចេញរស្មីនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ យើងគួរតែបកស្រាយដោយមានគោលការណ៍ មួយនេះ។ ប្រសិនបើយើងយល់ខុសពីនិមិត្តសញ្ញា និងគំរូនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ យើងនឹងបកស្រាយទៅក្នុងរបៀបសាស្ត្រនា និងចូលក្នុងច្បាប់ទំលាប់ធម្មតា។ ឧទាហរណ៍ជីវិតរបស់លោកអត្រាហ៍បានបង្ហាញនៅភាពសុចរិត។ ចំណែកលោកអ៊ីសាកនិងលោកយ៉ាកុប គឺបង្ហាញពីការបន្ត និងយ៉ូសែប បង្ហាញពីអ្វីៗដ៏ពិតប្រាកដ។ ប្រសិនបើពួកគេបានដាក់ជាអាទិភាពក្នុងការស្សាបនាំព្យាយាម ភាពស្មោះត្រង់ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការលះបង់របស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងមានទំនោរកាត់ស្រាយតាមបែបខាងផ្នែកសិល្ប៍ធម៌ដែលធ្វើអោយយើងប្រសើរដល់ដំណឹងល្អខុស។ ប្រសិនបើយើងដាក់អនុវត្តន៍ ការផ្តល់កាត់សម្បទ្រក្រហមបែបធម្មតាក្នុងជីវិតរបស់យើង យើងនឹងមិនទទួលដំណឹងល្អនេះទេ ប៉ុន្តែយើងនឹងទទួលបាននៅការអស្ចារ្យនិងពិធីសាសនាផ្សេងៗវិញ។ គោលការណ៍នេះគួរតែត្រូវបានអនុវត្តទៅបកស្រាយនៃរោងឧបោសថ។ តើជើងចង្អៀងនៃទីបរិសុទ្ធន័យយ៉ាងដូចម្តេចនៅក្នុងដំណឹងល្អ?

1. យើងគួរតែដាក់ព្រះបន្ទូលសម្រេចនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ។ យើងបានទទួលថា ហិបសញ្ញា តួនាទីនៃតួនាទី បានសំរេចពេញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងបានរកឃើញថាជើងចង្អៀង គឺបានសំរេចពេញដោយព្រះគ្រីស្ទ។ នេះគឺជាពាក្យដែលជាស្តង់ដារនៃព្រះគម្ពីរ។ យ៉ូហានជំពូក 8 “ខ្ញុំជាពន្លឺនៃលោកយ” ហេតុអ្វី 1:3 គឺទ្រង់ជាវិស្វកម្មពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយជារូបភាពនៃអង្គទ្រង់ ទាំងទ្រទ្រង់គ្រប់របស់ទាំងអស់ ដោយសារព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះចេស្តានៃទ្រង់ ហើយក្រោយដែលបានសាងអំពីបាប របស់យើងរាល់គ្នាទាំងប៉ុន្មាន នោះគឺគង់នៅខាងស្តាំនៃប្រាង្គភាពនៅលើស្ថានដ៏ខ្ពស់។ ហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការសំឡេងវិញនៃព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាការស្តាប់និងការសំឡេងវិញដែលជាពន្លឺបំភ្លឺពីភពលោក។ ភាពជិតស្និទ្ធនៃអារម្មណ៍បំប៉ន ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសិទ្ធិអំណាចទាំងអស់សំរាប់គ្រប់គ្រងលើពួកគេ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងទៅនឹងទង្វើនៃពន្លឺរបស់ស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ទាំងអស់។ តើអ្នកដើរតាមពន្លឺនេះដែររឺទេ? ការគិតរបស់យើងគួរតែទៅរកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាពន្លឺនៃគំនិត ទ្រង់ជាសិល្បធម៌ ទ្រង់ជាពន្លឺនៃការទ្រព្យសម្បត្តិ ទ្រង់ជាពន្លឺនៃជីវិតទ្រង់ជាពន្លឺនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលជាពន្លឺនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាង។

2. វាគ្មីព្រះបាទរាជបរមន្ទ្រវរ្ម័នទី១ ព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសថា គ្រីស្ទានជាពន្លឺនៃលោកិយ។ នេះគឺជាសេចក្តីប្រកាសពីពន្លឺនិងងាយជាពន្លឺ។ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងនាមយើងជាពន្លឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ បើគ្មានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគ្រីស្ទទេ គ្រីស្ទានមិនអាចមានតួនាទីជាពន្លឺបានឡើយ។ ដោយគាត់ស្គាល់ដាច់ខាតនៃការប្តូរជាមួយព្រះគ្រីស្ទ យើងបានចងក្រងក្បាច់រូបទៅក្នុងពន្លឺដោយទទួលបានពន្លឺ គឺជាពន្លឺរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទដែលបានបង្ហាញលក្ខណៈរបស់ព្រះ ហើយបង្ហាញខ្លួនឡើងផ្ទាល់នៅទីពឹងពិតលោកដើម្បីត្រូវបានបរមន្ទ្រវរ្ម័នទី១ព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយព្រះបានហៅយើង ធ្វើជាភ្នាក់ងារក្នុងការដោះស្រាយ។ សាវ័កប៉ុល បានចម្លងបង្ហាញផលរំលឹកពន្លឺ (អេសាយ 5:8-9) 1)សេចក្តីសប្បុរស 2) សុចរិត និង3)សេចក្តីស្មោះត្រង់។ ព្រះវិញ្ញាបនបត្រទូទៅក្នុងយើង ហើយបានបើកដំណើរផលរំលឹកបីនេះ។ ទ្រង់ធ្វើការផ្តោតលើការទាំងនេះ ទោះបីជាទៅក្នុងការដោះស្រាយទូទៅប្រឆាំងនឹងសត្វភាព។ យើងគួរតែពិនិត្យមើលរឿងពីដើម្បីរបស់នៅដូចពន្លឺដូចជើងចង្កៀងក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងការប្រឆាំងទៀតវាមានន័យថាយើងគួរតែពិនិត្យមើលជីវិតរបស់យើងដោយសួរថា "តើទីបរិសុទ្ធរបស់អ្នកមានពន្លឺយ៉ាងណា?" ហើយ "តើប្រុងរំលែកប្រឆាំងនឹងការបរិសុទ្ធនៅក្នុងអ្នក?" ក្នុងនាមជាស្រីព្រលាចរិយយោធាស័កក្នុងការព្យាបាលប្រៀបធៀបនៃស្រីព្រលាចរិយទាំងដប់ គួរតែមានការភ្ញាក់ និងមានភាពព្រួយបារម្ភច្រើននឹងសូម្បី ដូច្នេះយើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋាន និងរស់នៅជាពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែធ្វើឱ្យខ្លួនយើងបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើនាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីត្រូវបានពោរពេញទាំងដោយប្រុងសុទ្ធ។ យើងគួរតែពិនិត្យមើលខ្លួនយើងពីមិនឱ្យព្រលាចរិយក្នុងចិត្តរបស់យើង និងបានចូលទៅក្នុងការប្រព្រឹត្តនិងមានជំនឿ។ យើងគួរតែរស់នៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ និងគួរតែរស់នៅដើម្បីបញ្ចាំងពន្លឺនេះចូលទៅក្នុងលោកិយ។

ខាងក្រោមនេះជាធាងនរបោសថដែលរួមមានទីបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីស្មោះត្រង់ ទីបរិសុទ្ធ និងហ៊ុំព័ទ្ធដោយធាងនរបោសថ។ នៅនិក្ខមនិងពួកទី 26 ដែលត្រូវបានបង្ហាញឡើងប្រាំផ្នែកនេះអំពីវិស្ស។

- 1) ធាងនរបោសថ(1-6): ក្រណាត់ក្រាស់ដប់ផ្ទាំងផ្ទៃនៃ (ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយនិង ពណ៌ក្រហម) និងអំបោះខៀវស្វាយនិងក្រហមចំដោយមានចេរូបីនិមិត្តរូបដោយពួកសិប្បករដែលមានជំនាញ។ វាមាន 5 វាំងននបានតភ្ជាប់ (មួយគ្នាគឺ 28×4 ហត្ថ) ។
- 2) វាំងននដែលបាំងធាងនរបោសថ (7-13): ក្រណាត់នៃមាត់តែសំរាប់គ្របពីលើធាងនរបោសថ - 11 បញ្ចូលគ្នា (30 X បាន 4 ហត្ថ)
- 3) ស្តុពីនៃវាំងនន (ធានាស្បែកពតែឈ្មោលគ្របដណ្តប់ក្រហមបាន) (14) គ្របដណ្តប់ផ្នែកខាងលើ (ស្បែកសត្វគោសម្បទ្រ)
- 4) សសរស្តម្ភមាន 20 (10x សម្រាប់ 1 1/2 ហត្ថ)។
- 5) ខ្សែក្រវាត់ (26-30)
- 6) វាំងននដែលលុបចោលចែករវាងទីកន្លែងដែលបរិសុទ្ធ (ជើងចង្កៀងគុ) និងទីសក្ការៈនៃភាពបរិសុទ្ធនេះ (កៅអីដង្ហាយជូន)
- 7) តើអ្វីជា អត្ថន័យនៃដំណឹងល្អដែលវាំងននវាំងនននៃធាងនរបោសថបានបង្ហាញ?

2. សេចក្តីសង្ខេបនៃការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់។ ការស្រាវជ្រាវការបង្កើនការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់នេះ បានកើតឡើងក្នុងបរិបទនៃការប្រកួតប្រជែងគ្នា រវាងក្រុមការងារនៃការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់។ (2 កូរិនថូស 4:16) 1) ការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់ (ទ្រង់ជាព្រះ ហើយទ្រង់ជាមនុស្ស) យ៉ូហាន 1:14 2) យកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់ (លក្ខណៈជាមនុស្ស និងលក្ខណៈជាព្រះ) 2 ទីម៉ូថេ: ១:៦ 3) ការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះត្រង់ (លោកីយ និងវិជិតដោយទ្រព្យ) ម៉ាថាយ 5: 13-16 ចំពោះក្រុមជំនុំគ្នាដែលបានប្រើប្រាស់នូវចិត្តស្មោះត្រង់ និងចិត្តស្មោះត្រង់។

VI. អាសនៈ (និក្ខមនំ 27: 1-8)

ជាទូទៅអាសនៈដែលយើងនិយាយចង្អុលទៅដង្ហាញដុត។ ដូចដែលយើងបានចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ, ជាដំបូងពួកគេបានជួបអាសនៈជាដង្ហាញដុតដោយឈាមរបស់សត្វនេះត្រូវបានគេភ្ជាប់នៅលើស្នែងអាសនៈនិងរាងកាយត្រូវបាន
 រងទាំងស្រុង។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទក្លាយជាដង្ហាញដុតនៅលើអាសនៈអ្នកណាដែលជឿលើព្រះអង្គត្រូវបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងស្រុង។ តើអាសនៈនៃដង្ហាញដុតមានន័យអ្វីក្នុងដំណឹងល្អ?

1. វាគឺជាក្នុងនាមជីវិតជាគ្រីស្ទាន។ ការបង្រៀនរបស់អាសនៈគឺក្នុងនាមជីវិតជាគ្រីស្ទានគួរតែមាន ការលះបង់ទាំងស្រុង។ គ្មានការលះបង់ យើងមិនអាចថ្វាយសេចក្តីអធិស្ឋាន និងសរសើរទៅ និងមិនអាចស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាន
 ឡើយ។ ដូចជាដុតទាំងអស់នៃសត្វប្រឡាក់និងឈាមគ្រីស្ទបរិសុទ្ធតែរស់នៅជាដង្ហាញដុត។ រូប 12: 1-2 និយាយថាយើងគួរតែក្លាយជាការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ដូចសត្វ។ នៅទីនេះគ្រប់ទាំងការបំរើ និងគ្រប់ទាំងការថ្វាយបង្គំបាន
 ចាប់ផ្តើម។ ព្រះមិនទទួលយកការបំរើដោយគ្មានការលះបង់ឡើយ។ ហេតុផលដែលព្រះមិនបានទទួលដង្ហាញដុតរបស់កាស៊ីន ព្រោះតែកាស៊ីនថ្វាយដោយគ្មានជំនឿ។ ការថ្វាយដង្ហាញដុតដោយចិត្តដែលព្រះយេស៊ូវបានថ្វាយមានលក្ខណៈពិសេសទាំង
 ពីរការបដិសេធខ្លួន និង លះបង់។ នេះគឺជាការថ្វាយដង្ហាញដុត ការគោរពប្រតិបត្តិតាមអាសនៈ **Mariah** របស់លោកអប្បាហា។ ជីវិតដែលរស់នៅដែលថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ គឺជាជីវិតដែលពេញដោយព្រះពរ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់
 បានទទួលដល់ពួកគេ។

2. អាសនៈនេះគឺជាការនេះដើម្បីនិយាយអំពីបាប។ «វាគឺ មានការ "មានន័យថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់វិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវ" ធ្វើឱ្យគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់របស់ខ្លួនពីលង្ហិន - បានដែលគ្មានផេះ និង បានព្រោះ, សម និង ភ្លើង។
 ចង្អុលបង្ហាញពីការដំឡើងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ វាបានបង្ហាញថា ព្រះពិតជាបានវិនិច្ឆ័យថាអំពីបាបដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។ ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាដង្ហាញដុតដោយទ្រង់បានថ្វាយយញ្ញបូជានៅលើឈើឆ្កាង។ ដោយសារ
 ទ្រង់ដោយសារតែគាត់បានទទួលការវិនិច្ឆ័យរបស់ស្ថានមនុស្សស្លាប់និងត្រូវបានព្យាបាលដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ផេះគឺជាការមួយដែលគាត់បានទទួលយកការដែលព្រះយេស៊ូវជាគ្លីនខ្លះអំពីបាបទាំងអស់។ យើងអាចសម្អាតរះ
 ដូងដែលមានកាតខុសឆ្គងរបស់យើង? មានតែព្រះលោហិតរបស់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលអាចសម្អាតអំពីបាបទាំងអស់។ (ជូហាន 1: 9) ការលោភលន់របស់មនុស្សត្រូវបានស្តាប់នៅក្រោមត្រឹមតែឆ្នាំនៃសេចក្តីពិត។

3. អាសនៈគឺជាកន្លែងដែលមនុស្សមានបាបស្តាប់ឡើងវិញ។ ដូចដែលមនុស្សម្នាក់បានបិទស្នែងអាសនៈទាំងបួន គាត់ត្រូវបានរស់ឡើងថា។ អ្នកណាជឿលើលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ ដូចដែល អាដូនា
 (Adonia) បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះបាទសាឡូម្នួន គាត់បានបិទស្នែងរបស់អាសនៈតែគាត់មិនបានស្លាប់ទេ។ អាសនៈនេះគឺជារូបដូចជាទីពឹងរបស់យោគក។ គឺមានតែអាសនៈ នៃព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ ដែលត្រូវបានសម្រេចនៅលើឈើ
 ឆ្កាងនៃភ្នំកាល់វ៉ាវី។ មួយអង្គដែលបានឆ្លងកាត់កាល់វ៉ាវីនិងរស់ ព្រោះតែការដង្ហាញដុតកាល់វ៉ាវីនិងបានផ្តល់ជូននៅខាងក្រោយធ្វើឱ្យយើងរស់ឡើងវិញ។ ហើយយើងដែលរស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយព្រះ។
 ដោយសារតែអាសនៈរបស់របស់អាដូនាបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលចូលទៅព្រះគ្រីស្ទ យើងយល់ពីអត្ថន័យពីការលះបង់ដ៏ពិត គឺថាអំពីបាបទាំងអស់ត្រូវបានស្តាប់ ហើយព្រលឹងវិញ្ញាណមនុស្សបានរស់ឡើងវិញ។
 យើងអាចទទួលបានបទពិសោធន៍ នៃការឆ្លើយតបរបស់លោកអលើយ៉ានេះនៅពេលដែលមានភ្លើងផេះអាសនៈ។ ម្នាក់ដែលបានគេថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់មិនអាចរស់នៅសម្រាប់ផ្សេងទៀត។ យើងគួរតែផ្តល់ឱ្យពួកគេជាអាវុធនៃសេចក្តីសុចរិត។
 នេះគឺជាវិធី របស់ពួកយើង។

VII. វាលនៃរោងចេតនា (ឱក្ខន្ធ 27:9-21)

យើងអាចយល់ពីអត្ថន័យនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានដោយការយល់ដឹងអំពីរចនាសម្ព័ន្ធនៃវាលនៃព្រះវិហារ។ តើ អាសនៈនៃទីបីសុទ្ធបានសម្រេចចំពោះក្នុងដំណឹងល្អដោយរបៀបណា? វាត្រូវបានសម្រេចចំពោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ តើ
 រោងចេតនាត្រូវបានសម្រេចចំពោះដោយរបៀបណា? វាត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ រោងចេតនា, សសរគឺ 20 X 10 ហត្ថទំហំក្រចករោងចេតនា (អាខតម្ពីរ 19) មាន * 100 x ដែលជាអ្វីដែលត្រូវ
 បានគេរចនាសម្ព័ន្ធ 50 និងសម្ភារៈនៃវាលនៃព្រះបាទទន្លេហត្ថ (300x 150 ម៉ែត្រ)?

1. វាជាកន្លែងដែលវាលស្រូវរបស់ព្រះបានប្រឡូក។ យើងអាចពន្យល់ពីអត្ថន័យនៃការប្រឡូកនេះជាពិសេស។ រោងចេតនាទន្លេនេះគឺជាដំណាក់កាលរបស់ព្រះ (ឱក្ខន្ធ 28:19 ជូសេ 6:24) ព្រះវិហាររបស់ព្រះ (ទំនុក
 តម្កើង 5: 8 27: 4, 6) ។ ប្រជាជនរបស់ទ្រង់បានជួបព្រះនៅទីនោះ។ (ឧទាហរណ៍: សួនច្បារអែដន) តភ្ជាប់ពីលង្ហិននិងប្រាក់ដោយការតភ្ជាប់នៃថាសស្លឹកនិង ផែនដី។ មានការពិរយាងដែល ដើម្បីបង្ហាញឱ្យប្រើប្រាស់ក្នុង
 ពិសេសនៃគម្របរបស់ព្រះ។ តើអ្នកដែលបានដឹងពីការសម្រេចចំពោះដោយក្តីអំណរដោយរបៀបណា? នេះគឺជាគោលបំណងតែមួយ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង។ ជូហាន 15: 5 ចង្អុលបង្ហាញថា "ពួកគេបានបង្កើតផលជា
 ច្រើន»។ ពួកទីបង្គោលនៃព្រះយេស៊ូវបានជឿលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើង។ តែយើងជឿថានៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះគឺជាសេចក្តីសុចរិត សន្តិភាពនិងការរីករាយដែលបាបប្រឡូកដោយព្រះជាម្ចាស់។ (ចន បុរេយន
 Bunyan) បានគេផុតពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចដោយដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគួរតែរីករាយជាមួយទ្រង់តាមរយៈអធិស្ឋាន។ ពេលខ្លះយើងបានបង្កើតផលផ្លែដ៏ច្រើន ឬពេលខ្លះនៅពេលដែលយើងត្រូវបាន
 គេស្តីបន្ទោសគឺបង្ហាញពីភាពស្រស់ស្អាត។

2. វាជាទីកន្លែងដែលខ្លួនគួរតែស្តាប់ និងរស់ជាថ្មីឡើងវិញ។ យើងបានស្តាប់រួចមកហើយពេលដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយយើងក៏បានរស់ឡើងវិញជាមួយទ្រង់ដែរ។ យើងដឹងថាមនុស្សចាស់របស់ យើងបានជាប់គ្នាជាមួយ
 ទ្រង់ ព្រោះតែយើងត្រូវបានហៅដោយស្តាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ទីបីសុទ្ធជាសញ្ញាដ៏សំខាន់។ ដង្ហាញ ភ្លើង ផេះ និងឈាម បានចង្អុលពីសេចក្តីស្តាប់របស់ពួកយើង។ ដោយសារយើង ទទួលបានពីជ័យជំនះនៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 យើងបានថ្វាយរូបការយរបស់យើងទៅព្រះជាម្ចាស់។ ហើយស្នែងមានអំណាចស្តាប់។ សារជាថ្មីម្តងទៀត យើងរស់ឡើងដោយវិញ្ញាណ។ យើងបានកើតជាថ្មីទទួលបានជីវិតថ្មី។ យើងអាចជួបព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបាន។ យើងក៏មានបទពិសោធន៍
 ទទួលបានការលន់គួប និងមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានរីករាយជាមួយនឹងអំណាចចេតនា។ កូនប្រុសត្រូវប្រកបវិញគឺខុសគ្នាដល់កូនស្រីស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះ។ យើងខំប្រឹងខ្លួនដោយរួចពីការស្តាប់នេះ។ នៅពេលដែលយើងទទួលស្តាប់
 ជីវិតនៃខ្លួន,យើងនឹងផលផ្លែ នៃការស្តាប់។ (រូប 6: 6) ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនឹងដាច់ដៃរបស់យើង? ដោយសារតែពួកគេមិនអាចគេផុតពីការស្តាប់នេះ។ ប៉ុន្តែ អាដាមទីពីរគឺជាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសខ្លួនយើង។ ទ្រង់បានក្លាយជាព្រះ
 វិញ្ញាណដែលផ្តល់នៅជីវិត។ ដោយសារតែរោងចេតនា នេះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ, ឥឡូវនេះយើងមានមនុស្សម្នាក់ដែលបានប្រឡូកដោយព្រះគ្រីស្ទ។ យើងគួរតែរីករាយជាមួយនឹងជីវិតដែលពេញដោយភាពបរិបូណ៌។ដូច្នេះ
 យើងគួរតែបង់បង្គំខ្លួនយើងចំពោះនិងព្យាយាមដើម្បីបដិសេធខ្លួន និង នៅចំពោះមុខព្រះជាម្ចាស់។ នៅក្នុងការផ្សេងទៀតដែលយើងគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក្នុងរូបផ្ទះរបស់គ្រប់ពេលគ្រប់វេលា។

[សំណួរ 17] សូមអាន មេរៀនទី 18 ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយសំណួរដោយប្រើពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។

- 1) តើមូលហេតុអ្វីបានជាព្រះប្រទាននូវអំណោយទានពីសេសក្នុងចៅរបស់អ៊ីរ៉េន?
- 2) តើទំនាក់ទំនងដ៏មានតំលៃមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? (28: 8-12, 21, 29)
- 3) តើសំលៀកបំពាក់អ្វីសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើអត្ថបទចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់? (28: 35-36, 38, 43)
- 4) តើអ្វីដែលពួកគេបានចង្អុលបង្ហាញពីព្រលឹងវិញ្ញាណនិងសារៈសំខាន់របស់វា?
- 5) តើដង្ហាយអ្វីដែលសង្ឃបានថ្វាយសំរាប់ពួកគេ? (29: 1-3)
- 6) ហេតុអ្វីបានជាព្រះស្នើសុំ ធ្វើឱ្យពួកគេអស់សង្ឃឹកជាសង្ឃ និងចាក់ច្របង់តាំង?
- 7) តើអ្វីដូចម្តេចយើងអាចអភិវឌ្ឍន៍ទៅជាការត្រួតពិនិត្យពីអំពើបាបរបស់យើងផ្ទាល់និងកាតព្វកិច្ចក្នុងការថ្វាយបង្គំដោយរបៀបណា?
- 8) ប្រសិនបើអ្នកជាកូនរបស់លោកអ៊ីរ៉េន តើអ្នកគិតយ៉ាងដូចម្តេចពីរបៀបនៃការបំរើ?
- 9) ព្រះគ្រីស្ទជាសម្តេចសង្ឃតិខ្ពស់របស់ពួកយើង តើអ្វីដែលយើងនឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍ចេញពីនោះមក? (ហេប្រិ 2: 14-18, 5: 1-3 7-10, 9: 11-15, 10: 18-25)

ដើម្បីឱ្យយល់ទិក្ខុមន៍ 32: 7-16 ដោយគិតពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការទិក្ខុមន៍ អាសាវនៅពីលើសពីបីដងនិងអនុវត្តន៍តាមគោលការណ៍នៃ GSPEC (G- ព្រះ, S- ស៊ីន P- សន្យា, E- ឧទាហរណ៍ ពាក្យបញ្ជា C-) និងរៀបចំមាតិកាចម្បងនៃការបង្រៀនរបស់អ្នក។

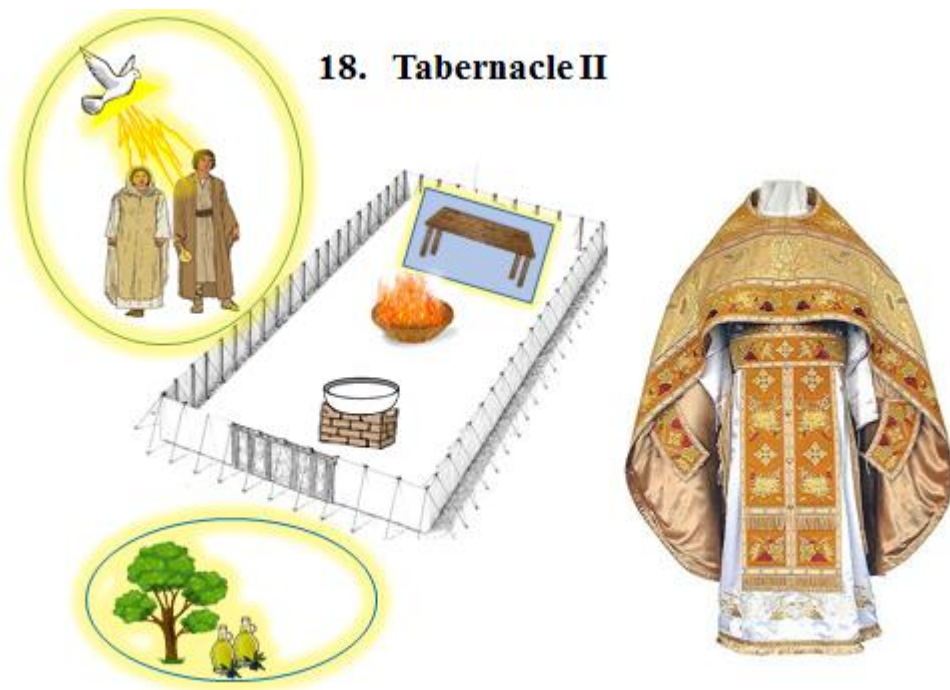
1. ព្រះ
2. បាប
3. ឧទាហរណ៍
4. សេចក្តីសន្យា
5. សេចក្តីបង្គាប់
6. សេចក្តីពិតរបស់ខ្ញុំ

មេរៀន 18

រោងទេសចរ II

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. លលក និង ការចាក់ប្រេងនៅក្នុងផ្នែកខាងឆ្វេង - រូបភាពតាំងដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។
2. សំណៀកបំបាំងរបស់សង្ឃនៅក្នុងផ្នែកខាងស្តាំ - សំណៀកបំបាំងដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។
3. គ្រឿងក្រអូបដែលសាងសង់ឡើងដោយស្រី - អាសនៈគ្រឿងក្រអូបដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។
4. គុដ្ឋប្រាក់នៅមាត់ទ្វារ - ប្រាក់សំរាប់បង់ថ្លៃប្រាសាទដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។
5. ផ្លែឆ្នាំង - ផ្លែឆ្នាំងដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។
6. ដបប្រេង និង ដើមឈើ - ការតាំងដែលបង្ហាញពីការស្រាវជ្រាវនៃស្រី។

មេរៀនទី 18 រវាងនរោត្តម II

អត្ថបទ៖ និក្ខមន៍ 27: 20-30: 38

គន្លឹះ៖ “ ឯចង្កៀងនោះ ត្រូវឱ្យដើរ និងកូនលោកថែទាំនៅចំពោះព្រះយេស៊ូ ចាប់តាំងពីលោកដល់ព្រឹក នៅខាងក្រៅវាំងនៃក្នុងគ្រួសារជំនុំត្រង់មុខទីបន្ទាល់ នេះជាច្បាប់សំរាប់អស់កល្បជាតិ ដល់ពូជដំណើរពួកកូនចៅឥស្រាអែលត្រឡប់ទៅ (និក្ខ 27:21)”

សិក្សាក្រសាវ៖

សេចក្តីពន្យល់៖

ប្រែប្រួលបរិសុទ្ធ (និក្ខមន៍ 27: 20-21)

- (1) ប្រែប្រួលបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពួកគ្រីស្ទានដែលត្រូវការប្រែប្រួលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបញ្ចាំងពន្លឺ (ព្រលឹង) ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។
- (2) យើងអាចទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបន្តដោយរបៀបណា?

1. តើប្រែប្រួលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអ្វី? ប្រែប្រួលនៅក្នុង ចង្កៀង ហូរនិងបង្ហូរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាស្ម័គ្រចិត្តនៃបង្គំបង្គំដល់មនុស្សលោក។ តើអ្វីទៅជាការប្រព្រឹត្តទាំងបីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចែកសំដែងក្នុងរូបប្រៀបប្រដាប់នេះ? ពន្លឺកិច្ចបរិសុទ្ធ ពន្លឺកិច្ចដែលលាងការបន្ទាបខ្លួន និងអំណាចស្មារតីរបស់ពន្លឺកិច្ច ។ គ្រីស្ទានគឺជាអ្នកដែលធ្វើការដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបំប្លែងដោយប្រែប្រួលដ៏អស្ចារ្យ ហើយបញ្ចប់ដោយជំនឿត្រូវបានកើតឡើង។ បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ បុណ្យទី៥០ សូម្បីតែពន្លឺកិច្ចនៃពួកសាវ័ក គឺខុសគ្នាដូចមេឃហើយនិងដី។ (កិច្ចការ 1: 8) ក្នុងនាមជាពួកជំនុំអេសេស្ទានបានទទួលនៅបទពិសេធនៃដៃលោកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើអ្នកមិនត្រូវការប្រែប្រួលបែបនេះទៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក?

2. តើអ្វីជាលទ្ធផលដែលបានបើកសំដែងពីការពេញលេញដោយប្រែប្រួលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? នៅពេលដែលប្រែប្រួលបានចាក់បង្ហូរចូលទៅក្នុងចង្កៀង អណ្តូងភ្លើងបានក្លាយជាពន្លឺ។ ដូចគ្នាផងដែរ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើអោយយើងក្លាយជាពន្លឺបំភ្លឺដល់ព្រលឹង។ ពន្លឺបានដល់ទីបរិសុទ្ធ ហ្នឹងបង្កើនពន្លឺត្រូវបានបើកក្រោមការបណ្តុះបណ្តាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទានគួរ ក្លាយទៅជាភ្លើងដូច្នេះយើងអាចធ្វើតួនាទីនៃពន្លឺរបស់ពិភពលោកនេះបាន។ តើពន្លឺគឺជាអ្វី? ដោយយោងទៅតាម មូលដ្ឋានគ្រឹះ ពន្លឺ រួមមាន សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីល្អ និងភាពស្មោះត្រង់។ ក្នុងចំណោមទាំងបីភាពស្មោះត្រង់ គឺ សំខាន់បំផុត។ ភាពពេញលេញដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាការពេញលេញនៃសេចក្តីពិត។ ការពេញលេញនៃសេចក្តីពិត គឺជាការពេញដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់។ នេះធ្វើឱ្យពួកយើងដើម្បីរក្សាសេចក្តីពិត។ ព្រះបាទដាវីឌនៃទំនុកតម្កើង 57 ដាវីឌបានស្នើសុំ ដើម្បីទទួលបានគុណនិមិត្តសេចក្តីពិតទៅតាមក្នុងអណ្តូងដឹកនិងមានបទពិសោធក្នុងការបញ្ចាំងពន្លឺទៅគ្រប់ជាន់គ្រប់សាលា។

3. តើយើងអាចពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយរបៀបណា? អាកប្បកិរិយរបស់ពួកសង្ឃ១០៧៖ដែលពួកគាត់បានផ្លាស់ប្តូរប្រែប្រួលក្នុងបែបថ្មីមួយនេះគឺជាការពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ 1) ជាដំបូងពួកសង្ឃបានសុទ្ធប្រែប្រួលដោយ ពួកសង្ឃត្រូវទៅកាន់លោកិយ នៅព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ 2) ទីពីរពួកសង្ឃពិនិត្យមើលផែនទីភ្លើង សកម្មភាពមនុស្សខាងលោកិយតូចតាចត្រូវបានត្រួតពិនិត្យ និងគ្រប់គ្រង។ កាលដែលយើងព្យាយាមដើម្បីទទួលសារភាពអំពើបាបរបស់យើង ដូច្នេះផែនទីភ្លើងមិនបានរាក់រង្វឹងដែលផ្ទុះរបស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានឡើយ (1 យ៉ូហាន 1: 9) ។ ទីបីដូចជាប្រែប្រួលត្រូវបានចាក់ចូលទៅក្នុងចង្កៀងពេលព្រឹកនិងពេលល្ងាច យើងគួរ រង់ចាំសម្រាប់ការពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគួររង់ចាំរហូតដល់ទទួលបានការផ្គត់ផ្គង់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (អេសេស្ទ 5:18) យើងគួរគិតថាប្រែប្រួលតាំងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាការចាក់ ប្រែប្រួលតាំងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាគឺពន្លឺនៃជីវិតដែលព្រះទ្រង់ជាអ្នកប្រទានមក។ យើងគួរថែរក្សា ជីវិតនៃសេចក្តីស្មោះត្រង់។ ត្រូវតែជាដំបូងមួយដែលយើងគួរតែពិនិត្យមើលឡើងនៅក្នុងរដ្ឋនៃផែនដីនេះ។ ដូច្នេះទង្វើរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងត្រូវទ្រទ្រង់។

សម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធ (និក្ខមន៍ 28: 1-30)

កូមន៍ 28: 2-14 បានប្រាប់ថាពួកគេត្រូវតែធ្វើអេសេស្ទដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកសង្ឃ។ ស៊ុមខ្សែទ្រូង, អេសេស្ទ, សម្លៀកបំពាក់អាវខាងក្រៅខាងក្នុង ខ្សែពណ៌ឆ្មោត និង ខ្សែក្រវាត់បានផ្តោតលើអារម្មណ៍ បេសកកម្ម និង ភាពបរិសុទ្ធ។ ជាដំបូងការធ្វើអេសេស្ទ ដោយដោយសាស, ខ្សែ, ស្វាយ, ខ្សែពណ៌ក្រហមនិងខ្សែពណ៌បន្លាញពីអត្តចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទាំងអស់នោះគឺសេចក្តីស្មោះត្រង់ សេចក្តីសុចរិត និង ភាពបរិសុទ្ធ។ និមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធបានចាស់នេះ គឺបានបង្ហាញតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង សញ្ញាថ្មី។ គ្រីស្ទានម្នាក់ៗគឺជាសង្ឃ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីការទាំងនោះគឺ ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយ អត្តចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរបម្រើព្រះគ្រីស្ទ។ ទង្វើរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនបានចាប់ផ្តើមដោយអ្នកណាម្នាក់ឡើយ តែ ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទាល់។ មានតែអ្នកដែលមានចិត្តមានប្រាជ្ញាអាចធ្វើវាបាន។ ស្មារតីនៃប្រាជ្ញាគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទាល់។ ព្រះជាម្ចាស់បានទទួលតែអ្វីដែលត្រូវបានគេចាប់ផ្តើមដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដើរត្រូវតែបំប្លែងអម្ចាស់ជាមួយនឹងការស្វែងរកប្រាជ្ញា និងព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (អេសេស្ទ 5:18) ព្រះអម្ចាស់! ចាក់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅលើយើង! ឈ្មោះនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 ដែលត្រូវបានគេកាត់នៅលើផ្ទៃដីពីដំបូងត្រូវបានកំណត់នៅលើស្មារតីរបស់សង្ឃ។ សង្ឃថ្វាយដង្ហាយទៅព្រះជាម្ចាស់ទទួលខុសត្រូវ។ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសង្ឃ បានយាងចូលទៅទីកន្លែងបរិសុទ្ធនៅនគរស្ថិតក្នុងការទទួលខុសត្រូវគ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានទាំងអស់។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលគ្រប់ទាំងទទួលខុសត្រូវសម្រាប់យើងនិងប្រទាននូវសន្តិភាពដល់យើង។ នៅក្នុងថ្ងៃច្របូកច្របល យើងគួរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដែលបានទទួលខុសត្រូវបន្តិចម្តងៗជាបន្តិចម្តងៗទៀត (Mt.11: 28-30) ។ សព្វថ្ងៃនេះយើងគួរដាក់ទាំងនោះទៅព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់នឹងទទួលគ្រប់រឿងទាំងនោះ។ តើអ្វីជាអត្ថន័យរបស់អារម្មណ៍របស់សង្ឃក្នុងសញ្ញាចាស់?

2. ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសាបសូន្យ កូរ៉េលី (សង្ឃ) មានន័យថាជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយនៃស្ថានសម្បត្តិអត្រាស្រូវរបស់ទ្រង់ទៅព្រះ។ នេះគឺជាអត្ថន័យតែមួយ។ នៅថ្ងៃថ្នាដង្វាយអាយុជួននឹងបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានចូលទៅក្នុងបរិសុទ្ធអស់កល្យាណនៅឧត្តរាស្ថិតិ សម្ភាគមីព្រះបាទប្រសិទ្ធិទាំងអស់គ្នាមួយដងជាសំឡេង។ ទង្វើនៃការទទួលអង្គរធើរយោងយើងរស់ ហើយបានជួបជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់។ ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងនាំយកគ្រប់ទាំងបញ្ហារបស់យើងទៅចំពោះព្រះ គឺទ្រង់រួចរាល់ក្នុងការរង់ចាំដោះស្រាយគ្រប់ទាំងបញ្ហារបស់យើង។ នៅក្នុងសញ្ញាថ្មីនៃសូត្រគ្រប់គ្នាបានទិញទៅជិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយគ្មានការស្វែងរកដំណោះស្រាយ ប្រសិនបើយើងចូលទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងរឿងជាច្រើនដោយការអាស្រ័យលើឈាមរបស់ទ្រង់បានព្យាបាលគ្រប់ការទាំងអស់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ។ គឺដូចជាមានមនុស្សម្នាក់អានព្រះគម្ពីរ “ហើយខណៈនោះគាត់លន់ខ្លួនអំពីបាបរបស់គាត់ហើយគាត់បានផ្លាស់ប្តូរប្រែទៅជាមនុស្សថ្មី។ ពេលដែលយើងថ្វាយគ្រប់ទាំងបញ្ហាទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រាកដជាអាចព្យាបាលបានដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ម៉្យាងទៀតយើងមិនគួរបំភ្លេចពីមហារេបបេសកម្មរបស់យើងដែលនាំមនុស្សអាយុជួបជាមួយព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។

2. ទ្រង់មានទំនួលខុសត្រូវចំពោះបាបរបស់មនុស្សលោក។ អាចរបស់សង្ឃដែលពាក់សំពត់ការពារខ្នង អវត្ត អាម្បិកបំពាក់ក្រណាត់នៅខាងក្នុង, មកុដនិងស្បែកតាត។ 4) អវត្តអតីតស្នាម្បិកបំពាក់, រាងកាយ ។ (ឡែក វ៉ាត់) ត្រូវបានបន្ថែមនិងគ្រឿងមានតម្លៃលើទាំងពីរ ត្រូវបានពាក់នៅលើស្នាមទាំងពីរ។ ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលគ្រប់ទាំងបញ្ហានិងត្រូវថ្វាយរូបអង្គទ្រង់ជាដង្វាយជំនួសបាបយើងនៅលើឈើឆ្កាង។ ក្រុមជំនុំដែលបានព្រះគុណនេះ គួរតែរស់នៅជាមួយនឹងការទទួលខុសត្រូវនៃភាពជាសង្ឃហើយពាក់ព្រះគុណទាំងនោះនៅលើស្នាមរបស់គេ។ វាមានន័យថាពួកគេគួរតែរស់នៅជាអំបិលរបស់លោកិយ (ការលះបង់) និងពន្លឺបំភ្លឺដល់លោកិយ (បរិសុទ្ធ) ជាស្នាមត្រីជិតគុណ និង យើងគួររស់នៅជាមួយការទទួលខុសត្រូវឡើង ។

3. ទ្រង់ជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយ បន្ទាប់ពីអវត្តអត្រាបាន ភ្ជាប់, បាននៃសេចក្តីពុំសំនើរទោសគួរត្រូវបានដាក់នៅលើ។ ក្នុងគ្រឿងអលង្ការបី នៅបន្ទាត់ទីផ្សេងៗត្រូវបានគេភ្ជាប់ និង គ្រឿងអលង្ការ 12 ត្រូវបានព្យួរជា កាង, យូរី និងធូរមីមត្រូវបានគេដាក់ពីលើ។ មានន័យថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យ របស់សង្ឃចូលទៅជិតព្រះ។ នៅទី យូរី និងធូរមីម មានន័យថាការបណ្តាញនិងការសំរេចចិត្ត (Septuagint សំបទដ៏ទៃ) បង្ហាញពីការបណ្តាញនិងសំរេចចិត្តទាំងស្រុង។ ប្រសិនបើគាត់បានបើកសំដែងបំណងព្រះទ័យរបស់ព្រះ គឺព្រះជាម្ចាស់នឹងបើកសំដែងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ប្រាកដមែន។ វាមានន័យថាព្រះការពារសិទ្ធិរបស់ប្រជាជន។ ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយទៅជាយូរីមីមនិងធូរមីមរបស់យើង។ យើងដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាដោយសារតែយើងទទួលបានចម្លើយទ្រង់។ យើងគួរតែពិចារណាថាព្រះអម្ចាស់សាវ័ក របស់យើងនិងជាសង្ឃរបស់ពួកយើង។ ទ្រង់ជាមួយអង្គដែលរស់រវាបទទួលគ្រប់ទាំងទំនួលខុសត្រូវទាំងនេះ។ ទ្រង់តែងតែបង្ហាញដោយប្រសិទ្ធិភាព។ យើងត្រូវតែចូលទៅជិតទ្រង់ហើយយើងនឹងទទួលបានការលូងលោមនិងសេចក្តីមេត្តាករុណានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

ចំណាំពីសេសៈ

យូរីមីមនិងធូរមីម - "ហើយនៅក្នុងទ្រង់នៃការវិនិច្ឆ័យ អ្នកគួរដាក់ និងដាក់យូរីមីមនិងធូរមីមហើយពួកគេនឹងត្រូវបាននៅលើបង្អួចលោកអធិបតេយ្យដែលគាត់បាននៅទៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះអធិបតេយ្យបំពាក់នៅការវិនិច្ឆ័យរបស់ប្រជាជនគឺស្រាវជ្រាវនៅលើចិត្តរបស់គាត់ចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាអរាប (ទិព្វមន៍ 28:30) ។ វាគឺជាការបម្រើនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ទៅជិតព្រះដោយដាក់គ្រឿងអលង្ការ 12 ភ្ជាប់ទៅនឹងអវត្ត។ នៅក្នុងយូរីម (សេចក្តីបណ្តា និងធូរមីម ភាពពេញលិញ)។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់អាយុមានសង្ឃ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយើងអាចគ្រាប់រាង គ្រឿងអលង្ការ និងព្រះគ្រីស្ទ។ វាហាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់បណ្តាញ និង ភាពពេញលិញរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការសង្គ្រោះពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទសំរេចដោយវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដង្វាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យគឺបានសំរេចពេញម្តងជាសំរេច ដោយពឹងលើការបណ្តាញដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មាត់តែព្រះគម្ពីរមួយប៉ុន្មានដែលបានសរសេរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងអាចមើលឃើញពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងផ្លូវដ៏តូចមួយ។ នៅពេលណាដែលយើងចូលមកកាន់ព្រះបន្ទូល យើងនឹងមានបទពិសោធន៍នៃជីវិតដ៏ស្រស់ត្រកាលជាម្សៅដ៏ល្អ។

X. អត្ថន័យនៃក្នុងក្តីនេះ (ទិព្វមន៍ 30: 1-10)

គ្រីស្ទគឺដូចជាគ្រឿងក្រអូបអាសនៈសំរាប់ដាក់គ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងអាងខោលថ្មដែលត្រូវ កន្លែងដែលដុតគ្រឿងក្រអូប។ អត្ថបទនេះបាននិយាយថា អាសនៈសំរាប់ដុតគ្រឿងក្រអូប។ អាសនៈនេះគឺដោយកេរ្តិ៍ដង្វាយជួនបាបថាគឺកន្លែងដើម្បីជួបព្រះចំនែកគ្រឿងក្រអូបនេះគួរតែត្រូវបានលើកឡើងថ្វាយចំពោះព្រះជាម្ចាស់អស់កល្យាណនិច្ច។ យើងគួរថ្វាយដង្វាយជួនបាបសម្រាប់គោលបំណងនៃអាសនៈនេះ។ នៅទីនេះយើងគួររៀនសេចក្តីពិតសំខាន់នោះគឺគ្រឿងក្រអូបនេះគួរតែត្រូវបានលើកឡើងនៅលើអាសនៈដូច្នេះជីវិតរបស់ពួកគ្រីស្ទនឹងលើកថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់។

3. ចិត្តរបស់គ្រីស្ទគឺដូចទឹកអប់រំអាសនៈដែលការពិសោធន៍ត្រូវបានលើកឡើង។ កោសិកាដង្វាយជួន (ទីតាំង) ដែលជាកន្លែងដើម្បីជួបព្រះ។ ចាប់ពីនោះមកគ្រឿងក្រអូបគួរតែត្រូវបានកើនឡើងថ្វាយដល់ព្រះ។ មានន័យថាគ្រឿងក្រអូបជាការពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ពួកគេត្រូវបានចាត់ 24 មានការពិរោគក្នុងដៃរបស់ពួកគេ សរសើរកើត* សេចក្តីពិសោធន៍។ ចិត្តរបស់យើងគួរតែត្រូវបានបំពេញដោយគ្រឿងក្រអូបបែបនេះ។ ការពិសោធន៍លម្អិតរបស់យើងគឺដើរតួរជាបេសកកម្មរបស់យើងឆ្ពោះទៅរកសំឡេងរបស់ព្រះដោយការពិសោធន៍ និងការលះបង់និងស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់។ វាគួរតែ ផ្តល់ដូចជាដំណើរនៃបាបចំណែកដ៏រួចរាល់។ ការពិសោធន៍បែបនេះមកពីការពិសោធន៍ ដែលមានការលះបង់ និង ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីពិត។ រកមើលនៅក្នុងការពិសោធន៍នៃ Akur នេះ។ តើធ្វើដូចម្តេចនាគឺជាការពិសោធន៍ពិត? លោកការពារនៅក្នុងជីវិតចំណងជើងពីរទាំងមូលរបស់គាត់។ ដូចខាងក្រោមៈ 1) មិនមិញដើរតាមបោកបញ្ឆោត 2) រស់នៅក្នុងជីវិតតុល្យភាព។ បរិបទរបស់សេចក្តីពិសោធន៍ និងសំលេងនៃសេចក្តី ពិសោធន៍គឺសំខាន់។ វាគឺជាការខុសគ្នាពីខាងសាស្ត្រព្រះពុទ្ធ(ការបង់ស្រន់ទៅរកវិញ្ញាណអាក្រក់ ដ៏ដូចជាការសុំដៃលា)។ ព្រះជាម្ចាស់បានបន្ទោសការពិសោធន៍ដែលស្អប់របស់សាស្ត្រដទៃ។ គោលការ នៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែជាបេសកកម្មយើង។ យើងគួរតែដឹងថាព្រះសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ដាក់សេរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងជីវិតយើង។ ដូច្នេះនៅពេលដែលព្រះទ្រង់សួរ “L ចង់មើលឃើញ ៣ ទិប៉ុង ដើម្បីសរសើរលើល្អដល់ទ្រង់។

2. ក្លិននៃសេចក្តីល្អត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងគ្រប់សកម្មភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ទឹកអប់ដែលត្រូវបានដាក់ដោយកៅស៊ូដង្ហាយបាននេះគួរតែត្រូវបានលើកឡើងជាព្រះនៃអស់កល្បជាទីបំផុត។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានដុតគ្រឿងក្រអូប និងដង្ហាយផ្សេងទៀត, ដង្ហាយដុតដូចជាបង្ហាញមូលនិង បាបមិនគួរឆ្ងាយជាមួយវាទេ។ ទឹកអប់នេះគឺមានតម្លៃ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពេលវេលាសម្រាប់តែមួយគត់សំរាប់សំអាតអាសនៈដុតនៃគ្រឿងក្រអូប នោះបានថ្វាយទៅព្រះ ។ ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថាជីវិតជាគ្រីស្ទានគួរតែត្រូវបានផ្តុំក្លិននៅគ្រឿងក្រអូប។ ការបើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់មួយទៀតគឺមួយក្លិននៃការស្លាប់ឬផ្សេងទៀតក្លិននៃជីវិត។ គ្រីស្ទានគឺជាពន្លឺនៃពិភពលោក, ជាតិបិណ្ឌរបស់ពិភពលោកនិងជាគ្លិននៃជីវិតអស់កល្ប។ យើងគួរតែមើលឃើញពី សកម្មភាពជាដៀងរាល់។ នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការយើងរកឃើញការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់ ដោយសារពួកគេគិតពីអ្នក ជិតខាងរបស់របស់គេ។ វាត្រូវបានហៅថា ជាគ្រោះកាចដែលត្រូវបានរីករាលដាលទៅកាន់ពិភពលោក។

តើក្តីប្រកេទណា? 1) យើងគួរតែបញ្ចេញក្លិននៃសេចក្តីពិត។ 2) ក្លិននៃសេចក្តីសុចរិត 3) ក្លិននៃភាពល្អ។ តើយើងអាចរក្សាជីវិតបែបនេះដោយរបៀបណា? យើងគួរលេរនៅមុខ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់នោះទេ។

យ៉ាកុប 1: 22-23 បាននិយាយថា: “ចូរឱ្យអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលទៅ កុំឱ្យគ្រាន់តែស្តាប់ប៉ុណ្ណោះ ហើយបញ្ឆោតខ្លួនឱ្យឆ្ងល់នោះឡើយ 23 ដ្បិតបើអ្នកណាស្តាប់ព្រះបន្ទូលហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តតាម អ្នកនោះធៀបដូចជាមនុស្សដែលឆ្កុះមុខក្នុងកញ្ចក់” យើងគួរព្យាយាមដើម្បីទទួលសារភាពអំពីបាបរបស់យើងចំពោះព្រះ (យ៉ូហាន 1: 9)។ បន្ទាប់ពីយើងស្តាប់សំឡេងទេវតានៃព្រះយេស៊ូវ យើងគួរតែកែប្រែចិត្តគិតដោយទឹកភ្នែក។ ចៅហ្វាយ 3 :) យើងគួរធ្វើតាមគំរូនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ។ យើងគួរតែអ្នកចម្បងបែបនេះនៅក្នុងព្រះវិហារ។ យើងបានហៅមកដើម្បីបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រយើងបានរកឃើញចំណុចនេះចេញពីជីវិតសុទ្ធនិយមពីព្រោះពួកគេបានរីករាលដាលព្រះគុណជីវិតរបស់ពួកគេ។ យើងត្រូវយកក្លិននៃការអធិស្ឋាននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង, ក្លិននៃការប្រទានក្នុងសកម្មភាពរបស់យើងដើម្បីផ្តាច់ដល់ព្រះ។ យើងគួរតែរស់នៅដើម្បីប្រកាសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងជីវិតរបស់យើង។

ព្រះដង្ហាយធូន (ទិក្ខុមន៍ 30: 11-16)

ពួកគ្រីស្ទានដែលទទួលបានជីវិតអស់កល្បជាទីបំផុតដោយអាស្រ័យលើព្រះគុណ របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាប្រាក់ដង្ហាយធូនបាប។ វាបានសំរេចដោយការសុភមង្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទជាដង្ហាយធូននៃជីវិត។ ឥឡូវនេះយើងគិតថា និយមន័យនៃព្រះដង្ហាយធូនសម្រាប់ជីវិតគឺគោលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

4. តើអ្វីទៅជាព្រះដង្ហាយធូន? " នៅពេលដែលអ្នកទទួលយកការធ្វើជំងឺរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់មកគ្នានឹងឱ្យតំលៃលោះនៃជីវិតរបស់គេ ថ្វាយទៅព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេថាគ្មានគ្រោះកាចក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេនៅពេលដែលអ្នកជំងឺពួកគេ»។ (ទិក្ខុ 30:12) គោលបំណងនៃរោងឧបោសថ មិនមែនជាការបង្កើតអគារថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ដែលបានយាងចុះរោងឧបោសថឡើយ។ ព្រះដែលបានបង្កើតគ្រប់សកម្មភាពថ្វាយបង្គំ គឺតែអោយ មនុស្ស ដែលមានអាយុពី 20 ឆ្នាំគួរតែផ្តល់ដូនខាងលើពាក់កណ្តាលជាទម្ងន់ប្រាក់ថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់។ តាមគោលការណ៍នៃព្រះ អ្នកមានត្រូវ ហាមឃាត់មិនអោយបង់ប្រាក់ច្រើនជាងអ្នកក្រទេព្រះព្រះជាម្ចាស់ជាចំណុចកណ្តាលនៃការតាំងសញ្ញា, ជីវិត, ប្រភពនៃព្រះពរនិងជាស្នូលនៃអំណាចយ៉ាងច្រៀលច្រាវ។ ទោះស្តាប់ រឺអស់ របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអាស្រ័យលើរោងឧបោសថចំណុចកណ្តាល ហើយព្រះជាម្ចាស់សំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់គេ។ ពួកគ្រីស្ទានដែលនៅក្រោមពន្លឺនៃដំណឹងល្អរបស់ខ្លួនថ្វាយទៅព្រះ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៃដំណឹងល្អបានសំរេច ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសេចក្តីអំណរព្រះពរមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះយើងគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះគួរតែជាការដែលសហគមន៍របស់ក្រុមជំនុំគួរព្យាយាមរបស់។ នេះគឺជាការប្រាក់ដែលបានសម្អាតជីវិត។ បើគ្មានខ្លាចឈាម គ្មានការលើកលែងទោស។ ប្រាក់ដែលអោយសម្អាតជីវិតបានគឺនេះគឺគ្រាន់តែជាឈាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ មានតែព្រះយេស៊ូវគឺជាប្រាក់ដង្ហាយធូនបាប។ ព្រះទ្រង់បានប្រកាសថាវាគឺជាវិសេសប៉ុន្តែយើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនអាចជួយប៉ុន្តែដើម្បីថ្វាយទៅព្រះ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីព្រះគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែង។ ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំអ្វីទាំងអស់សម្រាប់ពួកយើង។

2. តើមានបំណងអ្វីក្នុងការថ្វាយដង្ហាយធូនបាប? ព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងមកយើង។ វាគឺជាការការពារចេញពីគ្រោះអាហ្នក ១២ គេបានទទួលការអត់ទោសដោយឈាមរបស់ចៀម សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។ ពួកគេប្រើវាក្នុងការបំបាំងរោងឧបោសថ១៦។ ព្រះគ្រីស្ទបានបង់គ្រប់យ៉ាង ហើយទ្រង់បានធ្វើអោយពួកគេគ្របគ្រាន់។ ដូច្នេះទ្រង់បានប្រទានសេរីជា នឹងរំដោះពួកគេចេញពីបណ្តាសារ។ ព្រះអម្ចាស់ទទួលយកជំងឺដែលបានជំនួសនិងអធិស្ឋានព្យាបាល។ សេចក្តីអធិស្ឋាននៃសេចក្តីសុចរិតមានអំណាចចេស្តា។ ការព្យាបាលជំងឺដោយរបៀបណា? សេចក្តីទូលអង្វរ។ ពីងលើព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់សំអាតអស់ទាំងអំពើបាប។ យើងគួរតែដឹងគុណចំពោះយ៉ាងដែលព្រះបាននាំមកពេញភាពល្អប្រសើរ ។

3. តើច្បាប់ទំលាប់អ្វីដែលដង្ហាយធូននិងបាបត្រូវធ្វើ? សេចក្តីយុទ្ធិធម៌។ ព្រះគ្រីស្ទក្លាយជាដង្ហាយធូនដល់មនុស្ស។ ព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានប្រទានមក និងពេលដែលយើងចូលទៅជិតព្រះហើយពីងលើទ្រង់។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានហៅឱ្យលោកគេខាននៅក្នុងសៀវភៅរបស់ចៅហ្វាយដែលព្រះអម្ចាស់បានគេហៅថាសម្រាប់ផ្តល់ឥទ្ធិពលយើងផ្ទាល់។ ទ្រង់បានប្រទានការគំរូទុកជាមុន ទ្រង់ បានជ្រើសរើស សង្គ្រោះ និងប្រទានសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (អេសាយ 1: 3-13)

សេចក្តីបញ្ចប់:

ចូរសរសើរព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ជាដង្ហាយធូននិងបាប។ គ្រប់ទាំងសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជារបស់យើង។ យើងគួរអត្រាគុណដល់ព្រះដែលទ្រង់ដោះយើងរួចពីជីវិតដែលមានបាប ដែលបានមកពីព្រះគ្រីស្ទ។

XI. បាត់ដៃកទង់ដែង (ទិក្ខុមន៍ 30: 17-21)

ព្រះយេស៊ូវ បង្គាប់អោយធ្វើបានដែកទង់ដែង។ គេគួរធ្វើវាជាមួយនិងទង់ដែង និងយើងទ្រវាជាមួយនិងទង់ដែង។ ហើយដាក់វានៅលើបាតដៃលើក្នុងចន្លោះរោងរោងឧបោសថទាំនន និងអាសនៈនិងដាក់ទឹកនៅក្នុងបាត។ មានតែមនុស្សដែលលាងជាមួយនិងទឹកនៅក្នុងបាតដែកធំ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចជួយព្រះបាន។ ដូច្នេះគ្រីស្ទអាចជួយព្រះបានដោយពីងលើព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ។ តើអ្វីជាគោលបំណងក្នុងការធ្វើអោយមានទង់ដែង?

5. សំរាប់ការពារពួកគេពីសេចក្តីស្លាប់ (វិជ្ជមាន)។ ពួកគេបានលាងជើងនិងដៃរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យផុតពីសេចក្តីស្លាប់ (20, 21) នេះគឺបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទជាចាស់ដៃក្នុងដៃដងអស់កល្បជាធិបតី។ នៅថ្ងៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រសិនបើមរណាម្នាក់ដែលមិនបានលាងដៃរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនអាចបរិភោគអាហារបានឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញថាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សបានបំផ្លាញ បញ្ញត្តិរបស់ ព្រះជាម្ចាស់។ តើអ្វីគឺជាការខុស ខ្ពង់? ពីព្រោះតែពួកគេបានបាត់បង់អត្តន័យនៃការសំអាត ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដូច្នេះពួកគេបានធ្លាក់ចូលក្នុងសេចក្តីកំពុត។ ពួកគេអាចលាងសំអាតសេចក្តីកំពុតដោយពឹងលើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅករណីរបស់អាឡិក្ខាននិងសាក្សី ដូចដែលពួកគេមិនបានលាងជាមួយនិងទឹកនិងចូលទៅកាន់ព្រះផ្ទាល់ ពួកគេមិនបានសំអាតសេចក្តីកំពុតឡើយ។ ស្តេចសូលបានគិតដោយមិនបានស្តាប់បង្គាប់។ គេគិតថាការមិនស្តាប់បង្គាប់ដ៏តូចមួយនាំមកនូវសេចក្តីទុកសោក។ ពេត្រុស បានស្នើសុំឱ្យព្រះយេស៊ូវកាត់ទាំងអស់។ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយតបដោយត្រឹមត្រូវសំអាតជើងគាត់តែប៉ុណ្ណោះ។ មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពួកយើងទទួលបាននូវសេរីភាពចេញពីអីដេលមិនស្អាត។ ដាវីតបានសារភាពថា សំអាតខ្លួនរបស់ ទ្រង់ដោយមែកហ៊ីស្តប។ យើងមិនបានលាងតាំងពីដំបូងយើងបានប្រព្រឹត្តបាបយើងមានទម្លាប់ខុសខាងផ្នែករាងកាយ កាឡាទី ៥:១៩-២១ ។ យើងត្រូវតែឈររឹងមាំទៅចំពោះព្រះដូចដែលអ្នកត្រូវបានសំអាតដោយពឹងព្រះគុណព្រះគ្រីស្ទ។

3. ដូច្នេះ(វិជ្ជមាន) គោលបំណងដើម្បីជួបព្រះ។ ដូច្នេះព្រះបង្គាប់ឱ្យធ្វើរឿងនេះដោយសារតែអារម្មណ៍ចូលទៅជិតព្រះបាទ។ ខរប្រធាននិយាយថា អាសនាត្រូវបានបញ្ជូនដោយភ្លើងពួកគេត្រូវតែអនុវត្តន៍។ វា គឺជាយស្រួលក្នុងការភ្លេចធ្វើ។ ហើយវាគឺសំខាន់។ គ្រីស្ទានអាចទៅកាន់ព្រះគឺមានតែពីងព្រះគ្រីស្ទ។ គឺមានន័យថាពួកគេបានដោយពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ យ៉ូហាន១:១៨ បាននិយាយថា គ្មានអ្នកណាដែលឃើញព្រះឡើយ មានតែ ព្រះរាជប្រាសាទដែលគង់នៅក្នុងនិរាព្រះវរចិត្តប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានសម្តែងឱ្យស្គាល់ព្រះអង្គ។ ជាការពិតគ្រប់របស់ទាំងអស់ជាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ចូរយើងស្វែងរកតនៈសម្បត្តិនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងមានអំណរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងត្រូវតែ ព្យាយាមសំអាតការនិយាយ។ ដូចជាជនជាតិគីស្តាដែលបានរៀបចំនៅលើភ្នំស៊ីណាយដូច្នេះយើងគួរតែរៀបចំចិត្តរបស់ពួកយើង។ ដូចដែលយើងកំពុងថ្វាយដង្ហាយរស់យើងត្រូវដឹងថាព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺមានប្រសិទ្ធភាពដែលបាននាំ យើងទៅជិតព្រះ។ រ៉ូម 12:1-2 យើងគួរតែសារភាពអំពើបាបរបស់យើងដោយចិត្តស្មោះត្រង់។ 1 យ៉ូហាន 1:9 អ្នកដែលមានចិត្តស្អាតនិងឃើញព្រះ។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងគួរតែចូលទៅព្រះគ្រីស្ទជាដៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បីលាងសំអាតខ្លួនយើង។ យើងតែងតែត្រូវការការកត់ចិត្ត។ ដូច្នេះយើងគួរតែសារភាពអំពើបាបហើយសារភាពអំពើបាបដ៏តូចពីព្រោះការងារដ៏ស្មុគស្មាញនិងបានកើតឡើងនៅទី នោះ។ ចូរឱ្យពួកយើងរស់នៅអស់កល្បក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងទទួលទ្រង់ជាប្រសប់យើង។

ការចាក់ប្រុងតាំង (ឥក្ខន្ធ 30:22-38)

អត្ថបទគឺបានបង្ហាញពីរបៀបនៃការធ្វើទឹកអប់រំហើយនិងវត្ថុឥរិយាបថ។ ខ 22-23 បាននិយាយពីរបៀបផលិតទឹកអប់រំ។ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេ ចូរឱ្យយកគ្រឿងក្រអូបយ៉ាងវិសេស គឺជាដំរីល្វើងទេសស្នូ500 ដំឡើង សម្បុរល្វើងក្រអូបពាក់កណ្តាល គឺ250ដំឡើង ឬសកន្ទាយ250ដំឡើង ហើយដូចដែលពួកគេធ្វើការនេះទៅគ្រប់ឧបករណ៍គ្រឿង ពួកគេគួរតែបរិសុទ្ធ។ ហើយនៅខ 34-38 របៀបដែលពួកគេបង្កើតទឹកអប់រំ។ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូល ទៅម៉ូសេថា ចូរយកគ្រឿងក្រអូបទាំងនេះ គឺដុំសែនទេស សន្ទះក្រអូប ហើយកប្បី និងកំប្លោងស្នូ គ្រឿងក្រអូបជាមួយនិងកំប្លោងស្នូ(គ្រប់ទាំងអស់ចំណែកស្មើគ្នា) ហើយដាក់គ្រឿងក្រអូបបញ្ចូលដូចជាដោយទឹកអប់រំ។ គ្រឿងផ្សំជាមួយ អំបិល ស្នូនិងបរិសុទ្ធ។ អ្នកនិងវាយមួយចំនួននៃវាតូចណាស់ ហើយដាក់ផ្នែកនៃវាពីមុខទីបន្ទាល់ក្នុងដានចោលដាក់កន្លែងដែលអ្នកឮប្លង់និងឯង។ វាជាកន្លែងដែលបរិសុទ្ធច្រុះផុតសំរាប់អ្នក។ ហើយគ្រឿងក្រអូបដែលអ្នកគួរតែធ្វើជាមួយសមត្ថ ភាព អ្នកមិនគួរធ្វើសំរាប់ខ្លួនអ្នកទេ។ វាគួរតែបរិសុទ្ធទៅចំពោះព្រះ។ អ្នកណាធ្វើឱ្យណាមួយដូចវាប្រើដូចជាទឹកអប់រំនិងត្រូវកាត់ចេញពីវាស្របរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើមរណាម្នាក់ធ្វើរឿងនេះ ពួកគេនឹងត្រូវកាត់ចេញពីវាស្របទ្រង់ពីព្រោះវាជាគ្រឿងប រិសុទ្ធ។ វាមានន័យថាវាខុសរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា អំពើបាបដែលប៉ះពាល់ប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះមិនអាចអត់ទោសឱ្យនោះទេ។ យើងគិតថាសំភារៈបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់គួរតែបានពេញលក្ខណៈនៅក្នុង ពន្លឺនៃដំណឹងល្អ។

1. ប្រុងបរិសុទ្ធ-តើនៅទីណាដែលពួកគេប្រើគ្រឿងក្រអូបនេះ? វាគួរតែបានប្រើដោយធ្លាប់ទៅគ្រប់សម្ភារៈដើម្បីបំប៉នអ្វីដែលបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលពួកគេប៉ះប្រុងនេះ ពួកគេគួរតែបរិសុទ្ធ។ វាមានន័យថាជាសញ្ញានៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះគឺបានសម្រេចបំពេញនៅដំណឹងល្អនៃសញ្ញាថ្មី។ នៅក្នុងសញ្ញាថ្មីចិត្តនៃអ្នកជឿគឺជាព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅ។ (1 កូរិនថូស 3:19) ជាការពិតគ្រីស្ទានដែលរស់នៅមុនព្រះគឺត្រូវការប្រុងនៃព្រះវិញ្ញា ណបរិសុទ្ធ។ នេះគឺជាសាក្សីដែលសមរម្យដែលពួកយើងត្រូវការ។ (កិច្ចការ 1:8) ហើយនៅពេលដែលយើងបំរើព្រះយើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផង់ដែល។ (អេសាយ 5:18)ហើយបានក្លាយជាអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់ដែលពួក យើងត្រូវការ។ យើងគួរសូមរកលក្ខណៈសម្បត្តិនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅគ្រប់កន្លែង។

2. គ្រឿងក្រអូប-គ្រឿងក្រអូបនេះជាវត្ថុណាមួយដែលដាក់នៅពីមុខព្រះដើម្បីសម្បូរយ។ ប្រសិនបើមរណាម្នាក់បានធ្វើវាប្រក្រតីនិងវាគាត់នឹងត្រូវស្លាប់។ នេះចង្អុលការអធិដ្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធហើយនិងផលនៃការផ្សាយ ដំណឹងល្អដែលចេញពីកិច្ចការអប់រំព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ កាឡាទី 5:22-23 បង្ហាញពីផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីស្រឡាញ់ អំណរអរ មេត្រីភាព អត់ធ្មត់ សុភាព សប្បុរស ស្មោះត្រង់ ស្វាភាព ហើយដឹងខ្លួន។ គ្រីស្ទាន ជាច្រើនព្យាយាមធ្វើការទាល់ប្រឆាំងនឹងព្រះ។ អ្នកជិតខាងពួកគេ ពិភពលោក ហើយនិងខ្លួនគេ។ គ្មានការអធិដ្ឋានគ្រប់ការទាំងអស់ដូចជាការផលិតផលផ្លែមីនល្អ។ ប្រុងដែលបរិសុទ្ធតែចាក់ទៅលើពួកគេ។ មនុស្សដែលអធិដ្ឋានយល់ថា ពួកគេត្រូវការប្រុងបរិសុទ្ធ។ ពួកយើងគួរតែបន្តលក្ខណៈសម្បត្តិនៃផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីផ្លាស់ប្តូរលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ពួកយើងហើយផលនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។

សេចក្តីបញ្ចប់

ក្រុមជំនុំនៅលើពិភពលោកត្រូវតែពេញដោយព្រះគុណនៃព្រះហើយត្រូវតែបានបំពេញសោភ័ណនៃព្រះវិហារនៃព្រះ។

[សំណួរទី18] ចូរអានមេរៀនទី18ម្តងទៀតហើយឆ្លើយនិងសំណួរពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក។

4. តើព្រះបានសង្ខេបគោលបំណងនៃការថ្វាយបង្គំដោយរបៀបណា? (29:42-46) ក្នុងឈ្មោះគឺទាក់ទងទៅនឹងអ្នកអធិដ្ឋាននៃព្រះបាទស្រី (អិរណៈ 5:8)
5. ហេតុអ្វីបានជាស៊ីស្រាវ៉ែអលត្រូវការការអស្ចារ្យ?
6. តើផ្នែកអ្វីនៃការថ្វាយបង្គំត្រូវឱ្យចំណាយដង្ហើមឆ្ងល់?(30:11-16)
7. ហេតុអ្វីបានជាព្រះស្នើឱ្យមានលំនឹងដែលអ្នកមានហើយនិងអ្នកក្រីក្រតែចំណាយដូចគ្នា?
8. អ្នកគង្វាលនៃជនជាតិស៊ីស្រាវ៉ែអលមិនអាចមានយានសិល្បៈ និងជំនាញ។ ដើម្បីដោះស្រាយរឿងនេះតើអ្វីដែលព្រះបានបង្ហាញពីការព្រួយបារម្ភរបស់គាត់ទៅលើសម្រស់? (31:1-11)
9. និក្ខម 31:12-18 បង្ហាញពីការបង្រៀនទី៣និងការព្រមានចំពោះយើង។(20:8-11 23:10-13)តើអ្វីទៅជាបទប្បញ្ញត្តិថ្មីវាបានបញ្ជាក់ពីការប្តេជ្ញាចិត្តមួយដែលជាគោលបំណងនៃថ្ងៃសប្បិទនោះ?
(20:8-11, 23:10-13)
10. ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថាលទ្ធផលទៅបន្ទុក។(ទំនុកដំកើង 119:9 ដូច្នេះ 15:3) ហេតុអ្វីបានជាវាមានសារៈសំខាន់ដើម្បីសម្អាតជាដៀងរាល់ថ្ងៃដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់?
11. ចេញពីមេរៀន 40 ថ្ងៃ(25:-31 :)តើអ្នកបានទទួលការចាប់អារម្មណ៍សំខាន់ឬទេ?

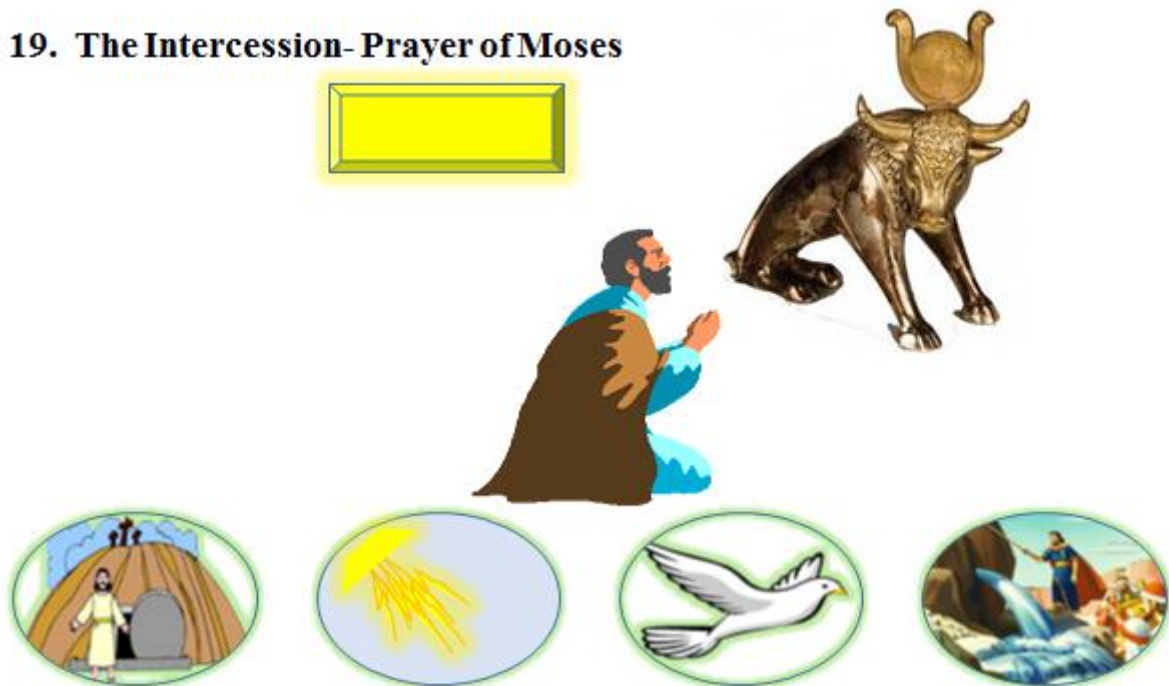
ការស្នើសុំសុំអភ័យទោសរបស់លោកម៉ូសេ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

រូបភាពនេះនៅខាងឆ្វេង - រូបភាពនៃមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់

1. ពន្លឺចែងចាំងនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - មនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែត្រូវបានដឹងដោយព្រះអម្ចាស់។
2. លលកដែលនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - មនុស្សជាម្ចាស់ត្រូវតែឆ្លើយតបដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
3. ដំបង និង ប្រភពទឹកហូរចេញមកនៅក្នុងរង្វង់ទីបី - មនុស្សរបស់ព្រះគួរតែដឹងពីអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
4. រូបភាពនៃសេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងរង្វង់ខាងឆ្វេង - ការរក្សាផ្លូវសុចរិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាន់ពេលវេលាដឹងផ្អែកលើគោលការណ៍នៃការបង្កើត និង ផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានដឹងផ្អែកលើសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
5. កូនគោមាសនៅផ្នែកខាងស្តាំ - ការគោរពទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណដែលជាគោមាសត្រូវបានចេញមកដោយសារការមិនដឹងខ្លាំងពូកែ លោកម៉ូសេបានឆ្លើយតបនៅផ្នែកខាងក្នុង ហើយនិងការមើលងាយដល់អ្នកដឹកនាំផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណ។
6. ម៉ូសេដែលបានលត់ដង្ហើម - ការអង្វររបស់ម៉ូសេជាភិក្ខុការខាងលើក្នុងការស្នើសុំអភ័យទោសដល់ព្រះអម្ចាស់ និង ពួកគេក៏ស្រាវជ្រាវដែលជាអ្នកបានបំពានការតាំងសញ្ញា និង ការស្តាប់ឡើងវិញនូវសិរីល្អ និង ជំនួញក្នុងការរក្សាបាលសំរាប់ព្រះអម្ចាស់។

19. The Intercession- Prayer of Moses

មេរៀនទី 19: ការអធិស្ឋានសុំអភ័យទោសរបស់លោកម៉ូសេ

អត្ថបទ: ទីក្រុង 31:1-32:16

ទស្សនៈសំខាន់៖ កាលប្រះបានមានព្រះបន្ទូលនឹងម៉ូសេនៅលើភ្នំស៊ីណាយហើយនោះទ្រង់ក៏ប្រទានសេចក្តីបន្ទាល់ដល់លោកជាសេចក្តីដែលទ្រង់បានសរសេរចុះនឹងបន្ទះថ្ម 2 ផ្ទាំងដោយអង្គុលីព្រះហស្ត។

ការសង្កេត៖

តាមរយៈពិរេក្ខាក្នុងលើយើងឃើញពីការងារនៃសេចក្តីសុំសុំរំលងដែលព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវសំរេចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដោយសារសេចក្តីសុំសុំរំលងរបស់លោកម៉ូសេ។ ជាដំបូងយើងសង្កេតឃើញពីភាពខុសគ្នាដោយឡែករបស់ម៉ូសេ ហើយនឹងភាពសំខាន់នៃការរក្សាទុកថ្ងៃសំរាករបស់ព្រះ ហើយនឹងរូបព្រះដែលប្រជាជនគួរគោរព។ នេះគឺជាសេចក្តីសំខាន់ដែលវាបានសំដែងចេញនូវចិត្តលក្ខណៈរបស់ប្រជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសន្យា។ ប៉ុន្តែប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តិទុរ អំពើខុសឆ្គងដោយបានបែរចេញពីព្រះហើយបានផ្ទៀងផ្ទាត់ព្រះក្លែងក្លាយពីមាសដើម្បីគោរព។ ដូច្នេះហើយព្រះបានសំលាប់ពួកគេនៅក្នុងខណៈហើយបានធ្វើអោយមានមនុស្សដ៏សំខាន់ថ្មីប៉ុន្តែម៉ូសេបានព្យាយាមអង្វរដល់ព្រះពីការកាត់ទោសនោះ ដោយដាក់នូវជីវិតរបស់គាត់។ ការសំរេចចិត្តដោយមិនបញ្ចប់របស់គាត់បានបង្ហាញពីការសុំអភ័យទោសនិងអង្វរដល់ការដែលព្រះបង្គំនឹងធ្វើ។ ប្រសិនបើម៉ូសេបានធ្វើការសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ចេញពីរាល់ទាំងបណ្តាសា នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏បានសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងឆ្កងជាសំរេចដែរ ហើយបានធ្វើអោយពួកគេមានជីវិតថ្មីរស់ឡើងវិញដើម្បីធ្វើការបំរើការងាររបស់ព្រះ។

សេចក្តីពន្យល់៖

នៅក្នុងអត្ថបទយើងឃើញថាព្រះបានប្រើម៉ូសេនៅក្នុងចំណុចមួយចំនួនហើយនិងថ្ងៃយប់សំរាកប៉ុន្តែប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបាត់បង់នូវព្រះពរនោះហើយថែមទាំងទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះទៀតផង។ នៅក្នុងចំណុចនេះវាគឺ ផ្ទុះបញ្ចាំងដល់យើងរាល់គ្នា។ បើទោះបីជាគេទទួលបាននូវព្រះពរពីព្រះប៉ុណ្ណាក៏ដោយពួកគេនៅតែធ្វើការទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះហើយបានព្យាយាមយកកន្លែងរបស់ព្រះដាក់នូវប្រព្រះដ៏ទៃ។ ជាការពិតប្រាកដព្រះក្លែងក្លាយទាំងនោះគឺបង្ហាញពី សេចក្តីលោភលន់របស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែបណ្តាសាដែលមាននៅលើពួកគេត្រូវបានធ្វើអោយប្រសើរឡើងវិញដោយការសុំអភ័យទោសទៅកាន់ព្រះរបស់លោកម៉ូសេ។ ដូច្នេះយើងអាចឃើញពីធាតុពិតដែលព្រះបានធ្វើអភ័យទោសរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ តាមរយៈលោកម៉ូសេ។

1. មនុស្សដែលព្រះប្រើ ទីក្រុង 31:1-11(

បើទោះបីជាយើងបានដាក់ផ្លូវគ្រប់យ៉ាងរបស់យើងទៅក្នុងលោកិយនេះក៏យើងមិនទទួលបានអ្វីដែរ។ ប៉ុន្តែដោយសារមានសេចក្តីសន្យាថាសូម្បីតែអ្នកណាដែលបានអោយទឹកមួយភ័ក្ត្រនោះនិងមិនបាត់បង់នូវរង្វាន់របស់ខ្លួនពី ព្រះឡើយ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែព្យាយាមរស់នៅដោយការបំរើព្រះដោយចិត្តស្មោះត្រង់។ នៅក្នុងអត្ថបទបានបង្ហាញពីមនុស្សដែលព្រះ អញ្ជើញសួរថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះប្រើគាត់ ហើយ តើព្រះប្រើគាត់ដោយរបៀបណា? តើមនុស្សបៀបណាដែលព្រះត្រូវការ អោយធ្វើការទាំងនេះ។

1 ១) គាត់គួរតែត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ .1 និង 6(

ព្រះបានជ្រើសរើស អូហ្វលីអាប់ បេតសាលាលហើយនិងអ្នកផ្សេងទៀតដែលបានធ្វើហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ពួកគេមិនមែនជ្រើសរើសឡើងដោយម៉ូសេទេប៉ុន្តែដោយព្រះទ្រង់ផ្ទាល់។ បេតសាលាលគឺជាអ្នកដឹកនាំ ហើយ អូហ្វលីអាប់គឺជាអ្នក ដំបូងរបស់គាត់ហើយនិងអ្នកដទៃជាច្រើនផ្សេងទៀតដែលបានជ្រើសរើសជាពិសេសទាំងមាននូវទេពកោសល្យដើម្បីធ្វើការសំរេចនូវបេតសាលាកម្ម។ ហើយពេលនេះព្រះ ក៏បានបន្សល់ទុកនូវរាស្ត្រដែលរើសតាំងដើម្បីធ្វើ ិអោយសំរេចមាននូវក្រុមជំនុំ។ នៅ អេសាយ 4:11-12 បានប្រាប់ពីការពិតដែលថាទ្រង់ជាសិរសារនៃក្រុមជំនុំដែលក្នុងនាមជាសាវក ហោរា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយជាគ្រូគង្វាល ហើយក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាលនេះផងដែរព្រះបានធ្វើការរៀបចំពួកសំរាប់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ជាការពិតណាស់ព្រះបានជ្រើសរើសសាវកចំនួន 12 នាក់ដើម្បីសំរេចបំណងរបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងកំឡុងពេល 3 ឆ្នាំទ្រង់បានធ្វើការបំរើហើយនិងបង្កើតអោយមានពួកសាវក។ យ៉ូហាន 15:16 “មិនមែនអ្នករាល់គ្នាដែលបាន រើសខ្ញុំទេ គឺខ្ញុំទេតើដែលរើសអ្នករាល់គ្នាវិញ ទាំងតាំងអ្នករាល់គ្នាអោយទៅបង្កើតផលហើយអោយផលអ្នករាល់គ្នាបាននៅជាប់ផងដើម្បីអោយព្រះបិតា

បានប្រោសប្រទានអោយអ្នកបានឆ្ងាយ ដែលនឹងសូមប្រាប់ដោយខ្លួនឯង៖ “ យើងត្រូវនិយាយដូចជាប៉ុលពត “ សំបុត្រប៉ុលពត ជាបាវចនាបង្កើនប្រយោជន៍ ដែលទ្រង់បានហៅមកធ្វើជាសាវ័ក ទាំងភ្នែកចេញទុកសំរាប់ដំណឹងល្អនៃ ព្រះ “ (រ៉ូម 1:1) ធ្វើឡើងជាមួយនិងការសរសើរតំកើងហើយនិងចិត្តផ្ទៃដែលព្រះយើងរាល់គ្នាជាមនុស្សពិសេស ព្រះបានហៅយើងមកអោយរីកចម្រើនក្នុងទ្រង់ដើម្បីសំរេចការងារដ៏ធំរបស់ទ្រង់។ តើវាជាការស្មោះត្រង់ណាស់ទៅ!

2. កាត់ត្រូវតែពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ព្រះបានប្រើមនុស្សដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក្នុងខ 3 បានបង្ហាញថាព្រះបានធ្វើអោយពួកគេពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចំណុចនេះចង់ប្រាប់ថាព្រះនឹងប្រទាននូវអ្វីៗលើសជាងការបំណងចិត្តរបស់យើងទៅទៀត។ វាគឺដូចជាប្របងដែលបាញ់ផ្កាសំរាប់ក្មេងៗក្នុងឡានដូច្នេះដែរ។ ដូចដែលយើងមានចិត្តដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងនឹងត្រូវបានប្រើអោយមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតនៅចំពោះព្រះ។ ភាពពេញដោយព្រះវិញ្ញាណគឺវាមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជ្រៅជាមួយនិងគ្រីស្ទាន។ ព្រះសង្ឃឹមថាភាពជាគ្រីស្ទានរបស់យើងគួរតែមានការផ្លាស់អោយបានច្រើនជាងការជោគជ័យនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់យើងទៅទៀត។ ព្រះមិនមែនចង់បានតែព័ន្ធកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែទ្រង់ចង់អោយមានការផ្លាស់ប្រែភាពជាគ្រីស្ទានរបស់យើងដើម្បីអោយទទួលបានការប្រើដោយព្រះ។ ដូច្នេះហើយប៉ុលមានការភ័យខ្លាចពីការដែលដកចេញពីឆ្ងាយពីព្រះ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងត្រូវតែសំរេចគោលបំណងរបស់យើងដើម្បីព្រះ។ យើងត្រូវតែធ្វើការផ្លាស់ប្រែនូវអ្វីដែលមិនល្អដោយការលន់ក្នុងទៅកាន់ព្រះ។ ហើយត្រូវតែស្វែងរកនូវសេចក្តីជំនឿដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលយើងស្វែងរកសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះបន្ទូលដោយផ្ទាល់ នោះយើងនឹងស្វែងរកឃើញវា។ ហើយអរព្រះគុណទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ នោះទ្រង់នឹងផ្តល់ព្រះគុណមកតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើយើងមានការគ្រប់គ្រងចិត្ត និងសាច់ឈាម របស់យើង ហើយសរសើរដោយចម្លែងដោយព្រលឹងវិញ្ញាណ នោះយើងនឹងធ្វើបានការអរព្រះគុណ ការបន្តបន្ទូនការស្តាប់បង្គាប់ និងសេចក្តីស្មោះស្មាន។ គ្រប់ការទាំងអស់នោះមានសារៈសំខាន់នៅក្នុងស្ថានភាពរបស់យើង (អេសាយ 5:118-20) តើធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ការទាំងនេះពេញលេញក្នុងជីវិតអ្នកដែរទេ? ចូរចងចាំពេលវេលា និងស្វែងរកនូវ ចំណុចបរាជ័យនៅទីនេះ ហើយយើងត្រូវតែដកយកចេញមកបង្ក និងសូមដោយជំនឿ។ ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដោយសារតែយើងបានទទួលដោយជំនឿ។ នេះជាផ្នែកត្រឹមត្រូវតាមបទព្រះគម្ពីរ ដែលបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។ យើងត្រូវតែជាបណ្តាញសំរាប់ព្រះដែលប្រើប្រាស់យើងក្នុងព្រះគុណនេះ។

3. អំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានលើកសំរែង-ជាចុងក្រោយព្រះទ្រង់ប្រើប្រាស់មនុស្សរបស់ទ្រង់ ដោយបានផ្តល់នូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីឱ្យបានសម្រេចតាមគំរោងផែនការទ្រង់។ (3) ព្រះបានផ្តល់

ឱ្យយើងនូវប្រាជ្ញា ជាមួយចំនេះដឹង និងភាពច្នៃប្រឌិត ជាការដែលឱ្យយើងផ្ទៃប្រតិបត្តិ រៀបចំគ្រប់ទាំងអំណោយទានទាំងអស់។ មនុស្សដែល ទ្រង់ប្រើប្រាស់ត្រូវតែចេះធ្វើឱ្យលូតលាស់អំណោយទានរបស់ខ្លួន។ ដូចជាយើងបានដឹងពីរបៀបដែលព្រះបានធ្វើការជា មួយនិងពួកចៅហ្វាយនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ ដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកយ៉ាងសំរើម ដែលបានកើតឡើង។ លោកយេហូវ៉ា និងលោកសាស្តុនក៏បានធ្វើការទាំងនោះដែរ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ យ៉ាដបានយាងមកសណ្តិតលើ ពួកគេជាហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យ។ ព្រះគម្ពីរ រ៉ូម 12:6-8 បាននិយាយអំពីអំណោយទាន មានដូចជា ការទាស់ទាយ ការបំរើ ការបង្រៀន ការណែនាំ ការជួយ ការគ្រប់គ្រង និងផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា។ នៅព្រះគម្ពីរ កូរិនថូសទី1 12:4-11 បានសម្តែងពីអំណោយទាន 9ប្រភេទមានដូចជា ៖ ពាក្យប្រាជ្ញា ចំនេះដឹង សេចក្តីជំនឿ ការព្យា បាល អំណាច ការទាស់ទាយ ការកាត់ស្រាយខាងវិញ្ញាណ និងយោគាសាដ៏ទៃ និងការកាត់ស្រាយកាសាដ៏ទៃ។ ព្រះវិហាររបស់គ្រូតែមានពេញដោយមនុស្សដែលមានភាពផ្ទៃប្រតិបត្តិ។ តើអំណោយទានទាំងអស់បានលើកសំរែងដោយ របៀបណា? ការអធិប្បាយ ការបង្រៀន ការបំរើ ភាពជាអ្នកបំរើសេចក្តីសុខសាន្ត ការណែនាំ និងការបញ្ចុះបញ្ចូល។ ប្រសិនបើយើងបានសំឡឹងទៅមើលអំណោយទានមួយទៀត ហើយឈប់យកចិត្តទុកដាក់ តើវាជាការភ្លឺយ៉ាងណាទៅ! យើងត្រូវតែយល់ពីការពិតថា ប្រសិនបើយើងមិនអាចប្រើប្រាស់នៅទីនេះទេ នោះយើងមិនអាចប្រើវានៅកន្លែងផ្សេង បានឡើយ ហើយត្រូវតែធ្វើការផ្តុំប្រតិបត្តិអំណោយទាននោះ។

តើអ្នកណាដែលព្រះអាចប្រើប្រាស់បាន? ព្រះទ្រង់ប្រើប្រាស់អ្នកណាដែលទ្រង់បានគ្រាស់ហៅ ជាអ្នកដែលពេញដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងអ្នកដែលបានពេញដោយអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះទ្រង់ស្វែងរកអ្នកធ្វើការហើយរៀបចំពួកគេដើម្បីសម្រាប់ទ្រង់។

1. របៀបរៀបចំនៃថ្ងៃឈប់សំរាក (និក្ខមនំ 31:12-18)

ក្នុងចំណងជើងបាននិយាយថា របៀបរៀបចំនៃថ្ងៃឈប់សំរាក។ នៅទីនេះមានសញ្ញាមួយចំនួនដែលនិយាយអំពីសេចក្តី តាំងសញ្ញាដ៏អស់កល្បរៀងព្រះ និងពួកអ្នកស្រាវជ្រាវ មានដូចជា សិលាចារឹកទាំងពីរនៃក្រឹត្យនីយ៍ទាំង១០ប្រការ ពិធីកាត់ ស្បែក ការរក្សាទុកថ្ងៃឈប់សំរាកឱ្យពេញលេញ។ ប្រសិនបើគ្មានភស្តុតាងទាំងនោះទេ មិនមែនជាការស្រួល នៃអំណាចក្រទ្រង់ឡើយ។ ទ្រង់បានបង្កើតឱ្យមានថ្ងៃបរិសុទ្ធ និងឱ្យរក្សាទុក។ អ្នកណាដែលមិនបានរក្សាទុក ថ្ងៃឈប់សំរាក គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តិការមេកំណាចដែលបដិសេធការបន្ទុក។ វាមានន័យបន្ទាប់ពីការបង្កើត ពួកមនុស្សបានដើរតាម សំរាកដោយអំណាចមួយថ្ងៃឈប់សំរាករបស់ព្រះ។ តាមពិតទៅសេចក្តីសង្គ្រោះ ផ្ដោតសំខាន់ទៅលើជីវិតអស់កល្បជាទីធ្លា ដែលជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅក្នុងសម័យកាលសញ្ញាថ្មី មានថ្ងៃឈប់សំរាក និងបុណ្យទី50។ នៅក្នុងព្រះយើងមានសេចក្តីរីករាយជាមួយថ្ងៃឈប់សំរាក។ សព្វថ្ងៃនេះ ការរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាក គឺជាការរក្សាទុកថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ នៅ

ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយើងរកឃើញ ទុកថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ជាការចងចាំថ្ងៃរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ជាការស្តារឡើងវិញរបស់ព្រះ បន្ថែមពីនេះទៅទៀតគឺជាសញ្ញាដែលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ ដូចជាខាងលើ យើងអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ ហើយពួកយើងអាចមិនអាចវាយប្រហារចិត្តយើងបានឡើយ និងគ្រប់ ការទាំងអស់នឹងមានលំដាប់លំដោយ។ យើងអាចរីករាយជាមួយថ្ងៃឈប់សំរាកដ៏ពិត ហើយមានបទពិសោធន៍នៃគរុស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែមានគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមួយនេះគិតថាជាបន្ទុកទៅវិញ។ ប្រសិនបើយើងមានការ ខ្វះខាតស្រ្តីអែលម៉ាស នោះយើងនឹងបានគ្រឿងជាមួយព្រះ ពីព្រោះវាជាការប្រសើរឡើងនៃព្រះ។

2) សំភារៈសំរាប់ថ្ងៃឈប់សំរាក ព្រះបានបង្ហាត់-6 ថ្ងៃសំរាកដ៏ល្អបំផុតនៃព្រះគម្ពីរ ហើយពួកគេត្រូវតែរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាកសំរាប់ព្រះយេស៊ូវ។ ពួកយើងអាចរស់នៅបង្អស់នៃព្រះគម្ពីរ ព្រះទ្រង់មិនសព្វព្រះហស្តម្បត្តិស្រដៀងនឹងព្រះ ពួកគេត្រូវតែផ្តល់ចិត្តសំរាប់ថ្ងៃឈប់សំរាក។ ព្រះគម្ពីរអេសាយ 58:13-14 បានបង្ហាត់ដូចខាងក្រោម 1 ការគ្រប់គ្រងក្នុង (្នុងពេលនិយាយ 2 ការគ្រប់គ្រងក្នុងកិច្ចការ) (3 ការគ្រប់គ្រងក្នុងចិត្តផ្នែកសំភារៈ 4 ព្រះគម្ពីរអេសាយ ហើយបាត់បង់ទាំងអស់ក្នុងជីវិតគេ។ គន្លងឆ្នាំចុះនោះជីវិត អស់អស់អស់នៃព្រះគម្ពីរ ទុកថ្ងៃឈប់សំរាក (ព្រះយេស៊ូវជាចំណុចកណ្តាល) ការកោតខ្លាចដល់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ (គាល 20:13 បានចង្អុលបង្ហាញថា ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលបានធ្វើថ្ងៃឈប់សំរាកទៅជាខូចបង់នៅទីវាលរហោស្ថាន។ ទឹកដីនៃថ្ងៃឈប់សំរាករបស់ពួកគេ គឺជាកន្លែងដែលគេរីករាយជាមួយថ្ងៃឈប់សំរាក។

3) ព្រះពរដល់អស់អស់អស់នៃព្រះគម្ពីរថ្ងៃឈប់សំរាក មានព្រះពរផ្ទាល់ពីព្រះបាទ-1 យើងត្រូវ បរិសុទ្ធ យើងនឹងបាន បន្តិចម្តងៗ (តែស្គាល់ព្រះយេស៊ូវដ៏បរិសុទ្ធបាន ហើយយើងនឹង ភាពជាមិត្តរបស់យើងត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរ (លើកឡើងនៅកន្លែងដែលខ្ពស់បំផុត 2 យើងគួរតែទទួលបានគុណនៃ (គឺមានទំនាក់ទំនងជាមួយសេចក្តីស្តាប់ ទុកថ្ងៃឈប់សំរាកយើងរក្សា) ក្នុងជីវិត យើងនឹងមានសេចក្តីអំណរពេញជាបរិបូណ៌នៅ បន្តិចម្តងៗ (សេចក្តីឈប់សំរាក “យើងនឹងទទួលបានសេចក្តីអំណរនៅលើផែនដី” ហើយ “យើងនឹងបានបំពេញដោយ មរតករបស់យ៉ាកុប” (ជាការគ្រប់គ្រងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបៀបណា តើយើងមានអំណរជាមួយព្រះពរនេះដោយ ។(? តើអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងជីវិតដោយរបៀបណា? តើអ្នកបំពេញក្នុងជីវិតដោយរបៀបណា? សិក្សាបទ នៃថ្ងៃឈប់សំរាកគឺនៅតែបន្តបង្ហាត់ ហើយគ្រប់ទាំងអំណរបានផ្តល់មកយើង។ ជាការពិតសព្វថ្ងៃនេះ យើងគួរតែរីករាយជាមួយព្រះគុណនៃថ្ងៃឈប់សំរាក។ ពេលដែលយើងរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាកពីមួយថ្ងៃទៅ មួយថ្ងៃ នោះភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងនឹងបានផ្លាស់ប្តូរ ទៅជាបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើឱ្យយើងរស់នៅក្នុងជីវិតដែល ពេញជាបរិបូណ៌។ ប្រសិនបើយើងមិនមាននៅទីបង្គោល វានឹងមានបញ្ហាដ៏ធំដល់យើង។ ទោះបីជាមានមនុស្ស ខ្លះប្រកាសថា ថ្ងៃឈប់សំរាកមិនគួររក្សាទុកទេ ព្រោះវាជាថ្ងៃរស់។ យើងត្រូវតែរក្សាថ្ងៃឈប់សំរាកដោយ ស្មោះត្រង់ ព្រោះយើងនឹងទទួលបានសេចក្តីឈប់សំរាកដ៏ពិតដោយយើងបានរក្សាទុកថ្ងៃឈប់សំរាកតាម សេចក្តីបង្គាប់។

2. រូបភាពសាសនា (ឱកាស 32:1-6)

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅតែទទួលបានព្រះគុណ ដែលបំពេញសេចក្តីអំណរដោយការស្តាប់បង្គាប់ វិន័យនៃថ្ងៃ ឈប់សំរាក។ ថ្ងៃឈប់សំរាក ជាផ្នែកនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញារបស់ប្រជាជន ពេលដែលពួកគេបានទាស់ប្រឆាំងជាមួយ ព្រះ ដែលទ្រង់ផ្តល់ជាម្ចាស់នៃថ្ងៃឈប់សំរាក និងរងទាំងពួងយាមយកព្រះអង្គចេញ (មិនទទួលស្គាល់ព្រះ)។ ប្រហែលជា 400 ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបោះទឹកនៃផែនដី ភ្នំសីណាយធ្វើតាមការទាំងអស់នោះ។ នៅក្នុងកំឡុងពេលដែល លោកម៉ូសេ ទៅទទួលក្រឹត្យវិន័យ 10 ប្រការ និងពីរបៀបការសាងសង់រោងចក្រនោះ នៅលើភ្នំសីណាយ ពួកបណ្តាជនបានធ្លាក់ ចូលក្នុងសេចក្តីខូចបង់។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសេចក្តីកំសត់ ជាអំពើដែលព្រះស្តាប់បំផុត។ ពួកគេបានធ្វើរូបភោមាស ជាព្រះរបស់ពួកគេ ជាអ្នកដឹកនាំពួកគេផង។ គេនាំគ្នាថ្វាយបង្គំ និងថ្វាយដង្វាយដុតដល់រូបនោះផងដែរ។ យើងរាល់គ្នាអាចនឹងធ្លាក់ ចុះទៅការប្រព្រឹត្តបាប ប្រសិនបើយើងមិនបានប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះវា។ ហេតុអ្វីបានជាជនជាតិសង្ឃរូបភោមាសនៅក្នុងពេលដែលមាន សារៈសំខាន់យ៉ាងដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើអំពើបាប?

1. ពីព្រោះពួកគេមិនបានរៀនពីរបៀបរងទាំទី-1 បាននិយាយថា “ពេលដែលបណ្តាជនដឹងថាលោកម៉ូសេ ក្រង់ត្រឡប់ មកពីលើភ្នំវិញ ហេតុនោះបានជាពួកគេប្រមូលផ្តុំនៅចំពោះលោក អ៊ីរ៉ុន ហើយនិយាយទៅកាន់លោកថា ចូរឆ្លើយដល់ យើង ជាអ្នកនាំមុខយើង។ ដោយពួកយើងមិនដឹងថា លោកម៉ូសេដែលដឹកនាំយើងចេញពីទឹកដី នឹងក្លាយជាយ៉ាងណា នោះទេ។ នៅក្នុងឱកាស 24:14-18 នោះបានបើកសំដែងថា ទោះបីជាពួកគេបានជួបនូវបទពិសោធន៍ ជាមួយ សេចក្តីតាំងសញ្ញា នៅក្នុងអំណាច ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចរងទាំព្រះ។ ក្នុងកំឡុងពេល 40 ថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេស្នាក់លើភ្នំ សីណាយ ពួកគេមិនមានភាពស្ងៀមស្ងាត់ ដោយសារតែពួកគេគ្មានសេចក្តីជំនឿ និងភ័យខ្លាចដល់ព្រះ។ សេចក្តីជំនឿ បញ្ចូលជាមួយគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃការស្ងៀមស្ងាត់។ ទឹកចិត្តក្នុងការរងទាំ 1000 ឆ្នាំ ដូចជាមួយយើង មួយថ្ងៃនៅគម្រប ដូចជា 1000 ឆ្នាំនៃផែនដី។ ព្រះយេស៊ូវបានស្ងៀមស្ងាត់ដោយរបៀបណា? ព្រះយេស៊ូវបានស្ងៀមស្ងាត់ដោយរងទាំ ទំហំតែបានយកឈ្នះពួកគេ។ លោកសាវ័ក ប៉ុលបានយកពីវិចិត្រកណ្តាលរបស់ កសិករ អ្នករត់ប្រណាំង និងទាហាន ជាតំណាងនៃភាពស្ងៀមស្ងាត់។ អ្នកតែងទំនុកដំកើងបាននិយាយថា “ខ្ញុំចង់ចាំព្រះយេស៊ូវដោយអំណត់ ទ្រង់ក៏បានផ្ទៀងព្រះ កាលណាស្តាប់ ហើយទទួលតាមសំដីរបស់ខ្ញុំ ទំនុកដំកើង” 40:1(” 1 ហើយរងទាំវា។ យើងបានទទួលមកពីព្រះ គុណដែលនូវព្រះ យើងត្រូវតែនឹកចង់ចាំ (សកម្មភាពនៃភាពផ្សេងផ្សំរបស់ស្តេចសូលបានចាប់ផ្តើមនៅចំនុចនេះ។ 2 នៅថ្ងៃបុណ្យទី និងរងទាំទ្រង់។ យើងត្រូវតែលន់ត្រ (50 ពួកគេបានជួបជុំរងទាំនូវព្រះគុណ ទាំងអធិស្ឋានរួមចិត្តគ្នា តែមួយរងទាំព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ កិច្ចការ) 1:14 ។(3 ជនគ្រប់គ្រង (បរិសុទ្ធនិយមបានលើកឡើងថា ដូចជាពួក និងរងទាំនូវព្រះគុណ អធិស្ឋាន “ចូរទៅកាន់ព្រះ ហើយទុកចិត្តដល់ទ្រង់” នោះយើងអាចយកជ័យជំនះទៅលើការ ព្យាយាមធ្វើរូបភោមាស។ យើងអាចរងទាំព្រះយេស៊ូវ ហើយយើង នឹងរស់លើ ដូចជាសត្វត្រីហោះទៅលើអាកាស ជាមួយនឹងអំណាច។

2. ដោយសារតែពួកគេរស់នៅជាមួយភាពខូចបង់របស់គេពីកំណើតនៅ ហើយមានភាពអស្ចារ្យទាយនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង។ មិនអាចរងទាំព្រះ ឱ្យយើងគ្មានអំណាច ដែលធ្វើ អ្វីទៅជាសេចក្តីពិត យើងត្រូវតែយល់ថា - ក្នុងទី 1 បានសំដែងយ៉ាងច្បាស់ថា ចិត្តរបស់ពួកគេខូចបង់ ប្រៀបដូចជាពួកគេទទួលបានព្រះគុណនៅមុខមុខ បន្ទាប់មកពួកគេ បានស្វែងរកព្រះដ៏ទៃទៀត។ ជាព្រះមិនពិត គឺពួកគេជាអ្នកបង្កើតព្រះទាំងនោះឡើង។ ទាំងអស់នោះដូចជារូបភោមាស ជាដើម។ ពួកសាសន៍ដ៏ទៃធ្វើបទប្បទានទាំងអស់នោះឡើង ព្រោះពួកគេជឿថា រូបភោមាសគឺជាតំណាងនៃទ្រព្យសម្បត្តិ។ ពេលដែល ធ្វើឡើងហើយ ពួកគេបានថ្វាយដង្វាយ ដោយគិតថាវាជាបំផុត។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសង្ឃឹមនេះឡើង ទោះបីជាពួក គេបានឃើញព្រះនៅក្នុងពេលនោះក៏ដោយ? ដោយសារតែចិត្តខូចបង់ ពួកគេបានធ្វើវាឡើង។ បើយោងទៅតាមការ បង្រៀនរបស់ ប៉ូល គឺដោយសារតែពួកគេបានដើរតាមបំណងនៃសាច់ឈាម គឺជាបំណងចិត្តនៃអំពើ (រូម) (បាប 8 ពួកគេមិនបានធ្វើតាមគំនិតខាងលើព្រលឹង មួយវិញទៀតយើងអាចនិយាយបានថា ។ (វិញ្ញាណ តែតាមដំណាច់ឈាមវិញ។ នៅក្នុងសម័យកាលគ្រិស្តានជំនាន់ទី ដូចជាសាវ័ក យ៉ូហាន បានបង្រៀនថា យើងមិនគួរស្រឡាញ់ដល់លោកីយ៍ទេ ហើយគំនិតរបស់វាឡើង។ យើងត្រូវតែយកឈ្នះនូវបំណងចិត្តខាងលើរបស់ បំណងចិត្តនៃភ្នែក និងភាពអស្ចារ្យទាយឱ្យ ស្តាប់តាមគំនិតរបស់លោកីយ៍) 1 យ៉ូហាន 2:15-16 វាពិត ។(តាមការសំបាកក្នុងការមានមនសិការ នៅក្រោម ការលោភបំពាននូវព្រះគុណដែលយើងទទួលបានមកហើយ។ យើងត្រូវតែយកឈ្នះកាន់កាប់លោក ហើយស្វែងរកជីវិត អស់កល្បជាតិវិញ។ នៅក្នុងគំនិតគឺគិតរបស់មនុស្ស គឺជាព្រះយេស៊ូវ ពីការខកខាននៃរឿង

អ្វីមួយ។ ពួកគេបាន បោះបង់ចោល ខ្លួនសេចក្តីពុំទៀតនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ពួកគេមិនទាន់ដឹងពីការសាងសង់បែបបាបិល បានបន្ទាប់ ទុកនូវផ្នែកខ្លះៗ។ យើងមិនបានបដិសេធន៍នូវសកម្មភាពរបស់វិទ្យាសាស្ត្រ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែឈរ នៅក្នុងផ្នែកមួយនៃ ការបន្តបន្ទួន។ ប្រសិនបើភាពមិនប្រាកដបានប្រើប្រាស់ ហើយដឹកនាំខុស នោះនៅក្នុងលោកយើងទាំងមូល នឹងមានផល លំបាកជាទីមិនស្រួល។ ដូច្នេះហើយវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវតែ មានព្រះគម្ពីរជាគោល។ បន្ថែមលើនេះទៀត យើងមិនត្រូវរស់នៅ ដោយធ្វើតាមគំនិតរបស់សាច់ឈាមនោះឡើយ តែជាគំនិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ដើម្បីឱ្យយើងក្លាយទៅជាអ្នកចំ បាំងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។

3. ដោយសារតែពួកគេបានបដិសេធន៍ គំណាចនៃការដឹកនាំខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ—បណ្តាមនុស្សបានបដិសេធន៍គំណាច នៃការដឹកនាំរបស់លោកម៉ូសេ។ ពួកគេបានបោះបង់ចោលការបង្គាប់ ដោយសារតែពួកគេគិតថា វាដូច ជាមានការ គំរាមកំហែងជីវិតរបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងខ្លឹមសារ 2-6 បានសំដែងថា លោកម៉ូសេបានឈរនៅមុខពួកគេ។ តើអ្វីបានជាអ្វីបានទុក តើគាត់មិនមែនជាម្នាក់ដែលម៉ូសេ? ចិត្ត? លោកបានចុះចូលគំណាចរបស់ប្រជាជនដែលបាន គេបានធ្វើរូប ព្រះ ហើយថ្វាយបង្គំដល់រូបនោះ។ ពួកគេបានបាត់បង់ភាពជាអ្នកដឹកនាំខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ដូចជាអំណាចត្រូវបាន បំផ្លាញ ហើយភាពខូចបង់បំបាត់សាមញ្ញភាពយ៉ាងលឿន។ តើអ្នកណាទៅជាអ្នកដឹកនាំខាងព្រលឹង វិញ្ញាណនិងព្រះ គឺព្រះគ្រីស្ទ? ៖បន្ទូលទ្រង់ជាអ្នកដឹកនាំខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ 1 ជូ អ៊ីន និងសម្តេចសង្ឃ ទ្រង់ប្រសើរបំផុតជាងពួកគេទៅ។ ព្រះយេស៊ូវ បានសំដែងថា គម្ពីរហេព្រើរ ដូចជានៅក្នុងព្រះ ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដឹកនាំយើង (ហា 14:6) (2 នៅពេលដែលព្រះទ្រង់បានឆ្លើយទៅម៉ូសេ ព្រះគម្ពីរជាអ្នកដឹកនាំរបស់យើង។ (អ្នកមានថា យើងត្រូវតែស្តាប់តាម ពាក្យរបស់លោកម៉ូសេ និងពាក្យរបស់ហេព ទាំងនោះក៏គ្មានការបដិសេធន៍តាមអ្វីដែលព្រះបន្ទូល បានប្រាប់។ នៅពេលអស់អ្នកណាទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាអ្នកដឹកនាំ ហើយធ្វើតាមទ្រង់ នោះយើងនឹងអាចយកឈ្មោះសេចក្តីល្អ របស់រូបគោល ហើយយើងនឹងអាចត្រងមកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ជាពិសេសដូចយើងបាន អធិស្ឋានឱ្យក្លាយ ជាអ្នកបដិសេធន៍ការលះបង់ក្នុងការដែលនាំពួកគេមកកាន់ព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីនឹងប្រកបដោយបំណងព្រះបាទ របស់ទ្រង់ ដូចជាថ្ងៃទីបីទ្រង់សំឡេងឡើងវិញ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទដែលបដិសេធន៍រូបគោល? ដោយសារតែពួកគេ មិនស្គាល់ព្រះគុណនៃអស្ចារ្យដែលមកពីព្រះ។ ពួកគេមិនអាចយកឈ្មោះសេចក្តីល្អខាងលើនោះបាន ហើយមិនអាចស្នើទៅ ដើម្បីទទួលព្រះគុណថ្មី។ យើងអាចនិយាយបានថា ពួកគេបានបរាជ័យក្នុងការបង្កើតឱ្យមាន អំណាចខាងព្រលឹង វិញ្ញាណ ជំនួសឱ្យពួកគេធ្វើការអាក្រក់វិញ។ យើងរាល់គ្នាឃ្លាតពីក្នុងចំណោមផ្លូវព្រះ គឺពេញដោយរូបគោល។ យើងត្រូវតែជាគ្រីស្ទានម្នាក់ដែលរឹងមាំ ជាអ្នកដែលទោះបីជាប្រឆាំងជាមួយនឹងសាតាំង ដែលជាអ្នកធ្វើឱ្យ មនុស្សរងទុក្ខ។

4. ការស្នើសុំរបស់ម៉ូសេនៅក្នុងរបស់ពួកគេ 32:7-16

យើងបានគិតពីភាពខូចបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទដែល ជាអ្នកដែលបោះបង់ព្រះគុណរបស់ព្រះយ៉ាងងាយស្រួល ដោយមិន អាចរងទុក្ខបាន។ យើងគិតពីរបស់កម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានសំដែងពីរបស់កម្មរបស់លោកម៉ូសេ ដែលបានបំបាត់ សេចក្តីព្រាងរបស់ព្រះទៅលើអ៊ីស្រាអែល។ អ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរហេព្រើរ បានប្រៀបធៀបពីការបដិសេធន៍ស្នើសុំ ដល់ព្រះគ្រីស្ទដែល ជាមួយព្រះយេស៊ូវបដិសេធន៍អំណាចព្រះបាទយ៉ាងស្មោះត្រង់។ យើងត្រូវតែរស់នៅដោយយក ការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាទីពឹង។ នៅក្នុងអត្ថបទបានបង់ចែកជាពីរផ្នែក ទី 1 គឺព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់ ព្រះគ្រីស្ទដែលទៅកាន់លោកម៉ូសេ) 7-10 ទី 2 លោកម៉ូសេជាអ្នកសរសេរស្នើសុំរបស់បណ្តាជន ដើម្បីនឹង ឱ្យទ្រង់ បានស្នើសុំសេចក្តីព្រាង) 11-13? តើលោកម៉ូសេជាអ្នកសរសេរស្នើសុំការងារអ្វី? (

1. ការសរសេរស្នើសុំរបស់គាត់បានក្លាយជាអ្វីដែល គ្រីស្ទដែល ដឹងព្រះ។ ការងារសរសេរស្នើសុំរបស់គាត់បានផ្តោតទៅ លើព្រះគ្រីស្ទដែលដែលបានបែកចេញពីសេចក្តីតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ។ នៅក្នុងខ្លឹមសារ 7-8 តើអ្វីទៅជាភាពខូច បង់ របស់ព្រះគ្រីស្ទដែល? នៅក្នុងខ្លឹមសារ 8 បាននិយាយថា ក៏របស់ហេពបែកចេញពីផ្លូវដែលអញ្ជើញបានបង្ហាត់ ហើយបានស្ថិតនៅក្នុងរូបគោល នាំគ្នាថ្វាយបង្គំដល់រូបនោះ រួចបានថ្វាយបង្គំវិញ។ ដោយប្រកាសថា នៃពួកអ៊ីស្រា អែលដើរ នេះហើយជាព្រះនៃឯងដែលបាននាំឯងចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូម។ វាគឺជាសេចក្តីទូលំទូលាយរបស់ព្រះ។ ពួកគេបានចេញពីព្រះយ៉ាងហ័ស ទាំងនេះប្រាប់ស្តាប់ពួកគេ មែនទាំងហៅថាជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះទ្រង់ បានបង្ហាញពេលនោះ ថា ដូចជាសេចក្តីគិតនៅសម័យលោកល្អ និងភាពខូចបង់របស់ពួកយើង។ ក្នុងអេសាយ ៥១:១ ខ្លឹមសារ 9 ព្រះយេស៊ូវក៏មានព្រះបន្ទូលនឹងម៉ូសេថា អញឃើញបណ្តាជននេះ ថាជាមនុស្សមានក្បាលរឹង ជាអ្នកដែលមិនបានបែរទៅរក ព្រះ ជាមនុស្សដែលមានចិត្តរឹង ហើយជាអ្នកទោះបីជាប្រឆាំងជាមួយព្រះ។ សូភាសិត) 29:1 បានប្រព្រឹត្តិជាមួយពួកគេនៅ ព្រះទ្រង់ ទាល់បើដូច្នេះ។ រំពេចនោះព្រះគ្រីស្ទក៏បាន តែតាំងចិត្តរឹងវិញ អ្នកណាដែលត្រូវបង្គោលជាញឹកញយ (ក្នុងខ្លឹមសារ 10 ដូច្នេះទុកឱ្យអញ្ជាត់ទូរៗ ឱ្យសេចក្តីព្រាងរបស់អញ បានឆេះក្តៅឡើងទោះ នឹងគេ អញនឹងបំផ្លាញឱ្យស្លាប់ទៅ ហើយនឹងបង្កើតគេយ៉ាងរឹងមាំឡើងវិញ។ ព្រះទ្រង់មិនបានធ្វើដូចជាចំនួនមនុស្ស នោះទេ តែទ្រង់ធ្វើតាម យៈមនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់។ នៅក្នុងខ្លឹមសារ 11-12 នោះម៉ូសេទទួលបានដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ជាព្រះនៃ លោកថា ឱព្រះយេស៊ូវអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានសេចក្តីព្រាងក្តៅឡើងទាល់នឹងស្រឡាញ់ ដែលទ្រង់បាននាំ ចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូម ដោយព្រះចេស្ដាដីដំ ហើយដោយព្រះហស្តនាំឯងចេញពីស្រុកនោះ។ ហេតុអ្វីបានជាបើកឱកាសឱ្យ សាសន៍អេស៊ីរ៉ូមមកពាក្យដំណឹងថា គឺព្រះចង់ធ្វើការក្រវល់ដល់គេហើយ បាននាំគេចេញទៅ ដើម្បីនឹងស្លាប់ទៅទីក្នុង ហើយនឹងបំផ្លាញគេពីផែនដី យ៉ាងនេះ សូមទ្រង់បង្វែរសេចក្តីព្រាងដ៏សាសន៍របស់ទ្រង់ ហើយប្រើព្រះហស្តទ័យ ដែលទ្រង់បានគិតធ្វើឱ្យស្រឡាញ់អន្តរាយនោះចេញ។ ដូចជាលោកម៉ូសេជាអ្នកសរសេរស្នើសុំរឿងព្រះ និងប្រជាជន គឺព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសរសេរស្នើសុំដ៏ពិត ពី ព្រះ និងមនុស្ស។ ហេព្រើរ) 3 ទ្រង់ធ្វើការដូចជាសាវ័ក ជាសម្តេចសង្ឃ ហើយទ្រង់ជាសាវ័ក និងជាសម្តេចសង្ឃរបស់យើង។ យើងអាចធ្វើដំណើរទៅកាន់ទ្រង់ដោយអាក្រក់បំផុត។ ចូរយើងទៅកាន់វាដោយប្លែងប្លែងព្រះគុណ ដោយសារតែ ទ្រង់រងទុក្ខបំបាត់ព្រះទេសៈទាំងអស់។

1) របស់កម្មរបស់ម៉ូសេបានធ្វើឱ្យមានសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ—នៅក្នុងខ្លឹមសារ 11 តើលោកម៉ូសេបានរកឃើញសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ដោយរបៀបណា? គាត់បានកើតឡើងនូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងខ្លឹមសារ 13 សូមមើលចំណុច ប្រាហ៍ អ៊ីសា ហើយនឹងអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបដិសេធន៍ ដែលទ្រង់បានស្នើសុំនឹងអ្នកទាំងនោះដោយព្រះអង្គទ្រង់ថា “អញនឹងបំផ្លាញ ឯងឱ្យដូចជាផ្កាឈូកនៅបើរមេឃ ឯស្រុកទាំងនេះដែលអញបានស្លាប់នឹងឯងថា នឹងឱ្យដល់ពូជឯង ឱ្យគេ បានទទួលជា មរណភាពរៀងរាល់ថ្ងៃ”។ វាមានន័យថាអ្នកនឹកចាំពីសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណ។ ព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ទ្រង់ធ្វើ ការដើម្បីឱ្យមានបំណង និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដូចជាហេតុការណ៍ដែលទ្រង់ធ្វើស្រាទំពុំបាញ់ផ្លូវអែ និងការព្យាបាល មនុស្សម្នាក់ ក៏បង្ហាញពីការសំរេចបំពេញនៅបំណងរបស់ទ្រង់ និងការប្រោសឱ្យសាសន៍ឡើងវិញ ជាភាពថ្លាថ្លាស៊ីវិល ដល់ទ្រង់។ នៅសព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សជាច្រើនព្យាយាមបែកបាក់កាយរបស់គេ ដើម្បីប្រកាសនូវ សីលធម៌ឯងពីការដែលសីល ពួកគេមិនបានយកចិត្តទុកដាក់! វិស្វរបស់ព្រះបានធ្លាក់ចុះនោះទេ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃសីលធម៌ត្រូវតែសង បំពេញ លោកប្រតិ) 1:2 និង 3:8 គឺជា និងយេស៊ូវសាឡីមីថ្មី ព្រះគ្រីស្ទ រាងទេសាសន៍ (ទាំងអស់នេះជាភាពជោគជ័យដែលទ្រង់ និងនិក្ខា បរិភោគ ដូចជា នៅពេល យើងគប្បីរស់នៅសំរាប់សីលធម៌ទ្រង់។ ទ្រង់។ ស្រមោលនៃសីលធម៌របស់អ្នកសរសេរស្នើសុំរបស់ពួកគេប្រាប់ទ្រង់។

2) រឿងនឹងកើតឡើងជាមួយសកម្មភាពព្រះគុណរបស់ទ្រង់—ការងារសរសេរស្នើសុំរបស់ព្រះ គឺជាសកម្មភាពនៃព្រះគុណ។ លោកម៉ូសេបានទទួលសូមឱ្យសេចក្តីព្រាងទ្រង់បានឈប់) 11 (“តែលោកម៉ូសេបានទទួលអង្គរបស់ព្រះរបស់ គាត់ថា នោះម៉ូសេទទួលបានអង្គរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃ លោកថា ឱព្រះយេស៊ូវអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានសេចក្តីព្រាង ក្តៅឡើងទាល់នឹងស្រឡាញ់ ដែលទ្រង់បាននាំ ចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ូម ដោយព្រះចេស្ដាដីដំ ហើយដោយព្រះ

ហេតុអ្វី? ពួកវាមិនមែនជាអ្វីដែលពួកគេទោះបីជាលោកមានអារម្មណ៍ចង់ដាក់ដាក់ទោសទៅលើប្រជាជន ក៏ដោយ។ ពួកគេបានរស់រានមានជីវិតដោយសារតែសេចក្តីមេត្តារបស់លោកម៉ូសេ។ លោកម៉ូសេបានធ្វើដូចជាអ្វីដែល ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ បានទទួលអំពើបាប និងសុគតជំនួសម្តងជាសម្រេច។ ទ្រង់បានទទួលសូមទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់យើង ថ្ងៃទាំងទឹកនេត្រា។ ព្រះគម្ពីរហេប្រើ)5:7 ជាសេចក្តីសំណើរនៅក្នុងសូនច្បារតែតែសម្លាប់យើង (ជាអ្នកសំរាប់រូបក្នុងការអធិស្ឋាន ដោយពេញដោយសេចក្តីមេត្តានៃការងារជាសម្តេចសង្ឃ ផងដែរ ហើយយើងក៏ត្រូវការបេសកកម្មនៃព្រះគុណនៅក្នុងពេលសព្វថ្ងៃនេះ យើងរស់នៅដោយសារតែព្រះគុណនៃព្រះ នេះថា ត្រូវតែចាំបាច់ពិត ចិត្តក្នុងការអធិស្ឋាន។ ហើយជាអ្នកតាំង

សេចក្តីបញ្ចប់:

បេសកកម្មរបស់លោកម៉ូសេ ជាស្រមោលនៃបេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ លោកម៉ូសេបានធ្វើឱ្យ មានការស្តារឡើងវិញ របស់ប្រជាជនរបស់លោកឱ្យបានផ្សាភ្ជាប់ជាមួយសិរីល្អរបស់លោកដោយកិច្ចការ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូទ្រង់លើសជាង លោកម៉ូសេទៀត ដែលទ្រង់ជាអ្នកសំរាប់រូបនៅក្នុងបេសកកម្ម។ ការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើ គ្រឿង គឺជាគ្រឿងទីបំផុតសំរាប់រូប ហើយទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងមនុស្សបានស្តារឡើងវិញ ទាំងថ្វាយសិរីល្អដល់ ព្រះ។ យើងត្រូវតែ ទៅឱ្យដល់បង្គុំនៃព្រះគុណដោយពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់ជាអ្នកសំរាប់រូបដ៏មានទំនុក ចិត្ត។

[សំណួរទី 19] ចូរអានមេរៀនទី 20 ម្តងទៀត ហើយចូរឆ្លើយនឹងសំណួរដូចតទៅដោយប្រើពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។

ការជីករកនៅក្នុងព្រះបន្ទូល

- តើអ្នកណាដែលជាអ្នកចាប់ផ្តើមនូវការគោរពរូបព្រះក្លែងក្លាយ ហើយហេតុអ្វីបានជាគេធ្វើដូច្នោះ? 1(
- តើអ្នកបានទទួលនូវអារម្មណ៍យ៉ាងណានៅក្នុងការសន្មតារវាងព្រះនិងម៉ូសេ) ?9-14(
- នៅពេលដែលម៉ូសេមើលឃើញពីការគោរពរូបព្រះក្លែងក្លាយរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល តើគាត់បានឆ្លើយតបយ៉ាងណា) ?19-24(
- តើព្រះធ្វើការកាត់ទោសយ៉ាងណាទៅកាន់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ) ?17-18; 35(
- តើដង្ហាយបែបណាដែលពួកគេបានថ្វាយដើម្បីនឹងបំផ្លាញព្រះជាម្ចាស់?
- ដើម្បីនឹងសំអាតបាបរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល ម៉ូសេបានថ្វាយជីវិតរបស់គាត់ទៅកាន់ព្រះ។)30-32(តើព្រះបានសន្យាអ្វីមកកាន់គាត់) ?33-34(

ការអនុវត្តធ្វើនូវព្រះបន្ទូល

- ដើម្បីនឹងចម្លងក្បាច់ស្នាមដែលប្រព្រឹត្តិអំពើបាបនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះអម្ចាស់ និង ពួកយើង តើយើងគួរតែដើរតាមឧទាហរណ៍ណា?
- តើអ្វីដែលជាគោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកត្រូវទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃសេចក្តីស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះ?
- ដើម្បីនឹងយល់ និង គូសចំ 32:8-16 ដោយការពិចារណានៃព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគម្ពីរនិក្ខមន៍ ចូរអានបីដងទៀត ហើយចូរអនុវត្តគោលការណ៍ GSPEC)G-ព្រះ S- អំពើបាប P- សេចក្តីសន្យា E- ឧទាហរណ៍ C-ការបង្គាប់។(
 - ព្រះ
 - អំពើបាប
 - ឧទាហរណ៍
 - សេចក្តីសន្យា
 - ការបង្គាប់
 - សេចក្តីពិតដែលប៉ះពាល់ចិត្ត
 - ការអនុវត្តរបស់ខ្ញុំ

មេរៀន 20
សិរីរុងរឿងនៃលោកបាទបងប្អូន

គោលគំនិតនៃបុគ្គលៈ

- 1 — ម៉ូសេបានលើកដៃទាំងពីររបស់គាត់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ (ការប្រឡងប្រកួតរវាងបងប្អូនជាម្ចាស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានលើកដៃទាំងពីររបស់គាត់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយបងប្អូនបានឆ្លើយតបដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយការដកដៃចេញពីដៃបាទបងប្អូន។
- 2 និងហ៊ុននៃបងប្អូន ដៃទាំងពីររបស់ម៉ូសេ (— ចិត្តដែលបានចាប់ផ្តើមដោយបងប្អូន ដែលបានទៅរកការលះបង់ដល់បងប្អូន ហើយបងប្អូនបានទៅរកការលះបង់ដល់បងប្អូនដោយការដកដៃចេញពីដៃបាទបងប្អូន។
- 3 — ដើមរបស់ម៉ូសេឈរលើផ្ទៃ (ការសង្ខេបគិតគំនិតនៃការទំនាក់ទំនងជាមួយបងប្អូនយ៉ាងជិតស្និទ្ធនៅក្នុងចន្លោះបងប្អូន។
- 4 ដំបង (និងកន្លែងនៅក្នុងដៃរបស់ម៉ូសេ — ពីព្រោះកន្លែងរបស់ម៉ូសេបានដកដៃចេញដោយការសង្ខេបនៃបងប្អូន ដោយការដកដៃចេញពីដៃបាទបងប្អូន ដោយការដកដៃចេញពីដៃបាទបងប្អូន។

មេរៀនទី២០៖ សិរីរុងរឿងដែលបានរបស់ម៉ូសេ

ព្រះគម្ពីរ៖ និក្ខមនំ 32:15-34:35

ខគម្ពីរចំបង៖ សូមទ្រង់ទឹកចាំពីអំព្រាហាំ អ៊ីសាក ហើយនឹងអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបំរើទ្រង់ ដែលទ្រង់បានស្សៀននិងអ្នកទាំងនោះ ដោយព្រះអង្គទ្រង់ថា «អញនឹងចំរើនពូជឯងឱ្យបានដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ ឯស្រុកទាំងនេះដែលអញបានសន្យានឹងឯងថា នឹងឱ្យដល់ពូជឯង ឱ្យគេបានទទួលទុកជាមរដកជាដៀងរាប់តទៅ» និក្ខមនំ 32:13

ការសង្ខេប៖

ពួកអ្នកដែលទទួលក្រិតវិន័យទាំង 10 ប្រការ ហើយនឹងច្បាប់ទុកជាការតាំងសញ្ញា បានមានការពុករលួយយ៉ាងគាប់ហើស។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលម៉ូសេរងចាំទទួលក្រិតវិន័យទាំង 10 ប្រការនៅលើភ្នំ នោះពួកគេបានមានចិត្តបាប ហើយបានឆ្លើយតបគោរម និងលោតកញ្ឆោតទាំងមានសេចក្តីអំណរ។ សេចក្តីក្រោធយ៉ាងសម្បើមរបស់ព្រះបានបើកសំដែងទៅចំពោះពួកគេ និងពួកអ្នកដឹកនាំដែលបានស្លាប់ដោយសារតែអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់ពីនោះមក ម៉ូសេបាននៅទីនោះ 40 ថ្ងៃ និង 40 យប់នៅលើភ្នំ ហើយគ្រឡប់ទៅកាន់ពួកគេវិញជាមួយនឹងបន្ទះថ្មថ្មីនៃក្រិតវិន័យទាំង 10 ប្រការ។ បន្ទាប់មក មុខរបស់ម៉ូសេបានចាំងដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែលមិនអាចមើលគាត់បានទេ ដ្បិតមានពន្លឺយ៉ាងភ្លឺចេញពីគាត់ ហើយគាត់បានប៉ាន់ប៉ាន់ដោយកន្សែង និងញាអាហារជាមួយនឹងពួកគាត់ទាំង ៧០ នាក់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ សំរាប់ព្រឹត្តិការណ៍ ប៉ុលបានផ្ដោតទៅលើការពន្យល់យ៉ាងក្បោះក្បាយអំពីការតាំងសញ្ញាថ្មី។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងរស់នៅក្នុងសម័យមួយដែលកន្សែងនោះបានបាត់ ដើម្បីអោយមើលឃើញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះផ្ទាល់។

ការពន្យល់៖

តើការប្រៀបធៀបរវាងព្រះជាម្ចាស់បើកសំដែងទៅអ្នកដែលល្មើសនឹងការតាំងសញ្ញាដោយរបៀបណា? តើបានបង្ហាញពីការស្ដារឡើងវិញដោយរបៀបណានោះមិន ម្ចាស់បានទាយទុកគំរោងផែនការណ៍ដែលព្រះជា ហើយទ្រង់កាន់តែបើកសំដែងពីសេចក្តីពិតនៃការប្រាសលោះកាន់តែច្បាស់។ ព្រះជាម្ចាស់នៅតែធ្វើតាមផែនការណ៍របស់ទ្រង់ ទោះបីភាគីខាងទៀតក្បត់ក៏ដោយ ដែលបរាជ័យទេ។ រូបភាពនៃការបើកសំដែងកាន់តែច្បាស់នោះគឺការងារចាស់រាប់ការបើកសំដែងនៃការប្រាសលោះដែលពេញដោយសិរីល្អនៅអនាគត គឺត្រូវបានផ្តល់តាមរយៈគួរអង្គរបស់លោកម៉ូសេ។ នៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរ យើងអាចដឹងពីសេចក្តីពិតតាមរយៈស្រមោល។

1. ការប្រៀបធៀបរវាងព្រះជាម្ចាស់ និក្ខមនំ 32:15-29

នៅថ្ងៃមួយ យើងបានឃើញថា នៅពេលដែលយើងជួបប្រទះវិបត្តិនៃអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដែលថាយើងបានបំផ្លិចបំផ្លាញរូបគោរមនៃពួកអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈការទូលអង្វររបស់ម៉ូសេ។ តាមរយៈមេរៀននេះ នោះយើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើបាបព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះពាក្យសួរ ? សំទ្រង់ដោយការប្រដាប់នោះ។ បើសិនជាគ្មានការប្រដាប់នោះទេ នោះហៅថាគួរចង្អុល។ ពីព្រោះតែសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះការប្រដាប់តែងត្រូវបាននៅជាប់នឹងទ្រង់។ ពួកទំនុកដំកើងបានសារភាពថាព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការសាកល្បងគាត់ពីមួយពេលទៅមួយពេល និងម្តងហើយម្តងទៀត។ ហើយពួកគេថែមទាំងទូលសូមថា សូម "កុំប្រដាប់នឹងខ្ញុំ"!

តើព្រះជាម្ចាស់ប្រដាប់នឹងពួកគេដោយរបៀបណា?

1 សំដែងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបើក

កនៅក្នុងខ 18 នៅពេលម៉ូសេចុះពីលើភ្នំលើសំដែងយ៉ាងអ៊ូអរ ហើយគាត់បានមើលទៅកាន់រូបភាព 19 ហើយបំបែកវា គាត់បានគ្រង់បន្ទះថ្មនៃការតាំងសញ្ញាទៅពួកគេ ចោល។ តើហេតុអ្វីបានជាគាត់បំបែកបន្ទះថ្មដែលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានសរសេរដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ អ្នកណាដែលធ្វើខុសនឹងការតាំងសញ្ញានឹងត្រូវមានទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ វាចង់បង្ហាញអោយឃើញថា ប៉ុន្តែវាជាកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ របស់គាត់ផ្ទាល់នោះទេនេះមិនមែនជាកំហឹង? ការអាក្រក់ទាំងនេះត្រូវប្រាសលោះឡើងក្លាយបន្ទាប់ពីមានខ្លួនការតាំងសញ្ញា។ គ្រប់ទាំងអំពើបាប គឺទ្រង់បានបើកសំដែងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់តាមរយៈសេចក្តីក្រោធា។

2 រូប (1:18) សេចក្តីរបស់ព្រះបានបើកសំដែងដល់ពួកមនុស្សរឹងមាំដែលប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិត។ សេចក្តីខ្ជាប់ក្នុងចំណោមសេចក្តីខ្ជាប់នោះបានបំបែកពួកគេចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ បណ្តាសាដែលខ្ជាប់ក្នុងចំណោមគឺ ការដកយកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនចេះប្រែប្រួលរបស់ទ្រង់ចេញពីមនុស្ស។ មានអ្នកដឹកនាំក្នុងមួយ ដែលសូម្បីតែទឹកមួយតំណក់ក៏មិនអាចចូលបាន ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌គឺជាកន្លែងមួយដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែមានជាតិខ្ពស់។ មីណាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ទីនោះមានសេចក្តីសង្ឃឹម ប៉ុន្តែបើគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នោះទេ វានឹងមិនមានអ្វីទាំងអស់។ សារកប៉ុលច្រៀងចំរៀងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងខណៈពេលដែលគាត់ស្ថិតនៅក្នុងសភាពល្អឆាប់យ៉ាង យើងត្រូវតែស្គាល់សំលេងរបស់ ព្រះជាម្ចាស់សាកសមនឹងទទួលការគោរពពីយើងរាល់គ្នា។ យើងមិនបានរស់នៅសំរាប់ថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់។ មិនសិការដែលល្អរបស់យើង ហើយធ្វើការផ្លាស់ប្រែភ្លាមៗ។ យើងមិនត្រូវគិតពីអំពើបាបរបស់សាមញ្ញនោះទេ។

2 ដង្ហែកទោសពួកគេដោយស្វែងរកអំពើបាបរបស់គេព្រះទ្រ

នៅពេលដែលគាត់គ្រង់បន្ទះថ្មទៅលើពួកគេ នោះហៅក៏ដូចជាមានព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អាក្រក់មួយបានកើតឡើង។ ម៉ូសេបានដុតរូបគោ ហើយបានកិនវាធ្វើជាម្សៅដាក់ទឹកផឹក។ តើមានន័យដូចម្តេចវាមានន័យថាព្រះជា ម៉ូស្សីពាក្យដែលគ្មានន័យក៏អ និងលទ្ធផល។ ដំណើរការ គោលបំណង) អំពើបាបដើរតាមទំនួលខុសត្រូវ ដែលយើងត្រូវតែមានទំនួលខុសត្រូវ។ វាគឺជាការអនុវត្តន៍នៃការអប់រំ វាម្ចាស់ទ្រង់ទាមទារអោយមានទំនួលខុសត្រូវយ៉ាងមុតមាំ ០៥ សូរដោយព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ តាមរយៈខ 21-24 ម៉ូសេបានស្តីបន្ទោសពីភាពមិនទទួលខុសត្រូវរបស់អ៊ីរ៉េន។ អ៊ីរ៉េនមើលទៅហាក់បីដូចជាធ្វើការនោះ ពីព្រោះតែគាត់ខ្លាចពួកប្រឆាំងទាំងនោះ។ តើមានភាពខុសគ្នាខាងគាត់ និងម៉ូសេយ៉ាង

ណាទៅម៉ាកដូណាបានចង្ក ហ្ន៎មុន ? តើអ្វីបានជាព្រឹត្តិទេវតាឡើង ! លបង្ហាញពីភាពខុសគ្នាដាច់ការលើបស់មូលេ និងដើម្បីនេះ។ យើងត្រូវតែស្តាប់ទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយផ្ទាល់ពីទ្រង់។ អស់អ្នកណាដែលបន្ទាបសេចក្តីពិតនោះទ្វារនៃព្រះគុណនឹងត្រូវបានបិទ។ ក្រុមជំនុំលំដាប់ត្រូវបានបិទ។ និងត្រូវដកយកវាចេញពីជីវិត។ អំពើបាបត្រូវទៅក្នុងខ្ញុំ មានឥទ្ធិពលទៅដល់គ្រប់ទាំងរូបការទាំងមូល។ ហេតុនេះហើយ ចូរឱ្យយើងរាល់គ្នាមានការភ័យខ្លាចនៃអំពើបាបហើយនិងធ្វើការទាំងអស់ដោយមានការទទួលខុសត្រូវសម្រាប់អ្នកដទៃទៀត។ នៅពេលដែលយើងបានអានពីរឿងមួយចំនួននេះ យើងបានរកឃើញថា អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវ គឺមានតិចតួចណាស់ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលបានលក់បាត់នូវអំពើបាបគឺមានច្រើន។ រៀងរាល់ថ្ងៃ យើងតែងតែឮសាធារណៈ បានធ្វើការនៅក្នុងរបស់ជីវិតយើង។នោះព្រះទ្រង់ តាមរយៈការប្រែចិត្ត ។ "វាជាកំហុសរបស់ខ្ញុំ"

3.បានបង្កើតសេចក្តីសុខវិភាគសាធារណៈ ព្រះជាម្ចាស់

ព្រះ ទ្រង់បានបង្ហាញសេចក្តីប្រាកដរបស់ព្រះអង្គ ដោយចោលពួកគេនិងថ្ម ហើយទ្រង់បានប្រព្រឹត្តនិងអំពើបាបរបស់ពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីសុខវិភាគ ដោយការទាមទារឈាម។ ខ) "ភាពដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន"25("ខ្លាចខ្លាច" យថាមានខំ និងអ្នកជិតខាងអស់ និងបានសម្លាប់បងប្អូនកូនចៅ បានចូលមកដល់ពួកគេ ដែលត្រូវបានសម្លាប់រួច ពួកអើយ ។" ការអាក្រាត"3000 ឆាត់ ដោយមុខងារ។ ហេតុអ្វីដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាអំពើ ? ព្រឹត្តិការណ៍នេះមានគោលបំណងបី៖ និងបង្កើតអោយមានភាពបរិសុទ្ធ។ បាប

1(វាបានផ្តល់ព្រមទាំងដល់សាសន៍គ្រីស្ទ)2ដំនាត់(

2។(លោកអ៊ីន) ដល់បងប្អូនខ្លួន វាបានបង្រៀនពីការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ (

3 វាបានបង្កើតសេចក្តីសុខវិភាគដែលជាផ្នែកនៃព្រះជាម្ចាស់។ (

ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សងទៅពួកគេ ឱ្យសមនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចបង្ខូលឈាមនេះបានឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង បានសុគត់សំរាប់ជាដង្វាយធូននឹងបាប ពីព្រោះតែរបស់ដែលអាចជំនួសអំពើបាបបាន នោះមានតែព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ឈាមវិសេស ដែលខ្លាចនៅកាល់វាវាបានសម្រេចការងារឆ្លងនិងបាបនេះ។ តើព្រះគម្ពីរហេតុអ្វីបានជា10 បាននិយាយអំពីឥទ្ធិពលនៃការតាំងសញ្ញាថ្មី? ដោយសារឈាមប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចធ្វើឱ្យយើងទៅបម្រើព្រះជាម្ចាស់ដោយចិត្តអង់អាចបាន។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

នៅថ្ងៃយើងបានសង្កេតឃើញថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ដាក់ទោសចំពោះអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ យើងឃើញថា ការផ្តល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺត្រូវបានហាមឃាត់។ ដើម្បីស្វែងរកអំពើបាបជាក់ស្តែង ហើយធ្វើការស្តារអោយមានសេចក្តីសុខវិភាគឡើងវិញ នោះត្រូវតែប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើបាបជាមុនសិន។ ចូរអោយយើងលះបង់សេចក្តីកំផិត ហើយឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលនាំអោយមានសេចក្តីស្លាប់។ សព្វថ្ងៃនេះគឺជាសម័យនៃការតាំងសញ្ញាថ្មី។ ដូចដែលទ្រង់បានផ្តល់ឱកាសនោះយើងត្រូវតែចូលទៅលំដាប់គួរអំពើបាប។ ចូរអោយយើងកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាទៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

1. អ្នកដែលកំពុងចាំព្រះយេហូវ៉ា (និក្ខមន៍)33:1-11(

យើងបានឃើញពីព្រឹត្តិការណ៍របស់ពួកគេគ្រីស្ទដែលលបង្កើតការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះគ្រប់យ៉ាងគឺត្រូវបាត់យ ពីព្រោះសេចក្តីជំនឿដែលតែងតែកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាគឺជាសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ សេចក្តីកោតខ្លាចនេះគឺមានទាំងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការកោតខ្លាច។ ព្រះទ្រង់បញ្ជាឱ្យយកចេញការគុបតែងខាងដល់ការ?តើយើងអាចក្លាយជាអ្នកដែលរងចាំព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងដូចម្តេច គឺដូចជាចំរៀងនៃសេចក្តីផ្តាសាយប៉ុប។ :

1.យើងត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរ (

ដកយកគ្រប់ទាំងការគុបតែងខាងផ្នែកសំភារ) ចេញ:4-6ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បាន ដូចនេះ នោះគ្រឿងគុបតែងអាចក្លាយជាគ្រឿងសំរាប់ធ្វើជារូបព្រះបាន។ រូបព្រះនៅពេលដែលពួកគេបានយកព្រឹទ្ធិសាសនាមកធ្វើជា ។(យើងត្រូវតែសាកល្បងខ្លួន ខាងក្រៅជាងខាងក្នុង។.ក៏ដែលព្យាយាមគុបតែងអាការគឺជាអ្នក អ្នកដែលរងចាំព្រះយេហូវ៉ា ទាមទារអោយមានការលំដាប់គួររបស់នេះយើងដោយគុបតែងខ្លួនយើងជាមួយចិត្តស្ងួតបួត និងការបន្ទាបខ្លួន។

2.យើងត្រូវតែនៅជាប់ជាមួយព្រះ (

យើងត្រូវតែនៅជាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់អោយបានយូរ។ ការរងចាំព្រះជាម្ចាស់មានន័យថានៅចំពោះទ្រង់។ បុរសវ័យក្មេងជួបស្នេហាចំពោះទ្រង់យ៉ាងយូរ)11ពេលដែលយើងនៅជាប់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ (សំ នោះគឺជាព្រះពរមួយដូចជាបទពិសោធន៍នៃការផ្លាស់ប្តូររូបនៅលើភ្នំដែរ។ អ្នកដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងលោកិយ នោះមានបញ្ហាក្នុងការសិក្សាអំពីព្រះគ្រីស្ទ។ ចូរយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ចូរកុំចាកចេញពីទីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឡើយ។

3.យើងត្រូវតែអធិស្ឋាន (

ម្ចាស់បានអធិស្ឋានយ៉ាងយូរ នោះ មានន័យថាគាត់មានការសន្តូរដែលស៊ីជម្រៅ។ ពពកនៃសិរីល្អបានគ្រប់ប៉ាន់ការនោះ។ ចូរឱ្យយើងរស់នៅជាមនុស្សនៃការអធិស្ឋាន។ ទាំងនេះធ្វើឱ្យយើងអាចយកឈ្នះលើភាពលោភលន់បាន។ នៅពេលដែលយើងអាចយកឈ្នះលើភាពលោភលន់បាន នោះយើងនឹងអាចយកឈ្នះលើការកំផិតផងដែរ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

អ្នកដែលរងចាំព្រះអម្ចាស់គឺជាអ្នកដែលនឹងតាមដានក្នុងចុងរៀង។ ចូរយើងព្យាយាមនៅក្នុងការលំដាប់គួររបស់ និងអធិស្ឋាន ហើយនឹងរីករាយចំពោះការរងចាំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

2. រូបរាងនៃបុរសវ័យក្មេងនៅពេលសញ្ញាជិត (និក្ខមន៍)33:7-23(

មនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថាមានការប្រែប្រួលនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ គឺទាក់ទងទៅនឹងការរក្សាទុកព្រះយេស៊ូវ។ គ្រប់ទាំងឪពុកដែលនៅក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវតែឆ្លើយទៅជាឪពុកនៃការសង្កេតឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងខណៈពេលនេះ ព្រះយេស៊ូវបានប្រទះឃើញដោយមនុស្សមួយចំនួន ដូចជាមនុស្សនិយាយនិងសំឡេងខ្លួន រួចលោកត្រូវបានប្រកាសដល់ទាំងឡើងត្រូវស្វាគមន៍វិញ តែយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាចំនួនមួយចំនួន ដែលនៅក្បែរព្រះគ្រីស្ទ ឡើយ មិនបានចេញពីត្រួតពិនិត្យទេ។» តើគាត់មានភាពស្រស់ស្អាតយ៉ាងណាទៅយើងត្រូវតែទាញយកការ រសញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងណាក៏ដោយទោះបីយើងរស់នៅសម័យមួយដែលពិបាកនៅក្នុងការសង្កេតឃើញបុគ្គលនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។

តើអ្វីជាព្រះពរនៃការសង្កេតឃើញ? ព្រះគម្ពីរបាននិយាយយ៉ាងច្រើនពីព្រះពរនៃការសង្កេតឃើញ។ ព្រះគម្ពីរទំនុកចិត្តក្នុងការអះអាងថា អ្នកដែលសង្កេតឃើញពីព្រះគម្ពីរនឹងយល់ដឹងថាព្រះគម្ពីរនេះ គឺជាមនុស្សមានពរ។ ព្រះពរទាំងនោះគឺ៖ 1) រួចចេញ (ពីអំពើបាប) 2) សង្កេតឃើញព្រះបន្ទូលទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដោយការស្តាប់ (5) ការអាន (%15) ការសិក្សា (%50) ការទទួលបានចំណេះដឹងការគិត (%100 ។ (%ហេតុអ្វីបានជាយើងស្វែងរកព្រះពរនេះ? ពីព្រោះគាត់រីករាយនឹងការសង្កេតឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់បានឃើញថ្វីសេរី ហើយគាត់ក៏រៀនពីវា។ 8⁷ បង្ហាញពីការដេញដោលព្រះយេស៊ូវ។ 9¹⁰ បង្ហាញថាគាត់គឺជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះ។ យើងដឹងថាព្រះសូត្រនេះដើរតាមគំរូរបស់ម៉ូសេ យ៉ូស៊ី 1:8 ដែលសង្កេតឃើញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតជាមានព្រះពរមែនឬតើមែនឬយ៉ាងណា នៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន នេះគឺជាផ្លូវនៃការរីកចម្រើន។ (? នៅពេលដែលមានបំណងចិត្តក្នុងការសង្កេតឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះប្រាកដជាមានការរីកចម្រើន។ អ៊ីស្រាអែលគឺជាបុរសស្បែកស្លាប់។ គាត់បានសង្កេតឃើញពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទ្រង់នៅទីហោស្ថាន។ គាត់បានដឹងពីផ្លូវនៃព្រះពរ ហើយបានរីករាយជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះទ្រង់។ គាត់បានទទួលព្រះពរ 100 ដងពីព្រះជាម្ចាស់។

10. តើយើងសង្កេតឃើញយ៉ាងណា វិធីនៃការសង្កេតឃើញ? (?

1) យើងត្រូវស្វែងរកបន្ទូលរបស់ព្រះ - ម៉ូសេបានចូលក្នុងទីវង្សា ហើយរីករាយនៅក្នុងការស្តាប់នៅទីនោះ។ ឯយើងស្វែងរកទីដាច់ស្រយាល (ម៉ាថាយ 6:6)។ ពិតប្រាកដនៃវិញ្ញាណគឺជាការរស់នៅក្នុងពិភពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទាំងនេះគឺជាគ្រឹះនៃបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ពីប្រពន្ធត្រូវមានបន្ទប់របស់ព្រះស្តាប់មួយដូចដែលដាច់ពីពិភពលោកបានធ្វើ។ ចេញពីនោះមក នឹងមានលទ្ធផលដ៏អស្ចារ្យ។ 2) យើងត្រូវតែនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងបាននៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ឱ្យនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះ (យ៉ូហាន 15:5)។ អេលីសេបានស្នាក់នៅជាប់ទីក្រុងយេរិក គឺលកាល់ ហើយនឹងទទួលបានដំណឹងដ៏អស្ចារ្យ។ ម៉ូសេស្នាក់នៅ 40 ថ្ងៃនៅលើភ្នំសីនៃបន្ទប់របស់ព្រះ។ ទោះបីជា 2-3 នាទីគ្រប់គ្រាន់ក៏ដោយ គាត់សូមចិត្តស្នាក់នៅរយៈពេលយូរ។ យើងចូលចិត្តស្នាក់នៅក្នុងព្រះវិហារ។ 3) យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីទទួលយកការប្រកបជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ ហេតុអ្វីបានទ្រង់មិនទាញយកពីមុន? ពីព្រោះទ្រង់បានមានទំនាក់ទំនងជាមួយគាត់ដូចជាមិត្តភក្តិ។ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើងគួរតែដើរតាមការប្រកបយ៉ាងស្មោះត្រង់ដូចជាឪពុក និងកូន។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសម្រេចព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់តាមរយៈពួកគេ។

3. កន្លែងរបស់ម៉ូសេ (ឱក្ខន្ធ 34:29-35)

ព្រះចន្ទីមិនអាចបញ្ចេញពន្លឺដោយខ្លួនឯងបានទេ ប៉ុន្តែព្រះអាទិត្យអាចបញ្ចេញពន្លឺដោយខ្លួនឯងបាន។ គ្រីស្ទានមិនអាចបញ្ចេញពន្លឺដោយខ្លួនឯងបាននោះទេ។ ទោះបីជាអ្នកនោះជាគ្រីស្ទដែលមានព្រលឹងវិញ្ញាណខ្លាំង និងជាអ្នកមានការដាច់ខាតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនមានពន្លឺដែលមកពីព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះគេមិនអាចបញ្ចេញពន្លឺបាននោះទេ។ ម៉ូសេបានចុះពីលើភ្នំសីណាយ បន្ទាប់ពីការអធិស្ឋាន។ អ៊ីស្រាអែល ហើយនិងកូនចៅអ៊ីស្រាអែលមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលឃើញមុខរបស់លោកមានពន្លឺយ៉ាងភ្លឺ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានប៉ាន់មុខដោយកន្សែងរួមគ្នា ទើបពួកគេអាចស្តាប់សំឡេងរបស់ម៉ូសេបាន។ តើគាត់អាចផ្លាស់ប្តូរប្រែដោយរបៀបណា? យើងបានឃើញពីការផ្លាស់ប្តូរប្រែយ៉ាងអស្ចារ្យនេះបន្ទាប់ពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាថាស។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនៃសញ្ញាថាស កន្សែងត្រូវបានយកចេញ នោះទើបយើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់។ នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងគិតពីជីវិតមួយដែលបានផ្លាស់ប្តូរ។

1) គោលបំណងនៃការផ្លាស់ប្តូរ - តើការផ្លាស់ប្តូរប្រែប្រួលណា? វាគឺជាការផ្លាស់ប្តូរដូចជាព្រះ។ និយាយម៉្យាងវិញទៀត វាគឺជាការស្តារឡើងវិញនូវរូបរាងរបស់ព្រះ។ នោះមានន័យថាការគ្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគម្ពីរអេសាយ៤ មានបន្ទូលថាបាននិយាយថាវាគឺជារង្វាស់នៃការទទួលបានការលូតលាស់ដែលពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមួយទៀត លោកបានកំណត់ដើម្បីបន្តទៅគោលដៅ។ រ៉ូម ៨:២៩ បានប្រាប់ឱ្យយកគម្រាប់តាមកូនប្រុសច្បង។

តើចំណុចអ្វីនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងគួរយកគម្រាប់តាម? យើងគួរតែយកគម្រាប់តាមសេចក្តីស្នេហា សេចក្តីស្មោះត្រង់ និងសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះវិហារគួរតែបង្កើតអ្នកធ្វើការបំរើដូចជាគោលបំណងនៃការផ្លាស់ប្តូរនេះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពួកសាវ័ក ពួកព្យាកាវី (ហោរា) និងគ្រូបង្រៀនឱ្យរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅនេះ។ ក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់គោលបំណងនៃព្រះអម្ចាស់។ តើអ្នកបានផ្លាស់ប្តូរដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ឬដោយសាសនា?

2) របៀបនៃការផ្លាស់ប្តូរ - ដូចដែលយើងបានមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះអម្ចាស់នោះយើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ (29)។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកការប្រកបដោយការអធិស្ឋាន និងព្រះបន្ទូល នោះយើងនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ។ 29 - ព្រះបានបង្គាប់ថាពួកគេមិនត្រូវរៀបការជាមួយជនជាតិកាណានេនទេ តែត្រូវចូលរួមក្នុងព្រះជាម្ចាស់ជាដៀងរាល់ពេលពិធីបុណ្យ។ យើងគួរព្យាយាមធ្វើការប្រកបនឹងព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះយើងអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះ។ កន្សែងដែលប៉ាន់មុខម៉ូសេមិនអាចប៉ាន់ទៀតនោះឡើយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (2 កូរិនថូស 3:12-18)។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយទង្វើនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វានឹងមានសេរីភាពដ៏ពិត ហើយនឹងទៅដល់ពីសិរីរុងរឿងមួយទៅសិរីរុងរឿងមួយទៀត។ ភាពជាអ្នកផ្សះផ្សាររបស់ម៉ូសេគឺមិនឥតនោះទេ។ ដូច្នេះគាត់គួរតែគ្របដណ្តប់មុខរបស់គាត់ដោយកន្សែង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយសារតែការងារជាអ្នកសម្របសម្រួលត្រូវបានបញ្ចប់, កន្សែងត្រូវបានគេរកចេញហើយនឹងឈានទៅពីសិរីរុងរឿងមួយទៅសិរីរុងរឿងមួយ មានន័យថាជួបមុខ និងមុខផ្ទាល់។

សេចក្តីបញ្ចប់

យើងបាននៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទទៅហើយ។ យើងទាំងអស់គ្នាបានផ្លាស់ប្តូរដោយសារការជួបជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់វិញ។ យើងត្រូវតែហ្វឹកហ្វឺនដើម្បីអោយដូចជារូបរាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យើងអាចផ្លាស់ប្តូរបានដោយការជួបជាមួយនឹងព្រះ និងមានការប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។

[មេរៀនទី២០] អានមេរៀនទី២០ម្តងទៀត បន្ទាប់មកឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមដោយខ្លួនឯង

- 1) តើអ្វីជាសេចក្តីបញ្ជា សេចក្តីសន្យា និងការព្រមាន ដែលបានផ្តល់ឱ្យទៅពួកអ៊ីស្រាអែល?
- 2) តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះទីបរិសុទ្ធ? មូលហេតុអ្វី?
- 3) តើអត្ថបទព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងអ្វីជាមួយនឹងម៉ូសេ និងអ្វីជាលទ្ធផលដែលបាននាំទៅដល់អ្នកដទៃ?
- 4) ចូរអាននៅក្នុងការអភិវឌ្ឍបន្តិចម្តងៗ នៃសំណើរបស់លោកម៉ូសេ (13, 15, 18)។ តើពួកគេរីករួចរាល់ប្រាជ្ញាខាងផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណ ហើយនិងជីវិតរស់រវើកដោយរបៀបណា? តើម៉ូសេចង់បានអ្វីនៅក្នុងជម្រើសរបស់គាត់?
- 5) ចេញពីការឆ្លើយតបរបស់ព្រះជាម្ចាស់អំពីម៉ូសេ (19-23) តើអ្នកបានរៀនអ្វីចេញពីអត្ថន័យ ហើយនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ម៉ូសេ?

ការអនុវត្ត៖

- 1) ម៉ូសេមិនអាចមើលព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ។ នៅក្នុងយ៉ូហាន 14:8-14 និងមេរៀន 1:1-4 តើអ្វីគឺជាពិការភាព និងទំនួលខុសត្រូវ?
- 2) តើអ្វីជាប្រភេទនៃវិធីដែលអ្នកស្គាល់ព្រះ និងបង្ហាញពីការចង់ឃើញសិរីរុងរឿងនោះ?
- 3) តើលោកម៉ូសេត្រូវការអ្វីដើម្បីជួបនឹងព្រះជាម្ចាស់?
- 4) ក្នុងលក្ខណៈស្តង់ដារនៃមាតិកាសេចក្តីប្រកាសរបស់លោកម៉ូសេ នោះតើអ្នកនឹងរៀបរាប់អំពីព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច (6-7)?
- 5) តើអ្វីខ្លះដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើ និងមូលហេតុអ្វី?
- 6) តើអ្នកអាចសង្ខេបការតាំងសញ្ញាដែលព្រះជាម្ចាស់បានចង់ជាមួយពួកអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច?
- 7) នឹងពន្យល់របស់ទ្រង់មានតួលេខអ្វី មេដឹកនាំ តើការប្រជុំរវាងព្រះជាម្ចាស់ (?)
- 8) ហើយតើមូលហេតុអ្វីបានជាវាកើតឡើង តើមានសកម្មភាពអ្វីបានកើតឡើង (33-35)?

ការដាក់អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរស់នៅ

- 1) តើចំណុចអ្វីខ្លះដែលពួកគេនឹងក្លាយជាអន្តរាគមន៍ ជាម្ចាស់អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដែលមិនចង់ថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់បានរស់នៅ។ ព្រះ (12)?
- 2) តើគោលការណ៍នៃពួកអ្នកដែលរកខ្លួនដល់ព្រះក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាបាននាំឱ្យព្រះជាម្ចាស់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកអ្នក (្រសាអែលវិញដែរឬទេ? កាឡូទី) 5:16-26 និង អេសាយ 4:20-32។

21. The Service of Idealistic Church

មេរៀន 21
ទស្សនៈនៃពួកគំនិតនិយម

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

- 1 ដើម្បីបម្រើយ៉ាងអស់ពីចិត្តសម្រាប់គោលបំណងទៅតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ គឺការលះបង់ខ្លួនឯង ទស្សនៈនៃពួកគំនិតនិយម (
- 2 និងសេចក្តីប្រោសលោះរបស់ទ្រង់។ ហើយទីវាលនៃទីបរិសុទ្ធគឺបានសំរេចដោយព្រះគ្រីស្ទ បានទឹក ទឹកអប់រំនៃអាសនា ជើងចង្កៀង គុន្ទីប៉ុង ហិបសត្វា សំភារៈនៅក្នុងរោងឧបោសថមាត់ (

ព្រះគម្ពីរ៖ ទីក្រមទំ 36:2-38

ឧកត្តិគោល៖

សង្ខេប៖ យើងឃើញពីរូបភាពរបស់ពួកគំនិតនិយមនៅឯការបង្កើតនៃឆាន់បោសថ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសំដែងនៅឯភ្នំស៊ីណាយ។ យើងបានរៀនពីគោលការណ៍នៃការបំភ្លឺព្រះជាម្ចាស់នៅដំណឹងល្អចុងក្រោយនៃព្រះគ្រីស្ទ។ តាមរយៈគោលការណ៍ដើមក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាំង។ គោលការណ៍នេះត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាដែលបានបន្តក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយត្រូវបានរក្សាទុកដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលលាក់ទុកក្នុងដី។

ការពន្យល់៖

នៅក្នុងអត្ថបទដែលបង្ហាញពីដំណើរការនៃការបង្កើតឆាន់បោសថ គឺជាផែនការដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញនៅលើភ្នំស៊ីណាយកាន់លោកម៉ូសេ នោះយើងមើលឃើញរូបភាពនៃទស្សនៈគំនិតរបស់ពួកគ្រីស្ទានតាមរយៈការបង្កើតឆាន់បោសថ។ តើយើងបានរៀនប្រភេទរូបភាពអ្វីចេញពីការបើកសំដែងរូបភាព? អត្ថបទបានបញ្ជាក់ចំនួនបីយ៉ាង។

1) គាត់បំភ្លឺដោយចិត្តលះបង់៖ ក្នុងការបង្កើតឆាន់បោសថ ដូចដែលលោកម៉ូសេបានប្រកាសអំពីអ្វីស្រាលដែលដែលត្រូវការបេតសាលាល និងអូហ្វលីអាប៉ា ដ្បិតវត្តមានរបស់ពួកគេបានផ្តល់ប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនរ៉ែករ៉ែង។ ១7 «ដ្បិតមានរបស់គ្រប់គ្រាន់នឹងធ្វើការទាំងនោះហើយ ថែមទាំងសល់ផង»។ ព្រះអម្ចាស់បានទទួលការបំភ្លឺគ្រប់ចិត្តចេញពីទឹកចិត្តរបស់ពួកគេ។ ប៉ុលបាននិយាយថា យើងគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងជាយញ្ញបូជានសំដែងជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រីស៊ីល និងអ័គីឡាបានជួយប៉ុលយ៉ាងខ្លាំង។ វាគឺជាជ្រុងធម្មតាក្នុងការដែលយើងត្រូវតែមានកក្កដាចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះយើងបានទទួលព្រះគុណអស្ចារ្យនៃការលះបង់យ៉ាងខ្លាំងចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាការលះបង់នៅលើលើគ្នា។ យើងគួរតែផ្តល់ខ្លួនកក្កដាចំពោះព្រះអម្ចាស់។ យើងត្រូវតែសម្រេចចិត្តថារបស់ដំបូង ពេលវេលាដំបូង ផលវ័ន្តដំបូង និងរបស់ល្អបំផុតត្រូវតែថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់។ វាបានបង្ហាញថាសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់មកពីព្រះអម្ចាស់។ សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកមនុស្សនិយមនិងមិនត្រូវបានទទួលយកដោយព្រះជាម្ចាស់នោះទេ ទោះបីជាពួកគេលះបង់ជាច្រើនសំរាប់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ។ ម៉ាថាយ 7: ចង្អុលបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់នឹងមិនទទួលស្គាល់សេចក្តីជំនឿរបស់មនុស្សនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយទេ។ ប៉ុលបានសារភាពថាគាត់មិនបានចាត់ទុកថាការប្រកាសដំណឹងល្អរបស់គាត់គឺជាការលះបង់នោះទេ។ ម៉ូសេចង់លះបង់ជីវិតរបស់លោក ដើម្បីសង្គ្រោះប្រាស្រ័យស្រាវជ្រាវដែលចេញពីការដុះរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាការបំភ្លឺដែលយកព្រះជាធាតុ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបំភ្លឺដែលមិនមែនស្រដៀងនឹងតែបង្ហាញនូវភាពអាត្មាសម្បជញ្ញ ហើយស្វែងរកតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរខ្លួនឯងដោយយកកិត្តិយស អត្ថប្រយោជន៍ខ្លួនឯង និងភាពលោភលន់ជាចំណុចកណ្តាលនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ការលះបង់ដែលមានគោលបំណងរកអត្ថប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងដល់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាការបំភ្លឺប្រសើរគ្រីស្ទាននោះទេ។ ដូចដែលយើងមានការលះបង់សម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវតែដឹងថាវាបានផ្តល់នូវអ្វីដែលល្អសម្រាប់ពួកយើង។

2) គាត់មានគោលបំណងយ៉ាងលម្អិត៖ វិធីសាស្ត្រក្នុងការធ្វើឆាន់បោសថត្រូវបានរៀបរាប់យ៉ាងលម្អិតនៅក្នុងខ.៨។ ឆាន់បោសថត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមាន 6ផ្នែក៖ ឆាន់បោសថ, វាំងននគ្របដណ្តប់ឆាន់បោសថ, គ្របដណ្តប់វាំងនន និងគ្របដណ្តប់នៅលើខាងលើ, ក្តារ, ចានប្រាក់ និងវាំងនន។ អ្នកដែលបម្រើ គួរតែបម្រើដោយមានគោលបំណងច្បាស់លាស់។ ពួកគេគួរតែបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាមួយនឹងអំណោយទានដែលពួកគេបានទទួលពីព្រះជាម្ចាស់។ ប្រសិនបើយើងត្រឹមតែមានចំណង់ចំណូលចិត្តតែប៉ុណ្ណោះ នោះវាមិនអាចសម្រេចគោលបំណងនេះទៅរួចទេ។ និយាយម្យ៉ាងវិញទៀត គឺពួកគេគួរតែទទួលបានដោយស្ងាត់។ អ្នកដែលបានបង្កើតរូបភាពជាមួយស្បែកឡាយ អ្នកដែលបានធ្វើក្តារ និងអ្នកដែលសាងសង់វាគួរតែមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមកដើម្បីសម្រេចបាននូវការងារនេះ។ ព្រះវិហារគួរតែពេញដោយអ្នកបំរើដែលស្មោះត្រង់នេះជាក្រុមដ៏ធំបំផុតបានបង្ហាញជាគំរូ។

3) គាត់បានដើរតាមការណែនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់៖ ពួកគេគួរតែធ្វើឆាន់បោសថដ៏រឹងមាំមួយក្នុងការដែលពួកគេធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងត្រូវតែដើរតាមការណែនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលយើងធ្វើការបំភ្លឺ ដំបូងយើងត្រូវតែដឹងពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នេះគឺជាអ្វីដែលយើងត្រូវតែដឹង។ ទំនួលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងអេសាយកើតចេញពីការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដែលពួកគេស្រាវជ្រាវដែលមិនបានធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ទោះជាព្រះជួយសង្គ្រោះពួកគេចេញពីការបង្ខំឈាម ហើយដាក់ឱ្យពួកគេអង្គុយនៅទីតាំងល្អក៏ដោយ (ធ្វើការតាំងសញ្ញា) ពួកគេបានធ្វើផ្ទះរបស់ពួកគេទៅតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ។ សព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេគ្រីស្ទានគឺជាវាសន៍នៃការតាំងសញ្ញា។ វាសន៍ដែលរស់នៅក្នុងការតាំងសញ្ញា ប្រសិនបើរស់នៅតាមបំណងចិត្តខ្លួនឯង នោះនឹងក្លាយជាអ្នកដែលរក្សាតំណក់នឹងការតាំងសញ្ញា។ ដូចដែលយើងបានចូលរួម និងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នឹងវា នោះត្រូវតែរក្សាការសន្យា ដើម្បីសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួន។ សព្វថ្ងៃនេះយើងបានបាត់បង់ភាពស្មោះត្រង់ជាច្រើន។

សេចក្តីសង្ឃឹម៖

អ្នកដែលបំភ្លឺតែមានអាកប្បកិរិយានៃការលះបង់។ វាគួរតែបំភ្លឺដោយគោលបំណងមួយដ៏រឹងមាំ។ អំណោយដែលយើងមាន នោះគួរតែពង្រឹងទៅតាមការណែនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងដែលជាអ្នកបម្រើក្នុងព្រះវិហារគួរតែត្រូវបានប្រទានពរដោយព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការបម្រើដោយត្រឹមត្រូវ។

1. សំភារៈនៃទីបរិសុទ្ធ (ទីក្រមទំ 37:1-29)

ពិភពលោកនេះមានភាពស្រស់ស្អាតខាងក្រៅរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេគ្រីស្ទានគិតថា ការដែលបង្ហាញពីសិរីល្អរៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាភាពស្រស់ស្អាតបំផុត។ អេសេ ៥៥ និងកូនស្រីរបស់លោកយ៉ូបគឺសម្រាប់បង្ហាញពីសិរីល្អរៀងរបស់ព្រះ។ ឧបករណ៍ដែលសំខាន់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុតមាន៖ 1) ហិបសញ្ញា (1ដល់9) 2) គុនីប៉ុងតាំងទុក (10 ដល់ 16) 3) ជើងចង្កៀង (17 ដល់ 24) អាសនាសំរាប់ថ្វាយគ្រឿងក្រអូប (25 ដល់ 29) ទាំងអស់នេះមានន័យថា ជាការសំរេចបំពេញការងារនៃសេចក្តីប្រាសលោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ក្នុងការបង្កើត ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះបានបង្ហាញពីភាពល្អរបស់ព្រះ ជាមួយនឹងធម្មជាតិដែលទ្រង់បានបង្កើត ប៉ុន្តែនៅក្នុងការបង្កើតសារជាថ្មីម្តងទៀត វត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចបំពេញបង្កនៃព្រះជាម្ចាស់ និងបង្ហាញពីសេចក្តីល្អបំពេញលេញរបស់ព្រះ។ តើមាតិកានេះ បានដាក់អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទានដោយរបៀបណា?

1) ហិបសត្វា(1៧៩)៖ មានហិប ទំពក់មាសចំនួនបួន កៅស៊ីធូននឹងបាប។ របស់ដែលសំខាន់ជាងគេ គឺហិបនៃទីបន្ទាល់ ដែលត្រូវបានគេដាក់នៅខាងក្រោមនៃកៅស៊ីធូននឹងបាប។ តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? សិរីរុងរឿងនៃព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅលើហិបនៃទីបន្ទាល់។ មនុស្សបានចូលទៅប្រកាន់ព្រះតាមរយៈកៅស៊ីធូននឹងបាប ហើយពួកគេត្រូវការឈាមរបស់សត្វ។ សព្វថ្ងៃនេះ ដូចដែលយើងខិតខំទៅកាន់ហិបនៃទីបន្ទាល់ នោះយើងអាចត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរចូលទៅជិតនឹងកៅស៊ីធូននឹងបាបជាប្រចាំថ្ងៃ។

2) គុំនីប៉ុងតាំងទុក (10 ដល់ 16)៖ វាគឺជាសម្ភារៈនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ មាននិប៉ុងចំនួន 12តាំងទុកនៅលើគ្នា។ ព្រះចង់ឱ្យមនុស្សម្នាក់ៗក្លាយជាដង្វាយ (រូប 12:1-2) វាមានន័យថា ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងរស់នៅដោយបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់រាល់ថ្ងៃ។ មានតែបង្កើតសម្តេចសង្ឃៗទេ ដែលអាចបរិភោគវាបាន។ ខណៈពេលដែលពួកគេបរិភោគវា នោះពួកគេអាចធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានដោយអំណាច។ ការបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះមានន័យថាជាជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់ ជីវិតនៃការទទួលខុសត្រូវ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខណៈពេលដែលពួកគេទទួលខុសត្រូវតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះពួកគេនឹងបានចូលក្នុងទីសំរាក និងសុភមង្គល។

3) ជើងចង្កៀង (17-24)៖ ជើងចង្កៀងមាន 12 សាខា ដែលតំណាងឱ្យកូលសង្គមចំនួន 12។ វាបានសង្កត់ធ្ងន់ជីវិតបរិសុទ្ធរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ពួកគេត្រូវការភាពបរិសុទ្ធនេះ។ សេចក្តីសុចរិត និងការរស់នៅក្នុងការភោគខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជីវិតនៅក្នុងគ្រីស្ទន។ ដោយការចាក់ប្រុងតាំងពួកគេអាចរស់នៅក្នុងជីវិតមួយដ៏ល្អ (អេសាយ 5:18)។

4) អាសនាសំរាប់ថ្វាយគ្រឿងក្រអូប (25-29)៖ វាចង្អុលបង្ហាញពីកិច្ចក្រអូបនៃការអធិស្ឋាន។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើវាបាន។ វាគួរតែត្រូវបានថ្វាយទៅចំពោះតែព្រះតែមួយ។ ទឹកអប់នៃការអធិស្ឋានគួរតែលើកឡើងចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយជីវិតនៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលយើងមានជីវិតនៃការជឿនេះ ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានគង់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ នៅពេលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈឈាម និងលះបង់ខ្លួនយើងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ឱ្យអស់ពីចិត្ត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងពេញដោយព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ នេះគឺជាឫករាជសម្បាយរីករាយស្រស់ស្អាតបំផុតរបស់ពួកគ្រីស្ទន។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ព្រះជាម្ចាស់ចង់ឱ្យយើងរស់នៅក្នុងជីវិតមួយ ដែលស្រស់ស្អាតបំផុតនៅលើផែនដីនេះ។ តើធ្វើដូចម្តេច? វាគឺអាចធ្វើបាន នៅពេលដែលយើងបានរស់នៅក្នុងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ យើងគួរតែក្លាយទៅជាស្នាក់នៅព្រះ ហើយដើរតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនិងក្លាយជាបុរសដែលពោរពេញទៅដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ។

យោងទៅតាមនិក្ខម 31:3 បេតសាលាល និងអូហ្វលីអាប់ គឺជាអ្នកសាងសង់រោងចក្រនោះ ពួកគេបានដឹងថាខ្លួនគេត្រូវបានពេញទៅដោយជំនាញ និងទេពកោសល្យរបស់គេក្រោមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួន។ ការពិតណាស់ គ្រូបង្រៀនយើងត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានបើកបង្ហាញក្នុងការបង្កើតជាលើកដំបូង។ នៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានសរសេរពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើត បានបញ្ជាក់ថាវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចនៅលើផ្ទៃទឹក (លោកយូឡី 1:3) នោះគឺជាកំណត់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្កើតពិភពលោក និងការបង្កើតស្រស់ស្អាតបំផុតថ្មី សេចក្តីប្រាសលោះនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការបង្កើតរបស់សព្វសារធាតុដើរសារជាថ្មី (2 កូរិនថូស 5:17) ត្រូវបានចាប់ផ្តើមតាមរយៈការគ្រាស់ហៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការលើកឡើង និងការកើតជាថ្មី ហើយនិងត្រូវបានធ្វើឱ្យក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានបុគ្គលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅក្នុងនិក្ខម ៣១:១២-១៨ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បញ្ជាឱ្យការក្លាយថ្មីរបស់សំរាកបន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការបង្កើតដំបូង ហើយនិងបទបញ្ជាមួយផ្សេងទៀតនៃការក្លាយថ្មីនោះ គឺជាការបង្កើតសម្បូនម្រឹមរីករាយព្រះ និងស៊ីស្រាដែលដែលជាព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នេះ។ ដើម្បីក្លាយថ្មីរបស់សំរាក គឺជាទីសំគាល់នៃការតាំងសញ្ញា និងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិត និងការស្តាប់។ គ្រីស្ទន ដែលនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាថ្មីនឹងរីករាយជាមួយជីវិតដ៏ពោរពេញមួយ ដោយការនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាម្ចាស់នៃថ្ងៃរបស់សំរាក។ ទោះបីជាពិភពលោកនេះ មានការរស់ឡើងវិញយ៉ាងណាក៏ដោយ គោលការណ៍នៃការក្លាយថ្មីរបស់សំរាកមិនអាចត្រូវបានផ្អាកឡើយ។

នៅក្នុងនិក្ខម 38:8 សម្ភារៈនៅទីបរិសុទ្ធ និងទីបរិសុទ្ធបំផុតនោះគឺ, ហិបនៃការតាំងសញ្ញា អាសនាសំរាប់ថ្វាយគ្រឿងក្រអូប គុំនីប៉ុង និងជើងចង្កៀងធ្វើដំបូងមាស ប៉ុន្តែអាចទឹកនៅក្នុងវាលនៃទីបរិសុទ្ធ អាសនៈថ្វាយតង្វាយដុត និងឧបករណ៍ដែលត្រូវបានប្រើដែលទាក់ទងនឹងទីបរិសុទ្ធត្រូវបានធ្វើពីលង្ហិន។ លង្ហិន គឺជាឈ្មោះនៃទង់ដែង និងប្រាក់ ហើយឈ្មោះនេះនឹងក្លាយជាប្រាក់ ឬលង្ហិន។ នៅពេលដែលយើងឃើញសាវ័កច្បាប់បានសារភាពថាជើងរបស់កូនមនុស្សរាបក់ដូចជាសង្ខិនដែលចាំបាច់ (វិវរណៈ 1:15) វាបានបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់ តាមឡើងដោយដំណើរការនៃការរងទុក្ខ។

2) អាងទឹក៖ វាមានគោលបំណង ដើម្បីសម្អាតរាងកាយរបស់សម្តេចសង្ឃៗមុនពេលដែលពួកគេចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ មានតែអស់អ្នកដែលត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលអាចបំប្រែជាម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ និងមានតែអ្នកបរិសុទ្ធនៃតែមួយគត់ ដែលអាចបម្រើព្រះហស្តដល់ទីបញ្ចប់។ មានតែអ្នកដែលត្រូវបានឆ្លងកាត់ឈាមទេ ដែលអាចត្រូវបានប្រើដោយសារតែភាពបរិសុទ្ធគឺជាជីវិត។

3) អាសនៈដុតផ្តុំសត្វងាយដុត៖ នៅក្នុងពិធី ដង្វាយដុតត្រូវតែដុតបង្ហាញរាងកាយទាំងមូលនៃសត្វដែលមានជីវិតរស់នៅ ដូចនេះ គ្រីស្ទនគួរតែរស់នៅជីវិតដូចជាដង្វាយដុត (រូប 12:1-2)។ បន្ទាប់មក បើទោះបីយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកដែលពោរពេញទៅដោយរូបព្រះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវធ្វើដូចជាជំនាន់នេះទេ ប៉ុន្តែជាដង្វាយដុត យើងគួរតែផ្លាស់ប្តូរ នោះយើងនឹងអាចរីករាយជាមួយភាពសម្បូរបែបទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាអណ្តូងដៃដែរ។

4) ទីវាលនៃរោងចក្រនោះ៖ ដូចដែលរោងចក្រនោះត្រូវបានបំពេញដោយក្រណាត់ល្អ នោះពួកបរិសុទ្ធគួរតែរស់នៅល្អ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ (វិវរណៈ 19:8)

1. សម្ភារៈនៅទីបរិសុទ្ធ (និក្ខម 39:1-43)

ជីវិតរបស់ពួកគ្រីស្ទនធម្មតា គឺជាជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់នៅក្នុងជីវិតដែលយកព្រះគ្រីស្ទជាទី១ គឺដូចកង់របស់រថយន្ត។ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងបួន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការអធិស្ឋាន ការប្រកប និងទីបន្ទាល់គួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់។ ជាការពិតណាស់ រឿងទាំងនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងនៅតែគិតពីសម្ភារៈនៅខាងក្នុង និងខាងក្រៅនៃទីបរិសុទ្ធ វាគឺជាផ្ទៃដែលយើងគួរបញ្ជាក់ ហើយគិតពីអត្ថន័យនៃហិប ជើងចង្កៀង អាងទឹក អាសនៈថ្វាយតង្វាយដុត និងរោងចក្រនោះ។ ឥឡូវនេះ តាមរយៈការគិតពីសម្លៀកបំពាក់ និងការតុបតែងលម្អសំរាប់សម្តេចសង្ឃ យើងគួរតែគិតពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទវិញ។

1?តើវាបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា (តើសម្លៀកបំពាក់ និងមកុដរបស់ពួកសម្តេចសង្ឃបានសម្រេចបំពេញដោយរបៀបណា និងបរិសុទ្ធ។ របស់ទាំងអស់នោះត្រូវបានធ្វើឡើងដោយក្រណាត់ដែលល្អ ? វាមានអង្គជុំស្មុំ ផ្នែកបាំងទ្រូង ដុំអង្គជុំ ចង្ក្រង់ សម្លៀកបំពាក់ខាងក្នុង ឈ្នួត មកុដ (បរិសុទ្ធដល់ព្រះយេស៊ូវ) មកុដនៅលើក្បាលត្រូវបានដាក់នៅលើអង្គជុំដូចដែលនៅក្នុងខ្លី និងដាក់ស្លាកនៃការកាត់ទោសលើពួកគេ។

និក្ខម 39:15-19 «គេធ្វើឱ្យមាសសុទ្ធ ដេញដូចជាខ្សែពួរ ធ្លាប់នៅប្រដាប់បាំងទ្រូង ក៏ធ្វើគ្រាងមាស2 និងក្រវិលមាស2ដាក់ធ្លាប់នៅចុងសងខាងប្រដាប់បាំងទ្រូង ហើយបញ្ចូលឱ្យមាស2 ក្នុងក្រវិលមាសទាំង២ដែលនៅចុងសងខាងប្រដាប់បាំងទ្រូងនោះ ឯចុងឱ្យមាសទាំង2 គេក៏ចងធ្លាប់នឹងគ្រាងមាសនៅឱ្យស្មារបស់អង្គជុំខាងមុខ ក៏ធ្វើក្រវិលមាស2ទៀត ដាក់ធ្លាប់នៅជាមួយខាងក្នុង ត្រង់ចុងសងខាងនៃប្រដាប់បាំងទ្រូងដែលជាប់នឹងអង្គជុំ»

ផ្លូវ»។ តើការទាំងនេះសម្រេចបានយ៉ាងដូចម្តេច? 1) វាត្រូវបានបំពេញដោយការបង្ហាញភាពពេញលេញនៃការប្រោសលោះ (និងភាពបរិសុទ្ធ ទំនួលខុសត្រូវ) 2) វាបានហៅមកធ្វើជាសង្ឃនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គ្រីស្ទាន (យើងមិនត្រូវព្យាយាមគេចចេញពីបេសកកម្ម ស្នាម្នាមទាំងពីរនេះឡើយ។ ជីវិតដែលបរិសុទ្ធ គឺជាបេសកកម្មដ៏បង្កប់នូវបស់យើង។ យើងអាចនិយាយម្យ៉ាងទៀតថា បេសកកម្មរបស់យើង គឺរស់នៅជាអ្នកដែលខុសពីពួកលោកិយ។ នេះគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។

2 បន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការសាងសង់ទីបរិសុទ្ធ តើអ្វីជាព្រះពរនៃព្រះជាម្ចាស់ (?)

បន្ទាប់ពីទីបរិសុទ្ធបានសាងសង់រួច តើពួកគេទទួលបានព្រះពរអ្វីខ្លះ? ន 32-42 បានបញ្ជាក់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលម៉ូសេបានបង្ហាញពួកគេឱ្យឃើញ។ បន្ទាប់មក គាត់បានប្រទានពរដល់គេ នោះសិរីអង្គរៀងនៃព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានបើកសំដែង។ សព្វថ្ងៃនេះ មិនមានការសាងសង់ទីបរិសុទ្ធទៀតនោះឡើយ។ ក្រុមជំនុំបានមានទំនាក់ទំនងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដូចនេះ ក្រុមជំនុំគួរតែរីករលាយឡើងតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងបានរីករលាយសំដែងដើម្បីឱ្យពេញលេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងបានរួមតែមួយ ដោយការជឿ និងស្គាល់ពីព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ នេះគ្រាន់តែជាព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលយើងយល់ពីវា នោះយើងនឹងអាចរស់នៅជីវិតដែលបរិសុទ្ធបាន។ ព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចបំពេញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ អេហេស្ទេ) 1:3 តែ ភាពបរិច្ចរណ៍ផ្នែកខាងក្រៅមិនមែនជាព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណទេ ជីវិត។ ហើយនិងផលផ្លែនៃ ទាំងនេះគឺជាបស់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ (វាជាបណ្តាសា។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ហើយនិងក្នុងក្រុង ញូយ៉ក ស្តេស៊ីន គឺជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការដែលយើងយល់ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការបំផ្លាញ និងទំនួលខុសត្រូវបានក្លាយជាសរសរនៃជីវិតរបស់យើង។ ភាពបរិសុទ្ធ យើងត្រូវតែមាននូវការទាំងពីរយ៉ាងនេះ គឺវាកើតឡើងដោយសារជីវិតដែលមិនកាត់ខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែសង្កេតមើលចំណុចដែលបំផ្លិចបំផ្លាញដល់ជាតិគ្រីស្ទាន គឺវាចេញពីអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ជីវិតរបស់យើងត្រូវតែមានភាពបរិសុទ្ធ ដែលផ្ទុះបណ្តឹងពីទីបរិសុទ្ធ និងជីវិតនៃការទទួលខុសត្រូវ។

[សំណួរទី21] អាទមៀនទី21ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមដោយខ្លួនឯង

1. ការសង្ខេប និងការបកប្រែ

- 1) តើព្រះមានផែនការអ្វីក្នុងការប្រមូលសម្ភារៈនៃឆាន់បោសច? (ខ 4-7)
- 2) ក្នុងការបង្កើតឆាន់បោសច តើអ្វីដែលតម្លៃ និងសារៈសំខាន់នៃដង្ហាយដែលពួកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមាន?
- 3) ពួកអ៊ីស្រាអែលបានស្តាប់បង្គាប់ពីការដែលពួកគេត្រូវថ្វាយដង្ហាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ (35:20-29)។ តើអ្នកគិតយ៉ាងម្តេចអំពីការថ្វាយសម្ភារៈ និងការល្អ? (35:20-29)
- 4) តើអាចទៅរួចដោយរបៀបណា ពីអ្វីដែលពួកអេស៊ីធីបានផ្តល់ឱ្យពួកអ៊ីស្រាអែល? (3:21-22; 22:35-36)
- 5) ទោសតវត្សទី៤ តើទំនាក់ទំនងរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងអ្នកគង្វាលរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល គឺជាអ្នករង បានវិវឌ្ឍទៅជាទំនាក់ទំនងរវាងសំនង់និងអ្នកសាងសង់របៀបណា? (3:30-35)
- 6) តើអ្នកណាជាអ្នកធ្វើការទាំងអស់នេះ? (36:1-2)

2. ការអនុវត្ត

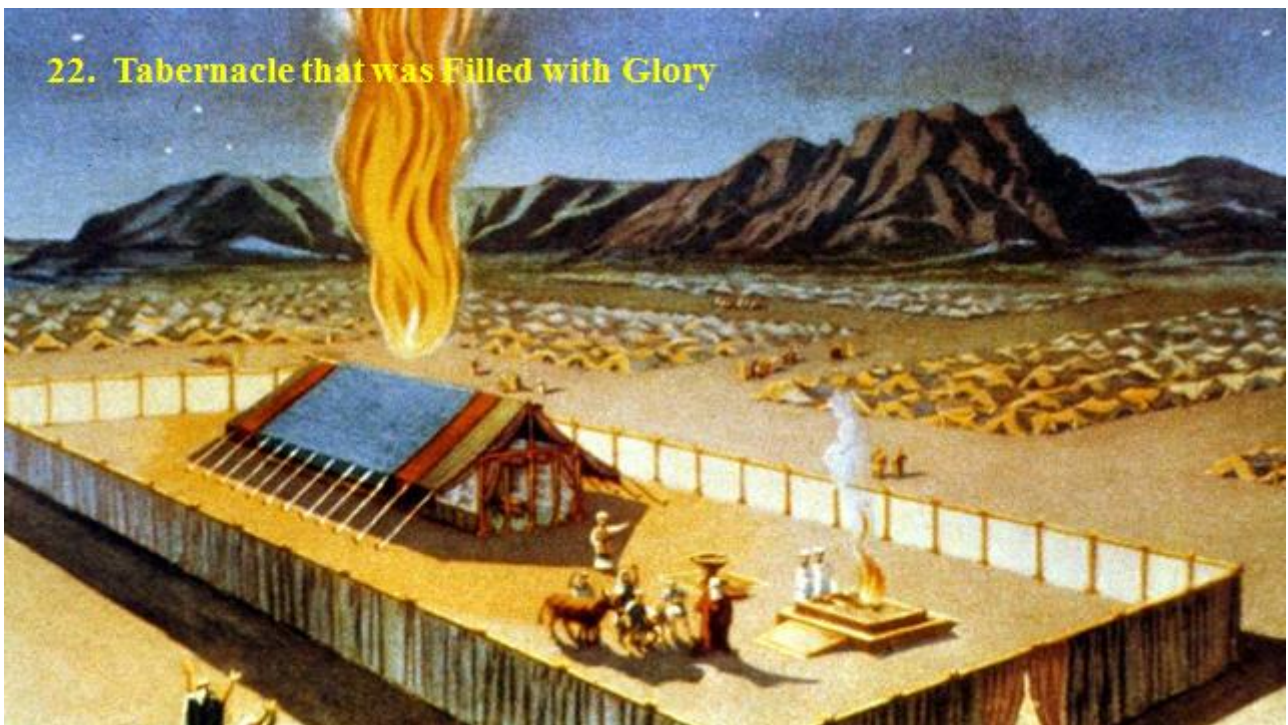
- 1) តើទ្រព្យសម្បត្តិ និងសំណាចអ្វីដែលអ្នកមាន?
- 2) តើមូលហេតុអ្វីដែលធ្វើឱ្យព្រះបង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់រក្សាខ្លាចនូវផ្ទះ ភាគបរិសុទ្ធ ហើយនិងសេចក្តីសប្បុរស?
- 3) ដើម្បីយល់ពី ឱកាស 8:33-36 នោះចូរអានវាឱ្យបានលឿនពី ពាង ហើយដាក់អនុវត្តតាមគោលការណ៍នៃ GSPEC (G=ព្រះ S=អំពើបាប P=សេចក្តីសន្យា E=ឧទាហរណ៍ C=ការបញ្ជូន) បន្ទាប់មករៀបចំឧទាហរណ៍ដាក់ក្នុងការបង្រៀនរបស់អ្នក។
 - ព្រះ —
 - អំពើបាប —
 - សេចក្តីសន្យា —
 - ឧទាហរណ៍ —
 - ការបញ្ជូន —

មេរៀនទី២២

រោងឧបោសថដែលពេញដោយសេរីក្នុងរឿង

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. រូបភាពរបស់រោងឧបោសថ-អ្នកបសិស្សខ្លះតែបើកសំដែងរោងឧបោសថជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត។
2. ទីបសិស្ស- រោងឧបោសថជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិតគឺបានសំរាប់ពេញជាមួយការចាក់ប្រដាប់តាំងនៃព្រះវិញ្ញាបនបត្រ។
3. អ្នកបំរើក្នុងរោងឧបោសថ-រោងឧបោសថជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិតគឺរស់នៅក្នុងភាពជាសង្ឃ។
4. ផ្សេង-រោងឧបោសថ ជាចំណុចកណ្តាលនៃជីវិត គឺដើរតាមដោយមានការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។

មេរៀនទី២២៖ រោងឧបោសថដែលពេញដោយសេរីក្នុងរឿងនៃព្រះ

ព្រះគម្ពីរ៖ ទិក្ខុមន៍ 40:1-38

សំខាន់៖ នោះពពកក៏គ្របគ្រលាលដំនុំ ហើយសិរីល្អនៃព្រះយេស៊ូវបានស្ថិតនៅពេញក្នុងរោងឧបោសថ ទិក្ខុមន៍ 40:1-38

សិក្សាស្រាវជ្រាវ៖

នៅពេលរោងរបស់រោងឧបោសថបានបង្ហាញដល់ម៉ូសេនៅលើភ្នំស៊ីណាយ គឺបានពេលជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយពួកគេក៏មិនអាចចូលទៅក្នុងរោងឧបោសថនោះបានឡើយ។ ព្រះវិហាររបស់ ស្តេចសាឡាម៉ូនគឺជាសញ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាទីកន្លែងនៃព្រះ និងជាទីរក្សាទុករបស់ព្រះដែលបានបើកសំដែងក្នុងបែបជាមាត់របស់ព្រះ។ សេរីក្នុងរឿងនៃព្រះយេស៊ូវគឺបានបើកសំដែងពីអត្តចរិតរបស់ព្រះ ដែលជាសេរីក្នុងចិត្តនៃសេរីរបស់បង្គោលភ្លើង និងសរសរនៃដុំពពក។ ព្រះវត្តមានបានឃើញនៅអេសាយ គឺប្តូរទៅជាមាត់របស់ព្រះ ហើយ រោងឧបោសថប្តូរទៅជាព្រះវិហារ និងព្រះវិហារបានសំរេចបំពេញដោយព្រះ គ្រីស្ទ។ យើងមើលឃើញពីសិរីក្នុងរឿងនៃព្រះរាជបុត្រា នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលយើងសំឡឹង ទៅកាន់ទ្រង់ ព្រះអង្គគឺជាមាត់របស់ព្រះដែលគង់នៅជាមួយយើងរាល់គ្នា យើងអាចឃើញពីភាពពេញដោយព្រះ គុណ និងសេចក្តីពិតនេះគឺជាសេរីក្នុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ូហាន 1:14 ដូច្នេះ ។ (រោង ហើយសិរីក្នុងដ៏ល្អអន្តរាគមន៍នៃព្រះបានសំរេចបំពេញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងរោងឧបោសថដែលឆ្លើយតបដោយមនុស្ស សិរីល្អរបស់ព្រះបានពេញ ។ (ព្រះទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងយើងរាល់គ្នា) អេម៉ាញូអែល មាននាមថាព្រះគ្រីស្ទ ឧបោសថដ៏ពិតគឺបានពេញដោយសិរីក្នុងរឿងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សិរីក្នុងរឿងនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីសុខដែលបានពេញដោយសេចក្តីអំណរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

ការពន្យល់៖

បន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប គឺយេស៊ូវជាមួយគ្នាជាមួយរោងឧបោសថបាន សាងសង់រួចរាល់។ សេចក្តីសុខដែលព្រះប្រទានដល់អ័ប្រាហាំនៅក្នុង លោកប្បក្សី 12:1-3 បានសំរេចបំពេញ។ ការតាំងសញ្ញានៃព្រះពរនៅលើស្រែ ត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យា។ ហើយពួកគេបានសង់រោងឧបោសថឡើង នោះសិរីក្នុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកគ្របដណ្តប់លើពួកគេ។

I. រោងឧបោសថជាចំនុចកណ្តាលនៃជីវិត ទិក្ខុមន៍ 40:1-16(

1. ជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺបានចាប់ផ្តើមជាមួយរោងឧបោសថជាចំនុចកណ្តាលនៃជីវិត។ កាលបរិច្ឆេទដែល បានសាងសង់រោងឧបោសថឡើងគឺជាថ្ងៃដំបូងនៃដើមរមេមកនៃការចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃថ្មី។ តើវាមិននឹកយ៉ាងដូចម្តេច? ការយ៉ាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃថ្មី។ គឺជាថ្ងៃនៃការតាំងសញ្ញាថ្មី នៅពេលដែលគ្រីស្ទបានក្លាយជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធ ហើយព្រះគ្រីស្ទគឺទ្រង់បានក្លាយជាការចាប់ផ្តើមរបស់យើង កូលុស 3:16)។

រោងឧបោសថជាចំនុចកណ្តាលនៃជីវិតគឺត្រូវបានពេញដោយប្រេងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (1) ប្រេងដែលបានចាក់បង្កូរមក។ ប្រេងនេះគឺជាត្រូម៉ូណូសែស។ ប្រេងគឺជាសញ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនធ្វើដោយផ្លូវផ្សេងឡើយ។ សូម្បីតែឧបករណ៍ផ្សេងៗគឺបានក្លាយជាកន្លែងបរិសុទ្ធដោយសារការចាក់ ប្រេងតាំង។ ការពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ល្អនៃការដំបូងនៃជីវិត ដែលបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះហើយគឺគ្រឹះនៃរោងឧបោសថជាចំនុចកណ្តាល។ ប្រសិនបើមាន អ្នកណាម្នាក់ មិនដឹងតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺគ្រប់ទាំងសកម្មភាពរបស់ពួកគេនឹងដឹក នាំទៅរកការមិនស្តាប់បង្គាប់។ ដូច្នេះបានជាសាវ័កទាមទារអោយទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អេហេស្ទ

5:18 ពួកគេត្រូវតែបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ជីវិតដែលពេញដោយរោងឧបោសថគឺជាជីវិតដែលរស់នៅដូចជាសង្ឃ។

1) ២ ពេត្រុស ១ ដ៏អស់កល្បជាទីបំផុតនៃទំនួលខុសត្រូវគ្រប់ទាំងអស់។ សម្តេចសង្ឃ ជាសង្ឃទូរទៅនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងក្លាយ នៅពេលនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាសង្ឃដ៏អស់កល្បជាទីបំផុតនៅលើលោកិយនេះ។ (៖ ជីវិតដែលមានឈ្មោះជាសេចក្តីសង្ឃ។

2) នៅក្នុងពាក្យមួយទៀតគឺ តែសូមអោយមានការដាក់អនុវត្តន៍ផងដែរ។ យើងមិនត្រូវនិយាយតែពាក្យសម្តីឡើយ ក្រមសីលធម៌ ជីវិតដែលដាក់អោយមាននៅ កាន់ថាប្រសិនបើយើងប្រកប ក្រមសីលធម៌។ ជាជីវិតដែលដាក់អោយមាននៅ (ជីវិតដែលមាននៅសីលធម៌។

3) តើអ្នកណាដែលជាអ្នកស្រឡាញ់ព្រះដ៏ធំ (? គាត់ត្រូវតែបង្ហាញជីវិតតាមគំរូរបស់ព្រះ។ ដូចដែលរោងឧបោសថដាក់នៅកណ្តាលពួកអ៊ីស្រាអែល គ្រីស្ទានត្រូវតែគ្រប់ទ្រង់ដោយសិរីល្អរបស់រោងឧបោសថ។ គឺជាសិរីល្អដែលលោកម៉ូសេបានសំឡឹងនៅលើភ្នំស៊ីណាយ។ នៅពេលដែលម៉ូសេ គោរពគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ សិរីក្នុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបំពេញគាត់។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃរបស់សាឡាម៉ូន គឺមានពេញដោយការកំពុងនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដូច្នេះសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានយាងចេញពីពួកគេ។ សិរីល្អនេះមានន័យថា ការពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅលើលោកិយនេះ។ (2) យើងត្រូវតែសំរេចបំពេញជីវិតដ៏អស្ចារ្យនេះដោយ ការរក្សាជីវិតរបស់រោងឧបោសថជា ចំនុចកណ្តាល។ ជីវិតបែបជាសង្ឃអស់កល្បជាទីបំផុតគឺជាឯករាជ្យនៃទំនួលខុសត្រូវដែលពេញដោយសិរីក្នុង រឿងអស់កល្បជាទីបំផុត។ នៅពេញដោយយើងឃើញសិរីក្នុងរឿង ជីវិតយើងគួរតែបានផ្លាស់ប្តូរប្រែចូលទៅ ក្នុងរូបរាងរបស់ទ្រង់។

I. រោងឧបោសថដែលពេញដោយសិរីក្នុងរឿង ៤០ ទិក្ខុមន៍ ៣៤-៣៨(

ដូចដែលអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងភាពជាទាសករបស់អេស៊ីប ការផ្តាច់កាត់សមុទ្រក្រហម និងការបង្កើត អោយមានការតាំងសញ្ញានៅលើភ្នំស៊ីណាយ និងការសាងសង់រោងឧបោសថនៃសិរីល្អនៃព្រះបានពេញ ដូច្នេះជីវិតគ្រីស្ទគួរតែពេញដោយនិងសិរីល្អនៃសេចក្តីឆេះឆ្នួល។ សិរីល្អនៃរោងឧបោសថ គឺបើកសំដែងរូបភាពរបស់គ្រីស្ទាន។ តើការបើកសំដែងនោះគឺ មានអ្វី?

1. ជីវិតពេញដោយសិរីក្នុងរឿង

1) មានការគ្របបាំងនៃពពកមកលើរោងឧបោសថ។ ពពកគឺជាទីកន្លែងនៃសិរីក្នុងរឿង។ ព្រះគឺគង់នៅលើបល្ល័ង្កនៃសិរីល្អនៃរឿងដែលទ្រង់បានរៀបចំ។ ជាចុងក្រោយសិរីល្អនោះត្រូវបានសំរេចបំពេញនៅរោងឧបោសថ។ ការពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាព្រះវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាក់បំពេញ។ តាំងជាការចាប់ 1 យ៉ូហាន 2:27(

2) ពាក្យរស់ឡើងវិញ គឺបានប្រើក្នុងអត្ថន័យផ្សេងទៀត។ វាអាស្រ័យទៅលើសាច់រឿងដែលព្រះគឺ ជាស្តេច។ ជីវិតដែលបានទទួលព្រះគ្រីស្ទគឺជាស្តេចផ្ទាល់ខ្លួនគឺបានបើកដៃពីការរស់ឡើងវិញ និង ជាផ្លូវនៃសិរីរុងរឿង។

2. ជីវិតដែលតែងតែដឹកនាំដោយព្រះនៃសិរីរុងរឿង

- 1) ព្រះបានរៀបចំយើងដើម្បីសម្រេចបានលំដាប់នៃសិរីរុងរឿងនៅក្នុងជីវិត និងដឹកនាំយើងដោយទទួលបាននូវសិរីរុងរឿង។ ព្រះបានដឹកនាំស៊ីស្រាអែល ទ្រង់បានបង្រៀនគេពីកន្លែងដែលត្រូវស្នាក់នៅ និងទីកន្លែងដែល ត្រូវចាកចេញទៅ។ ការដឹងទីស្នាក់នៅនោះគឺជាផ្លូវដែលពួកគេត្រូវតែធ្វើ។ តើអ្នកណាជាពួកនៃអង្គនោះទេ? នោះគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះគ្រីស្ទ។ 2 កូរិនថូស 3:17-18ប្រាប់ថា “ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាវិញ្ញាណ” ហើយ កន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណទ្រង់គង់នៅគឺសេរីភាព។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះជាម្ចាស់គំរូធ្វើការក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
- 2) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានព្រះជន្មអស់កល់ជាមួយគ្រីស្ទាន ម៉ាថាយ28:19-20 យ៉ូហាន នៅសព្វថ្ងៃនេះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដើរជាមួយគ្រីស្ទាន ។(16:13 កាលណាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតយាងមកដល់ ព្រះអង្គនឹងណែនាំអ្នកកាល់គ្នាដោយស្គាល់សេចក្តីពិតគ្រប់ចំពូក ដ្បិតសេចក្តីផ្សេងៗដែលព្រះអង្គផ្ញើ មិនចេញមកពីព្រះអង្គផ្ទាល់ទេ គឺព្រះអង្គផ្ញើតែសេចក្តីណាដែលទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ធ្នូ ព្រមទាំងមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ដោយអ្នកកាល់គ្នាដឹង អំពីហេតុការណ៍ដែលត្រូវកើតមាននៅថ្ងៃមុខផង។ ប្រសិនបើយើងមើលទៅជីវិតរបស់ យ៉ាកុប ការដឹកនាំរបស់ព្រះគឺបានផ្តល់ប្រែកាត់ដោយយើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសាគឺជាគោលដៅក្នុងការបង្រៀននេះដែរ។

1. តែងតែដើរតាមព្រះនៃសិរីរុងរឿង

- 1) ជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់គឺជាការដើរតាមមួយអង្គដែលដឹកនាំស៊ីស្រាអែល។ ធ្វើដូច្នេះជីវិតនឹងពេញដោយសិរីរុងរឿង។
- 2) ជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់គឺជាជីវិតដែលពេញដោយព្រះពរ។ ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងងាយ និងការអស្ថាប្ប។ ក្រលេកមើលការអស្ថាប្បក្នុងការប្តូរទីកន្លែងក្លាយជាស្រាវនៅ យ៉ូហានជំពូក2។ សិរីរុងរឿងនេះបានបើកដៃដោយការស្តាប់បង្គាប់បស់ពួកគេ។
- សិរីរុងរឿងនៅផ្នែកចុងក្រោយនៃឱកាសនៃបង្ហាញពីរូបភាពរបស់គ្រីស្ទានដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នោះគឺជាជីវិតដែលពេញទៅដោយសិរីរុងរឿង។ ដូចដែលលោកយ៉ូហានសាអេភាពថា ជីវិតដែលបានទទួលព្រះគុណលើព្រះគុណ។ ហើយវាគឺជាជីវិតដែលធ្វើតាមការនាំមុខនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការស្តាប់បង្គាប់។ តើអ្នកពោរពេញទៅដោយវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1: 2? តើអ្នករស់នៅដើម្បីបម្រើតែព្រះយេស៊ូវយ៉ាងណានៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក? ដូច្នេះយើងត្រូវគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយអនុវត្តន៍វា។

[សំណួរទី 22] សូមអានមេរៀនទី 22 ម្តងទៀត ហើយឆ្លើយនៅសំណួរឱ្យបានត្រឹមត្រូវដោយប្រើនៅគំនិតរបស់អ្នកផ្ទាល់។

1. និងការបកស្រាយ ការបដិសេធ

- 1) ការបើកសំដែងទង្វើរបស់ពួកគេទៅកាន់លោកម៉ូសេដោយនិយាយថា តើអ្នកមានអារម្មណ៍អ្វី? តើហេតុអ្វីបានជាគេត្រូវតែថ្វាយដង្ហាយ មាត់ប្រេងនិងទឹកក្រអូបគ្រប់បែបយ៉ាង? (40:9-10 26-29)
- 2) ការកសាងបណ្តោះអាសន្ន និងឧបករណ៍ជាច្រើនមិនបានបរិសុទ្ធ។ សព្វថ្ងៃនេះតើកន្លែងណាដែលធ្វើវត្តមានព្រះគង់នៅ?

2. ការអនុវត្ត

- 1) នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក តើចំណុចដែលអ្នកបាន ទទួលភាពបរិសុទ្ធមកពីព្រះ?
- 2) ក្នុងស្ថានភាពណាមួយអ្នកបានពេញជាមួយវត្តមានរបស់ព្រះ?
- 3) តើព្រះបើសំដែងសិរីរុងរឿង និងវត្តមានរបស់ទ្រង់ក្នុងយើងដោយរបៀបណា?